

ДЖЕЙМС РОЛИНС ДЯВОЛСКАТА КОЛОНИЯ

Част 7 от „Сигма Форс“

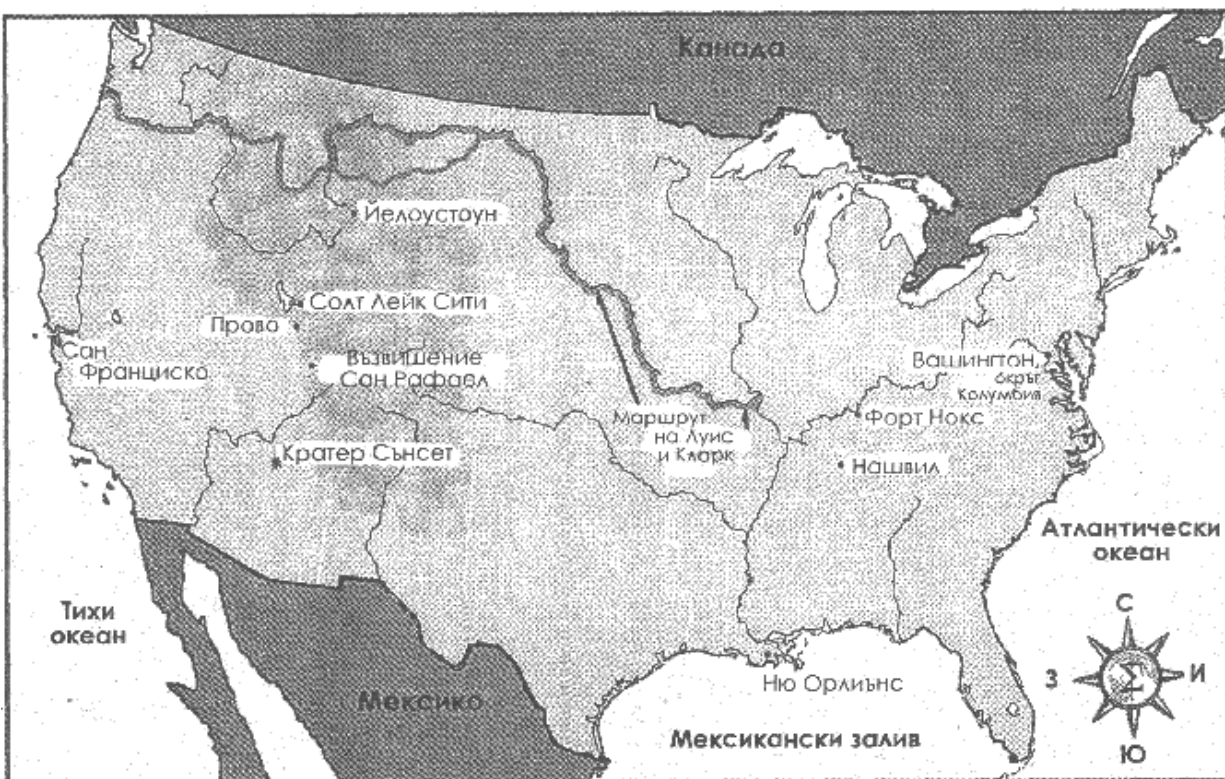
Превод от английски: Венцислав Божилов, 2011

chitanka.info

На татко, защото е крайно време (и все си оставаши невъзпят)

Науката е моята страст, политиката — мой дълг.

Томас Джеферсън в
писмо до Хари Инис,
1791 г.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

В това ново хилядолетие следващият голям скок в науката и индустрията може да се обобщи с една дума — НАНОТЕХНОЛОГИЯ. Казано най-просто, това означава производство на атомно ниво — на ниво една милиардна от метъра. За да си представите нещо толкова малко, погледнете точката в края на това изречение. Учените от Nanotech.org са успели да направят толкова малки епруветки, че върху тази точка могат да се поберат 300 милиарда от тях.

И нанотехнологията преживява истински бум. Според изчисленията само за тази година в САЩ ще бъдат продадени нанотехнологични продукти на стойност 70 милиарда долара. Можем да ги открием навсякъде — в пастата за зъби, в кремове против изгаряне, в глазурата на тортите, в пръстените, които дъвчат бебетата, когато им никнат зъби, в спортните чорапи, козметиката, лекарствата, дори в олимпийския бобслей. В момента около 10000 стоки, предлагани от търговците, съдържат наночастици.

Какви са отрицателните страни на този индустриален ръст? Наночастиците могат да предизвикат заболявания и дори смърт. Учените от Калифорнийския университет в Лос Анджелис установиха, че нанотитаниевият оксид, който ще откриете в детските лосиони против изгаряне и в много други продукти, може да предизвика поражения у животни на генетично ниво. Въглеродните нанотръби, срещани в хиляди продукти за ежедневна употреба, в това число и детските предпазни каски, се натрупват в белите дробове и мозъците на плъховете. Освен това на подобно ниво се случват странни и неочаквани неща. Вземете например алуминиевото фолио. То е достатъчно безвредно и удобно за опаковане на недоядената храна, но нарежете ли го на наночастици, ще получите експлозив.

Нанотехнологията е нова и неизследвана територия. В момента няма задължителни изследвания за безопасност, нито изискване за задължително обозначаване, че даден продукт съдържа наночастици. Тази индустрия обаче има и още по-тъмна страна. Технологията има история, чието начало е преди двайсети век — и то много преди. Ако

искате да научите къде е започнало всичко и да откриете мрачните корени на тази „нова“ наука...

Четете по-нататък.

ЕСЕНТА НА 1779 Г. ТЕРИТОРИЯ КЕНТЪКИ

Черепът на чудовището бавно излизаше на бял свят.

Част от пожълтял бивник щръкна от тъмната пръст.

Двама изкаляни мъже бяха коленичили от двете страни на изкопа. Единият бе бащата на Били Престън, другият — чичо му. Били стоеше до тях и нервно гризеше кокалчетата на юмрука си. Бе на дванайсет и беше измолил баща му да го вземе на това пътуване. Досега винаги го оставяха във Филадельфия с майка му и мъничката му сестра Нел.

Изпълваше се с гордост само при мисълта, че е тук.

Но в момента гордостта бе примесена с щипка страх.

Може би беше заради увисналото ниско над хоризонта слънце, хвърлящо оплетени като мрежа сенки върху лагера. Или заради костите, които разкопаваха вече цяла седмица.

Бяха се насъбрали и други — чернокожите роби, които изхвърляха камъните и пръстта, официално облечените учени с изпоцапаните си с мастило пръсти и, разбира се, загадъчният френски учен Аршар Фортескю, водачът на експедицията в пуцинаците на Кентъки.

Господин Фортескю — висок и кокалест, с черна като въглен коса и очи, които сякаш все бяха в сянка — плашеше Били, приличаше му на гробар с дългото си черно сако с жилетка. Били беше чувал какво се шепне за мършавия намръщен Фортескю — как режел трупове, правел разни опити с тях, пътувал до далечни кътчета на света, за да събира странни неща. Дори участвал в мумифицирането на свой починал колега, който дарил тялото си на науката и с това изложил на опасност безсмъртната си душа. Ужасно.

Но френският учен беше дошъл с препоръки. Бенджамин Франклин лично го бил избрал за член на научната група Американско дружество за насърчаване на полезните знания. Явно беше впечатлил Франклин в миналото, макар конкретните подробности да си оставаха

неизвестни. Освен това французинът беше ухото на новия губернатор на Вирджиния, който ги беше изпратил на това странно място.

Именно затова все още бяха тук — при това от толкова много време.

През изминалите седмици Били бе видял как листата на дърветата бавно променят цвета си от жълт на огненочервен. През последните няколко сутрини даже имаше скреж. Нощем ветровете събличаха дърветата и голите им клони вече драскаха небето. В началото на всеки нов ден Били трябваше да събира и изнася купчини шума от изкопа. Беше непрекъсната битка, сякаш гората се опитваше отново да погребее изложеното на слънцето.

Така че сега Били държеше грубата метла от клонки и гледаше как баща му, с кални бричове и със запретнати до лактите ръкави, разчиства малкото останала пръст от заровеното съкровище.

— А сега много внимателно... — предупреди Фортескю, отметна назад пешовете на самото си и приклепна, опрял ръце на покритото си с резба бастунче.

Били малко се подразни от високомерието му. Баща му познаваше всички гори от бреговете на Вирджиния до далечните простори на Кентъки по-добре от всички. Още преди войната бил трапер и търгувал с индианците по тези земи. Срещал се беше дори с Даниел Буун.

И въпреки това Били видя как треперят ръцете на баща му, докато почистваше с четка и мистрия съкровището от влажната горска почва.

— Това е — развълнувано се обади чичо му. — Намерихме го.

— Naturellement^[1]. — каза Фортескю. — Разбира се, че трябва да е заровено тук. При главата на змията.

Били нямаше представа какво търсят — единствено баща му и чичо му бяха чели запечатаните писма на губернатора до французина, — но знаеше какво има предвид Фортескю под „змията“.

Разкопаваха земен вал, който криволичеше през гората. Беше два разкрача висок, два пъти по-широк и се виеше на хиляда стъпки през дърветата и ниските хълмове. Приличаше на гигантска змия, умряла и затрупана с пръст.

Беше чувал за подобни възвишения. Валове като този и издигнати от човешка ръка могили се срещаха на много места в

американските пуцинаци. Баща му твърдеше, че били дело на отдавна измрелите предци на местните диваци и свещени гробни могили на индианците. Казваше, че самите диваци нямали спомени за древните строители, а само митове и предания. Имаше какви ли не истории за изгубени цивилизации, за древни царства, за призраци, за ужасни проклетия... и, разбира се, за заровени съкровища.

Баща му започна да развива увитото в дебела космата кожа нещо и от изкопа се надигна тежка миризма, воня на пръст и животно, която надделя дори над миризмата на яхнията от еленско, която готвеха в лагера.

— Бизонска кожа — каза баща му и хвърли поглед към Фортескю.

Французинът му кимна.

Баща му внимателно продължи да развива кожата, за да видят скритото от векове в нея.

Били затаи дъх.

Още от заселването на тези земи индианските могили редовно се разкопаваха. Намираха в тях единствено кости, върхове на стрели, кожени щитове и чирепи от съдове.

Тогава защо това място представляваше такъв интерес?

След два месеца методично обхождане, картографиране и копаене Били все още нямаше представа *защо* им беше казано да дойдат тук. Единственото, което екипът на баща му можеше да покаже като резултат от педантичната си работа, бяха индиански дреболии — лъкове, колчани, копия, едно гърне за готвене, мокасини с мъниста, украшение за глава. Естествено, откриваха и кости. Хиляди и хиляди. Черепи, ребра, бедрени кости, тазове. Фортескю бе казал, че тук вероятно са погребани поне сто мъже, жени и деца.

Събирането и описването на всичко беше досадно. Годаината почти се изниза, докато проучат извиващия се вал от единия край до другия — методично разкопаваха индианския погребален насип пласт по пласт и пресяваха пръст и камъни, докато не стигнаха до главата на змията, както се изразяваше французинът.

Баща му разгъна бизонската кожа и всички ахнаха. Дори Фортескю рязко пое дъх през острия си нос.

От вътрешната страна беше нарисувано разюздано сражение. Конници, мнозина въоръжени с щитове, препускаха по кожата. Алени

пръски от забитите копия. Летящи стрели. Били бе готов да се закълне, че чува бойните викове на диваците.

Фортескю клекна и протегна ръка над изображението.

— Виждал съм подобна изработка. Обработвали са кожата на бизона с каша от собствения му мозък, после нанасяли боите с куха кост, взета от същото животно. Но, mon Dieu, никога не съм попадал на шедьовър като този. Вижте само как всеки кон се различава от другите, с какви подробности са изобразени облеклата на всеки воин!

А после ръката му застина над онова, което бе пазила кожата през всичките тези години.

— И никога не съм виждал нещо като *това*.

Черепът на чудовището. Вече бяха разкопали счупените бивни, които стърчаха от вързопа. Черепът, вече изложен на светлината на деня, беше голям като камбана. И също като бизонската кожа, беше превърнат в нещо като платно за неизвестния праисторически художник.

По цялата кост бяха изрязани фигури и шарки, оцветени толкова ярко, че изглеждаха като мокри.

— Черепът — обади се със страхопочитание чичото на Били. — На мамут е, нали? Като онези от Биг Солт Лик.

— Не. Не е мамут — отговори Фортескю и посочи с бастуна си. — Вижте извивката и дължината на бивните, огромните кътници. Анатомията и формата на черепа са различни от тези на мамутите от Стария свят. Останки като тези са уникални за Америка и са класифицирани като *друг* вид животно, наречено *мастодонт*.

— Не ме интересува как се нарича — грубо каза бащата на Били. — Това ли е черепът, който търсим, или не? Друго не ми трябва да знам.

— Има само един начин да разберем.

Фортескю се наведе и прокара показалец по черепа. Върхът на пръста му потъна в дупка при тила. Макар да беше още момче, Били беше одрал достатъчно сърни и зайци, за да знае, че дупката е твърде правилна, за да е естествена. Французинът бръкна в нея и дръпна.

Всички пак ахнаха. Неколцина от робите се дръпнаха с ужас назад. Били се ококори, когато темето на чудовищния череп се раздели на две, подобно на вратите на шкаф. С помощта на баща му Фортескю

внимателно вдигна парчетата — дебели по два пръста и големи като подноси.

Отвътре черепът блестеше ярко дори на немощната светлина на залязващото слънце.

— Злато... — задавено изрече чичо му.

Цялата вътрешна страна на черепа беше покрита със скъпоценния метал. Фортескю прокара пръст по едната половина. Едва сега Били забеляза малките издатини и ямички по златната повърхност. Приличаха на груба карта със стилизирани дървета, планини и лъкатушещи реки. Имаше и някакви заврънкулки, може би букви.

Фортескю промълви една-единствена дума; гласът му бе изпълнен с благоговение и като че ли страх.

— Иврит.

След като първоначалният шок отмина, бащата на Били наруши мълчанието.

— Но черепът е празен.

Фортескю се взираше в отворената кухня на позлатения череп. Беше достатъчно голяма да побере новородено, но както бе отбелязал бащата на Били, беше празна.

Лицето на Фортескю беше безизразно, но Били усещаше как умът му прави неведоми изчисления и предположения.

„Какво са очаквали да намерят?“

Фортескю се изправи.

— Затворете го. Да си остане увит в кожата. След час трябва да сме готови да тръгнем към Вирджиния.

Никой не възрази. Ако се разчуеше за злато, това място скоро щеше да бъде опустошено.

През следващия час — слънцето потъна зад хоризонта и запалиха факли — мъжете работеха здравата да извадят тежкия череп. Бащата на Били, чичо му и французинът отидоха настрани да си говорят насаме.

Били се престори, че мете, и се приближи, за да подслуша разговора им, но те говореха съвсем тихо и успя да чуе само откъслечи.

— Може да е достатъчно — каза Фортескю. — Като начало. Ако врагът го намери преди нас, младият ви съюз ще бъде обречен още

преди да е започнал съществуването си.

Баща му поклати глава.

— Тогава може би е по-добре да го унищожим. Да накладем голям огън. Да изгорим костта до пепел, да стопим златото на шлака.

— Може и да се стигне до това, но нека оставим това решение на губернатора.

Баща му изглеждаше готов да спори с французина, но забеляза мотаещия се наоколо Били, обърна се и вдигна ръка да го разкара.

Думите така и не излязоха от устата му.

Защото от гърлото му бликна фонтан кръв. Той падна на колене, вкопчил ръце в шията си. Под челюстта му стърчеше връх на стрела. Кръвта течеше между пръстите му и блъбукаше на мехури на устните.

Превърнал се от юноша в беззащитно дете само за един ужасен миг, Били се втурна към баща си.

— Тате!

Баща му се взираше в него с изпълнени с болка и мъка очи. После тялото му рязко се сгърчи и той се строполи по очи. От гърба му стърчаха пера. Зад баща си Били видя чичо си, паднал на колене и с клюмнала глава. Копие бе пронизало през гърба, беше излязло от гърдите и върхът му се бе забил в земята.

Преди Били да успее да проумее какво става, нещо го удари отстрани. Не беше стрела или копие обаче, а ръка. Той падна и се претърколи. От удара светът някак рязко се върна на фокус.

Ушите му се изпълниха с писъци. Цвилеха коне. Сред факлите танцуваха сенки, десетки мъже се бяха вкопчили в битка. Във въздуха пееха стрели, а дивашки викове им пригласяха.

Индианско нападение.

Били се помъчи да стане, но французинът го беше притиснал здраво.

— Не мърдай, момче! — изсъска Фортескю.

Французинът го пусна и скочи, защото някакъв полугол дивак с боядисано в червено лице се хвърли към тях с вдигната томахава. Фортескю можеше да се отбранява с едно-единствено оръжие, колкото и жалко да бе то — бастуна си.

Но докато се завърташе да посрещне нападателя, покритата с резба дъбова пръчка се отдели при дръжката, отлетя настрани и вместо нея лъсна скрита сабя. Празната кания улучи дивака в челото и спря

атаката му. Фортескю се възползва от момента, хвърли се напред и го прободe в гърдите.

Дивакът изкрещя и падна, а французинът издърпа оръжието си и викна:

— При мен, момче!

Били се подчини. Това бе единственото, което позволяваше умът му. Нямаше време да мисли. Помъчи се да се изправи, но някой го сграбчи за ръката. Окървавеният дивак се мъчеше да го задържи. Били се дръпна рязко.

Индианецът падна. На ръкава на Били, където се бе вкопчила ръката му, остана размазан отпечатък. И не беше кръв.

Беше боя!

Били впери поглед в умирация дивак. Ръката, която го бе държала, беше бяла като лилия, част от боята бе останала по линиите на дланта.

Нечия силна ръка го хвана и го дръпна. Фортескю.

— Те... те не са индианци — изхлипа Били. Не разбираше какво става.

— Зная — изсумтя Фортескю. В гласа му се долавяше страх.

Хаосът около тях продължаваше да бушува. Последните две факли угаснаха. Отвсякъде се чуваха писъци, молитви и молби за милост.

Фортескю помъкна Били в гората. Спряха до един оседлан кон, вързан малко встрани от лагера. Животното ровеше с крак и пръхтеше, уплашено от виковете и миризмата на кръв.

— Яхвай го и ме изчакай — каза французинът.

Докато Били стъпваше в стремето, Фортескю изчезна в мрака.

Били се намести на седлото и потупа с ръка потната шия на животното. То като че ли се успокои, но сърцето на самия Били продължаваше да бие бясно в гърлото му, кръвта бучеше в ушите му. Искаше му се да ги запуши, да не чува ужасните писъци, но вместо това се ослушваше нащрек и се оглеждаше и за най-малкия знак за приближаващи диваци.

„Не, не диваци“ — поправи се той.

Зад него изпука съчка и Били се обърна стреснато. По самото и проблясъка на сабята позна, че е французинът. За миг му се прииска да

скочи от коня и да се притисне в него, да го накара да намери някакъв смисъл в цялото това кръвопролитие и измама.

Фортескю куцаше — от крака му, малко над коляното, стърчеше пречупена стрела. Стигна до Били и му тикна в ръцете двете теменни кости на огромния череп и влажната бизонска кожа.

— Увий ги хубаво и тръгвай.

„Но защо? И къде?“

Нямаше време за въпроси и отговори. Били уви двата обковани със злато костени подноса в кожата и Фортескю ги натисна в скута му и повтори:

— Тръгвай!

Били се поколеба.

— Ами вие?

Фортескю постави ръка на коляното му, сякаш беше усетил ужаса му и се опитваше да го окуражи. Гласът му бе твърд.

— Аз ще остана тук. Тръгвай, момче! Занеси тези неща на новия губернатор на Вирджиния Томас Джеферсън. На всяка цена.

[1] Естествено (фр.) — Б.пр. ↑

ПЪРВА ЧАСТ

НАХЪЛТВАНЕ

1.

Наши дни 18 май, 13:32

Скалистите планини, Юта

Изглеждаше като входа към Ада. Стояха на ръба на дълбока, тънеща в сенки бездна. Трябваша им осем часа да се изкатерят от мънищкото градче Рузвелт до това затънтено място високо в Скалистите планини.

— Сигурен ли си, че е тук? — попита Трент Уайлдър.

Чарли Рийд извади телефона си, направи справка с джипиеса и погледна индианската карта, нарисувана върху еленова кожа и съхранявана в прозрачен найлонов плик с цип.

— Мисля, че да. Според картата на дъното на тази клисура трябва да има поток. Входът на пещерата би трябвало да е там, където потокът завива на север.

Трент потръпна и изтупа снега от косата си. Макар в ниското цели пълчища диви цветя да приветстваха пристигащата пролет, тук горе все още властваше зимата. Въздухът си оставаше смразяващ и околните върхове бяха покрити със снежна глазура. На всичкото отгоре небето сякаш се спускаше през целия ден и вече започваше да прехвърча сняг.

Трент се загледа в тясната долина. Сякаш нямаше дъно. Някъде далеч долу от морето мъгла се издигаше борова гора. Отвесни скали се спускаха от всички страни. Макар да беше приготвил въжета и алпинистко оборудване, все се беше надявал, че няма да има нужда от тях.

Но всъщност не това го притесняваше.

— Може би не бива да слизаме — рече той.

Чарли го изгледа с повдигната вежда.

— След като се катерихме цял ден?

— Ами проклятието? Ами ако дядо ти...

Чарли махна пренебрежително с ръка.

— Старецът е с единия крак в гроба, а главата му е пълна с пейот. — Тупна го по рамото. — Така че недей да пълниш гащите. В

пещерата сигурно има само върхове на стрели и счупени грънци. Може да намерим и някой кокал, ако имаме късмет. Да вървим.

На Трент не му оставаше друго освен да тръгне след Чарли по тясната пътека надолу. Гледаше намръщено гърба на аленото яке на приятеля си с двете нарисувани пера — символа на университета на Юта. Самият той още носеше якето с пантерата на гимназията в Рузвелт. Двамата бяха първи приятели още от началното училище, но напоследък пътищата им се бяха разделили: Чарли тъкмо беше завършил първата си година в колежа, а Трент беше започнал работа в автосервиза на баща си. През лятото пък Чарли щеше да ходи на някакъв стаж в резервата Юинта.

Приятелят му беше изгряваща звезда и на Трент скоро щеше да му е нужен телескоп, за да може да я наблюдава от мъничкия Рузвелт. Но нима това бе нещо ново? Чарли винаги го беше засенчвал. Разбира се, не помагаше особено и фактът, че приятелят му беше наполовина юта и бе наследил тена и дългата черна коса на предците си. Рижавата къса коса на Трент и пълчищата лунички по носа и бузите завинаги му бяха отредили ролята на поддръжник на Чарли на училищните партита.

Макар и да не го бяха споменавали, сякаш и двамата знаеха, че приятелството им е на път да приключи, след като станат зрели мъже. Затова, подобно на някакъв ритуал при преминаване в друг статус, се бяха съгласили да предприемат това последно приключение — търсенето на свещената за племената юта пещера.

Според Чарли само шепа от племенните старейшини изобщо бяха чували за гробището високо в Юинта. На онези, които знаеха, им бе забранено да говорят. Единствената причина Чарли да знае бе, че дядо му прекалено много обичаше бърбъна. Чарли се съмняваше, че старецът изобщо си спомня, че му е показвал старата карта върху еленова кожа, скрита в кухия рог на бизон.

Трент чу за първи път за пещерата в прогимназията, докато с Чарли се бяха заврели в една малка двуместна палатка. Осветил лицето си отдолу за по-драматичен ефект, приятелят му бе разказал историята.

— Дядо казва, че Великият дух все още обитава пещерата. И пази огромното съкровище на народа ни.

— Какво съкровище? — попита Трент със съмнение. По онова време изпитваше по-голям интерес към броя на „Плейбой“, който бе

открил в шкафа на баща си. Списанието си беше достатъчно сериозно съкровище.

— Не знам. — Чарли сви рамене. — Но било прокълнато.

— Как така прокълнато?

Приятелят му премести фенерчето по-близо до брадичката си и изви мефистофелски вежди.

— Дядо казва, че който нахълта в пещерата на Великия дух, никога не излиза от нея.

— Това пък защо?

— Защото ако излезе, ще настъпи краят на света.

Точно тогава старият пес на Трент нададе оглушителен вой, от който и двамата подскочиха. След това се смяха и разговаряха до малките часове. Накрая Чарли определи разказа на дядо си като суеверна измишльотина. Като модерен индианец той, естествено, отхвърляше подобни глупости.

Въпреки това Чарли накара Трент да се закълне да пази тайна и отказа да го заведе на отбелязаното на картата място. До днес.

— Тук долу е по-топло — каза Чарли.

Трент протегна ръка с дланта нагоре. Приятелят му беше прав. Снеговалежът се бе засилил и снежинките бяха по-тежки, но докато се спускаха, въздухът бе станал по-топъл и се долавяше смътната миризма на развалени яйца. По едно време снегът се превърна в ситен дъжд. Трент избърса длан в панталоните си и си даде сметка, че мъглата, която бяха видели на дъното на клисурата, всъщност е *пара*.

Източникът ѝ вече се виждаше между дърветата долу — малко поточе, ромолящо по скалистото дъно.

— Ама как вони — каза Чарли и сбърчи нос. Стигна до потока, клекна и топна пръст във водата. — Гореща е. Някъде наблизо има геотермален извор.

Трент не беше особено впечатлен. Планините наоколо бяха пълни с такива извори.

Чарли се изправи и каза:

— Тук трябва да е.

— Защо?

— Горещи места като това са свещени за моите хора. Затова е съвсем логично да го изберат за важно гробище. — Чарли тръгна, като прескачаше от камък на камък. — Хайде. Близко сме.

Тръгнаха срещу течението. С всяка крачка въздухът ставаше по-топъл. Миризмата на сяр пареше очите и ноздрите им. Нищо чудно, че никой не беше открил това място.

Очите на Трент се насълзиха и му идеше да се върне, но Чарли изведнъж спря, после се завъртя в кръг, вдигнал телефона си подобно на някакъв скрижал, и направи справка с картата, която бе откъсвал от спалнята на дядо си.

— Стигнахме.

Трент се огледа. Не виждаше никаква пещера. Само дървета и още дървета. Горе снегът беше започнал да покрива високите места, но тук ръмеше противен дъжд.

— Входът трябва да е някъде тук — промърмори Чарли.

— Или пък е просто измислица.

Чарли прескочи потока и започна да мачка папратите от другата страна.

— Дай поне да поогледаме.

Трент направи не особено ентусиазиран опит от своята страна, като се отдалечаваше от водата.

— Нищо не виждам! — извика той, когато стигна гранитната стена. — Защо просто не...

И тогава го видя — с периферното си зрение, докато се обръщаше. Приличаше на поредната сянка по отвесната скала, само дето ветрецът в клисурата разлюляваше клоните и караше сенките да се движат.

Тази обаче не се движеше.

Пристъпи напред. Входът на пещерата бе нисък и широк, приличаше на уста, замръзнала във вечно намръщено изражение. Отваряше се на четири стъпки нагоре по скалата, скрит от издадена каменна устна.

Плясък и ругатня обявиха пристигането на приятеля му.

Трент посочи.

— Значи наистина съществува — каза Чарли. За първи път в гласа му се долавяше колебание.

Дълго останаха неподвижни, вперили погледи в отвора. Спомняха си историята за пещерата. Бяха твърде изнервени да продължат, но пък и изпълнени с прекалено много мъжкарска гордост, за да се откажат.

— Е, влизаме ли? — попита накрая Трент.

Думите му сложиха край на безизходното положение.

Чарли изправи гръб.

— Че как, разбира се, че влизаме.

И преди да са изгубили кураж, пристъпиха към скалата и се изкачиха на устната. Чарли извади фенера си и света в тунела. Стръмният коридор се губеше дълбоко в планината.

Чарли пхна глава вътре.

— Дай да намерим онова съкровище!

Трент го последва, окуражен от наперения му тон.

Коридорът бързо се стесни и се наложи да продължат един след друг. Вътре въздухът бе още по-горещ, но поне беше сухо и не вонеше толкова.

Докато се промушваше през един особено тесен проход, Трент усети нагорещения гранит през якето си.

— Господи! Тук е като в някаква проклета сауна.

Лицето на Чарли лъщеше.

— Или като колиба за изпотяване. Нищо чудно моят народ да е използвал пещерата точно за това. Бас ловя, че горещият извор е точно под краката ни.

Думите му изобщо не се харесаха на Трент, но вече нямаше връщане.

След още няколко крачки коридорът ги изведе в ниска зала с размерите на баскетболно игрище. Точно пред тях в скалата зееше груба яма. Гранитът беше черен от древните огньове.

Чарли посегна слепешком към ръката на Трент. Хватката му бе като менгеме, но въпреки това ръката му трепереше. И Трент разбра защо.

Пещерата не беше празна.

Покрай стените и по пода имаше тела, мъжки и женски, някои седнали с кръстосани крака, други паднали на една страна. Кожата беше изсъхнала до кост, очите бяха хлътнали в очните кухини, устните се бяха разтеглили, за да оголят пожълтели зъби. Всички бяха голи до кръста, дори жените, чиито изсушени гърди бяха прилепнали към гръдния кош. Няколко тела бяха с украса от пера на главите или огърлици от каменни мъниста и сухожилия.

— Моят народ — промълви Чарли с треперещ от благоговение глас, докато пристъпваше към една от мумиите.

Трент го последва.

— Сигурен ли си?

На ярката светлина на фенера кожата изглеждаше твърде бледа, косата — твърде светла. Трент обаче не бе специалист. Може би богатата на минерали жегла, която бе изпекла телата, беше успяла и някак да ги обезцвети.

Чарли огледа някакъв мъж с огърлица от черни пера. Приблужи фенерчето.

— Изглежда ми червена.

Не говореше за кожата на мъжа. Под пряката светлина на фенера полепналите по изсъхналия скалп кичури коса бяха ръждивочервени.

Трент забеляза и друго нещо.

— Виж му врата.

Главата на мъжа беше отметната назад и опираше в гранитната стена. Кожата под челюстта зееше, виждаше се кост и изсушена тъкан. Разрезът бе твърде прав, причината — очевидна. Съсухрените пръсти държаха лъскаво метално острие. Все още изглеждаше като полирано и отразяваше светлината.

Чарли бавно освети в кръг цялата зала. Подобни ножове лежаха върху каменния под или в други изсъхнали ръце.

— Изглежда, са се самоубили — промълви потресеният Трент.

— Но защо?

Трент посочи единствената друга особеност в залата. В отсрещната стена започваше друг тунел.

— Може би са крили нещо там долу? Нещо, за което никой не е трябвало да научава?

Двамата впериха погледи натам. Тръпки полазиха Трент от пръстите на краката и стигнаха до ръцете му. Никой от двамата не помръдна. Никой не искаше да пресече тази зала на смъртта. Дори обещанието за съкровище вече изобщо не беше примамливо.

Чарли пръв наруши мълчанието.

— Да се махаме оттук.

Трент не възрази. Беше видял достатъчно ужаси за днес.

Чарли се обърна и тръгна към изхода, като светеше напред с фенера.

Трент го последва, но непрекъснато се озърташе през рамо от страх, че Великият дух ще се всели в някой от трупите и ще го накара да се затътри след тях с кинжал в ръка. Докато гледаше назад, се подхлъзна на някаква шиста, просна се по корем и се плъзна няколко стъпки по стръмния склон назад към залата.

Чарли не го изчака. Всъщност сякаш изгаряше от нетърпение да се махне. Докато Трент се изправи и изтупа коленете си, Чарли вече бе стигнал края на тунела и беше излязъл навън.

Трент понечи да запротестира, че го е изоставил, но точно тогава отвън се разнесе рязък гневен вик. В клисурата имаше още някой. Трент замръзна. Чу разгорещени гласове, но не успя да различи думите.

А после проехтя изстрел.

Трент подскочи и отстъпи две крачки назад в мрака. Ехото заглъхна и на негово място се възцари тежка тишина.

„Чарли...?“

Разтреперан от страх, Трент се оттегли навътре в тунела, подалеч от изхода. Очите му бяха свикнали достатъчно с тъмното, за да стигне до залата с мумиите, без да издаде нито звук. Спря при входа ѝ, заклещен между мрака и непознатите отвън.

Тишината се проточи и времето сякаш забави ход.

След това се чу тътрене на крака и пухтене.

„О, не...“

Гърлото му се стегна. Някой се катереше към пещерата. Сърцето му заби бясно. Нямаше друг избор освен да се оттегли още по-навътре в тъмното... но му трябваше оръжие. Спря, колкото да измъкне ножа от хватката на един мъртвец. Пръстите на мумията се строшиха като изсъхнали вейки.

Вече въоръжен, Трент затъкна ножа в колана си и тръгна между трупите. Държеше ръцете си протегнати напред и слепешком опипваше чупливи пера, изсъхнала кожа и втвърдена коса. Представяше си как съсухрени ръце посягат към него, но въпреки това продължи напред.

Трябваше да се скрие някъде.

Имаше само едно убежище.

„Тунелът отсреща...“

Това обаче го плашеше.

В един момент кракът му увисна във въздуха. Едва не изпищя, но осъзна, че е стигнал до старата яма за огнището. Бърз скок и тя остана зад него. Опита се да използва местоположението на ямата като ориентир, но това се оказа ненужно.

Зад него светлината ставаше по-ярка и изпълваше залата.

Вече можеше да вижда и се втурна презглава напред. Тъкмо стигна входа на тунела, когато отзад се чу някакво тупване. Погледна през рамо.

Някакво тяло се изгъркаля от коридора и остана да лежи по очи на пода. Засилващата се светлина разкри перата върху яркочервеното яке.

Чарли.

Захапал юмука си, Трент побягна в закрилящия мрак на тунела. Страхът впиваше зъби в него на всяка крачка.

„Знаят ли, че и аз съм тук?“

Тунелът беше равен, с гладък под, но бе твърде къс — само след пет уплашени крачки го изведе в нова зала.

Трент се шмугна настрани и се залепи за стената. Помъчи се да успокои неравното си дишане. Сигурен беше, че се чува чак отвън. Рискува да надникне назад.

Някой с фенер беше влязъл в залата с мумиите. На подскачащата светлина фигурата се наведе и повлече тялото на приятеля му към ръба на ямата. Беше само един човек. Убиецът се отпусна на колене, остави фенера и придърпа Чарли към гърдите си. После вдигна глава към тавана и се залюля, като припяваше нещо на езика на юта.

Трент едва сподави стона си, когато позна сбръчканото съсухрено лице.

Докато гледаше, дядото на Чарли вдигна лъскав пистолет и опря дулото в главата си. Трент се извърна, но бе твърде бавен. В затвореното пространство изстрелът беше оглушителен. Половината череп на стареца експлодира в облак от кръв, кост и мозък.

Пистолетът изтрака върху камъка. Старецът тежко се строполи върху тялото на внук си, сякаш го защитаваше в смъртта. Отпуснатата ръка бутна фенера и го мръдна така, че лъчът се насочи право към скривалището на Трент.

Обхванат от ужас, Трент се свлече на колене. Спомняше си суеверното предсказание на дядото на Чарли: *който нахълта в*

пещерата на Великия дух, никога не излиза от нея.

Племенният старейшина определено се беше погрижил това да важи за Чарли. Сигурно някак беше научил за кражбата на картата и ги бе проследил дотук.

Трент скри лице в длани и задиша тежко през пръстите си, отказваше да приеме онова, което бе видял току-що. Заслуша се дали не е дошъл още някой. Цареше пълна тишина. Изчака цели десет минути.

Когато най-сетне се убеди, че е сам, се изправи. Погледна през рамо. Лъчът на фенера стигаше до дъното на малката пещера и осветяваше онова, което бе скрито там в далечното минало.

В дъното на залата бяха натрупани каменни кутии колкото кутия за обяд. Изглеждаха намазани с масло и увити в кора. Но онова, което прикова вниманието на Трент, се издигаше в центъра на помещението.

Масивен череп, поставен върху гранитен пилон.

„Тотем“ — помисли си той.

Впери поглед в празните очни кухни, високия куполообразен череп и неестествено големите кучешки зъби. Трябва да бяха дълги поне цяла стъпка. Помнеше достатъчно от часовете по биология, за да разпознае черепа на саблезъб тигър.

Въпреки това остана потресен от странното положение на находката. Трябваше да съобщи за убийството и за самоубийството, но също и за това съкровище.

„Съкровище без смисъл“.

Забърза с всички сили по тунела, прекоси залата с мумиите и се затича към дневната светлина. Спря за момент при входа, спомнил си последното предупреждение на дядото на Чарли за това какво ще стане, ако някой влезе неканен тук и после излезе.

Ще настъпи краят на света.

Просълзен, Трент поклати глава. Суеверията бяха убили най-добрия му приятел. Нямах да позволи същото да се случи и с него.

С един скок избяга обратно в света.

2.

30 май, 10:38

Резерват Юинта, Юта

„Нищо не може да предизвика по-голям цирк от убийството“.

Маргарет Грантъм прекоси импровизирания лагер, разположен на една висока поляна над клисурата. Беше леко задъхана от разредения въздух и от студа артритът се обаждаше в кокалчетата на ръцете ѝ. Порив на вятъра едва не отвя шапката от главата ѝ, но тя я задържа и отметна кичур посивяла коса.

Навсякъде около нея имаше палатки, разделени на различни групи — от правозащитните служби до местните медии. Имаше дори поделение от Националната гвардия, което да поддържа реда, но присъствието им само допринасяше за напрежението.

През последните две седмици пеша или с коне прииждаха групи индианци от цялата страна, привлечени на това затънтено място от избухналата полемика. Всички идваха под покровителството на различни акроними — НАБО, АУНУ, НАГ, НКАИ, но в крайна сметка всички тези думи служеха на една цел — да защитават правата на коренните жители на Америка и да запазят племенното им наследство. Някои палатки всъщност бяха индиански типита, издигнати от по-традиционните групи.

Маргарет намръщено поклати глава, когато някакъв новинарски хеликоптер се спусна към откритото пространство до лагера. Подобно засилено внимание само влошаваше нещата.

Като професор по антропология от „Бригам Йънг“, тя бе повикана от щатския отдел на Службата по индианските въпроси, за да посредничи в юридическите спорове около откритието. Беше посветила трийсет години на амбициозната програма на университета за коренните жители на Америка и беше известна сред местните племена като човек, който уважава каузата им. Освен това често беше работила с популярния историк и естествоизпитател професор Хенри Канош, който по произход бе от шошоните.

Днес не беше изключение.

Ханк я чакаше в началото на пътеката, която водеше надолу към системата пещери. Подобно на нея, беше с ботуши, джинси и жълто-кафява работна риза. Прошарената му коса бе вързана на опашка. Тя бе една от малцината, които знаеха индианското му име — Каив вуну, което означаваше Стоящата планина. В момента, застанал в началото на пътеката, напълно оправдаваше името си. Наближаваше шейсетте, бе висок над метър и деветдесет, с яко мускулесто тяло. Кожата му бе с цвета на гранит, смекчена единствено от танцуващите златни искрици в карамелените му очи.

Кучето му — яка калена австралийска овчарка с едно синьо и едно кафяво око — клечеше до него. Името му — Кауч — идваше от думата „не“ на езика на индианците юта. Маги се усмихна, когато си спомни обяснението на Ханк: „Толкова често му виках «не!» като пале, че името само му се лепна“.

— Е, каква е атмосферата там? — попита Ханк след кратката прегръдка за поздрав.

— Не много добра — отвърна тя. — И май ще се влоши още.

— Защо?

— Говорих с окръжния шериф. Пристигнаха са лабораторните резултати за дядото.

Ханк захапа пурата си още по-силно. Никога не ги палеше, просто обичаше да ги дъвче. Мормоните бяха против употребата на тютюн, но понякога трябваше да се правят отстъпки. Макар да бе чистокръвен индианец, Ханк беше възпитан като мормон, тъй като бе от северозападната група шошони, покръстени през деветнайсети век след клането при Мечата река.

— И какво пише в резултатите? — попита той, без да вади пурата от устата си.

— Положителни са за пейот.

Ханк поклати глава.

— Страхотно. Ще стане чудна сензация за камерите. Полудял друсан индианец убива внук си и себе си по време на религиозно буйство.

— Засега резултатите са потулени, но рано или късно ще трябва да ги оповестят. — Маги въздъхна примирено. — Реакцията на предварителния доклад беше достатъчно лоша.

Окръжната полиция първа пристигна на мястото да разследва убийството и самоубийството на младия юта и дядо му. Поради наличието на свидетел — приятел на убитото момче — случаят бързо беше приключен и телата бяха откарани с хеликоптер в щатската морга в Солт Лейк Сити. Предварителният доклад на съдебния лекар сочеше като главни причини за трагедията деменцията и хроничното алкохолно отравяне на стареца. След това в местната и националната преса се появиха тенденциозни материали за злоупотребата с алкохол сред коренните американци, които доста допринесоха за утвърждаването на карикатурата за пияния индианец.

Положението никак не беше розово. Маргарет знаеше колко деликатно трябва да се подхожда към подобни теми, особено в Юта, където историята на индианците и белите беше напрегната и кървава.

Но това беше само върхът на политическото тресавище. Налице беше и въпросът с *другите* тела в пещерата — стотиците мумифицирани трупове.

Ханк махна към пътеката, водеща надолу. Кучето поведе енергично с вирната опашка. Ханк тръгна след него.

— Топографите изготвиха доклада си сутринта. Видя ли го?

Тя поклати глава и също заслиза по пътеката.

— Според тях входът на пещерата се намира на федерална територия, но самата пещерна система е под територията на резервата.

— Кое то чудесно размива границите на юрисдикциите.

— Да. Не че би имало особена разлика в дългосрочен план. Направих кратка справка в Службата по индианските въпроси. Цялата земя от хиляда осемстотин шейсет и първа година е била част от индианския резерват Юинта и Урей. През изминалия век и половина обаче границите на резервата непрекъснато са се променяли.

— Кое то означава, че от Службата могат да твърдят с основание, че пещерата им принадлежи.

— Зависи от други променливи — възрастта на телата, кога са били положени там и, разбира се, дали изобщо са на коренни жители на Америка.

Маги кимна. Това беше основната причина да я извикат тук — да определи расовата принадлежност на телата. Предишния ден вече беше направила повърхностен оглед. Според цвета на кожата и косата, както и структурата на лицевите кости, останките, изглежда, бяха на

представители на бялата раса, но артефактите и облеклото бяха несъмнено индиански. По-подробните изследвания като анализ на ДНК и химически тестове бяха отложени заради правната битка. Дори преместването на телата бе забранено по силата на Закона за защита и репатриране на гробовете на коренните жители на Америка.

— Всичко това започва да ми прилича на историята с човека от Кенуик — каза Маги.

Ханк повдигна въпросително вежда.

— През деветдесет и шеста на брега на една рекичка в Кенуик, Вашингтон, беше открит стар скелет. Антропологът, който пръв изследвал останките, ги определил като принадлежащи на бял човек.

Ханк я погледна и сви рамене.

— И какво от това?

— Според радиовъглеродния анализ костите са на повече от девет хиляди години. Това са едни от най-старите човешки останки, открити в Америка. Расовите черти предизвикаха истинска буря. Сегашният модел за заселването на Северна Америка предполага, че първите хора са мигрирали тук през сухоземен мост от Русия до Аляска. Откритието на древен скелет с европоидни черти противоречи на това твърдение и може да предизвика пренаписване на древната история на Америка.

— И какво стана?

— Пет местни индиански племена предявиха претенции към тялото. Подадоха иск костите да бъдат погребани без повече изследвания. Правната битка продължи повече от десетилетие. Има и други случаи с други останки на европоиди в Северна Америка, като реакцията е също така ожесточена. — Започна да ги изброява на пръсти. — Мумията от Пещерата на духовете в Невада, Златотърсачът от Орегон, Жената от Арлингтън Спрингс. Повечето от тези останки така и не са били изследвани както трябва. Други са изчезнали завинаги в анонимни индиански гробове.

— Да се надяваме, че тук няма да се стигне до подобна каша.

Междувременно бяха стигнали до дъното на клисурата. Кауч ги чакаше с изплезен език и все така вирната опашка.

Маги се намръщи от миризмата на развалени яйца, носеща се от серния извор, който загриваше клисурата. По лицето ѝ вече бяха избили капки пот. Започна да си вее с ръка.

Тръгнаха към входа на пещерата. Двама войници от Националната гвардия стояха на пост, въоръжени с карабини и пистолети. Покрай целия медиен шум иманярството беше основна грижа, особено покрай слуховете за скритото вътре съкровище.

Единият от гвардейците, редник Стинсън, младеж с къса тъмноруса коса, пристъпи напред. Беше тук цяла седмица и вече познаваше учените.

— Майор Райън е вътре — каза той. — Чака ви, преди да изнесе артефакта.

— Добре — отвърна Ханк. — Горещо и без това се е натрупало доста напрежение.

— И камери — добави Маги. — Няма да изглежда добре, ако покажат как човек във военна униформа се изнизва със свещен индиански артефакт. Нещата трябва да се направят по-дипломатично.

— Същото си мисли и майор Райън. — Редникът им направи път и добави под нос: — Само че започна да губи търпение. Не се изрази особено мило за ставащото тук.

„Че това новина ли е?“

Майор Райън се беше оказал същинска досада.

Ханк помогна на Маги да се качи на площадката пред входа на пещерата. Големите му длани я хванаха здраво за бедрата, от което по тялото ѝ мина гореща вълна, последвана от горчивия спомен. Същите тези длани бяха галили голото ѝ тяло — кратка забелка, родена от дългите нощи заедно и дълбокото приятелство. Но накрая този вид отношения не им понесе. Бяха по-добри приятели, отколкото любовници.

Въпреки това бузите ѝ горяха, когато той се качи с лекота на площадката при нея. Като че ли не забеляза реакцията ѝ, което я изпълни с благодарност и същевременно я жегна.

Ханк заповяда на Кауч да остане отвън. Кучето наведе разочаровано глава, също като нея.

Тъкмо влязоха в коридора, когато отдолу се чу приглушен вик. Двамата се спогледаха и Ханк завъртя очи. Както обикновено, майор Райън беше недоволен. Командирът на военната част въобще не се интересуваше колко важно е откритието за антрополозите и изобщо не криеше отвращението си от това назначение. Освен това Маги подозираше, че зад всичко това се крие и расизъм. Беше подочула

негово подхвърляне за събралите се в лагера индианци: „Трябвало е да ги издавим в Тихия океан, когато сме имали тази възможност“.

Въпреки това трябваше да работи с този човек — поне докато съкровището не се озове на сигурно място. Това бе една от причините двамата с Ханк да получат позволение да извадят тотема и да го пренесат в университетския музей. Беше твърде ценен, за да го оставят без охрана. След това мерките за сигурност можеха да се намалят и имаше надежда, че къкрещата неприязън донякъде ще утихне.

Маги стигна залата и спря на входа, за пореден път потресена от страховитата гледка на мумифицираните останки. Помещението се осветяваше от силни прожектори, захранвани с акумулатори. Мрежа и жълта полицейска лента разделяха пространството. Беше оставена заградена пътека, водеща към следващия коридор.

Тръгна напред, но вниманието ѝ отново се отклони към телата наоколо. Бяха запазени изумително добре. Постоянната топлина ги бе изсушила напълно и бе концентрирала солите в тъканите, които играеха роля на естествена саламура.

За хиляден път се запита защо всички са се самоубили. Спомни си историята за обсадата на Масада и как еврейските въстаници предпочели да сложат край на живота си вместо да се предадат на римския легион пред портите.

„Дали нещо подобно не се е случило и тук?“

Нямаше отговор. Това бе само една от толкова многото други загадки.

С периферното си зрение долови раздвижване на сенките, рязко спря и се загледа към купчината тела в отсрещния ъгъл. Нечия ръка я докосна по рамото и тя подскочи.

Пръстите я стиснаха успокояващо.

— Какво има? — попита Ханк.

— Стори ми се, че виждам...

Прекъсна я вик от коридора:

— Крайно време беше да се домъкнете!

В отсрещния коридор затанцува светлина. Появи се майор Райън с фенер в ръка. Беше в пълна униформа, в това число и каската, от която очите му тънеха в сянка. Устните му обаче бяха свити раздражено.

Направи им знак с фенера и се обърна назад към коридора.

— Да се размърдаме. Контейнерът е готов, както го поръчахте. Двама от хората ми ще ви помагат.

— Здравсти и на теб, майоре — промърмори Ханк и закрачи след него.

Маги спря при входа и отново погледна през рамо. Нищо не помръдваше в първата зала. Тя поклати глава.

„Просто игра на светлината. Стреснала съм се от някоя сянка“.

— Имахме проблем — каза Райън и привлече вниманието ѝ. — Стана гаф.

— Какъв гаф? — попита Ханк.

— Вижте сами.

Загрижената Маги забърза след тях.

„Сега пък какво е станало?“

11:40

Скрита в сенките, саботьорката гледаше как тримата изчезнаха в коридора. Издиша бавно и с облекчение, като се мъчеше да сподави трепета и страха. Едва не я забелязаха, когато придърпа раницата си зад две тела.

Съмненията я загризаха в мрака.

„Какво правя тук?“

Чакаше в сенките от рано сутринта. Избраното ѝ име беше Каи, което означаваше „върба“ на езика навахо. С разтуптяно сърце се мъчеше да почерпи сили от него, да бъде спокойна като дървото, прочуто и с легендарната си гъвкавост. Бавно протегна левия си крак. Гърбът обаче продължаваше да я боли.

Още малко, обеща си тя.

Криеше се тук от пукването на зората. Двама от другарите ѝ се бяха престорили на пияни и бяха подлъгали стражите да се отдалечат на няколко метра от пещерата. Тя се възползва от момента и се промъкна от скривалището си в тунела зад тях.

Беше истинско предизвикателство да изпълзи без нито звук до това място. Но тъй като бе едва на осемнайсет, тя бе гъвкава, слаба и знаеше как да танцува сред сенките — умение, научено от играта на криеница с баща ѝ, откакто едва достигаше до коляното му. Той я беше

възпитал според старите обичаи — преди да го застрелят, докато караше такси в Бостън.

Споменът запали пламъка на дълбокия гняв в сърцето ѝ.

Година след смъртта му тя постъпи в УАХАЯ, военизирана група за правата на коренните американци, която бе взела името си от думата „вълк“ на езика на чероките. Те бяха свирепи, коварни и млади, също като нея — никой на повече от трийсет, всички изпълнени с горда нетърпимост към раболепието на по-утвърдените организации.

Скрита в тъмното, тя остави гнева си да плъзне по нея и да пропъди страховете ѝ. Спомни си пламенните думи на Джон Хоукс, основателя и лидер на УАХАЯ: „Защо трябва да чакаме американското правителство да ни върне правата? Защо да подгъваме коляно и да приемаме подхвърляните трохи?“

УАХАЯ вече беше станала известна с някои по-дребни акции. Бяха изгорили американското знаме на стълбите на съда на Монтана след осъждането на един индианец от племето кроу за използването на халюциногенни гъби в религиозна церемония. Миналия месец пък бяха изрисували със спрей офиса на един конгресмен от Колорадо, който настояваше за налагането на ограничения на индианските казина в щата.

Но според Джон Хоукс случващото се тук им предлагаше далеч по-голяма възможност да излязат на националната сцена. Привлечена от споровете, УАХАЯ щеше да излезе от сенките и да поеме нещата в свои ръце, да се изправи твърдо срещу намесата на властите в племенните въпроси.

Някакъв вик я накара да погледне към втория коридор.

Напрегна се. По-рано, преди да пристигнат двамата нови, от втората зала се бе чул трясък, последван от цветисти псувни. Явно нещо се беше оплескало. Замоли се това да не създаде проблем за мисията ѝ.

Особено след толкова дълго чакане.

Прехвърли тежестта си върху другия си крак и отново потърси търпение, очаквайки сигнала. Пресегна се и докосна раницата с пластичен експлозив, в който вече бяха пъхнати безжични детонатори.

Още малко.

23:46

— Какво сте направили? — яростно прогърмя гласът на Ханк в малката зала.

Маги постави ръка на рамото му, за да го успокои. Разпозна проблема в мига, в който влезе в помещението.

Покрай отсрещната стена имаше купчина каменни кутии, всичките еднакви, със страни по около една стъпка. Предишния ден беше разгледала една. Приличаше ѝ на малък осуарий — кутия, в която се пазеха костите на покойник. Но без специалното разрешение от делегацията на Организацията за защита и репатриране на гробовете на коренните жители на Америка никоя от кутиите не биваше да се отваря. Всяка беше покрита с масло и увита в сушена хвойнова кора.

Нещата обаче се бяха променили.

Маги се взираше в няколкото пръснати по пода на пещерата кутии. Най-близката се беше счупила, но кората все още я крепеше.

Ханк пое дълбоко дъх и изглежда намръщено майор Райън.

— Има изрична забрана да се докосват. Знаете ли какви неприятности ще си имаме? Знаете ли на какво буре с барут сте драснали фитила?

— Знам — озъби му се Райън. — Един от тези смотани малоумници удари купчината с края на сандъка, докато го внасяха. И всичко се срути.

Маги погледна двамата гвардейци, които съсредоточено разглеждаха върховете на кубинките си, засрамени от кастренето. Между тях имаше зелен пластмасов сандък с отворен капак, разкриващ облицована с изолираща пяна вътрешност, готова да приеме и пренесе единственото съкровище в залата.

— И какво правим сега? — кисело попита Райън.

Маги не отговори. Краката ѝ сами я поведоха към счупената кутия на пода. Не можеше да се сдържи. Клекна, за да я разгледа.

Ханк отиде при нея.

— По-добре да не я пипаме. Можем да опишем пораженията, после...

— Или просто да надникнем вътре. — Тя посегна към строшено парче камък, все още с кората по него. — Стореното — сторено.

— Маги — предупредително изръмжа Ханк.

Тя взе парчето и внимателно го отмести. За първи път от векове във вътрешността на кутията проникна светлина.

Затаила дъх, Маги махна второ парче и разкри повече от онова, което се криеше вътре. В кутиите като че ли имаше метални пластини, почернели от времето. Наведе се и наклони глава настрани.

„Странно...“

— Това да не е някакъв надпис? — попита Ханк, у когото любопитството също бе надделяло.

— Може и да е просто от корозията.

Маги се пресегна и внимателно потърка с палец края на пластината. Черното масло се изтри и отдолу се показва познат жълт цвят.

— Злато — благоговейно прошепна Ханк.

Маги го погледна, после се обърна към стената от каменни кутии. Представи си подобни пластини в тях. Сърцето ѝ се разтуптя в гърлото. „Колко злато има тук?“

Стана, като се опитваше да проумее размерите на съкровището, и каза:

— Майор Райън. Мисля, че вие и хората ви ще прекарате още доста време тук долу.

Райън изстена.

— Значи има още злато.

Маги се обърна към гранитния стълб в центъра на залата. Върху него беше положен масивният череп на саблезъб тигър. Сам по себе си той бе ценна находка, тотем на избитото племе — толкова важен, че индианците бяха разтопили злато и бяха покрили с него цялата глава на огромната котка.

Започна да обикаля бавно безценния идол. Пипалата на страха запълзяха към сърцето ѝ. Нещо не беше наред във всичко това. Не можеше да каже какво точно, но знаеше, че е така.

За съжаление нямаше време да размишлява върху загадката.

— Хайде, разкарайте поне този череп — нареди Райън. — С кутиите ще се оправим после. Искате ли хората ми да ви помогнат?

Ханк се изправи доста рязко.

— Не. Ще се справим и сами.

Маги кимна и двамата застанаха от двете страни на златния тотем. Тя протегна ръце и пръстите ѝ спряха на милиметри от дългите

зъби.

— Ще го поема отпред. Ти поддържай тила, Ханк. Броя до три. Вдигаме го и го слагаме в контейнера.

— Дадено.

Двамата посегнаха към артефакта. Маги хвана там, където кучешките зъби се свързваха с черепа. Пръстите ѝ едва успяваха да ги обхванат.

— Едно, две... *три*.

Вдигнаха черепа едновременно. Оказа се много по-тежък, отколкото беше очаквала, въпреки златото. Усети, че нещо вътре се движи, сякаш беше пълен с пясък. Любопитството я загложди, но всички по-нататъшни изследвания трябваше да почакаат. Запристъпваха настрани във валса на работника към отворения контейнер и поставиха черепа в него. Той потъна дълбоко в предпазната пяна.

Изправиха се и се спогледаха. Ханк изтри ръце в джинсите си и я погледна в очите. Той също го беше усетил. Не само движещия се пясък, но и нещо още по-странно. Тук бе горещо и тя беше очаквала черепът да е топъл. Но въпреки високата температура повърхността му беше студена.

„Адски студена...“

Прочете тревогата в очите на Ханк. Отговаряше на нейната собствена.

Преди някой от тях да успее да каже нещо, Райън затръшна капака над съкровището и посочи към изхода.

— Хората ми ще изнесат черепа от пещерата. По-нататък си се оправяйте вие.

12:12

Приклепнала, Каи наблюдаваше парада през полето от мумии. Водеше го някаква възрастна жена с коса, прибрана под широкопола шапка. Следваха я трима войници от Националната гвардия. Двама мъкнеха зелен пластмасов сандък.

„Златният череп“ — помисли си тя.

Изнасяха го, точно както ѝ беше казано, че ще стане. Като че ли всичко вървеше по план. След изнасянето на черепа щеше да остане сама в залата. Щеше да постави експлозивите, да изчака падането на

нощта и да се измъкне. Щом пещерата опустееше, щяха да я взривят и да погребат отново предците си. УАХАЯ щеше да постигне целта си. Коренните американци нямаше вече да искат разрешение от правителството, особено за такива основни права като това да погребват покойниците си.

Загледа се във високия мъж, който вървеше последен и раздразнението пак пламна в нея. Познаваше го, повечето коренни американци го познаваха. Професор Хенри Канош беше противоречива фигура за племената и предизвикваше бурни реакции. Никой не оспорваше, че е пламенен защитник на суверенитета на индианците, дори според някои усилията му бяха довели до увеличаването на териториите на резерватите в западните щати с цели десет процента. Но подобно на повечето свои предци, той беше приел мормонската вяра и бе обърнал гръб на старите традиции, за да се присъедини към религиозна група, която някога бе преследвала и избивала индианците в Юта. Това само по себе си го правеше нежелан сред по-традиционните членове на местните племена. Беше чула веднъж Джон Хоукс да го нарича „индианския чичо Том“.

Когато групата стигна водещия към изхода коридор, професор Канош посочи назад и каза:

— Докато не се оправим с това, никой да не споменава за златото в онези кутии. Нито дума. Остава само да предизвикаме и златна треска тук.

Каи наостри уши. *Злато?*

Беше й казано, че единственото злато тук е покритието върху праисторическия череп. УАХАЯ бяха склонни да позволят изнасянето на тотема. Артефактът трябваше да бъде изложен в Музея на коренните жители на Америка, така че всичко беше наред. Освен това, ако експлозията погребеше златния череп заедно с мумифицираните тела, някой можеше да се изкуши да го потърси и отново да наруши покоя на предците им.

„Но ако долу има още злато...?“

Изчака другите да изчезнат в коридора, стана и нарами раницата. Тръгна предпазливо между телата към втората зала. Трябваше да провери лично. Ако там имаше скрито злато, това променяше всичко. Подобно на черепа, подобна златна жила можеше да накара куп иманяри да се втурнат да копаят.

Трябваше да научи истината.

Забърза към втория коридор и докато хлътваше в тъмното му гърло, я споходи друга тревожна мисъл. При наличието на още злато тук стражите със сигурност щяха да се върнат да го охраняват, което щеше да затрудни плановите ѝ за бягство. Ако я хванеха, как можеше да обясни какво е правила тук с цяла раница пластичен експлозив? Щеше да прекара години, ако не и десетилетия зад решетките.

Страхът лумна по-силно и ускори крачките ѝ.

Стигна залата, включи тънкото фенерче и лъчът му обходи тъмното помещение. Отначало не видя нищо, само някакви стари каменни кутии и стърчащ гранитен стълб. Ярък проблясък отразена светлина обаче я накара да погледне в краката си. На пода лежеше разбита кутия.

Клекна и я освети по-добре. В кутията като че ли имаше купчина метални пластини с дебелина около сантиметър. Единият ъгъл на най-горната беше изтърган и под тъмния пласт блестеше злато. Тя се дръпна, зашеметена от откритието. Лъчът на фенерчето обходи кутиите покрай стената.

„Какво да правя сега?“

Толкова дълбоко под земята не можеше да повика помощ по радиостанцията. Почувства се като уловена в капан. Решението беше изцяло нейно. Под натиска на времето и от страха, че охраната всеки момент ще се върне, не можеше да мисли ясно. Изведнъж ѝ стана трудно да диша. Мракът около нея сякаш се сгъсти и заплашваше да я смаже.

Далечен вик я накара да трепне. Обърна се бързо към изхода. Чуха се още приглушени викове. Някой изкрещя.

Тя скочи на крака.

„Какво става?“

Вкопчила се в раницата си, Каи чувстваше как грижливо подготвеният план на УАХАЯ се разпада. Сърцето ѝ се разтуптя още по-бързо. Страхът надделя над разума. Тя се наведе, отвори каменната кутия и грабна горните три пластини, всяка със страна около двайсетина сантиметра. Бяха изненадващо тежки, така че ги пхна под якето си и го закопча.

Трябваше ѝ доказателство, с което да обясни на Джон Хоукс защо не е изпълнила мисията. Нямахше да е доволен, но можеха да

използват златото, особено ако властите се опитаха да потулят нещо. Спомни си думите на професор Канош.

„Нито дума“.

Самата тя също смяташе да си мълчи, но първо трябваше да се махне оттук. Втурна се презглава към първата зала. Гневните гласове отвън станаха по-силни. Нямаше представа каква е причината за тази суматоха, но се надяваше, че ще ѝ помогне да се измъкне. Знаеше, че трябва да се възползва от тази възможност, в противен случай след връщането на войниците щеше да се озове в капан.

Така че ѝ оставаше една-единствена надежда, най-голямата ѝ сила — вродената ѝ бързина.

„Ако мога да се измъкна и да стигна до гората...“

Но какво се изпречваше на пътя ѝ?

В пещерата отекна гръмовният глас на професор Канош:

— Назад!

12:22

Маги стоеше само на два метра от входа на пещерата. Не бяха стигнали много далеч, преди циркът да ги връхлети.

Ярките лъчи на прожекторите се насочиха към нея и приковаха всички на място. На крачка от себе си тя разпозна изсечените черти, бялата коса и сините като лед очи на един разследващ репортер от Си Ен Ен. До него стоеше губернаторът на Юта. Нищо чудно, че Националната гвардия не беше попречила на новинарския екип да дойде тук. Нищо не можеше да подсили кампанията за преизбиране по-добре от медийния шум.

Естествено, заедно с новинарския екип бяха пристигнали и обичайните заподозрени, които танцуваха за националния ефир и играеха за камерите.

— Крадете наследството ни! — извика някой от тълпата.

Забеляза провокатора — облечен в еленова кожа, с боядисано лице. Държеше високо вдигнат айфон и записваше събитието. Маги предположи, че след по-малко от час записът ще се появи в ЮТюб.

Прехапа устна — знаеше, че всяка реакция от нейна страна само ще раздуха пожара.

Преди секунди, докато излизаха от пещерата, тълпата се втурна покрай губернатора, който тъкмо даваше интервю на живо. Блъскаха се. Някои дори се сбиха. Положението заплашваше да се превърне в малък бунт. Майор Райън незабавно извика кордон гвардейци, с което моментално укроти духовете и въдвори някакво подобие на ред.

Междувременно Ханк и другите гвардейци направиха стена между нея и глутницата протестиращи и журналисти с камери.

Ханк вдигна ръка.

— Ако искате да видите артефакта — извика с мощния си глас, — ще ви го покажем. Но след това доктор Грантъм го отнася направо в университета, където ще бъде проучен от историци от Смитсъновия национален музей на американските индианци.

Нов гневен вик го прекъсна.

— Значи ще направите с черепа същото, което направиха с тялото на Черния ястреб!

Маги трепна. Това бе горчива част от историята на Юта. Черния ястреб бе индиански вожд, загинал при конфликт със заселниците в средата на деветнайсети век. След това тялото му било излагано в различни музеи, а после било изгубено. По-късно един бойскаут, подготвящ се за поредния си изпит, намерил скелета в някакъв склад в Историческия отдел на Мормонската църква. Накрая костите били погребани отново.

Маги беше чула достатъчно. Застанала до зеления контейнер, тя вдигна ръка. Всички погледи и камери се насочиха към нея.

— Нямаме нищо за криене! — извика тя. — Личи си, че около находката бушуват силни емоции. Но нека ви уверя, че всичко ще бъде направено с изключително внимание и уважение.

— Стига приказки! Щом нямате какво да криете, покажете ни черепа!

Викът се поде от други и се превърна в скандиране. Маги срещна погледа на губернатора. Той ѝ направи едва доловим знак да се подчини. Маги подозираше, че за повечето от тълпата златният тотем представлява по-скоро в сензация, отколкото артефакт с историческо значение. Така че щом това бе цирк, тя спокойно можеше да е ръководител на представлението.

Обърна гръб на множеството, наведе се над сандъка и се помъчи да освободи закопчалките. Артритните ѝ пръсти я затрудняваха. Освен

това мъглата в долината се беше превърнала в ситен дъжд. Капчиците падаха върху пластмасовия капак. Тълпата се смълча.

Накрая успя да освободи закопчалките и вдигна капака. Заради дъжда нямаше намерение да държи артефакта открит повече от минута. Загледа се в златния череп, настанен в пашкула си от пяна. Дори на слабата светлина той сияеше ярко.

Дръпна се, за да направи място за камерите и тълпата, но не можеше да откъсне очи от черепа. Над него се виеше лека мъгла. Видя как една дъждовна капка падна върху златната повърхност — и моментално замръзна.

Тълпата зад нея ахна като един.

Маги си помисли, че те също са го видели — и в следващия миг чу тропот на крака по скала. Вдигна глава и видя слабо момиче с черни джинси и яке да изскача от пещерата. Черната ѝ коса се развяваше като крилете на гарван. Беше притиснала с ръка якето си, но нещо се изплъзна от пазвата ѝ и падна върху камъка с метален звън.

Беше една от златните пластини.

Райън изкрещя на крадлата да спре.

Без да му обръща внимание, тя се завъртя, готова да побегне към дърветата, но се подхлъзна на мократа площадка пред входа. Залитна, размаха ръка да запази равновесие, изпусна раницата си и тя падна до контейнера. Момичето също едва не падна, но успя да запази равновесие с лекотата на подплашена сърна, обърна се и се втурна към гората.

Маги бе замръзнала, приведена над отворения сандък, за да го защити. Погледна да се увери, че артефактът е непокътнат. През няколкото мига бяха паднали — и замръзнали — още няколко капки: украсяваха златната повърхност като ледени мъниста.

Пресегна се и неразумно докосна едно от тях, при което пръстите ѝ изпукаха. Болката опари ръката ѝ, но вместо да бъде отхвърлена назад, тя почувства как нещо я дърпа напред. Дланта ѝ удари златната повърхност. От контакта костите на пръстите ѝ моментално пламнаха и буквално изгориха плътта ѝ. Шок и ужас стегнаха гърлото ѝ. Коленете ѝ се подгънаха.

Чу Ханк да ѝ вика нещо.

Райън също закрещя.

Една дума си проби път през агонията.

Бомба!

12:34

Яркият проблясък ослепи Ханк. В един момент викаше на Маги, в следващия пред очите му стана бяло. Гръм се опита да разцепи черепа му и незабавно го оглуши. Ледена вълна го отхвърли назад като студен шамар от Бог. Падна тежко по гръб и усети някакво странно дърпане в тялото си, в посока към експлозията.

Започна да се съпротивлява, паникьосан до мозъка на костите си. Усещането беше не само неправилно, но и фундаментално *неестествено*. Бореше се с това течение с всяка фибра на съществото си.

А после всичко приключи толкова бързо, колкото бе започнало.

Непреодолимото теглене изведнъж изчезна. Сетивата му отново заработиха. До ушите му достигнаха ридания и писъци. Образите дойдоха на фокус. Лежеше на една страна, с лице към мястото, където беше стояла Маги. Не помръдваше, бе прекалено зашеметен.

Тя беше изчезнала — заедно със сандъка, черепа и по-голямата част от скалата. Входа на пещерата също го нямаше.

Надигна се на лакът и се заоглежда.

От нея нямаше и следа — нито овъглени останки, нито обезобразено тяло. Само почернял кръг димяща скала.

Изправи се с мъка. Уплашеният Кауч трепереше, притиснат до него, с подвита опашка. Ако Ханк имаше опашка, би направил същото. Потупа успокояващо кучето.

— Всичко ще се оправи. Надяваше се да е така.

Междувременно тълпата беше успяла да се окопоти. Започна паникьосано изнасяне. Журналистите се оттеглиха на по-високо, изблъскани от кордона от Националната гвардия. Двама войници мъкнеха губернатора нагоре по пътеката — предпазна мярка в случай на втора атака.

Хари си представи хвърлената от момичето раница. Когато падна до сандъка, тя се бе отворила и съдържанието ѝ се бе изсипало — кубчета жълтеникавосив пластилин с набучени в него жици.

Майор Райън моментално бе разпознал заплахата.

Бомба.

Но предупреждението бе дошло твърде късно за Маги.

Гневът пламна в стомахта му. Остави го да гори, докато си представяше нападателката. От медната кожа на момичето, кафявите очи и черната коса нямаше съмнение, че е коренна американка. Домашен терорист. Сякаш положението не беше достатъчно лошо.

Онемял от мъка, той се запрепъва към мястото на взрива. Трябваше да разбере. До него майор Райън взе каската си и я нахлупи отново на главата си.

— Никога не съм виждал подобно нещо — каза военният замаяно. — Силата на експлозията трябваше да помете половината тълпа. В това число и нас. — Протегна ръка с отворена длан. — И каква жегата само!

Жегата наистина беше ужасна. Като в доменна пещ. Във въздуха се носеше миризма на сярата, от която стомахът му се преобърна.

Докато вървяха, от зоната на взрива се отдели голяма канара и се разпадна на парчета. Отвесната скала последва примера, превръщайки се в поток от камъни и пясък. Сякаш твърдият гранит се беше превърнал в ронлив пясъчник.

— Виж земята — каза Райън.

Ханк впери поглед във взривената скала, мокра и обвита в пара. Дъждовните капки съскаха и цвърчаха, когато падаха върху нея. Въпреки това не разбираше какво е развълнувало толкова много майора. Но пък и Райън имаше много по-млади очи.

Клекна, за да огледа земята по-внимателно. И тогава го видя. Беше го пропуснал заради парата. Каменната повърхност не беше твърда, а приличаше по-скоро на млян пипер. И се *движи*!

Зрънцата трептяха и подскачаха, сякаш бяха поставени в нагорещен тиган. Пред очите му малко камъче се превърна в пясък, после в прах. Падна дъждовна капка и остави миниатюрен кратер. По фината повърхност пробягаха вълни като от хвърлен в спокойно езеро камък.

Ханк поклати невярващо глава. Изпълнен с опасения, се помъчи да определи къде свършва зоната на взрива и къде започва твърдата земя. И докато гледаше, каменният ръб започна да се разпада на пясък, непрекъснато увеличавайки зоната на поражение.

— Разпространява се — осъзна Ханк и забута Райън назад.

— Какви ги говориш?

Ханк нямаше отговори, само растяща увереност.

— Нещо продължава да е активно. Яде скалата и се разпространява навън.

— Да не си полудял? Нищо не може...

От центъра на взрива изригна фонтан и се издигна в димяща колона, висока няколко метра. Попарващата жега ги прогони назад.

Когато спряха, кожата на Ханк гореше. Имаше чувството, че очите му са сварени. С мъка си пое дъх.

— Явно е стигнал до геотермалния извор... под долината.

— Какви ги говориш? — повтори Райън и скри устата и носа си в яката на куртката си. От горящата сира беше опасно дори да се диша.

— Каквото и да става тук, то се разпространява не само навън...

— Ханк посочи миниатюрния гейзер, — но и *надолу*.

3.

30 май, 15:39

Вашингтон, окръг Колумбия

„Дотук с планове за вечеря“.

Макар експлозията в Юта да бе станала само преди час, Пейнтър Кроу знаеше, че ще прекара цялата нощ в кабинета си. Подробностите продължаваха да пристигат всяка минута, но информацията си оставаше неясна поради затътеното място на инцидента — някъде далеч в планините на щата. Всички специални агенции във Вашингтон бяха вдигнати по тревога и се готвеха да се заемат със ситуацията.

В това число и Сигма.

Групата на Пейнтър действаше като секретен отдел към АИОП, Агенцията за изследователски проекти към Министерството на отбраната. Екипът му се състоеше от лично подбрани бойци от специалните части — онези, които изкарваха много повече от предвидените точки в тестовете за интелигентност или показваха уникална проникателност. Беше ги вербувал и ги беше обучил в различни научни дисциплини, за да действат като оперативни агенти на Отдела за разработка и внедряване на Министерството на отбраната. Екипите се изпращаха по целия свят да се справят с глобални заплахи.

По принцип атака на територията на страната като тази в Юта не влизаше в сферата на екипа му, но някои странни детайли бяха събудили интереса на шефа му генерал Грегъри Меткаф, началника на АИОП. Пейнтър все пак можеше да възрази против използването на ресурсите на Сигма в подобна каша, но поради полемиката около взрива дори президентът (който беше длъжник на Сигма за спасяването на собствения му живот) лично бе поискал намесата им в деликатната ситуация.

„А никой не казва не на президента Джеймс Т. Гант“.

Така че планове за барбекю с приятелката му трябваше да почакаат.

Стоеше с гръб към бюрото си и изучаваше големите плоски монитори, монтирани на трите стени на кабинета. Те показваха взрива от различни ъгли. Най-добрият запис беше от камерите на Си Ен Ен. По другите монитори вървяха зърнести видеоклипове и снимки от мобилни телефони, цифровите очи на света от новото хилядолетие.

За стотен път гледаше кадрите от Си Ен Ен. Видя как възрастната жена, антроположката доктор Маргарет Грантъм, се навежда над зеления военен сандък. Освободи закопчалките и вдигна капака. Последва суматоха и явно някой беше блъснал оператора, защото картината рязко се разлюля. Пейнтър зърна за миг зад жената някаква фигура, която бягаше... след което блесна ослепителна бяла светлина.

Натисна копчето на дистанционното и спря записа. Започна с центъра на взрива. Ако присвиеше очи, можеше да различи сянката на жената в яркото сияние, подобно на някакъв тъмен призрак. Пусна записа кадър по кадър и гледаше как светлината бавно поглъща сянката, докато от нея не остана нищо.

С натезало сърце превъртя бързо напред. Записът бе станал хаотичен и картината непрекъснато се менеше — дървета, небе, бягащи хора. Накрая операторът намери място, което му се бе сторило достатъчно безопасно, за да продължи да снима. Картината се завъртя отново към димящата зона на взрива. Хаосът все още бушуваше и хората се спасяваха панически. Шепа мъже останаха долу и внимателно оглеждаха мястото. Миг по-късно изригна димящ гейзер и прогони дори тях.

Предварителният доклад от геолога на Сигма вече лежеше на бюрото му. Според преценката взривът бе засегнал „подземен геотермален поток“.

Пейнтър отново се загледа в гейзера. Вече не беше *подземен*. Към обясненията на геолога имаше приложена топографска карта с отбелязани горещи извори в околността. Въпреки сухия технически жаргон на доклада Пейнтър усещаше преливащия ентузиазъм у младия учен, непреодолимото му желание лично да проучи мястото.

Макар самият той да оценяваше тази страст, Националната гвардия беше отцепила района. Провеждаше се издирване на неясната фигура, виновник за взрива. Пейнтър отново се зае с дистанционното и върна на кадрите с атентатора. Фигурата беше неясна и размазана, уловена за по-малко от секунда.

Според показанията била млада жена. Хвърлила раница, пълна с пластичен експлозив и детонатори, след което изчезнала в гората. Ловът вече беше започнал. Националната гвардия, местните полицейски части и агентите от отдела на ФБР в Солт Лейк Сити се опитваха да заградят района, но силно пресеченият горист планински терен създаваше сериозни пречки за откриването ѝ, особено ако познаваше местността.

За да станат нещата още по-лоши, според очевидците младата жена била коренна американка. Ако се окажеше вярно, това означаваше още по-голямо политическо напрежение.

Пейнтър зърна отражението си в монитора и се замисли за собствените си предци. Беше наполовина индианец пекот по бащина линия, но бе наследил сините си очи и светлата кожа на майка си, която бе италианка. Повечето хора изобщо не го разпознаваха като коренен американец, но чертите си бяха налице, стига да се вгледаш достатъчно внимателно — широките високи скули, гъстата черна коса. А с възрастта тези индиански черти ставаха още по-изразителни.

Миналия месец Лиза беше коментирала това. Прекарваха мързелива неделя в леглото, четяха и не намираха причини да стават. Тя се бе надигнала на лакът и бе прокарала пръст по лицето му. „Тенът ти се задържа по-дълго, а тези бръчки от слънцето стават по-дълбоки. Започваш да приличаш на баща си от онази стара снимка“.

Не беше точно нещото, което ти се иска да чуеш, когато се излежаваш в леглото с приятелката си.

После Лиза бе докоснала единствения побелял кичур зад ухото му, изпъкващ като снежнобяло перо на черен фон. „Или така ми се струва, защото пускаш косата си дълга. Още малко и ще мога да я сплета на воинска плитка“.

Всъщност не беше решил да си пуска дълга коса. Просто през последните два месеца все не намираше време да се подстриже. Прекарваше все повече и повече часове в централата на Сигма. Секретната агенция се помещаваше под Смитсъновия замък на Националната алея, в стар бункер от времето на Втората световна война. Бяха избрали мястото заради удобната близост както до коридорите на властта, така и до изследователските лаборатории на Смитсъновия институт.

Именно тук Пейнтър прекарваше повечето от дните и нощите си. Единствените му прозорци към света бяха трите огромни монитора в кабинета му.

Върна се при бюрото си, замислен за последствията от домашен терорист, при това коренен жител. Рядко се замисляше за собствения си произход, още повече че беше прекарал по-голямата част от младините си при приемни родители. Майка му страдаше от депресия и бе наръгала баща му след седем години брак и раждането на сина им. След това той продължаваше да поддържа известни контакти с индианските си корени благодарение на многобройните роднини от племето на баща му. Но след подобно бурно и хаотично детство започна да набляга повече на втората част от определението „коренен американец“.

Почукване на вратата го изтръгна от унеса. Вдигна очи и видя на прага Роналд Чин, геолога на Сигма.

— Реших, че трябва да видите това.

Пейнтър му махна да влезе, като почти очакваше геологът да се наведе, за да мине през вратата. Чин беше висок над метър и осемдесет и не се сниши само защото си бръснеше главата. Беше облечен със сив лабораторен комбинезон с разкопчан наполовина цип. Отдолу се виждаше тениска на армейски рейнджър.

— Какво има? — попита Пейнтър.

— Преглеждах някои от докладите и попаднах на нещо, което може да се окаже важно. — Чин остави папка на бюрото. — От доклада на един гвардеец от мястото на произшествието, майор Ашли Райън. Повечето от въпросите са около самоличността на атентаторката и събитията, довели до взрива. Майор Райън обаче изглежда много по-развълнуван от самия взрив.

Пейнтър се поизправи в стола си и посегна към папката.

— Ако отворите на осемнайсета страница, отбелязал съм най-важните места.

Пейнтър отвори доклада, прелисти страниците и прочете отбелязаните с жълто редове. Бяха само няколко реплики, но последното твърдение на майора смрази кръвта му.

Прочете го на глас:

— Земята... сякаш се стапяше...

Чин стоеше с ръце зад гърба от другата страна на бюрото.

— Отначало си помислих, че има нещо странно около взрива. Затова се консултирах със специалиста по взривовите на Сигма. Той стигна до същото заключение. Ако детонацията е била толкова силна, че да пропука материковата скала и да стигне до геотермалния извор, радиусът на взрива би трябвало да е десет пъти по-голям.

— Точно така — обади се дрезгав глас откъм вратата. — Просто гърмежът не е достатъчно силен.

Пейнтър се обърна натам. Явно новият бомбен специалист на Сигма беше дошъл да подкрепи преценката си лично. Беше се опрял на рамката на вратата. Беше с двайсетина сантиметра по-висок от Чин и с двайсетина кила по-тежък, при това предимно мускули. Тъмната му коса бе къса като четина, но въпреки това я мажеше с гел. Беше облечен също като Чин, но ако можеше да се съди по голите му гърди, отдолу не носеше нищо.

Дясната му ръка мачкаше нещо като пластилин.

Пейнтър го погледна загрижено.

— Ковалски, това да не е пластичен експлозив от оръжейната?

Бомбаджията се поизправи и сви стеснително рамене.

— Помислих си дали да не направя някой опит...

На Пейнтър му призля. Джо Ковалски беше бивш морски пехотинец, постъпил в Сигма преди няколко години. За разлика от останалите, беше по-скоро осиновен, отколкото нает. Беше грубата сила в екипа, но Пейнтър подозираше, че в него може би се крие повече, отколкото личи на пръв поглед, че под тъпата външност се крие остра жилка.

Или поне така се надяваше.

Бе разучавал досието му, откакто Ковалски беше постъпил в Сигма, бе преценил наклонностите и уменията му и накрая го бе натоварил с онова, в което, изглежда, го биваше най-много — да вдига във въздуха разни неща.

Вече започваше да съжалява за решението си.

— Не мисля, че ще има нужда от опити. — Почука с пръст папката на бюрото. — Чете ли доклада?

— Прегледах го по диагонал.

— Какво е мнението ти?

— Определено не е пластичен експлозив. — Ковалски смачка меката топка в юмрука си. — Гръмнало е нещо друго.

— Някакви предположения?

— Не и без да огледам зоната на взрива. Трябва да взема проби. Без улики нищо не става.

Точка за Ковалски. Заключение то му беше приемливо.

— Е, някой знае истината. — Пейнтър се облегна в стола си и погледна към екрана със замръзналия образ на атентаторката. — Тоест, ако успеем да я намерим.

14:22

Юта

Каи се скри в гъсталака планински върби покрай студения поток. Коленичи, загреба шепа вода и пи. Пропъди гложещите я тревоги за разни чревни паразити. Водата тук беше повече или по-малко чиста, а и бе толкова жадна, че беше готова да рискува.

След като разкваси уста и утоли донякъде жаждата си, тя скри лице в мокрите си ледени длани. Студът ѝ помогна да се съсредоточи.

Дори със затворени очи не можеше да заличи картината от ума си. Докато бягаше от пещерата, за миг се бе обърнала — точно навреме, за да види ослепителния блясък, последван от оглушителния грохот. Писъците и виковете я преследваха дълбоко в гората.

„Защо изпуснах раницата?“

Джо Хоукс беше обяснявал до безкрай, че пластичният експлозив е безопасен. Беше казал, че може да стреля в него, без да се случи нищо. Тогава какво се беше объркало? И без това уплашена, Каи стигна до едно ужасно заключение. Нима някой от УАХАЯ беше видял бягството ѝ и се бе обадил да задействат взрива?

Но защо трябваше да го правят при толкова много хора наоколо?

Никой не биваше да пострада.

Не беше имала време да мисли. През последните два часа тичаше през глава през гората, досущ като подплашена кошута. Гледаше колкото се може по-малко да се озовава под открито небе. Вече бе забелязала един хеликоптер да прелита ниско над хребета. Приличаше по-скоро на журналистически, отколкото на полицейски или военен, но въпреки това я накара да се метне в храстите.

До края на деня трябваше да се отдалечи колкото се може повече от преследвачите си. Знаеше, че ще я търсят. Представи си как

показват лицето ѝ по всички телевизионни канали. Изобщо не си правеше илюзии, че самоличността ѝ ще остане тайна още дълго.

„Всички онези камери... някой със сигурност е успял да ме снима добре“.

Залавянето ѝ беше само въпрос на време.

Нуждаеше се от помощ.

Но на кого можеше да се довери?

16:35

Вашингтон, окръг Колумбия

— Директоре, май най-сетне успяхме.

— Покажи — каза Пейнтър, докато влизаше в затъмненото помещение, осветявано само от подредените в кръг монитори и компютърни екрани.

Свързочната зала на Сигма винаги му напомняше за команден мостик на ядрена подводница, където светлината винаги е приглушена. И подобно на мостика, това бе нервният център на Сигма. Цялата информация постъпваше и излизаше по сложната мрежа канали до различни разузнавателни агенции, щатски и от целия останал свят.

Паякът на тази мрежа стоеше пред редицата монитори и махаше на Пейнтър да приближи. Капитан Катрин Брайънт беше главният разузнавателен специалист на Сигма и бе станала заместник на Пейнтър. Беше неговите очи и уши във Вашингтон и вещ играч в гибелния свят на столичната политика. И подобно на всеки добър паяк, поддържаше мрежата си в безупречен вид и тя се простираше нашироко и надалеч. Най-доброто ѝ качество обаче бе невероятната ѝ способност да не пропуска и най-малкото трептене на нишките, да филтрира шума и да намира резултати.

Като сега.

Беше го извикала с обещанието за откритие.

— Само секунда да се свържа със Солт Лейк Сити — каза тя.

Трепна леко, постави длан на корема си и продължи да трака с една ръка на клавиатурата. Беше бременна в осмия месец и бе станала огромна, но отказваше да излезе в отпуск. Единствената отстъпка пред състоянието ѝ бе, че зарязва тесните дрехи и ги смени с широка пола и

сако, а също остави кестенявата си коса да се спуска на вълни по раменете ѝ, вместо да я прибира с шноли.

— Защо поне не седнеш? — попита той и придърпа стола пред монитора.

— Цял ден седя. А и бебето танцува степ по пикочния ми мехур от обед. — Направи му знак да приближи. — Трябва да видите това. От самото начало на разследването следя новинарските програми от Солт Лейк Сити. Не беше трудно да проникна в сървърите им и да надничам над раменете им, докато подготвяха вечерните си програми.

— Защо?

— Защото реших, че е адски лесно да се скрие мобилен телефон. Пейнтър я погледна неразбиращо.

— Ако се съди по броя на свидетелите на инцидента, вероятността някой да е заснел добре атентаторката е висока — обясни тя. — Тогава защо няма материал?

— Може би защото всички са били твърде уплашени.

— Може би, но *след* взрива, не преди него. Ако започнем с предположението, че *има* снимка, защо не е изпратена на полицията? Мислих за това. Алчността е силен мотиватор.

— Смяташ, че някой е скрил снимката на атентаторката, за да направи пари.

— Трябваше да го предположа, ако трябва да сме точни. Не би било трудно в целия този хаос някой да скрие телефон. Или дори да изпрати материала по електронната поща и да го изтрие. Затова прерових записите за вечерните новини в Солт Лейк Сити и попаднах на файл от отдела на Ен Би Си, маркиран като „Нов материал от бомбения атентат в Юта“.

Чукна един клавиш и клипът тръгна — поредната версия на сценария, който Пейнтър вече бе превъртял многократно. Този път обаче нападателката беше заснета съвсем ясно как излиза от пещерата, все още с раницата на гърба. Беше много бърза, но за частица от секундата гледаше право към обектива.

Кат спря записа. Образът беше зърнест, но момичето определено бе коренна американка, както твърдяха свидетелите.

Пейнтър се наведе напред. Сърцето му заби по-бързо.

— Можеш ли да увеличиш?

— Разделителната способност е ниска. Ще ми трябва минутка да изчистя изображението. — Пръстите на Кат полетяха над клавиатурата. — Реших, че трябва да имаме преднина. Емисията е сред най-гледаните вечерни предавания в Солт Лейк Сити. Прочетох черновата на текста към материала. Много е провокиращ. Нападението е представено като войнствена акция на коренните жители на Америка. В папката на репортажа са сложили и архивни кадри от Ундид Ний.

Пейнтър едва не изстена. През 1973 година членове на Движението на американските индианци бяха влезли в кървав сблъсък с ФБР в Ундид Ний, Южна Дакота. Последвалата престрелка бе довела до смъртта на двама души, имаше и много ранени. Бяха минали десетилетия преди напрежението между племената и правителството да отслабне.

— Готово — каза Кат. — Програмата приключи с изчистването.

Образът отново се появи, този път хилядократно по-ясен. Кат раздвижи мишката и лицето на момичето изпълни екрана. Подробностите бяха изумителни. Тъмните ѝ очи бяха ококорени от страх, устните ѝ бяха полуотворени, за да си поеме дъх, черната коса се вееше и подчертаваше несъмнените ѝ индиански черти.

— Определено е хубавица — каза Кат. — Все някой трябва да я познае. Няма да отнеме много време да се постави име под това красиво лице.

Пейнтър почти не я чу. Не откъсваше поглед от екрана. Полезрението му се стесни и се фокусира върху замръзналото изображение.

Кат явно усети, че нещо не е наред, и се обърна към него.

— Директор Кроу?

Преди да успее да отговори, телефонът му иззвъня. Пейнтър го извади. Беше личният му смартфон, който не бе кодиран.

„Сигурно Лиза се обажда за барбекюто“.

Вдигна телефона до ухото си. Имаше нужда да чуе гласа ѝ.

Не беше Лиза. Гласът беше задъхан, забързан.

— Чичо Кроу... трябва да ми помогнеш.

Сърцето му подскочи.

— В беда съм. В огромна беда. Не знам...

Думите внезапно прекъснаха. На заден план се чу ръмжение на голямо животно, последвано от рязък, изпълнен с ужас писък.

Пръстите на Пейнтър се впиха в телефона.

— Каи!

Връзката прекъсна.

4.

30 май, 14:40

Юта

Каи отскочи от кучето. Цялото в кал и вир-вода, то изглеждаше подивяло, може би дори беше бясно. Ръмжеше заплашително, оголило дългите си зъби. Пристъпваше към нея с приведена глава и опъната назад опашка, готово да се хвърли към гърлото ѝ.

Вик зад нея я накара да подскочи.

— Не, Кауч! На място!

Обърна се и видя висок мъж с широкопола шапка — яздеше през гъстите борове. Дорестата кобила стъпваше леко и грациозно, почти напълно безшумно.

Каи долепи гръб до близкото дърво, готова да побегне. Сигурна беше, че е някой федерален шериф, и дори беше готова да се закълне, че вижда значка, но когато мъжът приближи, се оказа, че е окачен през врата му компас. Той го прибра в пазвата си и каза:

— Доста потичахме след теб, млада госпожице. — Лицето му беше скрито от широкополата шапка. — Няма обаче следа, която Кауч да изгуби, след като я е надушил.

Кучето размаха опашка, но острият му поглед не се откъсна от нея. Чу се тихо ръмжене.

Непознатият скочи с лекота от седлото. Потупа кучето, за да го успокои, после се приближи към нея.

— Не му се сърди. Още е стреснат от експлозията. На тръни е.

Каи не знаеше какво да мисли за този мъж. Явно не беше от Националната гвардия или щатската полиция. Може би бе ловец на глави? Погледна пистолета в кобура на дясното му бедро. Заради нея ли го беше взел, или за да се предпазва от черните мечки и рисовите, които бродеха из тези гори?

Непознатият най-сетне излезе от сенките, свали шапката и избърса челото си с кърпа. Каи позна прошарената коса, прибрана на опашка, характерното изсечено лице на коренен американец. За

момент шокът я замая. Беше видяла същия този човек пред входа на пещерата само преди два часа.

— Професор Канош... — Името се изтърси от устните ѝ самичко, в гласа ѝ звучеше гняв и облекчение едновременно.

Мъжът повдигна изненадано вежди. Нужни му бяха няколко секунди, преди да отговори. Накрая протегна ръка.

— Мисля, че при тези обстоятелства Ханк е достатъчно.

Тя отказа да се ръкува с него. Още си спомняше определението, което му беше лепнал Джон Хоукс. *Индианският Чичо Том*. Естествено, този родоотстъпник работеше за правителството и им помагаше да я намерят.

Ръката му се отпусна. Той сложи ръце на кръста си, пръстите на дясната му ръка докоснаха дръжката на пистолета.

— И какво да правя с теб, госпожице? Натрупала си същинска планина неприятности на главата си. Цялата полиция от тази страна на Скалистите планини те търси. Онази експлозия...

Беше чула достатъчно.

— Не беше по моя вина! — изтърси тя високо и гневно. Имаше нужда да си го изкара на някого. — Не зная какво стана!

— Може и така да е, но един човек умря от взрива. Моя скъпа приятелка. А хората търсят върху кого да стоварят вината.

Каи впери поглед в него. Прочете огромната тъга в дълбоките бръчки около очите му. Говореше истината.

От думите му гневът в гърдите ѝ угасна като духната свещ. Най-лошите ѝ страхове вече бяха реалност. Скри лице в шепи при спомена за взрива и ослепителния блясък. Свлече се до дървото и се сви на топка. Беше убила човек.

Сълзите бездруго напиха още от мига на експлозията. Разтърсиха я безмълвни ридания.

— Никой не трябваше да пострада — задавено рече тя, но думите ѝ прозвучаха глупаво дори на нея.

Отгоре ѝ падна сянка. Мъжът клекна, прегърна я през раменете и я придърпа към себе си. Каи нямаше сили да се съпротивлява.

— Мога само да предполагам какво си смятала да правиш с онази раница с експлозиви — тихо рече той. — Но иначе си права. Експлозията не беше по твоя вина.

Тя отказа да намери утешение в думите му. Преди смъртта си баща ѝ я беше учил да различава доброто от лошото и колко е важно да поемаш отговорност за постъпките си. През по-голямата част от живота ѝ бяха само двамата. Той работеше на две места, за да осигурява храна на масата и покрив над главите им. Тя прекарваше повече нощи в гледане на съседските деца, отколкото в апартамента им. Двамата се грижеха един за друг, доколкото можеха.

Така че нямаше защо да се заблуждава. Случайно или не, днес действията ѝ бяха довели до смъртта на човек.

— Не зная какво стана — продължи Канош с топъл успокоителен глас, — но не твоите експлозивни разрушиха скалата. Мисля, че беше работа на черепа тотем. Или на нещо *вътре* в него.

Част от нея чу думите му и се вкопчи в тях като удавник за сламка. Въпреки това, изгубена в чувството за вина и мъката, тя се боеше да приеме чутото напълно.

Той като че ли усети вътрешната ѝ съпротива.

— Четох докладите, преди да тръгна насам. За слуховете за пещерата, старите истории, разказвани от шепя племенни старейшини. Според преданията пещерата била прокълната и всяко нахлуване в нея щяло да доведе до края на всичко. — Канош изсумтя тъжно. — Може би някой е трябвало да се вслуша в тях. Изучавал съм миналото на народа ни и зная колко често подобни истории съдържат зрънце истина.

Силата на ръцете му и думите му ѝ помогнаха да се поотпусне. Сълзите продължаваха да текат, но тя намери сили да вдигне глава. Имаше нужда колкото от думите, толкова и да вижда лицето му.

— Значи... значи не се е взривил пластичният експлозив в раницата ми?

— Не. Беше нещо много по-лошо. Именно затова тръгнах да те търся. За да те защита.

Тя се поизправи и се освободи от прегръдката му. Той разчете въпросителния ѝ поглед.

— Експлозията помогна за взривяването на бурето барут, което вече беше поставено. Когато се измъкнах, събралите се активисти вече започнаха да влизат в схватки с Националната гвардия. Всяка страна обвинява другата в какви ли не престъпления и жестокости. Всички обаче са сигурни за едно.

Тя преглътна с мъка. Ясно беше за какво са съгласни.

— Мислят, че аз съм виновна.

— И те търсят. И се боя, че при цялото това напрежение и объркване могат да решат първо да стрелят и после да питат.

Тя потръпна. Изведнъж ѝ стана ужасно студено.

— Какво да правя?

— Първо ще ми кажеш какво се случи. Всичко. До най-малката подробност. Истината често е най-добрият щит.

Каи не знаеше откъде да започне, не беше сигурна дали изобщо знае цялата истина. Но ръката му намери нейната и я стисна окуражително. Тя почерпи сила от силната като желязо длан, така приличаща на мазолестата ръка на баща ѝ.

Въпреки това отначало думите излизаха с неохота. Не след дълго обаче говореше, без да спира, сякаш се изповядваше, отърсваше се от угризенията на съвестта. Но *трябваше* да се освободи от огромния товар, да го сподели с някого.

15:08

Ханк колкото я слушаше, толкова и я наблюдаваше. Задаваше съвсем малко въпроси, откриваше повече истина в гласа ѝ, отколкото във фактите. Виждаше как страхът в очите ѝ постепенно угасва. Докато тя разказваше, той разпозна дълбоко вкорененото чувство, че е предадена след смъртта на баща ѝ, нуждата да обвини някого, да намери смисъл в безсмисленото убийство. Изгубена и изплашена, тя бе намерила нов дом, ново племе в лицето на войнствените членове на УАХАЯ.

Беше чувал много често подобни истории от индиански младежи — разпаднали се семейства, бедност, домашно насилие, алкохолизъм. Всичко това се трупаше и нарастваше от живота в изолация в резерватите. Момчетата и момичетата бяха вечно на ръба, търсеха на кого да си го изкарат. Мнозина тръгваха по пътя на престъпленията, други пък изпитваха дълбока омраза към всеки с някаква власт. Хора като Джон Хоукс, основателя на УАХАЯ, издебваха подобни изгубени души и използваха младежкото им безпокойство за личните си цели.

Ханк много добре познаваше този път. Самият той като тийнейджър беше продавал дрога — първо в училището, после и

навън. Въртеше се в тайфа наркомани. Едва когато един от най-добрите му приятели умря от някакъв боклук, намери обратния път към вярата си, към мормонската църква на племето. За мнозина това бе странен път към спасението за един индианец и той знаеше с какво презрение се отнасят другите към онези свои съплеменници, които прегръщат мормонската вяра. Но откакто го бе направил, живееше в спокойствие.

И оттогава никога не подминаваше попаднала на пътя му изгубена душа. Това бе една от причините така пламенно да защитава правата на племената — не толкова заради самите племена, колкото за да поддържа и развива резерватите, да осигури по-добри основи за младите.

Дядо му, който отдавна почиваше в гроба, навремето му беше казал: „Най-богатата реколта идва от най-добре изораната земя“. Ханк се мъчеше да живее според тази философия всеки ден.

Момичето разкопча якето си и извади две метални плочки с размерите на книги.

— Затова избягах, без да поставя експлозивите. Взех това. Като доказателство за Джон Хоукс. Да му покажа, че в пещерата има и друго злато освен по черепа на онази котка.

Ханк се облеци. Беше откраднала две от златните пластини. Мислеше си, че всички са изгубени, погребани под половината планина.

— Мога ли да ги видя?

Тя му подаде едната и той я огледа внимателно, вече на слънчева светлина. През черната мръсотия можеха да се различат редове странна писменост, гравирани върху златото. Това бе единствената оцеляла следа към загадката на пещерата, масовото самоубийство и всичко онова, което бе скрито така, че трябваше да се пролива кръв, за да бъде запазено.

Ако трябваше да е честен, интересът му съвсем не бе само академичен. Ръцете му леко трепереха, докато държеше плочките. Освен коренен американец той бе и мормон — и като историк беше изучавал миналото на религията си толкова подробно, колкото и индианското си наследство. Според неговата вяра Книгата на Мормон се основаваше на превод от забравен език, записан върху златни плочки, открити от Джоузеф Смит, основателя на Църквата на

Светиите от последния ден. Още от онова откровение от всички краища на Америка периодично се появяваха слухове за други намерени плочки. Повечето от находките се отхвърляха като изфабрикувани фалшификати; други така и оставаха неразчетени.

Взираше се в неясния текст и сърцето и умът му копнееха да разберат какво е написано. В момента обаче имаше по-належаща грижа.

Момичето я изказа на глас.

— Какво ще правим?

Той ѝ върна плочките и ѝ направи знак да ги прибере отново под якето си. Реши да започне отначало и отново протегна ръка.

— Ханк Канош.

Този път тя я стисна.

— Каи... Каи Куочийтс.

Той се намръщи.

— Ако не греша, Каи означава *върба* на навахо. Но по акцент и външност като че ли си по-скоро от някое североизточно племе.

Тя кимна.

— Аз съм пекот. Майка ми ми избра името. Тя беше четвърт навахо и според татко искала да продължа донякъде и нейното наследство.

— Тогава да видим дали заслужаваш името си, млада госпожице. Върбата е известна с издръжливостта си на силните ветрове. А около теб определено се събира буря.

Отвърна му едва доловима плаха усмивка.

Ханк закрачи към кобилата си. Макар и двайсетгодишна, тя стъпваше сигурно като силен жребец. Той я яхна и бедрото му тихо запротестира.

Махна на Кауч да води. Планината се претърсваше от въоръжени ловци и Ханк не искаше никакви изненади. Кауч щеше да го предупреди, ако някой от тях приближи твърде много.

Обърна се в седлото и протегна ръка на Каи. Тя изгледа неуверено кобилата.

— Никога ли не си яздила? — попита той.

— Израснах в Бостън.

— Добре тогава, хвани се за ръката ми. Ще те издърпам. Марая няма да позволи да паднеш.

Момичето го хвана за китката.

— Къде отиваме?

— Да се предадеш.

Усмивката изчезна. Въгленът на страха пламна по-ярко в очите ѝ. Преди тя да успее да възрази, той я дръпна рязко, с което си спечели остра болка в рамото.

— Съжалявам, но ще трябва да отговаряш за онова, което направи.

Тя се качи в седлото зад него и измрънка:

— Ама експлозията не е по моя вина.

— Да — каза той. — Но независимо дали си се отказала, или не, ти въпреки всичко си отишла да извършиш атентат. Това си има последици. Но не се безпокой. Ще съм до теб... наред с цял куп индиански адвокати.

Думите му не успяха да угасят горящия в очите ѝ страх.

Нямаше какво да направи. Колкото по-скоро отведеше детето в полицията, толкова по-добре беше за нея. И сякаш чул мисълта му, над тях изневиделица затрещя хеликоптер. Докато Ханк оглеждаше небето, две уплашени ръце го стиснаха през кръста. Той нямаше деца, но доверието ѝ го стопли и разпали бащинската нужда да я защити.

Малък военен хеликоптер се появи от долината на север и полетя към тях, почти забърсваше дърветата. Приличаше на разгневен стършел, който няма да се откаже да търси жертвата си. Беше от хеликоптерите на Националната гвардия, „Апачи Лонгбоу“.

Ханк прие името на хеликоптера като добра поличба, въпреки че и двамата не бяха апачи, и смуши кобилата към близката поляна.

„Можем да приключим още сега“.

Ръцете около кръста му се стегнаха още по-силно.

— Просто си мълчи — каза той. — Аз ще говоря.

Побутна Марая и тя тръгна бавно, с клатушкане, към огряната от слънцето поляна. Ханк не искаше да се появи изненадващо. Още преди да излязат от гъсталака, хеликоптерът рязко зави и се насочи към тях.

„Имат уреди за инфрачервено наблюдение. Засекли са топлината на телата ни“.

Кобилата излезе на поляната.

Хеликоптерът врхлиташе към тях с наведен нос. Перките разсичаха въздуха с оглушителен трясък. Шумът бе толкова силен, че

Ханк не чу изстрелите, а само видя как две редици трева и пръст внезапно изригват и запълзят към тях.

Чу тракането на картечниците чак после.

„Какво, по дяволите...“

Защо стреляха по тях?

Рязко дръпна юздите, обърна Марая и викна на момичето:

— Дръж се здраво!

5.

30 май, 17:14

Вашингтон, окръг Колумбия

— Още не можем да открием телефона на племенницата ви — каза Кат от вратата на кабинета. — Но продължаваме да опитваме.

Пейнтър стоеше зад бюрото си и проверяваше съдържанието на приготвеното куфарче. Самолетът трябваше да излети от летище „Рейгън“ след трийсет минути. След четири часа щеше да е в Солт Лейк Сити.

Погледна Кат. Вертикалната бръчка на челото издаваше тревогата ѝ. Споделяше я напълно.

Беше минало повече от половин час от отчаяното обаждане на племенницата му. Така и не бе успял да се свърже с нея. Дали бе излязла извън обхват? Или беше изключила телефона си? Кат се беше опитала да проследи сигнала, но не беше успяла.

— И още ли няма вести, че е била задържана в Юта? — попита той.

Кат поклати глава.

— Колкото по-скоро стигнете там, толкова по-добре. Ако се появят някакви новини, ще ви се обадя. Ковалски и Чин вече ви чакат горе.

Пейнтър затвори куфарчето. Преди отчаяното обаждане смяташе да изпрати група в Юта. Искаше някой от Сигма лично да определи естеството на онази странна експлозия. Роналд Чин, специалистът по геология, беше идеалният избор; Ковалски също можеше да свърши добра работа в разследването на терен.

Но след онова обаждане въпросът стана личен.

Взе куфарчето и тръгна към изхода. Засега бяха споделили информацията за племенницата му с колкото се може по-малко хора — само с онези, които наистина трябваше да знаят. Каи вече си имаше достатъчно неприятности.

Като допълнителна предпазна мярка Пейнтър съвсем съзнателно забрави да уведоми шефа си генерал Меткаф, директора на АИОП.

Пропускът целеше да се избегнат дългите обяснения *защо* Пейнтър лично се заема с работа на терен. Меткаф се придържаше строго към правилника и тази лишена от гъвкавост нагласа постоянно връзваше ръцете на Пейнтър. А и предвид личния характер на пътуването беше по-лесно да помоли шефа си за прошка, отколкото да получи разрешение.

Освен това напоследък двамата с Меткаф не бяха в много дружески отношения, най-вече заради едно частно разследване, което Пейнтър бе започнал преди половин година — разследване на една тайна организация, която мъчеше Сигма още от зачеването ѝ. Само петима души в целия свят знаеха за секретния проект. Меткаф обаче не беше глупак. Започваше да подозира, че се крои нещо, и беше започнал да задава въпроси, на които Пейнтър предпочиташе да не отговаря.

Така че може би беше най-добре за известно време да се изнесе от окръг Колумбия.

Кат го последва навън.

Щом излязоха от кабинета, един мъж стана от дивана в коридора. Монк Кокалис, съпругът на Кат.

Поради ъгловатите му черти, бръснатата глава и телосложението на боксьор малцина подозираха за острия ум, скрит под грубата външност. Монк беше бивша зелена барета, но бе минал на допълнително обучение в Сигма в областта на съдебната медицина с втора специалност биотехнологии. Втората специалност се бе наложила от личния му опит. При предишна мисия Монк беше изгубил едната си ръка. Тя бе заменена от протеза чудо, в която бяха използвани последните постижения на технологиите на АИОП. Оборудвана с всевъзможни допълнения, тя бе наполовина ръка, наполовина оръжейна система.

— Монк, какво правиш тук? Нали трябваше да си на изпитания на протезата?

— Свършиха. Минах за нула време. — Той вдигна ръката си и сви пръсти като доказателство. — После се обади Кат. Реших, че може да имате нужда от още две ръце. В смисъл — поне една ръка и една адски добра протеза.

Пейнтър погледна Кат.

Тя запази безизразна физиономия.

— Реших, че при това пътуване може да ви потрябва някой с повече теренен опит.

Пейнтър оцени по достойнство предложението ѝ; знаеше, че Кат не обича Монк да не е до нея — особено сега, когато беше на път да роди второто им дете. Но в този случай реши да откаже поради по-практична причина.

— Благодаря, но мисля, че при засилващото се напрежение в онези планини ще е най-добре да използваме малък хирургически колектив.

Видя как бръчката на челото на Кат изчезва и разбра, че е направил верния ход. Напълно се доверяваше на Кат да изпълнява ролята на временен директор на Сигма, когато отсъстваше — с Монк до нея тя щеше да е съсредоточена върху работата си. Съпругът ѝ бе опора, твърда като самата земя. Монк прегърна жена си през кръста и сложи ръка върху корема ѝ. Тя се облегна на рамото му.

След уреждането на този въпрос Пейнтър продължи по коридора.

— Пазете се, директоре — обади се Монк след него.

Пейнтър долови копнежа в гласа му. Като че ли предложението да замине с него не беше само дело на Кат. Но пък и решението на Пейнтър да го остави не беше единствено за доброто на Кат. Освен че бе несъмнено *нейна* опора, Монк изпълняваше същата роля и за друг член от екипа, който преживяваше много тежки месеци.

И Пейнтър подозираше, че нещата ще станат още по-тежки.

17:22

Командир Грейсън Пиърс не знаеше какво да прави с майка си.

— Не разбирам защо не мога да присъствам, докато неврологът разпитва баща ти — каза тя с безсилен гняв, докато мереше с крачки чакалнята пред медицинския кабинет.

— Знаеш защо — търпеливо отвърна той. — Социалната работничка обясни. Психотестовете, които му правят, са по-точни, ако не присъстват членове на семейството.

Тя махна пренебрежително с ръка, обърна се и отново тръгна към отсрещната стена. Препъна се и левият ѝ крак едва не се подгъна

под нея. Грей се напегна, готов да се втурне да я подкрепи, но тя запази равновесие.

Грей се облегна в пластмасовия стол и загледа майка си. През последните два месеца тревогата я беше стопила. Копринената блуза беше провиснала на кльощавите ѝ рамене и откриваше презрамката на сутиена ѝ — нещо, което никога не би позволила при нормални обстоятелства. Само сивата ѝ коса, грижливо прибрана на кок, си оставаше безупречна. Грей си я представи как оправя прическата си и си признава, че това е единствената частица от живота ѝ, която все още остава под неин контрол.

Докато тя крачеше, за да се разсее от тревогата си, Грей се заслуша в приглушения разговор в съседното помещение. Не различаваше думите, но долавяше острия, раздразнен тон на баща си. Страхуваше се, че всеки момент може да избухне, и стоеше нащрек, готов да се втурне при нужда в кабинета. Баща му, бивш сондьор от Тексас, открай време беше склонен към избухвания и раздаване на шамари. Раздразнителният му характер се дължеше на злополука, от която гордият мъж в разцвета на силите си беше останал сакат с единия крак. А сега се палеше още по-лесно, тъй като напредващият алцхаймер разяждаше самоконтрола му наред с паметта.

— Трябва да съм с него — повтори майка му.

Грей не възрази. Вече бе провел безброй разговори на тази тема и с двамата, докато се опитваше да ги убеди баща му да бъде преместен в специализирано заведение за хора с умствени заболявания. Опитите му обаче бяха посрещани с обвинения, гняв и подозрение. Двамата отказваха да напуснат бунгалото в Такома Парк, където живееха от десетилетия, и предпочитаха познатото пред квалифицираната болнична помощ.

Грей обаче не знаеше още колко може да продължи по този начин.

Не само заради баща му, но и за доброто на майка му.

На връщане тя отново се препъна и той я хвана за лакътя.

— Защо не седнеш? Уморяваш се, а и те вече сигурно почти са приключили.

Усещаше крехките ѝ като на пиле кости, докато я водеше към стола. Вече беше говорил със социалната работничка. Тя бе изразила загрижеността си за здравето на майка му — както физическото, така и

психическото — и беше предупредила, че често се случва болногледачът да стане жертва на стреса и да умре преди самия пациент.

Грей не знаеше какво да прави. Вече беше наел сестра, която да помага на майка му през деня, но появата ѝ бе сметната за натрапване и бе приета с негодувание. А вече дори това не беше достатъчно. Все по-наложителни ставаха проблемите с лекарствата, с безопасността на старата им къща, дори с планирането и приготвянето на храната. Нощем всяко позвъняване по телефона караше сърцето му да бие бясно, тъй като очакваше най-лошото.

Беше предложил да се премести при тях, за да е на разположение през нощта, но засега това бе граница, която майка му отказваше да прекрачи — макар Грей да смяташе, че това се дължи не толкова на гордост от нейна страна, колкото на нежеланието ѝ да използва сина си по такъв начин. И може би така бе по-добре, като се имаха предвид обтегнатите отношения между баща и син. Така че засега всичко си оставаше бавен танц насаме между съпруг и съпруга.

Вратата на кабинета се отвори и неврологът влезе в чакалнята. От строгото му изражение Грей очакваше, че оценката ще е мрачна. През следващите дваисет минути научи колко мрачна е всъщност. Баща му се плъзгаше от умерена към по-тежка фаза на алцхаймер. Вече можеха да очакват дори проблеми със способността му да се облича и да използва тоалетната. Имаше опасност да излезе и да се изгуби. Социалната работничка предложи да сложат аларми на вратите.

Докато обсъждаха всичко това, Грей гледаше баща си, който седеше в ъгъла с майка му. Изглеждаше крехка сянка на властния мъж, какъвто бе някога. Седеше намусено и се мръщеше на всяка дума на доктора. От време на време от устните му се отронваше по едно „дрън-дрън“, но толкова тихо, че го чуваше само Грей.

Забеляза също и че ръката на баща му стиска здраво ръката на майка му. Дватама се държаха един друг и се опитваха да посрещнат по най-стоически начин прогнозата на доктора, сякаш силата на волята можеше да им помогне да се противопоставят на неизбежното и да им гарантира, че никога няма да се разделят.

Накрая, след попълването на застрахователни формуляри и изписване на нови рецепти, си тръгнаха. Грей ги закара до дома им,

увери се, че имат приготвена вечеря, и се прибра в собствения си апартамент с колелото. Въртеше здраво педалите и летеше по улиците, като се опитваше чрез физическото усилие да проясни главата си.

След като се прибра, взе дълъг душ — изразходва целия бойлер и накрая се изплакна с ледена вода. Избърса се, обу боксерки и отиде в кухнята. На половината път към хладилника и самотната бутилка „Хайнекен“, останала от шестте бири, които бе купил предишния ден, забеляза жената в креслото.

Рязко се завъртя. Обикновено беше доста по-наблюдателен — добро качество за оцеляване на агент от Сигма. Но пък жената, облечена от глава до пети в черно, със сребристи ципове, седеше неподвижно като статуя. На облегалката на креслото беше поставен мотоциклетистки шлем.

Грей я позна, но това не успокои пулса му. И с пълно основание. Все едно да откриеш пантера в дневната си.

— Сейчан...

Единственият ѝ поздрав бе да разкръстоса крака, но дори това наглед небрежно движение подсказваше за силата и грациозността, скрити в тънкото ѝ като камшик тяло. Зелените като нефрит очи се взираха в него, преценяваха го. Лицето ѝ бе непроницаемо. В сенките европейско-азиатските ѝ черти изглеждаха като изваяни от бял мрамор. Единствената мекота в нея бе свободно падащата коса — този път дълга, стигаща под яката, а не обичайната къса прическа. Лявото ъгълче на устата ѝ леко се изви нагоре, сякаш бе развеселена от изненадата му — или беше просто игра на сенките?

Не си направи труда да я пита как е влязла в заключения апартамент и защо се появява по такъв неочакван начин, без предупреждение. Сейчан беше опитна убийца и навремето работеше за международната престъпна организация, известна като Гилдията — но дори това име не беше истинско, а само удобен псевдоним, използван в докладите на специалните екипи и инструктажите. Реалната ѝ идентичност и цели си оставаха неизвестни дори за собствените ѝ агенти. Организацията работеше чрез отделни изолирани една от друга клетки по целия свят.

След като бе предала бившите си работодатели, Сейчан нямаше нито дом, нито родина. Разузнавателните агенции, в това число американските, я бяха поставили начело в списъците си на най-

търсените. В Мосад продължаваше да е в сила заповедта да бъде унищожена на място. Но както преди година, сега тя работеше за Сигма. Беше вербувана неофициално от директор Кроу за мисия, която бе твърде секретна, за да влезе в докладите — установяването на самоличността на истинските кукловоди на Гилдията.

Никой обаче не се залъгваше за сътрудничеството ѝ. Беше се съгласила да сътрудничи, за да оцелее, а не от лоялност към Сигма. Сейчан трябваше да унищожи Гилдията, преди тя да унищожи нея. Само шепа хора в правителството знаеха за специалната уговорка с убийцата. За да се запази това ниво на секретност, Грей бе назначен за неин пряк началник и единствен контакт със Сигма.

От последния ѝ доклад вече бе минал месец. При това докладът бе по телефона. По онова време тя беше някъде във Франция. Засега бе попадала само на задънени улици.

„Тогава какво търси тук?“

— Имаме проблем — отговори тя на мълчаливия му въпрос.

Грей не сваляше поглед от нея. Въпреки че трябваше да е загрижен, не можеше да пренебрегне облекчението, което изпитваше. Представи си бутилката бира в хладилника и си напомни защо му се пие. Изведнъж се зарадва, че има какво да го разсее — нещо, което не включваше социални работници, невролози и рецепти.

— Въпросният проблем да не би да има нещо общо със ситуацията в Юта? — попита той.

— Каква ситуация в Юта? — Тя присви очи.

Той се вгледа внимателно в нея, търсеше в лицето ѝ някакъв признак за измама. Бомбеният атентат определено беше вдигнал на крак Сигма и внезапната поява на Сейчан изглеждаше подозрителна.

Накрая тя сви рамене.

— Дойдох да ти покажа това.

Стана, подаде му няколко листа и тръгна към вратата. Явно искаше да я последва. Грей се загледа в символа на първата страница, но той не му говореше нищо.

— Нещо е разбунило гнездото на стършелите — рече Сейчан от прага. — Точно тук, в задния ви двор. Нещо голямо. Може да е пробивът, който очакваме.

— В смисъл?

— Преди три дни всички пипалца, които бях пуснала по света, изведнъж потръпнаха. Същинско земетресение. И след това всеки контакт, който си отглеждах, замлъкна.

„Преди три дни...“

Грей си даде сметка, че времето съвпада с деня, когато индианското момче беше убито в Юта. Да не би да имаше връзка?

— Нещо голямо е събудило интереса на Гилдията — продължи Сейчан. — И земетресението, за което споменах... епицентърът му е тук, във Вашингтон. — Изглежда го твърдо. — И в момента усещам как невидими сили се мобилизират и заемат местата си. А наред целия този хаос запечатани врати се отварят, точно колкото да изтекат няколко капки информация.

Грей забеляза как проблясват очите ѝ. Дишането ѝ беше пресекливо от вълнение.

— Открила си нещо.

Тя отново посочи листата в ръката му.

— Започва там.

Грей пак се загледа в символа на първата страница.

Държавният печат на Съединените щати.

Не разбираше. Прелисти следващите страници. Бяха смес от отпечатани бележки, скици и ксерокопия на старо, написано на ръка писмо. Макар мастилото да бе избледняло, полегатият почерк беше прецизен. Пишеше на френски. Грей прочете до кого е адресирано писмото — *Аршар Фортескю*. Звучеше определено френски. Но

вниманието на Грей бе грабнато най-вече от подписа на човека, който бе написал писмото — човек, познат и на най-тъпия ученик в Америка.

Бенджамин Франклин.

Намръщи се неразбиращо към името, после към Сейчан.

— Какво общо имат тези документи с Гилдията?

— Вие с Кроу ми казахте да намеря истинския източник на онези копелета. — Сейчан отвори вратата. Грей забеляза сянката на страха да прелита за миг през лицето ѝ. — Няма да ви хареса какво открих.

Грей пристъпи към нея, привлечен колкото от безпокойството ѝ, толкова и от любопитство.

— Какво си открила?

— Гилдията... стига назад във времето до основаването на Америка — отвърна тя, докато изчезваше в нощта.

6.

31 май, 06:24

Префектура Гифу, Япония

Данните бяха безсмислени.

Юн Йошида седеше в кабинета си в обсерваторията Камиока и се взираше в монитора, без да обръща внимание на досадната болка в гърба си.

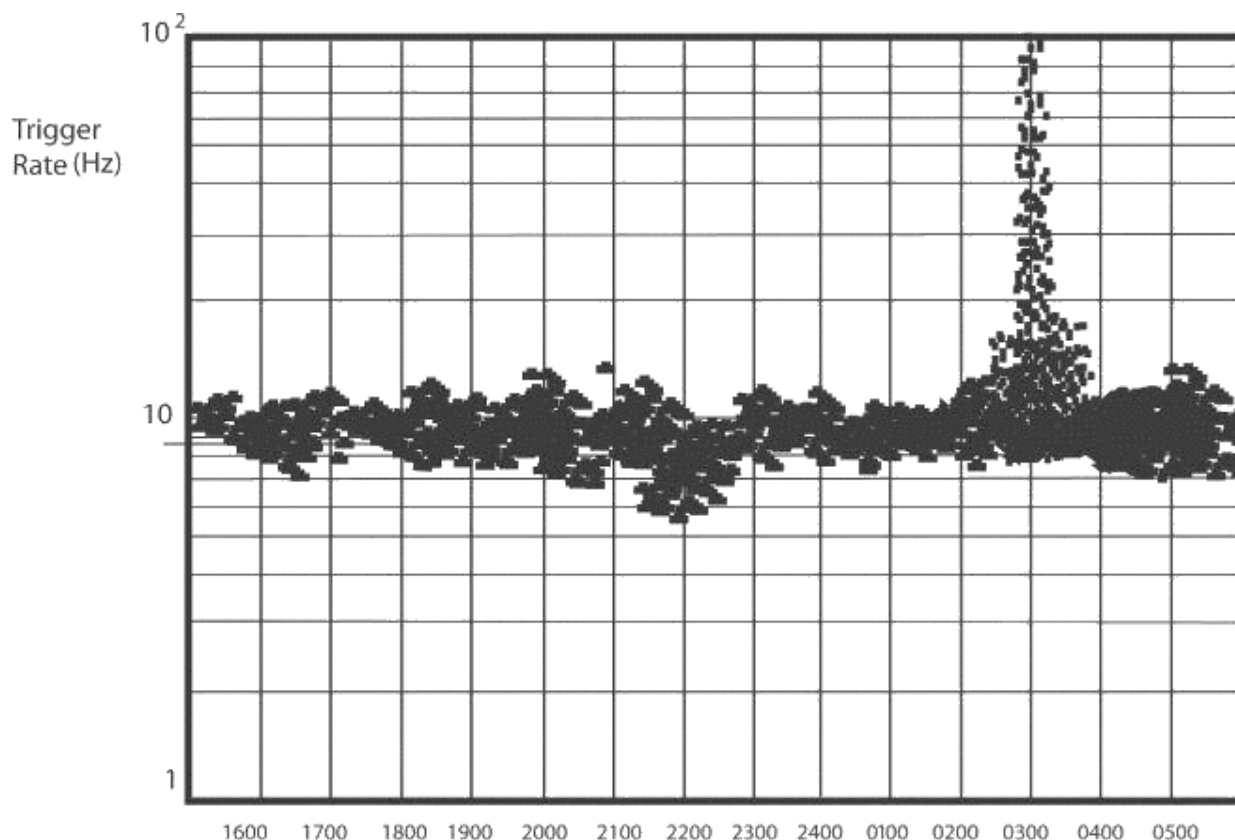
Източникът на данните на екрана се намираше на хиляда метра под него, в сърцето на планината Икенояма. Дълбоко под земята, защитен от космическите лъчи, които можеха да попречат на регистрирането на тези неуловими субатомни частици, се намираше детекторът Супер-Камиоканде — четирийсетметрова стоманена цистерна, пълна с 50000 тона абсолютно чиста вода. Целта на огромното съоръжение бе изучаването на една от най-малките частици във вселената, неутриното — субатомна частица, толкова малка, че няма електрически заряд и е почти лишена от маса. Толкова малка, че може да мине през твърдата материя, без да взаимодейства с нея.

Частичите непрекъснато пронизват Земята от космоса. Шейсет милиарда неутрино минават всяка секунда през нокътя на човек. Неутриното е една от фундаменталните частици на вселената, но си остава загадка за физиката.

Под земята Супер-Камиоканде трябваше да улавя и изучава неуловимите частици. В редки случаи се случваше неутриното да се сблъска с някоя молекула — в случая с водна молекула. Сблъсъкът разбиваше ядрото и се излъчваше конус синя светлина. За регистрирането на краткия, неизмеримо малък проблясък бе необходима абсолютна тъмнина. За да го уловят, по масивния резервоар имаше тринайсет хиляди усилващи светлината тръби, които се взираха в тъмната му вътрешност, готови да отбележат преминаването на неутрино.

Въпреки това откриването на частичите оставаше предизвикателство дори с помощта на такова огромно екранирано съоръжение. Броят уловени частици беше равномерен вече цяла година. И именно затова данните от монитора го смущаваха.

Юн се взираше в графиката, която показваше активността на неутрино през последното половин денонощие.

Пръстът му мина по екрана и проследи резкия пик, отбелязан в три сутринта. Той бележеше внезапен силен поток неутрино, преминал преди три часа. Никога не бяха регистрирали подобна аномалия.

„Трябва да е лабораторна грешка. Някакъв дефект“.

През последните три часа в обсерваторията се правеше проверка на цялото оборудване и електрониката. През следващия месец екипът му трябваше да участва в съвместен експеримент в ЦЕРН в Швейцария.

„Ако се наложи да го отменим...“

Стана, разкърши схванатия си гръб и отиде до прозореца. Обичаше светлината в този ранен час. Беше идеална за снимки, а фотографията бе негово хоби. Стените на кабинета му бяха украсени със снимки на Фуджи по изгрев слънце, на отблясъците от повърхността на езеро Кавагучи, на пагодата Нара на фона на яркочервени кленове. Любимата му снимка обаче беше на водопада Шираито през зимата, с голите, покрити с лед дървета, разпръскващи утринната светлина на безброй дъги.

През прозореца се виждаше не така живописната гледка на кампуса около лабораторията, но долу имаше малък воден парк до заравнена дзен градина, виеща се около висока неравна скала. Често се чувстваше като скалата — сам, изправен наред водовъртежа на живота около него.

Вратата зад гърба му се отвори и го изтръгна от унеса му. Дългокраката му русокоса колега доктор Джанис Купър, специализант от Станфорд, влезе енергично в кабинета. Беше трийсет години по-млада от Юн и толкова кльощава, колкото Юн бе кръгъл. Около нея винаги се носеше миризма на кокосово масло и тя се движеше с пружинираща походка, сякаш всеки момент ще отлети; калифорнийското слънце като че ли я бе заредило с толкова енергия, че не я свърташе на едно място.

Нещо в самото й присъствие го накара да се почувства изтощен.

— Доктор Йошида! — възкликна тя задъхано, сякаш бе тичала. — Току-що се чух с неутрино обсерваторията Съдбъри в Канада и с Айскюб в Антарктида. И те са регистрирали масивни потоци неутрино по същото време като нас.

Явно искаше да каже още нещо, но Юн вдигна ръка. Трябваше му момент да помисли, да въздъхне с облекчение. Значи данните не се дължаха на дефект. Това решаваше една загадка, но след нея следваше по-тревожен въпрос — какъв е *източникът* на подобен колосален поток неутрино? Раждането на свръхнова в дълбините на космоса? Или мощно слънчево изригване?

Доктор Купър сякаш прочете мислите му.

— Рику помоли да слезете при него. Смята, че знае начин да открие източника на потока. Още работеше по въпроса, когато излязох.

Юн нямаше време за ексцентричността на доктор Рику Танака. При наличието на доказателства, че пикът не се дължи на неизправност в апаратурата, загадката можеше и да почака няколко часа. Не беше мигнал цяла нощ, а на шейсет и три едва ли можеше да се нарече млад.

— Той настоява — добави доктор Купър. — Каза, че било важно.

— При доктор Танака всичко е важно — измърмори Юн, без да си прави труда да крие пренебрежението си.

— Рику смята, че всъщност може би става въпрос за *геонеутрино* — каза Купър развълнувано.

Юн рязко вдигна глава и я погледна.

— Невъзможно.

Повечето неутрино идваха от фоновото лъчение на вселената — от слънчевите изригвания, от умиращи звезди и свиващи се галактики. Някои обаче се наричаха „геонеутрино“ и бяха със земен произход — от разпадащите се изотопи, от космическите лъчи, бомбардиращи горните слоеве на атмосферата, дори от експлозията на атомни бомби.

— Така смята — настоя тя.

— Глупости. За отделянето на толкова неутрино е нужна енергия, еквивалентна на взривяването на сто водородни бомби.

Юн тръгна към вратата, но от рязкото движение ишиасът му се обади и болката прониза десния му крак.

„Май ще е по-добре да слеза долу“.

Решението дойде не толкова от желанието да разбере дали доктор Танака е прав, колкото за да докаже, че младият физик греши. Щеше да е един от редките му провали и подобно събитие не биваше да се пропуска.

Доктор Купър му отвори вратата и остана да довърши своята работа.

Юн правеше всичко по силите си да скрие накуцването си, докато излизаше и вървеше към асансьора, който се спускаше от кабинетите до подземните лаборатории. Асансьорът беше нововъведение. Преди построяването му единственият начин да се стигне до сърцето на планината бе по рампата за камиони или с миньорски колички. Макар асансьорът да правеше слизането по-бързо, той също така изнервяше.

Кабината се понесе надолу като падаща канара, от което стомахът му се качи в гърлото и го сграбчи пристъп на клаустрофобия — Юн беше съвсем наясно с безбройните метри скала над главата си.

Най-сетне стигна дъното на шахтата и вратата се отвори към основната контролна зала на детектора. Разделена на клетки и кабинети, тя приличаше на всяка друга лаборатория на повърхността.

Юн обаче не се заблуждаваше.

Излезе от асансьора леко прегърбен, усещаше тежестта на планината. Намери дежурния физик до монтирания на стената плосък монитор в дъното на главното помещение.

Доктор Рику Танака нямаше още и трийсет и нямаше и метър и шейсет. Вундеркинд по физика. Имаше два доктората и вече работеше върху третия.

В момента стоеше напрегнат, с ръце зад гърба, и се взираше във въртящото се изображение на земното кълбо. По лявата половина на екрана се нижеха някакви данни.

Беше наклонил глава настрани, сякаш се вслушваше в звук, който можеше да чуе единствено той — шепот, криещ вероятно отговорите на тайните на вселената.

— Резултатите са интригуващи — каза той, без дори да се обърне. Вероятно бе видял отражението на Юн в някой от тъмните монитори.

Юн се намръщи на тази липса на елементарна любезност. Нямаше поздравителен поклон, нито признание за това, че си беше направил труда да слезе тук. Говореше се, че младежът страда от синдрома на Аспергър, лека форма на аутизъм. Юн обаче смяташе, че колегата му просто е груб и използва диагнозата като извинение.

Така че каза също така безцеремонно:

— Какви резултати?

— Събирах данните от лаборатории по целия свят. От руснаците при Байкал, от американците в Лос Аламос, от британците в Съдбъри.

— Чух — каза Юн. — Всички са регистрирали пик в потока неутрино.

— Поисках да ми изпратят данните си. — Рику кимна към пълзящите колонии. — Неутриното се движи по права линия от източника си. Не му влияе нито гравитацията, нито магнитните полета.

Юн се наежи. Нямаше нужда да му четат лекции по такива основни въпроси. Танака сякаш не забеляза.

— Затова изглеждаше просто да се използват данните от различни точки на света и да се триангулира източникът — продължи той.

Юн примигна изненадано. Ама че просто решение. Лицето му пламна. Все пак беше директорът на този център и би трябвало да се сети.

— Пуснах програмата четири пъти, като всеки път доуточнявах параметрите. Източникът определено е земен.

Танака затрака на клавиатурата под монитора. На екрана се появи стесняваща се мрежа от кръстчета. Първо обхващаха западното полукълбо, после Северна Америка, а накрая западната половина на Съединените щати. С няколко последни чуквания кръстчетата се събраха и образът се увеличи, за да покаже част от Скалистите планини.

— Източникът е тук.

Юн прочете името на територията, отбелязана на екрана.

Юта.

— Как е възможно? — изтърси той. Трудно му беше да проумее невъзможните резултати. Спомни си какво беше казал на доктор Купър: че трябва да се взривят сто водородни бомби, за да се получи толкова мощен поток неутрино.

Танака сви рамене с влудяващо спокойствие. Юн едва се стърпя да не го зашлеви, за да го накара да реагира по някакъв начин. Вместо това впери поглед в екрана, в топографията на планините, измъчван от един-единствен въпрос.

„Какво става там, по дяволите?“

7.

30 май,
15:52 Юта

Ханк се беше навел над врата на кобилата, за да избегне ниските клони, докато препускаше през гората. Въпреки това получи доста удари и драскотини. Вкопчилата се в него Каи не беше в по-добро положение.

Чуваше внезапните ѝ ахкания и пышкания, усещаше я как подскача високо на седлото зад него, но най-вече долавяше ужаса ѝ, забилите се в ризата му пръсти, накъсаното ѝ дишане.

Беше отпуснал юздите на Марая — доверяваше се на сигурната ѝ стъпка и усета ѝ за терена. Подръпваше ги само от време на време, за да не ѝ позволи да излезе от гората. Кауч не изоставаше — тичаше на три-четири метра встрани, все едно летеше над земята.

Хеликоптерът продължаваше да ги преследва. Зеленият балдахин им предлагаше известна защита, но Ханк все повече се убеждаваше, че ловците ги следят по топлината на телата им с инфрачервени сензори.

Поредният откос раздра клонките на един смърч от лявата им страна. Трески ужилиха бузата му. Мерникът на преследвачите ставаше все по-добър. Когато трясъкът на картечниците спря, Каи извика:

— Професоре! — Рискува да пусне едната си ръка и посочи.

Наближаваха окъпана от слънцето поляна, широка, с няколко ниски хвойни и тук-там с оголени скали. Оттатък поляната гората продължаваше, но как можеха да стигнат до нея? На открито щяха да са лесни мишени.

Сякаш усетила тревогата му, Марая забави ход.

В хеликоптера също забелязаха трудното им положение. Нов автоматичен откос раздра дърветата зад тях.

„Опитват се да ни изкарат от гората“.

Нямаше друг избор освен да се подчини. Пришпори Марая в галоп, по-бързо, отколкото бе безопасно в гъсталака, и свирна на Кауч

да не се отделя. Щом излязоха на слънце, насочи кобилата към най-близката стърчаща скала. Хеликоптерът незабавно откри огън и куршумите загризаха тревата в две успоредни линии.

Ханк рязко дръпна юздите да заобиколи скалата. Кобилата се подчини незабавно и копитата ѝ заораха в почва и трева. Ханк се наведе, за да запази равновесие, но усети как ръцете на изненаданата от неочаквания завой Каи се изплъзват.

— Дръж се! — изрева той.

Но тя не беше единствената изненадана от внезапната маневра.

Куршумите рикошираха от скалата, която ги закриваше, хеликоптерът профуча над главите им, направи рязък вираж и се завъртя, за да поднови преследването.

Ханк не забави Марая, а я насочи право към пикиращия хеликоптер и извади пистолета си. Беше „Рюгер Блекхок“, достатъчно мощен, за да се справи с разярена мечка. Ханк не знаеше дали стрелбата по хеликоптер на Националната гвардия не е военен акт от страна на един коренен жител на Америка, но не той беше започнал тази битка. А и целта му не беше да убива, а само да отвлече вниманието.

Препускаше към хеликоптера и дърпаше спусъка, докато не изпразни целия пълнител. Не виждаше причини да внимава. По стъклото на машината цъфнаха пукнатини.

Хеликоптерът се разлюля и ответният огън рязко спря. Ханк смуши Марая и се шмугна под машината. Беше толкова ниско, че можеше да се пресегне и да докосне плъзгачите ѝ.

Единият от стрелците — с черен екип на командос — се беше навел от отворената врата. Погледите им се срещнаха за миг, докато Марая излизаше изпод хеликоптера. Поради грохота на витлата и рева на двигателите не се нуждаеше от допълнително пришпорване.

Понесоха се отново към гората и сенките.

Кауч се мушна в храстите на няколко метра вляво от тях.

Двигателите на хеликоптера завиха зверски — машината набираше височина и се обръщаше, за да поднови преследването.

Тази игра на котка и мишка не можеше да продължи вечно. Досега имаха късмет, но надолу по планината иглолистната гора щеше да оредее и да се смени с редки дъбове и открити участъци.

Преследвачите им го знаеха и нямаше да позволят да ги изненадат отново.

А и Ханк беше останал без патрони.

Сребрист проблясък вдясно го накара да погледне натам. Сред дърветата се пенеше широк няколко метра поток. Ханк обърна Марая към него и я смуши с пети.

Кобилата тежко цопна в средата на потока.

Е, оттук нататък пътищата им трябваше да се разделят.

Ханк пусна поводите, сграбчи Каи за китката и я смъкна в ледената вода. С другата си ръка успя да плесне Марая по задницата, колкото за сбогом, толкова и за да я накара да продължи напред.

Тя изскочи на другия бряг, а Ханк задърпа Каи надолу по течението. Кауч се хвърли в потока и заплува до тях. Последното, което Ханк чу преди да дръпне Каи под водата, бе уплашеният ѝ вик.

Каи беше твърде стресната, за да реагира, когато професорът я дръпна от седлото, но ледената вода я накара да изпищи.

Устата ѝ се напълни с вода и тя се задави.

Течението я понесе. Заблъскаха я хлъзгави камъни. Леденостудената вода ѝ влизаше в носа. Тя зарита и главата ѝ се озова над повърхността. Закашля се и извика пак. Силна ръка я задърпа към брега. Тя се опита да излезе от потока, но силната ръка я дръпна пак във водата.

— Клекни и не мърдай! — изсъска професор Канош. Прошарената му коса беше полепнала по скалпа. Кучето му се изкатери на един камък до тях.

— Защо? — Зъбите ѝ тракаха колкото от студ, толкова и от ужас.

Той посочи нагоре.

Тя проследи ръката му и видя как хеликоптерът изчезва зад хребета на запад.

— Телесната топлина — обясни професорът. — Затова ни следваха толкова добре през гората и не можехме да им се измъкнем. Да се надяваме, че ще продължат да гонят големия потен задник на Марая.

Каи разбра.

— А студената вода... ни помогна да се скрием.

— Малко импровизация. Що за индианци сме, ако не можем да надхитрим враг в гората?

Въпреки ужасното им положение тя се усмихна.

— Да вървим — каза той след малко и ѝ помогна да излезе от ледения поток.

Кучето също излезе и се изтръска, сякаш не се беше случило нищо особено.

Каи се опита да направи същото — изтръска косата си, а после и якето си, мъчеше се да пропъди студа от тялото си. Едната златна пластина се изплъзна и падна на земята. Погледът на професор Канош се закова в нея, но той не направи опит да я вдигне. Каи я взе и я прибра при другата.

Професор Канош посочи надолу по реката.

— Не бива да спираме, иначе ще замръзнем.

— Но къде можем да отидем? — попита Каи. Зъбите ѝ продължаваха да тракат.

— Първо, колкото се може по-далеч оттук. Номерът ще заблуди преследвачите ни само докато Марая не излезе от гората. Щом видят, че седлото ѝ е празно, ще се върнат, така че дотогава трябва да сме се махнали.

— А после?

— Обратно в цивилизацията. Трябва да потърсим помощ. Да намерим хора, които са на наша страна.

Каи прочете тревогата на лицето му. Спомни си и обаждането, което бе прекъснала, когато я беше намерил. Чичо Кроу беше някаква важна клечка във Вашингтон, работата му беше свързана по някакъв начин с националната сигурност. Не ѝ беше близък роднина и го беше виждала само няколко пъти, за последно на погребението на баща ѝ. Но цялото племе пекот на практика представляваше един голям род. Целият клан бе плетеница от кръвни линии и семейни връзки. Имаше хиляда лели и чичовци. Но всички знаеха, че ако загазиш сериозно, едно обаждане до чичо Кроу най-вероятно ще оправи нещата.

— Познавам един човек, който може да ни помогне — каза тя.

Без да спира, бръкна в джоба на джинсите и извади мобилния си телефон. Беше мокър обаче и отказа да се включи. Каи се намръщи и пак го прибра в джоба. И без това тук едва ли имаше сигнал. Предния път просто бе имала късмет да е по-нависоко в планината.

Професор Канош я видя какво прави и каза:

— Да, първата ни работа е да намерим телефон, преди онези да са надушили отново следата ни. Дори това да означава да се предадем на щатската полиция или на Националната гвардия.

— Но нали тъкмо те се опитват да ни убият?!

— Не. Видях униформата на един. Определено са военни, но не са от Националната гвардия.

— Тогава кои са?

— Може пак да са от правителството, но може и да са наемници, опитващи се да приберат някаква награда. Така или иначе, едно знам със сигурност.

— Какво?

Следващите му думи я смразиха повече и от ледената вода на потока.

— Които и да са, искат да те убият.

8.

30 май, 21:18

Солт Лейк Сити, Юта

— Поне остави ли номер? — попита Пейнтър, докато се настаняваше на дясната седалка на шевролета с правителствени номера. Колата ги чакаше на пистата до частния „Гълфстрийм“, с който бяха долетели от Вашингтон.

Ковалски вече седеше зад волана — беше бутнал седалката максимално назад, за да може да се намести. Третият член на екипа, Роналд Чин, пътуваше с хеликоптер на Националната гвардия към мястото на взрива в Скалистите планини. Преди обаче да насочи изцяло вниманието си към странната експлозия Пейнтър трябваше да се погрижи за друг въпрос.

Гласът на Кат се чуваше слабо по кодираната линия. — Само това успях да разбера от племенницата ви. Но ми се стори уплашена. И сякаш я гони параноя. Обади се от телефон с предплатени минути. Остави номера и помоли да ѝ се обадите незабавно щом кацнете.

— Дай ми номера.

Тя му го даде, но имаше и други новини.

— Командир Пиърс също се обади. — Ако се съдеше по мрачния ѝ тон, новината не беше добра. — Със Сейчан е.

Пръстите на Пейнтър стиснаха телефона.

— Нима се е върнала в Щатите?

— Така изглежда.

Пейнтър за момент затвори очи. Изобщо нямаше представа, че Сейчан се е върнала в Америка. Но пък предвид обучението и връзките ѝ това не биваше да го изненадва. Все пак внезапната ѝ поява предполагаше, че става нещо важно.

— Какво има?

— Твърди, че е по следите на Ешелона.

— Какви следи? — Поизправи се на мястото си, а Ковалски остави колата на празен ход. Ешелона беше кодовото име на лидерите

на тайната терористична организация, наречена Гилдията. Пейнтър вече започваше да съжaliaва, че е напуснал Вашингтон.

— Не се впусна в подробности. Каза само, че тя се нуждаела от помощта му, за да получи достъп до Националния архив. Имат среща с някакъв куратор на музея.

Пейнтър сбърчи чело. Защо Сейчан ще рови в Националния архив? Музеят беше хранилище на историческите ръкописи и документи на Америка. Какво в него можеше да има общо с Гилдията? Погледна си часовника. Девет и половина, което означаваше, че във Вашингтон е след полунощ. Доста късно за среща с музеен служител.

— Грей каза, че ще се обади, ако попаднат на нещо. Ще ви държа в течение.

— Добре. Ще гледам да уредя проблема с племенницата ми и ще се върна във Вашингтон утре сутринта. Дотогава дръж фронта.

Кат затвори и Пейнтър набра телефонния номер, който бе запомнил. Разтревожен глас му отговори на първото позвъняване.

— Чичо Кроу?

— Каи, къде си?

Последва мълчание. Пейнтър чу на заден план някакъв дрезгав глас да я подканва да отговори.

— Аз... ние сме в Прово. В кампуса на университета „Бригам Йънг“. В кабинета на професор Хенри Канош.

Пейнтър присви очи. Откъде му беше познато това име? После си спомни един от докладите, който бе чел на път от Вашингтон до Солт Лейк Сити, предварителен отчет на събитията в планините. Професорът бил близък приятел на убитата при взрива антроположка.

Каи му даде адреса на кабинета. Гласът ѝ беше уплашен.

Пейнтър направи всичко възможно да я успокои.

— Ще пристигна в Прово след около час. — Направи знак на Ковалски да тръгва. — Стой там и ме чакай.

Някой смени Каи на телефона.

— Господин Кроу, обажда се Ханк Канош. Не ме познавате.

— Вие сте колега на Маргарет Грантъм. Били сте на място по време на експлозията. — Пейнтър вдигна куфарчето си от пода и го сложи в скута си. Имаше предварително досие на мъжа, наред с досиетата на много други свидетели на трагедията.

Паузата показваше, че професорът е изненадан от познанията му, но лекото запъване в говора му издаваше също и колебание.

— Маги... предпочиташе да я наричат Маги.

Пейнтър заговори по-меко.

— Съжалявам за загубата ви.

— Благодаря, но трябва да знаете, че двамата с племенницата ви бяхме нападнати, докато се измъквахме от планините. Хеликоптер с отличителните знаци на Националната гвардия стреля по нас.

— Какво? — Кат не му беше съобщавала нищо за засичането на предполагаемата терористка, та какво оставаше за стрелба по нея.

— Но не мисля, че бяха от Националната гвардия. Приличаха повече на наемници, може би ловци на глави, имащи достъп до гвардейски хеликоптер.

Пейнтър не можеше да приеме подобно обяснение, особено щом засичането и стрелбата не бяха докладвани по надлежните канали. Някой друг се беше опитал да залови или елиминира предполагаемия атентатор. Това събуди в сърцето му нов страх.

— Професор Канош, възможно ли е онези ловци да са ви познали?

Гласът на професора трепна несигурно.

— Ами... не мисля. През повечето време бяхме под прикритието на дърветата, а аз носех шапка. Но ако са ме познали, смятате ли, че могат да дойдат да ни търсят тук? Не се сетих за това.

— И не е нужно. — „Параноята е част от *моята* работа“. — Но просто за всеки случай, има ли къде да отидете с Каи? Някое място, което не е свързано пряко с вас?

Почти чу как зъбните колелца в главата на професора се завъртяха.

— Мислех да проверя нещо в съседната сграда на Факултета по науки за Земята — отвърна той. — Можем да се срещнем там.

— Става.

След като чу точно къде и кога, Пейнтър затвори. Ковалски вече караше на юг по междуцатската магистрала 15.

— Имаме около шейсет и пет километра до Прово — отбеляза той, без да спира да дъвче незапалената си пура.

Пейнтър направи справка с джипиеса и промърмори:

— Петдесет и две минути.

Ковалски му хвърли кос поглед.

— Ако трябва, мога да ги направя на *четирийсет* и две. — Форсира двигателя и повдигна въпросително вежда.

Пейнтър се намести в седалката. Сърцето му туптеше все по-бързо при мисълта, че ловците вече са по следите на Каи и професора.

— Я опитай да ги направиш на *трийсет* и две.

Ковалски се ухили и натисна газта.

Пейнтър залепна за облегалката. Макар че би трябвало да е нервен, докато стрелката на спидометъра пълзеше нагоре, изпитваше облекчение, че е дошъл в Юта. Това бе потвърждение, че инстинктите му не са закърнели през времето, прекарано под Смитсъновия замък.

Тук ставаше нещо важно.

И може би не само тук.

Спомни си съобщението на Кат за внезапната поява на Сейчан и твърдението ѝ, че може би имала идея за истинските лидери на Гилдията. Беше рядкост за която и да било разузнавателна агенция да измъкне каквато и да било информация за тази организация. Явно бе станало нещо сериозно, за да свалят гарда си.

Нещо като загадъчна експлозия.

Можеше и да греши, но по принцип не вярваше на съвпадения. А ако беше прав, поне един от най-добрите му хора следваше дирята на Източния бряг. Въпреки късния час би трябвало да е започнал.

Разбира се, стига да можеше да се съсредоточи.

9.

30 май, 23:48

Вашингтон, окръг Колумбия

Грей следваше Сейчан към колонадата на Националния архив. Беше студена пролетна нощ, последният дъх на зимата преди в столицата да започне мочурливото влажно лято. В този късен час по улиците се движеха само редки коли.

След внезапната поява на Сейчан в апартамента му Грей беше облякъл черни панталони, кубинки и армейска блуза с дълги ръкави, както и дълго до коленете вълнено палто. Сейчан, изглежда, не усещаше студа — рокерското ѝ яке беше разкопчано и отдолу се виждаше тънка яркочервена риза с дантела. Кожените панталони прилепваха по извивките на тялото ѝ, но в държането ѝ нямаше съблазнителност. Движеше се решително и целеустремено. Погледът ѝ не изпускаше нито едно раздвижване на разлюлените от вятъра клони. Беше като струна, опъната до скъсване. Но пък и трябваше да е такава, за да оцелее.

Вървяха към изследователския вход на архива на Пенсилвания Авеню. Той бе доста незабележителен в сравнение с главния вход от другата страна на сградата с неговите гигантски бронзови врати. След като минеше през тях, човек попадаше в основната ротонда — залата, в която бяха изложени оригиналите на Декларацията на независимостта, Конституцията и Декларацията за правата на човека, пазени в пълни с хелий витрини.

Но не тези документи бяха причината за среднощната им визита. Сградата пазеше милиарди записи за американската история, каталогизирани и складирани на площ от близо 84000 квадратни метра. Грей разбираше, че ще имат нужда от помощ, ако искат да открият документа, който им трябваше.

Докато приближаваха входа, вратата се отвори. Грей се напрегна, докато не видя слабата фигура, която излезе и им махна енергично. Физиономията на човека беше намръщена. Доктор Ерик Хейсман беше куратор в музея, специалист по колониалната история на Америка.

— Колегата ви вече е вътре — каза той вместо поздрав.

Косата на куратора беше снежнобяла и се спускаше до яката му, допълвана от грижливо подстригана козя брадичка. Държеше им вратата отворена и опипваше очилата си за четене, висящи на верижка на врата му. Явно не беше радостен, че са го измъкнали от дома му в този късен час. Може би затова не беше с костюм, а по пуловер и джинси.

Пуловерът пък бе с емблемата на „Редскинс“ — профил на индиански воин с пера на главата. Ироничен символ предвид темата, която Грей смяташе да засегне. Специалността на доктор Хейсман бяха отношенията между разрастващите се американски колонии и коренното население на Новия свят. Грей се нуждаеше тъкмо от такъв експерт за по-нататъшните си проучвания.

— Насам — каза Хейсман. — Запазил съм кабинет до основната сбирка. Асистентката ми ще ви донесе записите, които са ви необходими. — И докато вървяха по коридора, продължи: — Това е крайно необичайно. Дори чиновниците от Върховния съд не си позволяват да изискват документи извън работно време. Щеше да е по-лесно, ако ме бяхте информирали за конкретния въпрос, по който работите.

Изглеждаше готов да ги гълчи още, но погледът му спря върху лицето на Сейчан и онова, което видя там, го накара да зареже по-нататъшните оплаквания и бързо да се извърне.

Грей също я погледна. Тя отвърна на погледа му и повдигна невинно вежда. Докато се извърещаше, Грей забеляза малък белег под дясното ѝ ухо, наполовина скрит от падащата черна коса. Сигурен бе, че е нов. Където и да я бяха отвели разследванията ѝ за Гилдията, пътят явно не се бе оказал от леките.

Кураторът ги преведе през лабиринта от коридори и влязоха в помещение с голяма конферентна маса и с четци за микрофилми покрай едната стена. Двама души вече ги очакваха. Едната бе млада жена с безупречна тъмна кожа: спокойно можеше да е излязла от страниците на модно списание. Черната рокля, полепнала по тялото ѝ, подчертаваше красотата ѝ. Съвършено гримираното ѝ лице показваше, че не се е мотаела у дома, когато са я извикали най-неочаквано на работа.

— Асистентката ми Шарин Дюпре. Говори пет езика, но майчиният ѝ е френски.

— Приятно ми е — каза тя с дълбок копринен глас, в който се долавяше лек арабски акцент.

Грей се ръкува с нея. „От Алжир е“ — реши той от живия ѝ тон. Макар северноафриканската страна да се бе освободила от игото на френските колонисти в началото на шейсетте, езикът на потисниците продължаваше да се говори.

— Съжалявам, че ви накарах да чакате — рече той.

— Няма проблем — дойде груб отговор от другия край на масата. Другият, който ги чакаше, беше добре познат на Грей. Монк Кокалис седеше с крака върху масата, по анцуг и с бейзболна шапка. Кимна към стройната асистентка. — Особено като се има предвид компанията.

Асистентката свенливо сведе глава и на устните ѝ заигра лека усмивка.

Монк ги беше изпреварил. Естествено, централата на Сигма се намираше съвсем наблизо, от другата страна на Националната алея. Кат бе настояла съпругът ѝ също да дойде. Грей подозираше, че това е свързано повече с желанието ѝ да разкара Монк от главата си, отколкото да му предложи помощ в разследването.

Всички се настаниха на масата. Единствено Хейсман остана да стои прав, с ръце зад гърба.

— Може би вече ще ми кажете защо бяхме извикани в този късен час.

Грей отвори жълтата папка, която носеше, извади писмото на френски и го плъзна по масата към Шарин. Преди тя да успее да го докосне, Хейсман се пресегна и го взе с една ръка, докато с другата си слагаше очилата.

— Какво е това? — попита той и закима, докато преглеждаше страниците. Явно не знаеше френски, но се опули, когато разпозна подписа в края. — Бенджамин Франклин? — Погледна Грей. — Това прилича на неговия подпис.

— Да, това вече е проверено и писмото е преведено...

— Но това е ксерокопие — прекъсна го Хейсман. — Къде е оригиналът?

— Това няма значение.

— За мен има! — възрази кураторът. — Прочел съм всичко написано от Франклин. Но никога не съм виждал подобно нещо. Дори

само тези рисунки... — Остави един лист на масата и заби пръст в една от скиците.

На нея имаше орел с разперени криле, сграбчил маслинена клонка в единия си крак и сноп стрели в другия. Явно авторът още бе работил върху проекта. Тук-там около изображението имаше надраскани нечетливи бележки.

— Прилича на ранен вариант на Държавния печат на Съединените щати. Но писмото е с дата хиляда седемстотин седемдесет и осма, години преди появата на тази чернова в официалните документи през осемдесет и втора. Със сигурност става дума за някакъв фалшификат.

— Не е фалшификат — каза Грей.

— Може ли? — Шарин внимателно взе страниците. — Казахте, че писмото е преведено, но все пак бих искала да проверя точността на превода.

— Ще ви бъда признателен — отвърна Грей. Хейсман закри покрай масата.

— Предполагам, че съдържанието на писмото е причина за тази късна среща. Можете ли да ми обясните защо нещо отпреди два века не може да почака до сутринта?

Сейчан заговори за първи път, откакто бяха дошли. Гласът ѝ бе тих, но студен и заплашителен.

— Защото за осигуряването на тези страници беше пролята кръв.

Думите ѝ отрезвиха Хейсман достатъчно, за да спре да крачи напред-назад.

— Ясно. Кажете сега за писмото.

— То е част от кореспонденцията между Франклин и един френски учен — започна Грей, — Аршар Фортескю. Бил е член на научна група, съставена от Франклин. Така нареченото Американско дружество за насърчаване на полезните знания.

— Да, групата ми е позната — каза Хейсман. — Те са издънка на Американското философско дружество, но конкретната им цел е била събирането на нови научни идеи. Най-известни са с ранните си археологически проучвания на реликви на коренните жители на Америка. Накрая били едва ли не обсебени от тази тема. Разкопавали гробове и индиански могили навсякъде из колониите.

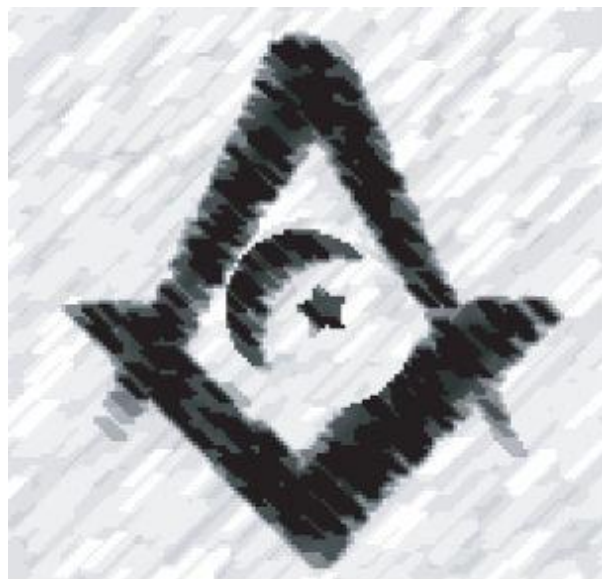
— Точно за това става дума в писмото — обади се Шарин. — То е молба до въпросния френски учен да помогне на Франклин за организирането на експедиция до Кентъки „за откриването и разкопаването на индианска могила във формата на змия в търсене на закопана в нея заплаха срещу Америка“ — преведе тя, като се мръщеше от недоумение.

Вдигна очи от страницата.

— Като че ли въпросът е бил много спешен. — Запрокарва пръст по писмото и продължи да превежда: — „Скъпи приятелю, със съжаление трябва да ви съобщя, че надеждите за Четиринайсетата колония, тази Колония на дявола, са разбити. Шаманите от Ирокезката конфедерация бяха избити по най-жесток начин, докато пътуваха за срещата с губернатора Джеферсън. С тяхната смърт всички, които имаха познания за Великия еликсир и Бледите индианци, са в ръцете на Провидението. Но един шаман живя достатъчно дълго, затрупан под телата на останалите, за да ни даде последна искрица надежда. Той

разказа за карта, скрита в черепа на рогат демон и увита в изрисувана бизонска кожа. Може би подобни приказки за демони и тайни карти са просто фантасмагории на объркан умиращ ум, но не бива да си позволяваме да рискуваме. Жизненоважно е да открием картата преди Врага. В тази насока, открихме една следа към силите, които се опитват да разкъсат младия ни съюз. Символ, който бележи Врага“.

Тя обърна страницата, за да я видят всички. На нея имаше скица на пергел върху ъгъл, заграждащи малък лунен сърп и петолъчна звезда.

— Прилича ми на масонски символ, но никога не съм виждала подобен вариант, с полумесец и звезда — каза Шарин. — Вие виждали ли сте?

Грей мълчеше. Доктор Хейсман бавно поклати глава.

— Самият Франклин е бил масон. Не би очернил собствения си орден. Това трябва да е нещо съвсем друго.

Монк се наведе да разгледа символа по-добре. Макар изражението му да не се промени. Грей забеляза как леко сбърчи нос, сякаш е помирисал нещо гадно. Подобно на Грей, Монк разпозна знака на лидерите на Гилдията. Погледите им се срещнаха и въпросът в очите му бе недвусмислен: „Как е възможно този символ да фигурира в писмо от Бенджамин Франклин до някакъв френски учен“?

Точно на този въпрос търсеше отговора и Грей.

Монк продължи с друга загадка:

— И защо му е на Бен Франклин помощта на французин в това търсене? Със сигурност трябва да е имал поддръка и някой друг, който да поведе подобна експедиция в пущинаците на Кентъки.

— Може би не е имал пълно доверие на хората около себе си — предположи Сейчан. — Този потаен враг, за когото споменава... Възможно е да са се внедрили във вътрешните кръгове на властта.

— Възможно е — каза Хейсман. — Но Франция е била наш съюзник срещу британците по време на Войната за независимост и Франклин е прекарал доста време в Париж. Още по-важното е, че френските колонисти са установили тесни връзки с местните племена по време на Френската и Индианската война, когато канадските колонисти са се сражавали рамо до рамо с коренните жители срещу англичаните. Ако на Франклин му е трябвал човек, който да проучи чувствителни за индианците въпроси, не би било странно да се обърне към французин.

— Писмото като че ли потвърждава това — обади се Шарин и преведе още няколко реда: — „Аршар, като доверен и близък приятел на покойния вожд Канасатего — за чието отравяне все още смятам, че е пъклено дело на същия наш Враг, — не мога да се сетя за по-подходящ човек от теб, който да поведе такава жизненоважна експедиция. Тази мисия не бива да се провали“.

Въпреки думите в писмото Грей подозираше, че истинският отговор на въпроса на Монк се съдържа в комбинация от двете теории. Доколкото можеше да се съди, Франклин се беше обръщал към приятел, на когото е знаел, че може да се довери, и който е имал добри връзки с племената в района.

— А кой е Канасатего? — попита Монк и прикри с юмрук прозявката си, която си бе чиста преструвка като се имаше предвид блясъкът в очите му.

Грей разбираше интереса на приятеля си. В писмото се загатваше, че потайните врагове на Франклин са убили индианския вожд — и ако символът на страницата бе нещо повече от съвпадение, може би ставаше въпрос за същия враг, с когото Сигма се бореше от години. Изглеждаше невъзможно, но защо иначе Гилдията се беше сдобила с точно това писмо, в което се съдържаеше знакът ѝ, и го беше скрила?

Хейсман пое дълбоко дъх и част от официозно хладното му държание се стопи.

— Вождът Канасатего — топло каза той, сякаш си спомняше за стар приятел, — е историческа фигура, за която знаят малцина. Той обаче е изиграл жизненоважна роля в създаването на Америка. Някои дори го смятат за забравен отец основател.

— Доктор Хейсман има обширно изследване върху вожд на ирокезите — гордо се включи Шарин. — Една от дисертациите му оказа сериозно въздействие върху Конгреса за приемането на резолюция относно ролята на коренните жители на Америка за основаването на страната.

Хейсман се опита да пренебрегне хвалбите ѝ, но бузите му се зачервиха и той малко поизправи рамене.

— Бил е забележителна личност. Най-великият и най-влиятелен индианец на своето време. Ако не е загинал толкова млад, който знае колко по-различна щеше да е държавата, особено по отношение на отношенията ѝ с коренните жители.

— И е бил убит, както се твърди в писмото ли? — попита Грей.

Хейсман кимна и най-сетне седна на масата.

— Бил е отровен. Историците спорят кои са извършителите. Някои твърдят, че са били шпиони на британското правителство, други — че смъртта му е дело на сънародниците му.

— Явно Бен Франклин е имал своя теория обаче — отбеляза Монк.

Хейсман погледна алчно писмото.

— При това много интригуваща.

Грей подозираше, че няма да има повече проблеми с убеждаването на куратора да им помогне в проучването. Раздразнението му беше изчезнало напълно, заменено от жив интерес.

— И защо този ирокезки вожд е бил толкова важен? — попита Монк.

Хейсман взе писмото, погледна грубото изображение на орела с разперените криле и почука крака със снопа стрели.

— Заради това тук. — Изглежда ги един по един. — Някой от вас знае ли защо на Държавния печат на Съединените щати е изобразен орел, държащ стрели?

Грей сви рамене, придърпа страницата и каза:

— Маслинената клонка е символ на мира, а стрелите — на войната.

На лицето на куратора заигра иронична усмивка, първата за вечерта.

— Това е често срещано заблуждение. Зад снопа от тринайсет стрели обаче има история, която е свързана с вождата Канасатего.

Грей не го прекъсна — усещаше, че ще научи повече, ако го остави да приказва.

— Канасатего е бил водач на народа онондага, един от шестте, които накрая се обединили в Ирокезката конфедерация. Този уникален племенен съюз е формиран през шестнайсети век, много преди основаването на Америка. След поколения кървави войни племената най-сетне сключили мир и се разбрали да се обединят за общото си благо. Създали безпрецедентно демократично и егалитарно правителство с представители на всяко племе, които имали право на глас. Никъде другаде по онова време нямало подобно управление, със собствени закони и конституция.

— Звучи ми адски познато — отбеляза Монк.

— Точно така. Вождът Канасатего се срещал с ранните колонисти през хиляда седемстотин четирийсет и четвърта и представил конфедерацията като пример, който да следват, с увещанието да се обединят за доброто на всички.

Хейсман пак ги огледа един по един и продължи:

— Бенджамин Франклин присъствал на тази среща и разнесъл мълвата сред онези, които по-късно щели да създадат нашата конституция. Всъщност един от делегатите на Конституционния конвент, Джон Рътлидж от Южна Каролина, дори цитирал откъси от законите на ирокезите на колегите си, като четял направо от един от племенните им законници, който започвал с думите „Ние, народът, в желанието си да създадем съюз, да постигнем мир, равенство и ред...“

— Момент. — Монк се поизправи в стола си. — Това повтаря почти дума по дума преамбюла на нашата конституция. Да не искате да кажете, че сме съставили основните си документи по образец на някакви стари индиански закони?

— Твърдението не е само мое, но и на Конгреса на Съединените щати. Резолюция триста трийсет и първа, приета през октомври осемдесет и осма, признава влиянието на конституцията на ирокезите върху нашата и върху Декларацията за правата на човека. Макар да има спорове относно степента на влияние, фактите не могат да бъдат

отречени. Нашите отци основатели дори са обезсмъртили тази заемка на държавния ни печат.

— Как така? — попита Грей.

Хейсман отново потупа рисунката на орела.

— На онова събиране през хиляда седемстотин четирийсет и четвърта вождът Канасатого отишъл при Бенджамин Франклин и му поднесъл дар — стрела. Франклин не знаел какво значи това, а Канасатого взел стрелата, счупил я в коляното си и пуснал парчетата на земята. След това показал на Франклин наръч от тринайсет стрели, вързани с кожа. Опитал се да счупи снопа, но тъй като стрелите били заедно, не успял. Дал снопа на Франклин и посланието станало ясно за всички. За да оцелеят и да са силни, тринайсетте колонии трябвало да се обединят в една непобедима нация. Орелът от Държавния печат държи точно този сноп от тринайсет стрели във вечна, макар и донякъде тайна, чест на мъдрите думи на ирокезкия вожд.

Докато Хейсман разказваше, Грей продължаваше да изучава рисунката. Нещо като че ли липсваше и това не му даваше покой. Скицата беше доста груба, с неразгадаеми бележки отстрани и отдолу, но когато се вгледа по-внимателно, той разбра какво в ранния вариант на печата го тормози.

— На тази рисунка има *четиринайсет* стрели — каза той.

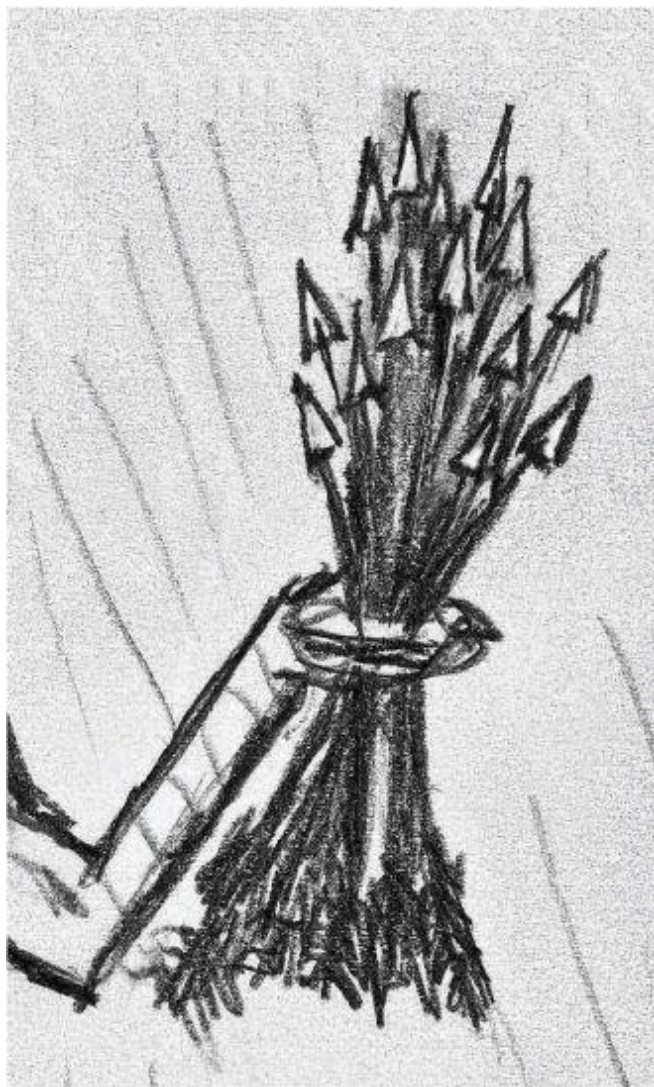
Хейсман се наведе напред.

— Какво?

Грей посочи рисунката.

— Пребройте ги. Тук орелът е стиснал четиринайсет стрели, а не тринайсет.

Останалите станаха и се скупчиха около него.

— Прав е — съгласи се Шарин.

— Но това е просто чернова — каза Хейсман. — Приблизително изображение на замисъла.

Сейчан скръсти ръце на гърдите си.

— Може и да не е. В писмото на Франклин се споменава за *Четиринайсета* колония.

Грей продължаваше да се взира в орела. Хрумна му нещо.

— В писмото също се загатва за някаква тайна среща между Томас Джеферсън и лидерите на ирокезите. — Погледна Хейсман. — Възможно ли е Джеферсън и Франклин да са обмисляли създаване на нова, *четиринайсета* колония, съставена от коренни американци?

— Дяволска колония — каза Монк. — Колонията на дявола, както я нарича Франклин в писмото. — Като *червените дяволи*.

Грей кимна.

— Може би допълнителната стрела в рисунката символизира колонията, която така и не се е появила.

Хейсман помълча, докато обмисляше хипотезата, после заяви:

— Ако е така, това може да е най-важното писмо в историята ни. Но защо няма и допълнителни доказателства?

Грей се опита да се постави на мястото на Франклин и Джеферсън.

— Защото усилията им са се провалили и нещо ги е уплашило достатъчно силно, за да ги накара да заличат всичко писано по въпроса и да оставят само няколко податки.

— Но ако сте прав, какво са крили?

Грей поклати глава.

— Всички въпроси, или поне сочещите към истината податки, може би се съдържат в останалата кореспонденция между Франклин и Фортескю. Трябва да започнем да търсим...

Звънът на телефона му го прекъсна. Прозвуча ужасно силно в тихото помещение. Грей извади апарата от джоба на палтото си и погледна екрана. Въздъхна тихо.

— Ще трябва да отговоря. — Стана и се дръпна настрани.

— Грей, аз... баща ти... — Гласът на майка му трепереше, изпълнен със смут и ужас. На заден план се чу силен трясък, последван от вбесен рев.

Връзката прекъсна.

10.

30 май, 22:01

Резерват Юинта, Юта

Майор Ашли Райън охраняваше вратата на Ада.

На петдесет метра от командния му пост мястото на експлозията продължаваше да тътне и да бълва струи вряща вода и бълбукаща кал. Парата беше превърнала бездната в изгаряща сярна сауна. Само за половин ден обиколката на зоната на взрива бе станала двойно по-голяма, разяждаше съседния планински склон. По залез-слънце голяма канара от отвесната скала се беше откъртила като айсберг от ледник и се бе разбила в разширяващата се пропаст. А с падането на нощта облаците скриха луната и звездите и долината потъна в пълен мрак, досущ като в пещера.

Сега в сърцето на ямата пулсираше страховито червеникаво сияние.

Каквото и да ставаше там, още не беше свършило.

Поради опасния нестабилен район Националната гвардия бе извела целия второстепенен персонал далеч от клисурата и бе направила около нея петкилометров кордон, с наземни патрули и кръжащи във въздуха хеликоптери. Райън държеше малко отделение в самата долина. Всички войници имаха опит в огнеборството и бяха с жълти предпазни костюми, шлемове и дихателни маски, ако въздухът станеше негоден за дишане.

Райън се обърна към новодошлия, който също тъкмо обличаше подобен екип.

— Мислите ли, че можете да ни кажете какво става там?

Геологът, който се беше представил безцеремонно като Роналд Чин, отвърна също толкова безцеремонно:

— Точно затова съм дошъл.

Райън го изглежда скептично. Ученият беше долетял от Вашингтон преди петнайсет минути, с хеликоптер. Макар да не изпитваше абсолютно никакво уважение към правителствените бюрократи, които си пъхаха носовете където не им е работа, Райън

усещаше, че този не е само геолог. Заради деловото му поведение и бръснатата глава подозираше, че има и военен опит. След като слезе в клисурата, правителственият учен беше преценил с един прецизен поглед обстановката и бе започнал да облича пожарникарския костюм още преди Райън да го посъветва да го направи.

— Трябва да слеза сам — заяви Чин и взе металния си куфар от земята.

— Няма начин. Докато сте тук, аз отговарям за вас. — Райън беше получил заповед да окаже пълно съдействие на геолога, но нещата тук все пак бяха под негово командване. — С редник Белами ще ви заведем до мястото и ще ви върнем.

Чин кимна, без да спори, с което си спечели още една червена точка пред Райън.

Райън поведе, като включи закрепения на рамото му светодиоден фенер. Останалите последваха примера му. Приличаха на екип, тръгнал да изследва новооткрита пещера.

Влязоха в тъмната гора. С всяка крачка въздухът ставаше все по-горещ и наситен със сярата. Тримата бързо си сложиха шлемовете и маските, но въпреки това жегата им се съпротивляваше като същинска стена. Парата кондензираше по визьорите и им пречеше да виждат. Сгъстеният въздух имаше вкус на метал в устата на Чин, или може би това бе плод на страха му. След като излязоха от гората, Райън им направи знак да спрат.

Дъното на долината се спускаше в приблизително кръгла плитка вдлъбнатина с диаметър трийсетина метра и вклиняваща се дълбоко в отвесната скала отляво. Недалеч от тях каменният край продължаваше да се разпада на чакъл и груб пясък, поради което ямата бавно се разширяваше. Зад устието самата яма се спускаше надолу, пълна с фин скален прах, а в центъра пропадеше в дълбока димяща дупка.

В тъмното гърло кипеше вода, осветена от подземни огньове. Земята леко потръпна и във въздуха излетя струя свръхнагорещена вода и пара, съпроводена от плътен рев. Тримата предпазливо отстъпиха назад.

След като фонтанът утихна, Чин приближи на крачка от кратера и каза с приглушен от маската глас:

— Взривът определено е стигнал до геотермалните пластове под нас. Целият район лежи върху вулканична подложка.

Райън и Белами приближиха до него.

— Внимавайте с ръба. Може да се изрони.

Чин кимна, пристъпи предпазливо до края, клекна и отвори куфара. Вътре имаше грижливо подредени измервателни уреди и химикали, както и геоложки чукчета, контейнери, четки и пикели.

— Трябват ми няколко проби от детрита и наноса, като се започне от периферията и се продължи към средата — каза геологът, докато приготвяше наборите. Извади чук и длето и добави: — Ако някой от вас може да откърти парче гранит при ръба, това ще ускори нещата.

Райън направи знак на Белами да изпълнява.

— За какво ви е този камък?

— Ще го използвам да определя състава на местната основна скала. Трябва ми база за сравнение с пробите от зоната на взрива.

Белами взе инструментите и малка торбичка за проби, отдалечи се на няколко метра и се захвана за работа. Беше бивш полузащитник в отбора на селскостопанския колеж на щата, но травма в коляното бе сложила край на футболната му кариера. Имаше жена и дъщеря му беше на път, така че напусна училището и постъпи в Националната гвардия. Беше добър войник и знаеше как да работи бързо и ефективно.

Чин закрепил стъкленница към телескопичен алуминиев прът, наведе се, разпъна пръта и загреба проба от грубия пясък най-близо до ръба.

Докато геологът работеше, Райън гледаше към отсрещния край ямата. Отломките там ставаха още по-фини и се превръщаха на прах при центъра, където сякаш потичаха на спирала като в пясъчен часовник и изчезваха в димящото гърло.

Приглушено ахване върна вниманието му към Чин. Геологът държеше пръта си над ямата. Беше успял да вземе проба от горещия пясък, само че стъкленницата му беше покрита с паяжина от пукнатини.

„Нима жегата я е пръснала?“

Пред очите на Райън дъното на стъкленницата се отчупи и пробата се изсипа обратно в ямата. Щом падна върху повърхността, стъклото сякаш се стопи на прах. Не, не се *стопи*. Разтвори се за секунди и изчезна.

Чин се изправи. Още държеше пръта с останките от счупената стъкленница в края. Докато се взираха, останалата част от съда се разпадна на стъклен прах и също се изсипа в ямата. Дори върхът на алуминиевия прът започна да се рони бавно откъм върха. Преди корозията да измине повече от пет-шест сантиметра, Чин хвърли пръта в ямата. Той се заби като копие в прахообразната повърхност — и продължи да потъва, сякаш бе в подвижни пясъци.

Райън знаеше, че прътът не просто потъва.

— Денатурира се — каза Чин с изумление, съответстващо на ужаса на Райън. — Каквото и да става тук, то разлага материята. Може би на атомно ниво.

— Каква е причината, по дяволите?

— Нямам представа.

— Тогава как можем да го спрем?

Чин само поклати глава. Райън си представи как процесът продължава да се разраства като рак по планините и задълбава все повече и повече. Спомни си думите на геолога за онова, което се крие под краката му.

„Целият район лежи върху вулканична подложка“.

Сякаш за да му го напомни, земята се разтърси пак, този път много по-силно. Гейзерът изригна отново, стигна до върховете на дърветата и избълва стена свръхнагорещен въздух.

Чин прикри лицето си с ръка, а с другата посочи назад към гвардейския пост.

— Районът е много нестабилен! Трябва да се евакуирате от клисурата. Отстъпете най-малко на километър и половина.

Райън нямаше намерение да спори и извика на Белами, който продължаваше да работи на няколко метра от тях с чука и длетото:

— Зарежи това! Кажи на хората да са готови да се изнасят! Съберете цялата екипировка!

Преди едрият редник да успее да направи и една крачка, от отвесната скала зад него се откърти ново парче и се стовари в ямата. От нея полетя мокър прах. Няколко черни пръски улучиха десния крак на Белами под коляното.

— Разкарай се оттам! — заповяда Райън.

Без повече подкани Белами затича към тях. Лицето му се беше изкривило от болка. Куцаше с десния си крак.

— Какво стана? — попита Райън.

— Кракът ми гори, сър.

Райън погледна надолу. Огнеупорните панталони би трябвало да предпазят кожата му от изгаряне от горещия прах.

— Събори го да легне! — викна Чин. — Веднага!

Райън скочи да изпълни властната заповед на геолога.

Посегна към рамото на Белами, но редникът изведнъж изкрещя и политна, понеже десният му крак се подгъна и се прекърши странично в средата на пищяла.

Райън успя да го хване за раменете и го притисна към земята.

— Мааааамка му — викаше редникът и се гърчеше в агония.

Какво ставаше, по дяволите?

Чин коленичи до краката на Белами, извади нож и разреза крачолата на редника от коляното до глезена. Счупването беше ужасно — назъбена кост, ослепително бяла на фона на черната кожа, стърчеше от мускула. Течеше кръв, но не толкова, колкото беше очаквал Райън.

— Заразен е — каза Чин.

Райън се помъчи да проумее какво означава това — и пред очите му острият край на строшената кост започна да се превръща на прах. Кожата по краищата на раната се отдръпна и също се разтвори. Райън си представи пръските по крака на Белами и си спомни думите на геолога отпреди малко.

„Денатурира се“.

Пръските бяха разяли костюма на Белами и бяха продължили с крака му.

— К... какво ще правим? — заекна Райън.

— Донеси брадва! — нареди Чин.

Този път Райън се подчини не заради заповедния тон, а заради страха в гласа на геолога. Чин вече беше срязал замърсения крачол, като внимаваше да не го докосва, и го метна в ямата. Дори Райън да имаше съмнения относно замисъла на Чин, те изчезнаха, когато геологът с рязко движение свали колана си и започна да прави турникет.

Белами също разбра и изстена глухо.

— Нееее...

— Това е единственият начин — обясни му Чин. — Не бива да позволяваме да се разпространи по крака ти.

Прав беше. Докато тичаше към лагера, Райън си спомни въпроса, който беше задал, когато си представяше разширяващия се кратер. „Как можем да го спрем?“

Вече имаше отговор.

„На огромна цена“.

Единственото, което можеха да направят за момента, бе да контролират донякъде размера на пораженията.

След по-малко от минута се върна с брадва, взета от пожарникарската екипировка в лагера, и с още двама души. Междувременно Чин вече бе стегнал с колана бедрото на Белами. Редникът лежеше по гръб, прикован за раменете от геолога. Лицето зад маската му лъщеше от ужас и болка.

Другите двама войници ахнаха.

Кракът на Белами изглеждаше така, сякаш акула е отхапала част от прасеца му, и се крепеше само на месото и кожата. Останалото беше изядено от онова, което бе проникнало в него.

Чин погледна майора в очите, когато единият от войниците зае мястото му, после кимна към брадвата и Белами.

— Искаш ли аз да го направя?

Райън поклати глава. „Той е от моите хора. Аз отговарям“. Вдигна брадвата. Имаше само един въпрос към геолога.

— Над или под коляното?

Намери отговора в смръщените вежди на Чин. Не биваше да рискуват.

Райън замахна с всички сили.

11.

30 май, 22:20

Прово, Юта

— Пейнтър Кроу заповяда на пръстите си да престанат да се впиват в облегалките на седалката. Бяската надпревара от Солт Лейк Сити до университетското градче Прово бе изпитание дори за неговите стоманени нерви. Беше се опитал да се разсее, като се обади на приятелката си Лиза да ѝ каже, че е кацнал благополучно, но докато летяха по магистралата, като лъкатушеха между бавните коли и често навлизаха в отсрещното движение, се запита дали обаждането не е било преждевременно.

Ковалски най-сетне изключи двигателя и си погледна часовника.

— Двайсет и осем минути. Това означава, че ми дължите една пура.

— Трябваше да послушам Грей. — Пейнтър отвори вратата и едва не падна навън. — Предупреждаваше ме да те държа надалеч от всичко с колела.

Ковалски сви рамене и също слезе.

— Какво знае Грей? Все обикаля Вашингтон с онова тъпо колело. Ако Бог е искал мъжете да карат колела, нямаше да сложи топките ни там, където са.

Пейнтър го зяпна и без да знае какво да отговори, само поклати глава и тръгна през паркинга, следван от Ковалски. Едрият мъж носеше дълъг до глезените черен шлифер, който му позволяваше да скрие пушката помпа „Мосберг“, закрепена за крака му. За да се притъпи смъртоносната ѝ мощ в градски условия, тя бе заредена с Тазер XREP — безжични сачми с парализиращ електрически заряд.

Мъдра предпазна мярка, като се имаше предвид в чии ръце беше пушката.

В този късен час кампусът на „Бригам Йънг“ беше притихнал. Неколцина студенти бързаха по тротоарите, сгушени заради мразовития вятър от заснежените планини около града. Един-двама хвърлиха нервно погледи към тях и побързаха да се отдалечат.

Уличните лампи осветяваха с топла светлина алеите, по-нататък се издигаше висока камбанария. Сградите на университета, повечето тъмни, се простираха във всички посоки. Тук-там имаше ярко осветени прозорци — явно се провеждаха и късни лекции.

Пейнтър направи справка с картата, която зареди на телефона си. Професор Канош му беше предложил да се срещнат в една лаборатория в сградата на факултета по науки за земята. Пейнтър намери адреса и тръгнаха нататък.

Научният център „Ейринг“ се намираше недалеч от западното шосе на кампуса. Трудно можеха да пропуснат големия купол на обсерваторията на покрива. Широко стълбище водеше през две междинни площадки към висока стъклена фасада.

Щом влязоха, Ковалски се намръщи при вида на подобното на катедрала фоайе, чиято основна забележителност беше гигантско махало на Фуко, висящо от тавана и завършващо с огромна месингова сфера. Отстрани имаше малко кафене, затворено в този час и скрито в сянката на гигантски алозавър в естествен ръст наред високи папрати.

— Сега накъде? — попита Ковалски.

— Срещата ни е във физическата лаборатория в мазето.

— Защо пък там?

Добър въпрос. Странно място за среща с историк, но професор Канош беше споменал за някакви тестове, които бил поръчал. Нямаше значение, мястото така или иначе беше уединено и тихо. Пейнтър погледна плана на центъра и тръгна към водещото надолу стълбище. Подземната изследователска лаборатория по физика наистина оправдаваше името си — заемаше не само мазето на сградата, но и поляната от северната ѝ страна.

Влязоха в комплекса. Беше съвсем пуст и не беше трудно да открият нужното им помещение. През отворената врата долитаха високи гласове.

Пейнтър забърза, притеснен, че някой вече е успял да се добере до Каи и професор Канош, и посегна към пистолета под самото си, щом видя как някакъв мъж заплашва професор Канош с кинжал... но отпусна ръка, когато схвана ситуацията. Мъжът с ножа беше с бяла лабораторна престилка, а самото оръжие изглеждаше старо, може би археологически артефакт. Пък и професор Канош не показваше никакви признаци на страх, а само на раздразнение. Явно другият

беше негов колега, който като че ли бе твърдо решен да докаже становището си.

— Точно това може да е доказателството, което търсим! — каза той и ядосано хвърли кинжала на масата. — Защо си толкова твърдоглав?

Преди професор Канош да успее да отговори, двамата забелязаха Пейнтър и съвсем се стреснаха, като видяха зад него грамадния Ковалски.

Двамата колеги седяха на дълга маса в центъра на просторна лаборатория. Няколко лампи в дъното осветяваха сложна апаратура. Пейнтър разпозна някои от инструментите благодарение на опита си в електроинженерството и машиностроенето — спектрометри за маса, различни соленоиди и реостати, съпротивителни и кондензаторни кутии. В една ниша бръмчеше високата колона на електронен микроскоп, а до него светеха монитори.

— Чичо Кроу?

Въпросът дойде от сенките при микроскопа. Млада жена излезе нерешително на светло. Раменете ѝ бяха отпуснати. Взираше се в него през водопад от дълга черна коса.

Беше племенницата му, Каи.

— Добре ли си? — попита Пейнтър. Тъп въпрос предвид обстоятелствата.

Тя сви рамене, промърмори нещо под нос и отиде при професор Канош. Пейнтър я проследи с поглед. „Дотук с топлото семейно събиране“. Но пък за последен път я беше видял преди повече от три години. На погребението на баща ѝ. През този кратък период тя се бе превърнала от дългуресто момиче в млада жена и лицето ѝ бе станало твърдо — много по-твърдо, отколкото би трябвало само за три години.

Можеше да се досети защо. Много добре познаваше този поглед — наполовина предизвикателство, наполовина предпазливост. Самият той също бе сирак и знаеше какво е да израснеш сам, под грижите на голямото семейство, което въпреки това те държи на разстояние и те прехвърля от един дом в друг.

При мисълта за всичко това сърцето му се сви. Трябваше да направи повече за нея, когато имаше възможност. Ако беше, може би сега тя нямаше да е тук.

— Благодаря, че дойдохте — каза професор Канош, което донякъде намали напрежението, и махна на Пейнтър да отиде при масата. — Може би с ваша помощ ще успеем да оправим тази каша.

— Надявам се. — Пейнтър хвърли поглед към колегата на професора. Не беше сигурен колко свободно може да говори пред него.

Човекът усети грубостта си и му протегна ръка. Изглеждаше на годините на професор Канош, но сивата му коса бе оредяла на темето и докато лицето на Канош беше загоряло от слънцето, кожата на колегата му беше мека и отпусната, с големи торбички под очите. Пейнтър се запита дали не е преживял удар преди година-две. Или може би нездравият му вид се дължеше просто на това, че прекарваше по-голямата част от живота си в тази подземна лаборатория, далеч от слънцето и свежия въздух.

— Доктор Мат Дентън — представи се непознатият. — Шеф на департамента по физика.

Ръкуваха се. Пейнтър представи Ковалски като „личен помощник“, при което гигантът завъртя очи.

Професор Канош бе достатъчно любезен да не задълбава в тази тема.

— Моля, наричайте ме Ханк — каза той, може би усетил резервираността на Пейнтър. — Обясних положението на Мат. Имам му пълно доверие. Приятели сме още от гимназията.

Пейнтър кимна и каза:

— В такъв случай може би ще обясните положението и на мен.

— Първо искам да ви уверя нещо. Не мисля, че Каи има нещо общо с взрива. Експлозивите, които изпусна, не бяха причината за трагедията.

Пейнтър усети недоизказаното. Знаеше, че професорът е бил близък със загиналата антроположка. Каи докосна ръката на по-възрастния мъж, сякаш за да му благодари и да го утеши едновременно.

— Казах ви, че не е пластичен експлозив... — тихо избоботи Ковалски.

Пейнтър го пренебрегна и се обърна към професора.

— Тогава какво според вас е причинило експлозията?

Професорът го гледаше право в очите.

— Много просто. — Следващите му думи прозвучаха твърдо и напълно убедено. — Индианско проклятие.

22:35

Рафаел Сен Жермен позволи да му помогнат да слезе от хеликоптера. От вихрушката от витлата тревата по грижливо поддържаната поляна около площадката за кацане беше полегнала. Други мъже сигурно биха се изчервили, че им е нужна подобна помощ, но той бе свикнал с предпазните мерки. Дори лекото скачане от ниската кабина до земята можеше да му струва счупена кост.

По рождение Рафе, както предпочиташе да го наричат, страдаше от *osteogenesis imperfecta*, или чупливи кости — автосоматичен дефект в производството на колаген, заради който беше с тънки кости и нисък на ръст. Освен това страдаше от лека форма на сколиоза, от която ходеше малко прегърбен, и тъмните му очи бяха замъглени от перде. Поради всичко това повечето го смятаха за много по-възрастен от неговите трийсет и четири години.

И все пак не беше инвалид. Поддържаше се във форма с богати на калций и бифосфонати добавки, както и с експериментални хормони на растежа. Освен това се упражняваше почти като маниак и компенсираше слабите си кости с мускули.

Най-голямата му ценност обаче не беше в мускул или кост.

Докато го сваляха от кабината на хеликоптера, той вдигна очи към нощното небе. Можеше да назове всяко съзвездие и всяка звезда. Паметта му беше ейдетична, фотографска, запечатваше всичко, което му се изпречваше. Често мислеше за крехкия си череп като за тънка черупка около огромна черна дупка, способна да погълне цялата светлина и мъдрост.

Така че въпреки недъзите му неговата фамилия имаше големи надежди за него. Трябваше да оправдае очакванията, да компенсира недостатъците си. Поради недъзите го държаха предимно скрит, на заден план, но сега имаше нужда от него в този така велик момент, който му предлагаше възможност да удостои фамилията си с огромна чест.

Твърдеше се, че родът Сен Жермен можел да се проследи до времето преди Френската революция, че по-голямата част от

състоянието на фамилията е дошла от военни спекулации. И макар това да продължаваше и до по-нови времена, сега интересите на фамилията обхващаха най-различни области и начинания.

Със своя изключителен ум Рафе се грижеше за изследователските и развойните проекти, уединен и изолиран в департамента Ронски Алпи, недалеч от Гренобъл. Районът беше средище на всякакви научни начинания, където се срещаша индустрия и научни изследвания. Фамилията Сен Жермен имаше пръст в стотици проекти в най-различни лаборатории и компании, специализирани предимно в микроелектрониката и нанотехнологията. Самият Рафе имаше трийсет и три патента.

Въпреки това той знаеше мястото си, познаваше по-тъмната история на фамилията, връзките ѝ с Истинската кръвна линия. Докосна тила си. Под спускащата се коса имаше наскоро обръснато място, все още чувствително от татуировката. Тя символизираше ролята на фамилията му и собствения му обет към това мрачно наследство.

Рафе отпусна ръце и се загледа в далечината. Знаеше също и как да изпълнява заповеди. Беше извикан тук, бяха му дадени конкретни инструкции, беше му напомнена студената нишка на историята, която водеше до този момент. Сега бе неговият шанс наистина да остави своята следа в света, да се докаже и да донесе невъобразими богатства и чест на фамилията си.

Докато вратата на хеликоптера се затваряше, зърна отражението си в стъклото. С елегантно дългата си черна коса и изтънчените аристократични черти, потъмнели от упоритата брада, някои го смятаха за красив. И определено не можеше да се оплаче от липса на интерес от страна на жените.

Дори силните ръце, които му помогнаха да слезе от хеликоптера, принадлежаха на представител на нежния пол — макар че малцина биха нарекли спътницата му *нежна*. Страховита беше по-подходящо определение за нея. Той си позволи да се усмихне едва забележимо. По-късно щеше да сподели с нея това свое наблюдение.

— Мерсі, Ашанда — каза ѝ, когато тя го пусна.

Един от хората му се приближи с бастуна. Рафе го взе и се подпря на него, докато чакаше останалите от екипа да слязат.

Ашанда стоеше неподвижно до него. Висока над метър и осемдесет, с черна като нощта кожа, тя бе едновременно медицинска

сестра и телохранител. Беше толкова част от фамилията, колкото и всички, в чиито вени течеше кръвта на Сен Жермен. Баща му я беше намерил като дете по улиците на Тунис. Беше няма, тъй като езикът ѝ бе отрязан; била брутално малтретирана и продавана за секс, докато баща му не я спасил. Убил мъжа, който му я предложил, докато вървял по улицата по работа. След това я бе отвел в семейното имение до укрепения френски град Каркасон, където ѝ бе представено момче в инвалидна количка. Така Ашанда стана едновременно домашен любимец и довереник на крехкото дете.

До ушите му долетя писък и той се загледа през просторната поляна към тъмното имение, на чиято територия се бяха приземили. Не знаеше кой е собственикът, просто беше удобно за плановите му. Къщата беше кацнала на склона на Скуол Пийк и от нея се откриваше изглед към Прово. Лично беше избрал мястото поради близостта му до университета „Бригам Йънг“.

Приглушен изстрел прекъсна вика от имението.

Не можеше да си позволи никакви рискове.

Първият му помощник, германският наемник Берн, бивш член на специалните сили на Бундесвера, застана пред него. Беше облечен изцяло в черно — висок, рус, синеок, ариец от главата до петите, огледален образ на по-тъмната страна на Рафе.

— Сър, готови сме да продължим. Целите са изолирани в една от сградите на кампуса, всички точки за достъп са под наблюдение. Можем да се справим с тях при ваша заповед.

— Добре — отвърна Рафе. Беше му противно да използва английски, но той бе станал разговорен за наемниците и им пасваше напълно, като се имаше предвид грубостта и липсата на истинска изтънченост в този език. — Нужни са ни живи. Поне докато не се доберем до златните пластини. Ясно ли се изразих?

— Да, сър.

Рафе посочи с бастуна към кампуса. Представи си момичето и възрастния мъж, спасяващи се на гърба на коня. Макар екипът му да беше надигран с хитроумната маневра, това бе временен неуспех. От видеозаписа на преследването и с помощта на софтуер за разпознаване на лицето беше идентифицирал индианеца. Не му трябваше много време да открие, че историкът се е върнал там, където се смята в най-голяма безопасност — в лоното на университета си. Усмихна се на

наивността му. Макар двамата да се бяха измъкнали веднъж от капана му, втори път това нямаше да се случи.

— Действайте — нареди той и се заклатушка към имението. — Доведете ми ги. И този път не искам провали.

22:40

— В какъв смисъл *индианско проклятие*? — попита Пейнтър.

Професор Канош вдигна ръка.

— Изслушайте ме. Зная как звучи. Но не можем да отхвърлим преданията около онази пещера. От векове старейшините на юта, предаващи шаманските знания от поколение на поколение, твърдят, че онзи, който влезе в свещената гробница, рискува да разруши света с нахлуването си. Бих казал, че нещата се развиха точно по този начин.

Ковалски изсумтя насмешливо. Професорът сви рамене.

— Мисля, че в старите предания има зрънце истина. Предупреждение от пещерата да не се вади абсолютно нищо. Смятам, че от векове в нея е било скрито нещо нестабилно и опитът ни да го извадим е довел до експлозията му.

— Но какво би могло да е то? — попита Пейнтър.

Каи се размърда на стола си от другата страна на масата. Отговорът на този въпрос беше важен и за нея.

— Когато двамата с Маги вдигнахме златния череп, той ми се стори необичайно студен и усетих как нещо в него се движи. Мисля, че Маги също го усети. Предполагам, че вътре в тогава е било скрито нещо. Нещо достатъчно ценно, за да бъде запечатано във вкаменения череп.

Ковалски сви с отвращение устни.

— Защо им е било да избират точно череп?

— В много индиански гробища наред с мъртвите са били откривани праисторически фосили, които несъмнено са били почитани — обясни професорът. — Всъщност именно индианците са показали на колонистите богатите на вкаменелости находища и останките на мастодонти и други измрели животни, запалили въображението на учените от онази епоха. Сред колонистите избухнали разгорещени спорове, в които участвал дори Томас Джеферсън, дали подобни зверове все още живеят някъде на запад. Така че ако индианците са се

нуждаели от съд, в който да държат нещо свещено и може би опасно, праисторическият череп не би трябвало да е неочакван избор.

— Добре — рече Пейнтър. — Ако приемем, че сте прав, какво може да е това? Какво са скрили вътре?

— Нямам представа. Остава също и въпросът дали мумифицираните тела в пещерата изобщо са на коренни жители на Америка.

Професорът по физика, който седеше до Пейнтър, прочисти гърлото си.

— Ханк, кажи му за радиовъглеродното датиране на останките.

Погледът на Пейнтър се премести от единия учен на другия.

Канош се забави с отговора и професор Дентън заговори бързо, нетърпеливо и развълнувано:

— От Археологическия департамент отнесоха телата към началото на дванайсети век. Много преди някой европейец да е стъпвал в Новия свят.

Пейнтър не разбра значението на това, нито защо Дентън изглежда така възбуден. Датирането просто доказваше, че телата са на коренни жители.

Дентън се пресегна и плъзна стария кинжал към Пейнтър и той си спомни как физикът размахваше същото оръжие преди малко.

— Разгледайте го хубаво — каза професорът.

Пейнтър взе ножа и го завъртя в ръцете си. Дръжката бе от пожълтяла кост, но острието изглеждаше стоманено, с красив, почти воден блясък по повърхността.

— Кинжалът е от пещерата — обясни Канош.

Пейнтър рязко вдигна глава.

— Местното момче, което се измъкнало от залата след убийството и самоубийството, избягало с този нож в ръка. Конфискувахме му го, тъй като е незаконно да взема реликви от индианско гробище. Но необичайният характер на оръжието изискваше по-подробно изследване.

Пейнтър го разбра.

— Защото индианците от онова време не са познавали технологията за производство на стомана.

— Точно така — съгласи се Дентън и погледна изразително Канош. — Особено този *тип* стомана.

— Какво искате да кажете? — попита Пейнтър.

Дентън кимна към кинжала.

— Това е рядка форма стомана, разпознаваема по необичайната вълниста шарка по повърхността. Известна е като дамаска стомана. Този метал е бил произвеждан само през Средните векове в шепалейрници в Близкия изток. Легендарните мечове от него били ценени изключително много. Твърди се, че били най-острите и че не могат да се строшат. Точният начин на производство на стоманата бил пазен в тайна, която била изгубена някъде през седемнайсети век. Всички опити за възраждането на технологията се провалили. Дори днес не можем да произвеждаме дамаска стомана, макар че можем да създадем сплави, които са твърди колкото нея или дори повече.

— Това пък защо?

Дентън посочи извисяващия се електронен микроскоп, който бръмчеше в нишата.

— За да съм сигурен, че първоначалната ми преценка е вярна, разгледах стоманата на молекулярно ниво. Успях да установя наличието на циментитни^[1] нановлакна и въглеродни нанотръби в метала. И двете са уникална характеристика на дамаската стомана и тъкмо те ѝ придават огромната ѝ гъвкавост и здравина. Университети от целия свят са изучавали тази стомана и са се опитвали да разберат как са я произвеждали.

Пейнтър се помъчи да проумее чутото. Беше запознат с нановлакната и нанотръбите. И двете бяха странични продукти на съвременната нанотехнология. Въглеродните нанотръби — изкуствено създадени цилиндри от въглеродни атоми — бяха необичайно здрави и вече се използваша в търговски стоки, от предпазни шлемове до бойна броня. Нановлакната пък бяха дълги единични вериги от атоми, показващи уникални електрически свойства, които обещаваха революция в развитието на микроелектрониката и разработването на компютърни чипове. Нанотехнологичната индустрия вече въртеше милиарди долари и продължаваше да се разраства с шеметна скорост.

Всичко това събуди у него един въпрос. Той посочи странния кинжал и попита:

— Да не искате да кажете, че средновековните майстори на оръжие са могли да манипулират материята на атомно ниво и че са разбили тайните на нанотехнологията още преди векове?

Дентън кимна.

— Възможно е. Или най-малкото *някой* е знаел нещо. Открити са и други следи от нанотехнология в миналото. Вземете например цветното стъкло в средновековните църкви. Днес не можем да възпроизведем стъклото с рубинен цвят. И знаем защо. Изследването на атомно ниво показва наличието на златни наносфери, които съвременната наука все още не е в състояние да създаде. Има и други примери.

Пейнтър се мъчеше да сглоби всичко това в главата си. Взе ножа.

— Ако казаното от вас е вярно, как е възможно този кинжал да бъде открит в Америка, погребан с тела от дванайсети век?

Забеляза как Дентън и Канош се спогледаха. Индианският историк едва доловимо поклати глава. Физикът като че ли изгаряше от желание да продължи да говори и лицето му се зачерви от усилието да запази мълчание. Накрая той се извърна. Пейнтър си спомни гневните думи, които бе чул при влизането си в лабораторията: „Точно това може да е доказателството, което търсим! Защо си толкова твърдоглав?“

Явно двамата учени имаха и други мнения по темата, но за момента не бяха склонни да ги споделят с външен човек. Пейнтър не ги притисна. Първо трябваше да реши един по-належащ въпрос.

Обърна се към Каи.

— Е, разкажи ми за хората, които те гонеха. Онези с хеликоптера. Защо според теб са се опитвали да те убият?

Каи се сви на мястото си. Хвърли поглед към професора, който ѝ кимна меко, за да я окуражи, и тя заговори, но в гласа ѝ продължаваше да се долавя непокорство.

— Мисля, че е заради онова, което откраднах. От пещерата.

— Покажи му — подкани я Канош.

Каи бръкна под якето си и извади две златни пластини със страна около двайсетина сантиметра и дебелина около половин. Едната изглеждаше наскоро изчистена, докато другата бе покрита с нещо черно. Пейнтър забеляза, че върху повърхностите има някакви надписи.

— Оказа се, че в пещерата има стотици подобни плочи, пазени в каменни кутии и увити в хвойнови кори — обясни Канош. — Тя откраднала три от тях, преди да се измъкне.

— Но тук са само две.

— Точно така. Изпусна третата, докато бягаше от пещерата, пред обективите на камерите.

Пейнтър замълча за момент, после се сети.

— Смятате, че някой го е видял. И че иска да разбере дали има и още злато.

— Ако е злато — обади се физикът.

Пейнтър се обърна към Дентън.

— Освен кинжала разгледах и едната пластина под електронния микроскоп — каза той. — Макар да изглеждат златни на *цвят*, металът е по-твърд, отколкото би трябвало. Много по-твърд. По принцип златото е сравнително мек и ковък метал, но тези плочки са твърди като диамант. Микроскопският анализ установи необичайно плътна атомна структура от макромолекули от златни атоми, съединени като парчета от пъзел. И цялата решетка е свързана със същите циментитни нановлакна, които се откриват в кинжала. — Дентън поклати глава. — Никога не съм виждал подобно нещо. Цената им е неизмерима.

— И явно много по-висока от човешкия живот — добави Пейнтър.

Точно в този миг осветлението изведнъж угасна и всички замръзнаха, затаили дъх. Няколко захранвани с батерии аварийни знаци светеха в коридора, но хвърляха съвсем малко светлина в лабораторията. Под масата се чу глухо ръмжение и Пейнтър настръхна. След миг видя как някаква тъмна сянка се промъква покрай стола на Канош и застава на стража.

— Спокойно, Кауч — тихо предупреди професорът. — Всичко е наред.

Ковалски шумно изпуктя.

— Съжалявам, професоре. Но май този път е по-добре да послушате кучето си. Няма нищо *наред* във всичко това.

Каи изпъзля от стола си и се скри в сянката на Пейнтър. Той се пресегна назад и хвана китката ѝ. Усети как пулсът ѝ се ускори, когато откъм стълбите се чу трясък и отекна в коридора.

Кауч отново изръмжа.

— Има ли друг път навън? — прошепна Пейнтър на професора по физика. — Някакъв аварийен изход?

— Не — уплашено отвърна той. — Лабораторията не случайно е подземна. Излиза се само по стълбите до основната сграда.
„Значи сме в капан“.

[1] Циментитът е железен карбид (Fe_3C) — Б.пр. ↑

12.

31 май, 01:12

Такома Парк, Мериленд

— На следващата пряка наляво — каза Грей на таксиметровия шофьор. Сейчан ясно виждаше безпокойството му. След безумното обаждане на майка му се беше превърнал в кълбо от нерви.

Седеше наведен напред на задната седалка и сочеше с протегнатата ръка. Изглеждаше така, сякаш му идеше да се прехвърли отпред и сам да хване кормилото. Другата му ръка продължаваше да стиска телефона. По пътя от Вашингтон се беше опитал на няколко пъти да се обади на родителите си, но не получи отговор и това само го разтревожи още повече.

Таксито профуча покрай библиотеката на Такома Парк и зави в сенчестия лабиринт от тесни улички с малки къщички и внушителни викториански постройки. Тежкият балдахин от дъбови и кленови клони превръщаше улиците в тунели и светлината на редките улични лампи едва се виждаше.

Сейчан гледаше тъмните домове и се опитваше да си представи живота на хората в тях, но подобен начин на съществуване ѝ беше чужд. Не помнеше почти нищо от собственото си детство във Виетнам. Не познаваше баща си и предпочиташе да забрави онова, което помнеше за майка си — как я изтръгват от ръцете ѝ, как мъже с униформи я влачат през някаква врата, окървавена и пищяща. След това Сейчан прекара детството си в мизерни домове за сираци, полумъртва от глад през повечето време и малтретирана през останалото.

Тези спокойни къщи с щастливите хора в тях не означаваха нищо за нея.

Накрая таксито зави по Бътърнът Авеню. Сейчан беше идвала само веднъж в дома на родителите на Грей. Тогава беше ранена и бягаше при единствения човек, на когото можеше да се довери. Погледна към Грей. Бяха минали почти три месеца, откакто се бяха видели за последен път. Ако не друго, лицето му бе станало по-изпито,

чертите му бяха по-резки и се смекчаваха единствено от пълните му устни. Спомни си как беше целувала навремето тези устни, в момент на слабост. Зад това нямаше нежност, само отчаяние и нужда. Още помнеше топлината, грубата му четина, силата, с която я държеше в обятията си. Но подобно на тихите къщички, този живот не беше за нея.

Освен това, доколкото ѝ беше известно, той все още поддържаше някакво подобие на връзка с лейтенантката от италианските карабинери. Поне така беше преди месеци.

Очите на Грей внезапно се присвиха от тревога и Сейчан погледна напред. Улицата беше тъмна като останалите в квартала, но едно малко бунгало с широка веранда и висок фронтон светеше ярко, до последния прозорец. Никой не спеше там.

— Тук — каза Грей на шофьора.

И още преди таксито да спре напълно, изскочи навън, като подхвърли шепа банкноти. Сейчан срещна погледа на шофьора в огледалото. Той изглеждаше готов да реагира бурно на такова грубо отношение, но се смълча. Тя протегна ръка.

— Рестото.

Остави му бакшиш, прибра останалото и слезе.

Последва бързая по улицата Грей. Целта му не беше предната веранда. Отстрани на къщата имаше тясна алея, водеща до едноместния гараж отзад. Вратата му беше вдигната, запалените лампи осветяваха две слаби фигури. Нищо чудно, че позвъняванията му бяха останали без отговор.

Грей затича по алеята.

От гаража се чуваше вой на моторна резачка и стърженето на стомана по дърво. Във въздуха се носеше миризма на кедр.

— Джак, ще събудиш всички съседи — умоляваше женски глас. — Спри това нещо и ела да си лягаш.

— Мамо... — Грей забърза към разиграващата се драма.

Сейчан изостана няколко крачки, но майката на Грей все пак я забеляза и смръщи вежди, мъчеше се да се сети коя е. Бяха минали две години от последната им среща. Възрастната жена накрая я позна и на лицето ѝ се изписа объркване, смесено с очакван страх.

Сейчан се смая колко остарели изглеждат родителите на Грей, крехки сенки на някогашните енергични хора. Майка му беше

разчорлена, по пенъоар и чехли. Баща му бе бос, по тениска и шорти, които разкриваха изкуствения му крак.

— Хариет! Къде ми е духалката? Защо все ми ровиш в нещата, дявол да те вземе?

Бащата на Грей стоеше до работната маса със зачервено от ярост лице. Челото му лъщеше от пот. Мъчеше се да закрепил парче дърво в менгеме. Зад него моторната резачка работеше на празни обороти, подът беше осеян с нарязани както падне парчета дърво, сякаш се опитваше да изработи дървен пъзел, чието решение знаеше единствено той.

Грей пристъпи напред, изключи резачката, после отиде при баща си и внимателно се опита да го дръпне от масата. Старецът го удари с лакът по лицето и Грей залитна назад.

— Джак! — извика майка му.

Баща му се огледа объркано и като че ли започна да се осъзнава.

— Аз... не исках... — Постави длан на челото си, сякаш проверяваше дали няма температура. После посегна към Грей. — Съжалявам, Кени.

Лицето на Грей трепна.

— Аз съм Грей, татко. Кени още е в Калифорния.

Сейчан знаеше, че Грей има брат, който управляваше някаква интернет фирма в Силициевата долина. Грей приближи баща си, но този път по-внимателно. Устната му беше сцепена и кървеше.

— Татко, аз съм.

— Грейсън? — Старецът позволи на сина си да го хване за ръката. Огледа гаража със зачервените си уморени очи и по лицето му пробяга страх. — Какво... къде...

— Всичко е наред, татко. Хайде да влезем вътре.

Старецът се отпусна и леко се олюля на изкуствения си крак.

— Искам бира.

— Разбира се. Ела да влезем.

Грей го поведе към задния вход. Майка му изостана с кръстосани на гърдите ръце. Сейчан стоеше неуверено на няколко крачки настрана. Чувстваше се неудобно.

Майката на Грей я погледна. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Не можах да го спра. — Явно изпитваше нужда да обясни. — Събуди се много развълнуван. Мислеше си, че е в Тексас и закъснява

за работа. После дойде тук. Помислих, че ще си отреже ръката.

Сейчан направи крачка към нея, но нямаше думи да я успокои. Майката на Грей сякаш усети това, прокара пръсти през косата си, пое дълбоко дъх и се поизправи. Сейчан много пъти бе виждала Грей да прави същото и едва сега си даде сметка от кого е наследил жилавостта си.

— Трябва да помогна на Грей да го сложи в леглото. — Тя тръгна към къщата, като мина достатъчно близо до Сейчан, за да се пресегне и да стисне ръката ѝ. — Благодаря, че дойде. Грей винаги прекалява с работата, когато е сам. Хубаво е, че си тук.

Майка му продължи към вратата, а Сейчан остана на двора. Потърка ръката си на мястото, където я бе стиснала възрастната жена. Почувства необяснимо стягане в гърдите. Дори този малък знак на приемане, на семейна близост я изнервяше.

Хариет спря на прага и се обърна към нея.

— Няма ли да влезеш?

Сейчан отстъпи назад и посочи към улицата.

— Ще чакам на верандата.

— Сигурна съм, че няма да се забави. — С тъжна извинителна усмивка Хариет влезе и затвори вратата.

Сейчан остана за момент неподвижна, после се върна при гаража. Трябваше да върши нещо, за да се успокои. Изключи осветлението, спусна вратата и тръгна към предната част на къщата. Качи се на верандата и се отпусна на пейката, осветена от лампата във всекидневната. Чувстваше се като оголена на ярката светлина, но наоколо нямаше никого. Улицата си оставаше тъмна и пуста, но в същото време така примамлива. За момент ѝ се прииска да избяга. Улиците бяха единственият ѝ истински дом.

Светлините в къщата започнаха да угасват една по една. Сейчан чуваше приглушени гласове — бавен семеен разговор. Зачака, уловена в капан между пустотата на улицата и топлината на дома.

Накрая угасна и последната лампа и дворът потъна в сенки. Чу стъпки и вратата до нея се отвори. Грей излезе и въздъхна дълбоко.

— Как си? — тихо попита тя.

Той сви рамене. Какво можеше да каже? Отиде до нея.

— Ще остана за половин-един час. Да съм сигурен, че всичко ще се успокои. Мога да ти извикам такси.

— За къде? — попита тя подигравателно. Беше си чист черен хумор.

Грей седна и се облегна назад. Дълго мълча, преди да заговори отново.

— Наричат го синдром на залеза. — Или просто изпускаше парата, или се опитваше да намери смисъла, да даде название на болката си. — При някои болни от алцхаймер симптомите на деменция се влошават вечер. Не е ясно защо. Някои казват, че е заради хормоналните промени, които настъпват в края на деня. Според други това е освобождаване от натрупания през деня стрес и стимулацията на сетивата.

— Колко често се случва?

— Вече е редовно. По три-четири пъти месечно. Но през остатъка от нощта би трябвало да е добре. Подобни изблици го изтощават. Ще спи дълбоко. А когато слънцето изгрее, се чувства много по-добре.

— Всеки път ли идваш?

Отново последва онова свиване на рамене.

— Винаги когато мога.

Умълчаха се. Грей се беше загледал някъде в далечината, може би в бъдещето. Сейчан подозираше, че мисли колко ли дълго ще може да издържи така.

Реши, че едно разсейване няма да му се отрази зле, и насочи въпроса към другия им проблем.

— Някакви вести от партньора ти?

Грей поклати глава. Гласът му стана по-уверен, когато отново се почувства на твърда земя.

— Не се е обаждал. Архивистите сигурно ще търсят до сутринта. Но мисля, че се досещам защо писмото на Франклин до френския учен излиза на бял свят наред цялата дейност на Гилдията напоследък.

Сейчан наостри уши. Беше й струвало много и едва не се издаде, за да се сдобие с копие на писмото.

— Според онова, което ми каза, писмото на Франклин се е появило преди три дни — каза той.

— Точно така.

— С други думи, точно преди странната експлозия в Юта.

— Спомена за нея и преди, но още не виждам връзката.

— Мисля, че всичко се свежда до две думи в писмото на Франклин. *Бледите индианци*.

Тя поклати глава, припомняйки си въпросния ред. Беше чела превода толкова пъти, че го знаеше наизуст.

„С тяхната смърт всички, които имаха познания за Великия еликсир и Бледите индианци, са в ръцете на Провидението“.

Все още не разбираше.

— Е?

Грей се премести по-близо до нея, сякаш се опитваше физически да докаже тезата си.

— Точно преди взрива се е водело проучване, целящо да се идентифицират мумифицираните останки в пещерата до мястото на взрива. Индианците предявяваха претенции върху телата, но въпросът бил спорен, тъй като те имали по-скоро европейски характеристики.

— Европейски?

— *Бледи* индианци — наблегна Грей. — Ако Гилдията, старият враг на Франклин, е била замесена в миналото с нещо, свързано с белокожи индианци, неочакваното откритие на пещера с такива мумифицирани останки и артефактите им със сигурност би привлякло вниманието им. По онова време Франклин и Джеферсън определено са търсели *нещо*, което според тях заплашвало новия съюз. Явно техните врагове са търсели същото.

— И ако си прав, *още* го търсят — добави тя. — Е, какво мислиш? Смяташ ли, че Гилдията стои зад взрива в Юта?

— Не ми се вярва. Но така или иначе, трябва да съобща на директор Кроу. Ако съм прав, озовал се е в разгара на вековна война.

13.

30 май, 23:33

Прово, Юта

Когато очите ѝ свикнаха с тъмнината в лабораторията, Каи измъкна китката си от ръката на чичо си. Слабо сияние достигаше до тях от аварийните знаци в коридора.

Огледа лабиринта на тъмната лаборатория, готова да побегне. Това бе първото ѝ средство за защита. Прехвърляна от едно приемно семейство на друго, тя бързо се беше научила да разпознава предупредителните знаци около себе си. Жизненоважно за оцеляването ѝ бе да усети настроението, да знае кога да стъпва предпазливо и кога да отстоява твърдо позицията си в домовете, където си или нежелана, или едва те търпят.

Професор Канош се изправи — беше клекнал, за да успокои кучето.

— Може би просто е спрял токът — предположи той.

Каи се хвана за думите му като удавник за сламка, но знаеше, че го прави от отчаяние. Погледна към чичо си за малко увереност.

Пейнтър отиде до стационарния телефон и вдигна слушалката. Каи за миг си спомни старото клише за индианец, долепил ухото си до земята и ослушващ се за приближаваща опасност. Това беше модерната версия.

— Няма сигнал — каза той и остави слушалката. — Някой е прекъснал връзките.

Каи нервно скръсти ръце на гърдите си. „Край на тази надежда...“

Пейнтър се обърна към грамадния мъж, с когото беше дошъл, и посочи към вратата.

— Ковалски, следи коридора. Бъди готов при нужда да барикадираш вратата.

Великанът тръгна към изхода, като отметна дългия си шлифер, и се видя пушката, пристегнатата с ремъци към крака му. Каи познаваше достатъчно добре оръжията от дните, когато бе ходила на лов с баща

си, но в това имаше нещо странно, особено с допълнителните патрони, закрепени за приклада. Бяха остри като шипове в единия край. Въпреки това гледката правеше ситуацията много по-реална. Сърцето ѝ заби чак в гърлото ѝ, нервите ѝ се обтегнаха до скъсване.

— Какво ще правим? — попита Дентън.

— Трябва да се скрием — изтърси Каи, докато се мъчеше да овладее ужаса, който заплашваше да я накара да припадне. Отстъпи назад, към успокояващото въздействие на тъмнината.

Пейнтър сложи ръка на рамото ѝ и я спря. Придърпа я към себе си. Каи не се дръпна, а се облегна на него, но беше като да прегръща метален стълб. Чичо ѝ целият беше стегнати мускули, кост и целеустременост.

— Криенето няма да ни свърши работа — обясни той. — Явно някой ви държи под наблюдение. Проследил ви е дотук и е изпратил ударен екип. Ще претърсят всяко кътче и ще ви намерят. Единствената ни надежда е, че ще им трябва време да претърсят основната сграда, преди да слязат тук. Дотогава трябва да сме намерили начин да се измъкнем.

Каи погледна към тавана и попита:

— Какво ще кажете за *нагоре*? — Трескаво се хващаше за всичко, което ѝ идваше наум.

Пейнтър стисна одобрително рамото ѝ. От това краката ѝ изведнъж станаха много по-сигурни.

— Какво ще кажете? — попита той двамата професори. — Има ли някакви отдушници? Сервизни шахти?

— Съжалявам — с треперещ глас отвърна Дентън. — Знам наизуст плана на лабораторията. Няма нищо подобно. Или поне не достатъчно широко, че да изпълим през него. Над главите ни има трийсет сантиметра железобетон и около метър пръст, камъни и поляна.

— Въпреки това идеята на хлапето си я бива — обади се Ковалски от вратата. — Какво ще кажете да си направим собствен изход?

И подхвърли нещо с големината на круша на чичо ѝ, който го хвана с една ръка. Каи усети как Пейнтър трепна, после изруга под нос.

23:35

Пейнтър се взираше в нещото в ръката си. Макар очите му да бяха донякъде свикнали с тъмното, му беше трудно да го разгледа добре. Но миризмата на химикал и мазната на пипане, подобна на пластилин субстанцията беше повече от красноречива.

Превъзможна шока си колкото да попита:

— Ковалски, откъде го взе този пластичен експлозив?

Ковалски сви рамене.

— Нося си го.

„Носел си го, моля ви се!“

Пейнтър смръщи вежди. Спомни си, че великанът мачкаше топка пластичен експлозив в кабинета му със същата небрежност, с която друг би мачкал топка за освобождаване на стреса. А може би му служеше точно за тази цел.

Поклати невярващо глава. „Само това ми трябваше, Ковалски до мен с експлозиви в джобовете“.

Което водеше до друг въпрос.

— Да смятам ли, че имаш и детонатор към това нещо? — попита той.

Ковалски му обърна пренебрежително гръб и насочи вниманието си към коридора.

— Стига, шефе. Не мога да мисля за всичко.

Пейнтър се огледа бързо, като мислеше как би могъл да направи някакъв импровизиран детонатор. Пластичният експлозив С-у беше прочут със стабилността си. Можеше да гори, да му се пуска ток, да се стреля по него и въпреки това нямаше да експлодира. За задействането му бе нужна силна ударна вълна, като от капсул-детонатор.

Дентън пристъпи напред и предложи една възможност.

— В лабораторията по приложна физика може да има необходимото. Работят в сътрудничество с местните мини и държат там детонатори.

— Къде е тя?

— До стълбите.

Пейнтър въздъхна. Определено не беше в желаната посока. Щеше да е опасно и рискуваха да се издадат, но пък нямаша избор. Погледна изпитателно Дентън. Никак не му се искаше да въвлеча в

това и цивилен, но подземният комплекс беше същински лабиринт, пък и нямаше представа къде да търси детонаторите в другата лаборатория.

— Професор Дентън, готов ли сте да дойдете с мен? Да ми покажете?

Професорът кимна, макар определено да не изгаряше от желание.

Пейнтър отиде при Ковалски и му върна топката експлозив.

— Намери къде да го поставиш. Гледай да е на някаква сглобка или място, където шансовете да пробием дупка са най-добри. И влезте колкото може по-навътре и по-далеч от научния център.

Беше сигурен, че всички изходи са под наблюдение. Ако планът проработеше, искаше да се измъкнат далеч от капана, заложен около сградата.

— В най-задната лаборатория е ускорителят на частици — каза Дентън.

— Знам къде е — добави Канош. — Направо до края на коридора. Не може да се обърка. Ще го заведе.

— Добре. Вземете и Каи и кучето. Скрийте се там, докато се върнем.

Пейнтър усещаше натиска на времето и бързо пресметна какво му трябва, за да успеят. Дентън му помогна да съберат необходимите инструменти. После Пейнтър отиде при Ковалски, извади зигзауера си от кобура под мишницата и го размени за модифицираната тазерна пушка.

— Стреляй на месо.

Ковалски се намръщи.

— Сякаш стрелям по друг начин.

Каи пристъпи до сянката на великана, но очите ѝ не се откъсваха от Пейнтър.

— Чичо Кроу, внимавай...

— Определено смятам да внимавам. — Въпреки това имаше лошо предчувствие, докато посочваше вратата. — Всички навън.

23:36

Седнал в коженото кресло зад бюрото в библиотеката, Рафе гледаше монитора на лаптопа. На екрана имаше пряка картина от

операцията с множество гледни точки от камерите, монтирани в черните шлемове на наемниците. Образът подскачаше и беше предизвикателство за стомаха му, но той не можеше да откъсне поглед.

Беше наблюдавал проникването след прекъсването на електричеството и телефоните. Всички изходи се следяха. Четирима шокирани студенти излетяха от различни врати и се помъчиха да избягат от тъмната сграда. Бързо бяха очистени, а телата им — скрити. Щурмовият екип продължи вътре, като претърсваше етаж след етаж.

Рафе не беше изненадан, че спирането на тока не успя да пропъди целите, както бе станало със студентите. След събитията в планината жертвите му бяха станали по-предпазливи, но хората му бяха лично подбрани от Берн заради педантичността и безпощадността си. Щяха да ги намерят.

В ъгъла на екрана Берн обърна камерата си към собственото си лице, за да покаже, че иска да докладва. Гласът му беше малко накъсан от цифровата връзка.

— Сър, всички надземни етажи са чисти. Остава само мазето. Екипът слиза надолу.

— Много добре. — Рафе с нетърпение се наведе още по-близо към екрана.

„Значи са избягали в мазето, досущ като уплашени плъхове. Няма значение. Имам най-добрите плъходави, които могат да се купят“.

Тихо скимтене го накара да погледне към голямото кресло до камината. Пламъците танцуваха и хвърляха сенки, но не така тъмни като черната му кралица Ашанда, която седеше и държеше момче на не повече от четири години. Лицето на детето бе омазано в сълзи и сополи, очите му бяха ококорени от ужас. Май трябваше да махнат тялото на майка му от стаята, но нямаше време за подобни прояви на благоприличие. Жената лежеше на персийския килим, а кръвта и мозъкът ѝ съсипваха фините шарки.

Ашанда се взираше в пламъците и нежно галеше косата на момчето. Един от мускулестите хора на Берн беше предложил да сложи край на детските мъки с едно-две умели движения с ножа, но Ашанда го беше изхвърлила като парцалена кукла.

Телохранителка до последно.

Рафе въздъхна. Така или иначе трябваше да се погрижат за момчето, но не пред Ашанда.

А дотогава...

Насочи цялото си внимание към екрана.

„Да се върнем на представлението“.

23:38

Пейнтър действаше бързо на малката работна маса в лабораторията по приложна физика, а Дентън държеше фенерчето. Беше го довел без инциденти дотук, недалеч от стълбището, водещо към основната сграда.

Въпреки угризенията си, че използва цивилен, Пейнтър беше доволен, че Дентън е с него. Лабораторията беше доста забутана и лесно можеше да се пропусне. В дългото тясно помещение имаше всевъзможни инструменти, сред които доминираше голяма кубична преса със стоманени наковални, използвана за опити при високо налягане, например за създаването на синтетични диаманти.

Целта на Пейнтър обаче бе много по-ценна от всеки диамант.

Дентън го беше довел до заключен шкаф. След трескаво търсене на правилния ключ го отвори и даде на Пейнтър кутия електрически детонатори.

— Ще свършат ли работа? — прошепна с надежда.

Трябваше да свършат... но се налагаше известна импровизация.

Пейнтър се съсредоточи върху деликатната хирургия с пинцетите и тънките клещи. Този тип детонатори се задействаха с електрически импулс, като от батерия на телефон или някакъв друг източник. И определено не беше добра идея да си наблизко, когато детонаторът задейства пластичния експлозив. Трябваше да го задейства дистанционно — и поради липсата на обхват в мазето му оставаше само една възможност.

Много внимателно съедини запалителните жици на детонатора към батерията на изкормения патрон XREP.

Той беше с размерите на обикновен патрон 12-и калибър, но беше прозрачен и пълен с електроника вместо обичайните едри сачми. Въпреки опита си в областта на електротехниката и микродизайна

Пейнтър беше затаил дъх. И при най-малката грешка можеше да каже сбогом на пръстите си.

Докато закрепваше последната жица, като внимаваше да не повреди трансформатора и микропроцесора на устройството, лек шум привлече вниманието му към вратата на лабораторията. До тях достигна издайническият тропот на кубинки по стълби, последван от приглушени гласове — отсечени и кратки, определено на военни. Търсещите ги бяха тръгнали насам, уверени, движещи се с минимална предпазливост, сигурни, че целите им са просто уплашени невъоръжени цивилни.

Пейнтър бързо сглоби модифицирания патрон, прибра го в джоба си, грабна опряната на работната маса пушка и направи знак на Дентън.

— Дам ли ви сигнал, отивайте при другите — прошепна му. — Ще спечеля малко време.

Професорът кимна, но тънкият лъч на фенерчето трепереше, когато го изключи.

Пейнтър поведе към вратата на лабораторията и направи няколко крачки в коридора. Следван плътно от Дентън, надникна иззад ъгъла. На слабата светлина на аварийните знаци видя до стълбището група мъже с черни униформи на командоси. По жестовете им разбра, че екипът се приготвя да се раздели — половината трябваше да претърсва мазето под сградата, а другата — да продължи в подземния комплекс северно от центъра.

Пейнтър нямаше нито миг за губене. Постави пръст на устните си и махна на Дентън да тръгне по коридора, далеч от събралите се във фоайето при стълбите. Нямаше да остане дълго на открито. На по-малко от пет метра тъмният коридор завиваше наляво. След това професорът само трябваше да изтича по права линия при другите.

Дентън като че ли разбираше това и тръгна, прилепен до стената. Пейнтър използва кръглия мерник на пушката, за да държи под око щурмовия екип. Ако някой от тях направеше агресивно движение към Дентън, щеше да го свали с електрически патрон. Изненадата от подобна въоръжена съпротива щеше да накара ловците незабавно да потърсят прикритие и Пейнтър се надяваше, че това ще му осигури достатъчно време, за да стигне до ъгъла, преди да се окопитят.

Без да сваля поглед от противниците, той се заслуша в тихите отдалечаващи се стъпки на Дентън. И изведнъж чу звук, сякаш някой се изкашля тихо два пъти. Обърна се точно навреме, за да види как Дентън полита назад и се удря в стената. После тялото му се свлече. Половината му лице беше изчезнало.

Пейнтър си заповяда да не реагира. Стоеше смъртно спокоен, яростта подклаждаше решимостта му.

Изад ъгъла се показва едър мъж с димящ пистолет със заглушител в ръка. Беше облечен в боен екип като останалите, с визьор за нощно виждане на шлема. За разлика от другарите му, в поведението на този нямаше нищо небрежно. Увереността на движенията му ясно показваше, че той командва. Сигурно беше успял да се промъкне покрай тях, докато бяха в лабораторията, като се беше погрижил да разузнае самостоятелно. Беше нащрек — явно бягащият професор го беше изненадал. Войникът определено не възнамеряваше да позволи това да се повтаря. Завъртя се в посока към Пейнтър.

Забелязан или не, Пейнтър знаеше, че единствената му надежда е в атаката. Метна се ниско в коридора. Пистолетът отново издаде кашлящия звук — противникът му бе бърз, но в бързината си стреля твърде високо.

Пейнтър дръпна спусъка, докато се плъзгаше по рамо. Гърмежът на пушката бе оглушителен. Мъжът изпъшка и се вдърви, крайниците му затрепериха неудържимо.

Докато противникът политаше към пода, Пейнтър се претърколи по гръб и презареди.

Скочи на крака, стреля слепешком към стълбището и се обърна. Чу задавен вик — беше улучил някого. Малката победа му даде допълнителни сили. Стигна до ъгъла и се метна над гърчещото се агонизиращо тяло на устроилия засадата.

Докато минаваше, зърна мъртвия Дентън на пода. За миг го прониза вина. Професорът беше под негова защита. Изобщо не трябваше да го излага на подобна опасност — но знаеше защо го беше направил.

Представи си лицето на Каи — уплашено, с огромни като на кошута очи, изглеждаше много по-малка от осемнадесет. Беше поел риск, какъвто обикновено не би поел — и друг човек бе платил за безразсъдството му.

Но сега нямаше време за угризения.

Зад него избухна стрелба. Той се сниши и се метна настрани от пътя на куршумите — но знаеше, че тази отсрочка няма да е дълга.

23:39

— Ставай! — извика Рафе на екрана.

Благодарение на камерата беше гледал как Берн застрелва в лицето някакъв старец с бяла престилка и се наслади на замръзналата му изненадана физиономия, преди тя да изчезне в облак от кост и кръв. Победата обаче се оказа краткотрайна. В следващия момент първият му помощник лежеше по гръб. Камерата започна да предава трепереща картина на тавана, след което някаква тъмна фигура с карабина или пушка в ръка прескочи тялото на Берн.

Рафе се наведе толкова напред, че носът му почти опря екрана. Натисна бутона, активиращ радиостанцията на Берн, и повтори:

— Ставай!

Не му пукаше дали Берн е заснел стрелеца. Просто искаше да види какво става. Облегна се назад с доволна усмивка. Всичко това беше страшно вълнуващо.

23:40

Пейнтър летеше по права линия към лабораторията в дъното на комплекса. Двойната врата пред него леко се отвори и той видя надничачия Ковалски с насочен към него пистолет. Гигантът беше чул стрелбата.

— Всички назад! — извика Пейнтър. — Скрийте се!

Ковалски незабавно се подчини, но не и преди да изрита вратите, за да направи път на Пейнтър.

Всяка секунда беше от значение.

Без да спира да тича, Пейнтър изхвърли празната гилза, мушна пушката под мишница, извади модифицирания патрон от джоба си и го вкара в цевта. След това върна помпата напред и затворът щракна на мястото си.

Имаше само един изстрел.

Зад него се чу пукот и той усети как нещо го опари по ръката. Погледна назад и видя поваления преди малко командос да се домъква до ъгъла. Крайниците му още трепереха. Стреля отново, но не улучи.

„Як кучи син“ — мрачно му го призна Пейнтър.

Стигна лабораторията, метна се вътре и затвори вратата. Секунда по-късно стакатото на автоматичната стрелба затрака по стоманената врата. Останалите щурмоваци явно също бяха стигнали до коридора.

Нямаше време.

На всичкото отгоре беше като сляп. Заради затворената врата лабораторията тънеше в пълен мрак. Пейнтър се плъзна навътре в помещението с протегнатата напред ръка, за да не се блъсне в нещо.

— Къде? — надвика оглушителната какофония.

Отпред някой запали фенер и ярката светлина го заслепи. Останалите се бяха скрили зад масивния генератор на Ван де Граф, част от по-големия комплекс, продължаващ навътре в просторното помещение.

Пейнтър забърза към тях, като оглеждаше тавана за пластичния експлозив.

— Отзад! — извика Ковалски от прикритието си. — Над вратата.

Пейнтър се завъртя и се загледа нагоре. Лъчът на фенера се спря върху жълтеникаво — сивкава буца, натикана в цепнатина над вратата. Приличаше на стара пукнатина, която наскоро бяха замазали. Ковалски беше избрал добро място.

Той вдигна пушката точно когато двойната врата пред него рязко се отвори. Нападателятe откриха безразборна стрелба. Пейнтър се препъна и падна по гръб. Двама командоси се втурнаха в лабораторията под прикритието на другарите си. Ковалски отвърна на огъня от позицията си.

Пейнтър зърна войника, когото бе повалил в коридора. Сочеше навътре и лаеше заповеди. Явно бе командирът им.

Не можеше да му отдели повече внимание.

Вдигна пушката от легнало положение, прицели се в буцата пластичен експлозив и дръпна спусъка. Пушката изтрещя, тазерната стреличка излетя към целта си и по тавана пробягаха електрически искри — но нищо не се случи.

Ковалски изруга, явно готвейки се за предстоящата касапница.

„Какво се обър...“

... оглушителният гръм му изкара въздуха и го запрати върху ускорителя. Докато летеше назад, Пейнтър видя как двамата командоси бяха залепени за пода, първо пометени от ударната вълна, после затрупани от купчина бетон, изкривени винкели и пръст.

Пушек и прах изпълниха помещението и продължиха на кълба навътре в комплекса.

Зашеметеният Пейнтър усети как някой го вдига от пода. Ковалски го поддържаше с едната си ръка, като влачеше Каи с другата. С все още звънящи уши Пейнтър се опита да намери опора. Входът беше препречен от бетонни плочи, които спираха командосите. Пейнтър погледна нагоре. От тавана към задушливия мрак се лееше светлина.

Болезнено ярка лунна светлина.

Бяха успели.

23:42

Рафе стоеше пред бюрото с лаптопа, хванал се за главата, и се взираше в разрушения коридор, докато екипът се оттегляше. Накрая издиша затаения дълго дъх.

Свали ръце и ги сви в юмруци.

Погледна към Ашанда, сякаш мълчаливо я питаше дали е видяла случилото се на екрана. Тя продължаваше да седи с момченцето, което изглеждаше полумъртво от шок.

Разбираше състоянието му.

Сърцето му биеше бясно, кръвта му кипеше. Макар да бе обхванат от гняв, част от него неволно бе силно впечатлена.

„Значи жертвата ни си е намерила помощ... бодигард с известни умения“.

Ако не друго, Берн бе успял да заснеме коварния виновник с камерата на шлема си точно преди експлозията да разруши тавана. Макар снимката да бе зърнеста, камерата беше заснела лицето му. Новият софтуер за изчистване и разпознаване на изображения, разработен от помощници на Сен Жермен за Европол, бързо щеше да идентифицира човека.

Гласът на Берн беше накъсан от цифровата връзка.

— ...избягаха. Местната полиция и службите за спешно реагиране вече пристигат. Какви... заповедите?

Рафе въздъхна и се помъчи да се успокои. Жалко. Поради ограниченията, които му налагаше тялото му, не му се удаваше често да се наслаждава на подобен приток на адреналин.

— Изнасяйте се — каза в монтирания на гърлото си микрофон. — Целите няма да останат в района. Ще намерим отново дирята им.

На Берн като че ли му се искаше да възрази. Беше бесен от загубата на другарите си. Може би беше заради арийската му кръв, подклаждаща типичното германско желание за незабавна разплата. Но Берн трябваше да се научи на търпение. Ако имаше един истински източник на богатството и силата на фамилията Сен Жермен, той бе тяхното познание, проникателност и опит в *le long jeu*.

В дългата игра.

А предвид уникалния му ум, нямаше по-добър играч от Рафаел Сен Жермен. За някои подобно твърдение можеше да бъде надут перчене, но той се беше доказал неведнъж. Именно затова сега беше тук, натоварен от фамилията да търси хилядолетно съкровище.

Нима има *по-дълга* игра?

След като Берн се изключи, Рафе отвори изображението на неизвестния натрапник, позволил си да се намеси в работата им. Много примитивни култури често залагаха на имената с вярата, че научаването на подобни подробности осигурява особена власт над другите. Рафе вярваше в това до мозъка на чупливите си кости.

Опря юмруци на бюрото и се загледа в противника си.

— *Vous êtes qui?* — попита той.

Отчаяно искаше да знае отговора на този въпрос.

Кой си ти?

00:22

Пейнтър гледаше в огледалото за обратно виждане как светлините на Прово изчезват в далечината. Едва сега си позволи да се отпусне.

Мъничко.

Въпреки здравия разум Ковалски отново беше зад волана на взетата под наем кола, в този случай джип „Тойота“. Там, където

отиваха, щяха да имат нужда от мощен автомобил с висока проходимост. Самият Пейнтър не ставаше за дълго шофиране. Ръката му още пулсираше от драскотината от куршума, главата го болеше от разтърсващата експлозия.

„Май вече остарявам за такива игри...“

Помисли си за дивана в дневната си, за Лиза, докосваща белия кичур в косата му и как брои другите му бели косми. Какво правеше тук, на терен? Това беше игра за по-младите.

Ковалски беше доказателство за това. Не изглеждаше особено изтощен и отпиваше кафе от термоса, за да остане бодър по време на нощното каране. Пейнтър погледна назад. Каи се беше облегнала на професор Канош, едната ѝ ръка беше върху кучето. И двамата спяха, но двете кучешки очи — едното кафяво, другото синьо — се взираха предпазливо в него.

Кимна на кучето. „Дръж я под око“.

Спечели си леко тупване с опашка.

Отново се обърна напред с натежало сърце. След бягството им от кампуса трябваше да им съобщи за убийството на професор Дентън. Канош изглеждаше смазан и сякаш се състари за секунди. Беше изгубил твърде много близки приятели само за един ден. Единствено необходимостта да се отдалечат максимално от преследвачите бе притъпила мъката му. Затова след кратко отбиване до аптеката за средства за първа помощ те напуснаха града.

Пътуваха към приятели на Канош — индианци, които живееха извън системата. Пейнтър искаше да заведе Каи на някакво безопасно място. И се нуждаеше от отговори за това какво всъщност става.

Телефонът в джоба му забръмча. Пейнтър се намръщи, извади го и погледна екрана. Отговори на повикването.

— Командир Пиърс? — Беше изненадан от обаждането в този късен час, особено предвид двата часа разлика с Вашингтон. Говореше тихо, за да не безпокои останалите.

— Директор Кроу, радвам се, че сте добре — каза Грей. — Научих от Кат за нападението. Тя ме помоли да ви се обадя.

— Относно какво?

Пейнтър вече се беше свързал със Сигма и бе съобщил на Катрин Брайънт за събитията в Юта. Тя помагаше за разясняване на последиците от взрива в университета и използваше връзките си във

федералните служби и различните разузнавателни организации за идентифициране на извършителите.

— Мисля, че имам някакво обяснение за атаката — обясни Грей.

Думите му накараха Пейнтър да застане нащрек. Доколкото знаеше, Грей проучваше някаква следа за Гилдията. Изпълниха го лоши предчувствия.

— Какво обяснение?

— Все още не съм напълно сигурен. Още се движим опипом, но мисля, че получената от Сейчан информация е свързана със събитията в Юта.

Пейнтър заслуша разказа на Грей за Бенджамин Франклин, френски учени и търсенето на някаква заплаха, свързана с *бледи индианци*, както ги наричаше Франклин. Наведе се напред, докато Грей обясняваше за някакъв неясен враг на отците основатели, белязан със символа на съвременната Гилдия.

— Мисля, че откриването на пещерата е събудило вниманието на Гилдията — каза Грей. — Явно далеч в миналото нещо важно е било изгубено или скрито от тях.

— И сега излиза на бял свят — добави Пейнтър.

Интригуваща мисъл, а ако се съдеше по изкусната и брутална нощна акция, нападението определено носеше характерния почерк на Гилдията.

— Ще продължа да работя в тази насока — рече Грей. — Може да изровя нещо.

— Действай.

— Кат искаше да ви се обадя и по една друга причина.

— Каква?

— Да ви съобщя за аномалията, за която говори научната област по цял свят. Група японски физици съобщава за странен пик в активността на неутриното. Доколкото разбрах, излизало извън всякакви норми.

— Неутрино ли? Онези субатомни частици?

— Именно. Оказва се, че е необходимо огромно количество енергия за получаването на подобен пик — термоядрен синтез, взривяване на атомни бомби или мощни слънчеви изригвания. Затова чудовищният поток е изправил учените на нокти.

— Добре, но какво общо има всичко това с нас?

— Има. Японските учени успели да определят източника на потока. Знаят откъде е дошъл.

Пейнтър екстраполира отговора. Защо иначе щеше да му се обажда Грей?

— От мястото на взрива в планината.

— Именно.

Побиха го тръпки. „Какво означава тази новина?“ Заразпитва Грей, но скоро стигнаха до задънена улица. Накрая прекъсна връзката и се облегна в седалката си.

— За какво си говорехте? — поинтересува се Ковалски.

Пейнтър поклати глава, от което тъпата болка зад очите му рязко се засили. Трябваше му време да помисли.

По-рано беше говорил с Рон Чин, който наблюдаваше мястото на взрива. Чин съобщи за странна нестабилност — зоната оставала активна и се разраствала на ширина и дълбочина, като разяждала всичко, с което влизала в контакт. Вероятно разграждала материята на атомно ниво.

Което насочи мислите му отново към *източника* на експлозията.

Канош подозираше, че било нещо скрито в златния череп — нещо толкова избухливо, че дори само изваждането му от пещерата било достатъчно да се задейства. Освен това беше намерил доказателства, че мумифицираните индианци — ако наистина са индианци — са притежавали артефакти, говорещи за познания в областта на нанотехнологията или най-малкото за някаква древна рецепта за производство, позволяваща им да манипулират материята на атомно ниво.

А сега и новината за внезапния пик в потока неутрино — частици, образуващи се при катастрофални събития на *атомно* ниво.

Като че ли всичко се въртеше около нанотехнологията и загадката, скрита сред най-малките частици във вселената. Но какво означаваше всичко това? Може би щеше да се сети, ако главата му не пулсираше като удрян тъпан.

Засега имаше само едно твърдо чувство, което го държеше нащрек.

Че истинската опасност тепърва се размърдва.

ВТОРА ЧАСТ ОГНЕНА БУРЯ

14.

31 май, 15:30

Префектура Гифу, Япония

— Трябва да кажем на някого — настоя Юн Йошида.

С обичайното си вбесяващо спокойствие доктор Рику Танака само наклони глава от една страна на друга подобно на чапла, дебнеща да улови риба. Младият физик продължаваше да изучава потока данни на монитора.

— Би било неблагоприятно — най-сетне промълви дребният мъж. Сякаш говореше на себе си, изгубен в мъглата на Аспергър.

Като директор на обсерваторията Камиока Юн беше прекарал целия ден в недрата на планината Икенояма, в сянката на грамадния детектор на неутрино Супер-Камиоканде. Същото се отнасяше и за колегата им доктор Джанис Купър от Станфорд. Тримата бяха наблюдавали активността на неутриното след пика рано сутринта. Източникът бе локализиран в някаква планинска клисура в Юта, където беше станала някаква експлозия. Конкретните подробности обаче си оставаха неясни.

„Може би е станал ядрен инцидент? И Съединените щати се опитват да го потулят?“

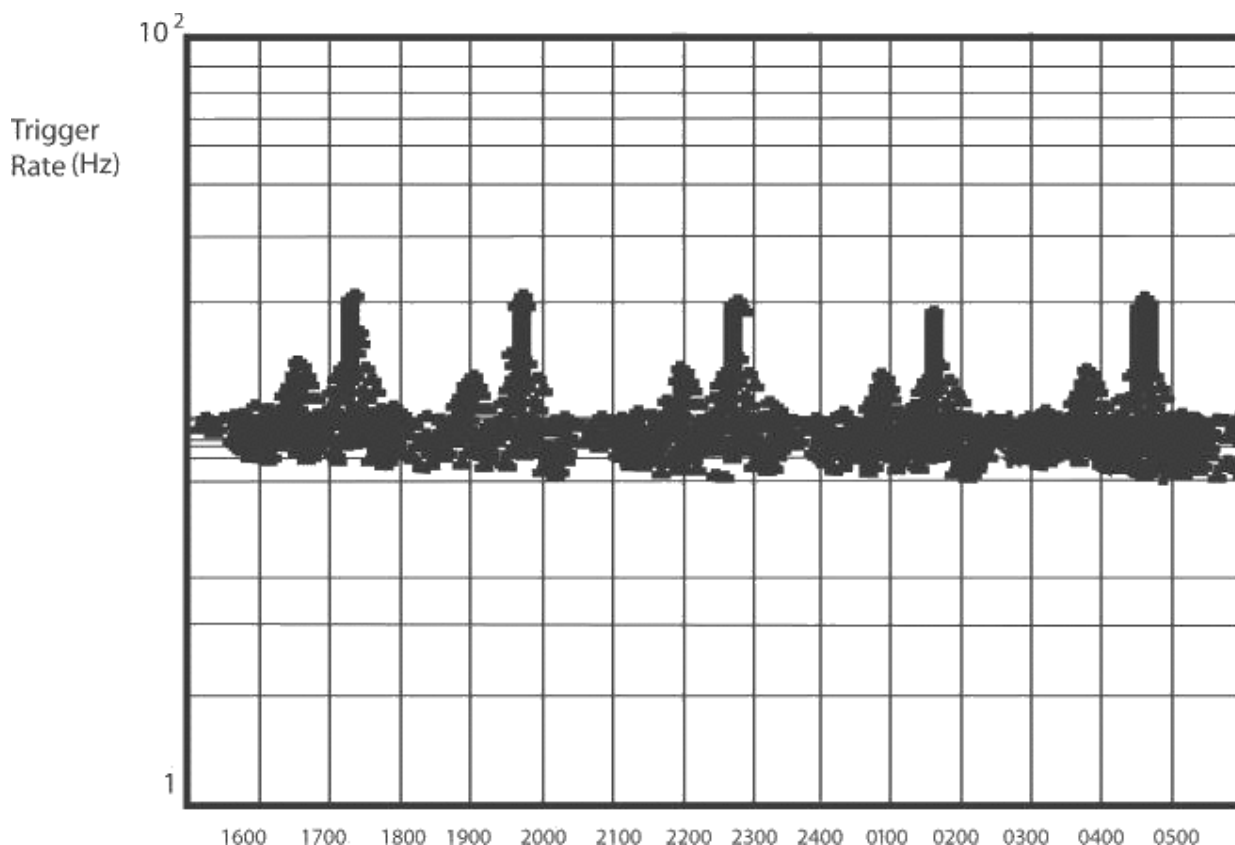
Подобна постъпка на американците не би го учудила. За всеки случай Юн вече беше предупредил международната общност за пика — не можеше да позволи подобна информация да остане скрита. Ако ставаше въпрос за някакъв провалил се секретен експеримент, светът имаше право да знае. Изглежда свирепо Джанис Купър, сякаш тя бе виновницата. Но пък и постоянното ѝ приповдигнато настроение си беше достатъчна причина за възмущение.

— Мисля, че Рику е прав — почтително се обърна тя към началника си. — Все още се опитваме да определим местоположението на новия източник. А освен това характеристиките на новия пик се различават от онези на пика в Юта. Може би е по-добре да не избързваме с оповестяването, докато не научим повече.

Юн се загледа в екрана. Графиката продължаваше да пълзи като цифрова версия на сеизмограф. В този случай обаче тя следеше

активността на неутрино вместо земетресения, но пък откритието им само по себе си беше *разтърсващо*. През последните осемдесет минути бяха регистрирали нов пик в потока неутрино. Подобно на миналия път, той като че ли също беше със земен произход.

Доктор Купър обаче имаше право — този път моделът определено беше различен. Експлозията в Юта беше причинила само едно чудовищно излъчване на неутрино, след което потокът се бе успокоил, подобно на къкрещ върху котлона чайник. Новата засилена активност не беше така интензивна и идваше на циклични излъчвания — малък пик, следван от по-силен... после затишие и повтаряне, също като двата последователни удара на сърцето.

И това продължаваше вече повече от час.

— Това трябва да е свързано с предишното събитие — настоя Юн. — Статистически е невъзможно да има две необичайни изригвания с такива размери в рамките на един ден.

— Може би едното е *причинило* другото — предположи Танака.

Юн се облегна назад и свали очилата си. Разтърка гърбицата на носа си. Първоначалната му реакция бе да отхвърли подобна идея, особено като се имаше предвид източникът ѝ, но той замълча и се замисли. Трябваше да признае, че хипотезата не е лоша.

— Значи предполагате, че първият пик е запалил нещо друго — каза той. — Може би нестабилен уранов източник.

Мислено си представи как първият поток неутрино се излъчва от експлозията, как частиците летят във всички посоки и минават през планетата като рояк призраци, но оставят огнена следа, способна да запали друг фитил.

— Но неутрино не реагира с материята — каза доктор Купър и думите ѝ подействаха като студен душ върху идеята. — Частиците минават през всичко, дори през земното ядро. Как биха могли да запалят нещо?

— Не зная — отвърна Юн.

Всъщност не разбираше почти нищо от всичко това.

Танака отказваше да се признае за победен.

— Знаем, че някаква загадъчна експлозия в Юта е причинила сутрешния пик. Какъвто и да е източникът, той е уникален. Никога не съм виждал подобни показания.

Доктор Купър не изглеждаше убедена, но Юн смяташе, че Рикю може би е на прав път. Преди се смяташе, че неутрино няма нито маса, нито заряд. Но проведените неотдавна експерименти показаха друго. Много неща около частицата си оставаха мистерия. Може би имаше някаква неизвестна субстанция, която е чувствителна към бомбардирането с неутрино. Може би експлозията в Юта беше запалила фитила на някакви други залежи. Мисълта беше плашеща. Представи си верига взривове, един след друг, по цялото земно кълбо.

Къде щеше да спре? И дали щеше да спре?

— Всичко това са догадки — заключи той накрая. — Няма да получим верни отговори, докато не открием *откъде* идва това ново изригване.

Никой не възрази. Заловиха се за работа с подновена решимост. Въпреки това им бе нужен още половин час координиране с останалите лаборатории по света, за да определят източника на периодичните пикове.

Събраха се около монитора. На него се появи карта със светец кръг, който обхващаше по-голямата част от северното полукуълбо.

— Не ни помага особено — отбеляза Юн.

— Търпение — безизразно отвърна Танака.

През следващите десетина минути кръгът бавно се стесняваше около координатите на новия източник. Нямаше нищо общо с Юта.

— Май този път не можем да обвиняваме Съединените щати — с облекчение каза доктор Купър, когато стесняващият се кръг престана да обхваща Северна Америка.

Юн гледаше като треснат как кръгът най-сетне се превръща в точка, фиксирана с кръстче. Всички се спогледаха.

— Е, *сега* ще съобщим ли? — попита Юн.

Танака бавно кимна.

— Бяхте напълно прав, Йошида-сама — каза той, използвайки рядкото почтително обръщение. — Не бива да чакаме повече.

Юн бе изненадан от реакцията му — докато Танака не посочи съседния монитор, който показваше в реално време активността на неутриното. Тихо ахна. Пиковите зачестяваха подобно на пулс под въздействието на адреналин.

Собственият му пулс също полудя.

Посегна към телефона и започна да набира специално дадения му номер, но погледът му не се откъсваше от големия екран с кръстчето в Северния Атлантик.

Някой трябваше да отиде там преди да е станало твърде късно.

15.

31 май, 02:45

Вашингтон, окръг Колумбия

— Исландия? — повтори смаяно Грей и стисна по-здраво телефона. — Искаш след един час да съм на път за Рейкявик?

Двамата със Сейчан седяха на задната седалка на черен „Линкълн“. Кат беше изпратила колата до дома на родителите му като предпазна мярка веднага щом научи за нападението срещу директора. В момента се връщаха в Националния архив. Монк и двамата изследователи бяха открили нещо интересно и твърде важно, за да се дискутира по телефона.

— Точно така — отвърна Кат. — По нареждане на директор Кроу. Иска да заминеш с Монк. Вземи го на път към летището.

— Вече пътуваме към него. Изпрати ми съобщение за някакво откритие в Националния архив.

— Добре, разбери какво е, но след четирийсет и пет минути трябва да сте на летището. И да се облечете топло.

— Благодаря, но защо е всичко това?

— Вече ти казах за онзи внезапен поток субатомни частици от мястото на взрива в Юта. Току-що говорих с директора на обсерваторията Камиока в Япония. Много е разтревожен, регистрирал е нов пик, този път от един остров недалеч от Исландия. Смята, че двата потока неутрино вероятно са свързани, че бомбардировката със субатомни частици от Юта може да е причина за новата активност в Исландия, досущ като запален фитил. Директор Кроу смята, че си струва да се проучи.

— Добре, вземам Монк и тръгваме — каза Грей.

— Внимавайте — рече тя. Макар гласът ѝ да бе спокоен, Грей чу посланието в него. „Пази съпруга ми“.

— Кат, мисля, че и двамата със Сейчан ще успеем да изпълним мисията. Може би ще е по-добре да оставим Монк с архивистите да проучва историческата страна на въпроса.

Настъпи мълчание. Представи си я как обмисля думите му. Накрая тя въздъхна.

— Разбирам какво предлагаш, Грей. Но съм сигурна, че онези учени могат да се справят и без Монк да им наднича над рамото. Пък и малко раздвижване няма да му се отрази зле. Бебето наближава, Пенелопи скоро ще навърши ужасните две години, така че и на двама ни се очертава да пазим къщата месеци наред. Затова не, вземи го с теб.

— Добре. Но да ти кажа, Монк едва ли се ужасява от перспективата да пази къщата.

— Че кой говори за него?

Грей долови топлотата наред с раздразнението в гласа ѝ. Трудно му беше да си представи подобен живот — възможността да споделяш всичко с друг, децата, простотата да усещаш топло тяло до себе си всяка нощ.

— Ще го върна жив и здрав — обеща той.

— Знам.

След още малко подробности разговорът приключи.

Сейчан седеше със скръстени ръце срещу него, облегната на вратата. Беше затворила очи и сякаш дремеше, но Грей знаеше, че не е изпуснала нито дума. Подозренията му се потвърдиха, когато тя промърмори, без да си прави труда да отваря очи:

— Разходка?

— Така изглежда.

— Добре, че си взех крема против изгаряне.

След няколко минути лимузината спря пред сградата на Националния архив. Монк ги посрещна ухилен до уши, с блеснали очи, явно много развълнуван. Замахна им нетърпеливо.

— Исландия — каза, докато ги водеше към стаята. — Можеш ли да повярваш?

От поведението му бе ясно, че е силно ентусиазиран от перспективата за работа на терен. В очите му обаче продължаваше да танцува палаво огънче. Преди Грей да успее да го попита каква е причината за него, стигнаха целта си.

Помещението бе претърпяло драматична промяна. Конферентната маса не се виждаше под купищата книги, ръкописи и карти. Имаше и пет кутии. И трите четци на микрофилми бяха

включени и показваха страници от стари вестници или пожълтели документи.

Насред целия хаос доктор Ерик и Шарин Дюпре се бяха навели над една от кутиите и претърсваха съдържанието ѝ. Хейсман беше свалил пуловера си и бе навил ръкави. Извади някаква оръфана брошура от кутията и я добави към купчината.

— Още една монография на Франклин за изригването... Вдигнаха глави, когато Монк влезе.

— Казахте ли му? — попита Хейсман.

— Реших да го оставя на вас. Вие свършихте цялата работа. Аз само поръчах пица.

— Какво да ни кажат? — попита Грей.

Хейсман погледна Шарин, която още беше с тясната черна рокля, но беше наметнала бяла престилка и бе сложила памучни ръкавици за работа с деликатните документи.

— Шарин, защо ти не започнеш? Ти отприщи всичко с онова блестящо хрумване. Пък и твоето поколение е на „ти“ с компютрите.

Тя прие похвалата със свенлива усмивка и леко кимна в знак на благодарност, след което се обърна към Грей и Сейчан.

— Сигурна съм, че в крайна сметка ще го намерим, но тъй като по-голямата част от документите са дигитализирани, реших да ги пресеем по-подробно, като разширим и генерализираме параметрите на търсене.

Грей скри нетърпението си. Интересуваше го какво са намерили, а не как. Въпреки това забеляза веселите пламъчета в очите на Монк. Партньорът му спестяваше нещо.

— Пуснахме търсене за комбинацията на имената Фортескю и Франклин, но не получихме нищо — каза Шарин.

— Сякаш архивите са били прочистени — добави Хейсман. — Като че ли някой определено е искал да прикрие следите си.

— Затова разширих търсенето, така че да не включва само Франклин, и опитах най-различни начини на изписване на името Фортескю. Пак нищо. После просто използвах инициалите на Аршар Фортескю, А. Ф.

Хвърли поглед към Хейсман, който се усмихна гордо.

— И тогава го намерихме. — Той вдигна наръч чупливи жълти листа. — В писмо на Томас Джеферсън до личния му секретар

Мериуедър Луис.

— Мериуедър Луис ли? Който заедно с Кларк прекосява континента до Тихия океан?

Хейсман кимна.

— Същият. Писмото е с дата осми юни хиляда осемстотин и трета, около година преди двамата да тръгнат на експедицията си. В него се обсъжда изригване на вулкан.

Грей не разбираше накъде бият.

— Какво общо има някакъв вулкан с всичко това?

— Първо — обясни Хейсман, — обсъждането не е необичайно и може би именно затова документът не е привлякъл вниманието и не е бил премахнат с останалите. Луис и Джеферсън често са обсъждали научни теми. Мериуедър бил бивш военен, но имал научно образование и проявявал огромен интерес към природата.

Грей си помисли, че това с пълна сила важи и за Сигма.

— Двамата били близки приятели — продължи Хейсман. — Всъщност семействата им живеели на петнайсетина километра едно от друго. Луис бил човекът, на когото Джеферсън се доверявал най-много.

Монк побутна Грей.

— Значи ако Джеферсън е пазил някакви тайни, този човек със сигурност е щял да ги знае.

Хейсман кимна.

— В това писмо често се появява едно и също име — загадъчен човек, споменаван единствено като А. Ф.

— Аршар Фортескю... — промълви Грей.

— Явно Джеферсън не е искал да напише цялото му име, което е типично за този отец основател. Джеферсън проявявал голям интерес към криптографията и дори разработил собствен таен шифър. Едва миналата година бе разбит един от кодовете му.

— Бил е абсолютен параноик — каза Монк.

Хейсман го изглежда оскърбено.

— Ако по-ранното писмо на Франклин е вярно — за някакъв могъщ враг, кроющ тайни планове срещу новия съюз, — може би е имал причина да е предпазлив. Същата параноя може и да е причината за чистката в армията по време на мандата му.

— За какво става дума? — Интересът на Грей вече определено започна да се събужда.

— След като Джеферсън бил избран за президент след много тежка кампания, една от първите му заповеди била да се намали действащата армия. Избрал Мериуедър Луис да му помогне да реши кои офицери са компетентни и кои не. Някои историци подозират, че чистката не била свързана толкова с *компетентността*, колкото с *лоялността* им към Съединените щати.

Монк изгледа многозначително Грей.

— Ако искаш да изкорениш предателите, особено онези начело на въоръжени сили, най-добре е да го направиш тайно.

Грей знаеше какви трудности имаше Сигма с премахването на къртиците на Гилдията от собствените си редици. Нима отците основатели се бяха опитвали да направят същото? Представи си ролята на Луис в това начинание. „Войник, учен, а сега и шпионин“. Все повече и повече му приличаше на работник на Сигма.

Сейчан се плъосна на един стол и каза отегчено:

— Всичко това е много интересно, но какво общо има с някакви си вулкани, по дяволите?

Хейсман намести очилата на носа си и каза сковано:

— Тъкмо стигах дотам. В писмото се говори за изригване, станало две десетилетия преди това. Всъщност с точност до деня. По случай двайсетата годишнина. Става въпрос за изригването на Лаки. Най-катастрофалното през последните векове. Заради него измрели над шест милиона души, около четвърт от населението на Земята. Измрели половината коне и почти половината добитък. Реколтите били унищожени и се стигнало до масов глад. Твърди се, че небето станало кървавочервено, а температурите се понижали толкова, че Мисисипи замръзвала чак до Ню Орлиънс.

Шарин взе един от листовете, които бяха преглеждали при влизането на Грей.

— Ето как е описал последиците от изригването самият Бенджамин Франклин. „В продължение на няколко месеца през лятото на хиляда седемстотин осемдесет и трета, когато слънчевите лъчи би трябвало да стоплят много повече земята в тези северни райони, над цяла Европа и над голяма част от Северна Америка имаше непрекъсната мъгла“. Франклин бил направо обсебен от вулкана.

— И явно с основание — добави Хейсман. — Според това писмо Аршар Фортескю присъствал на изригването. И дори се чувствал виновен, сякаш той го е предизвикал.

Грей не успя да скрие изненадата си.

— Какво?!

— Моля да извините пропуските ми по география, но къде се намира този вулкан? — попита Сейчан, докато Грей се мъчеше да проумее чутото.

Хейсман се опули и май чак сега си даде сметка, че не им е казал.

— В Исландия.

Грей се обърна към Монк. Точно тази подробност бе крил.

— Май ще вървим по стъпките на французина — подметна Монк.

03:13

Докато останалите обсъждаха местоположението на вулкана, наведени над различните карти на масата, Сейчан стоеше настрана и си играеше с малкото сребърно драконче, висящо на верижка на шията ѝ. Беше нервен навик. Майка ѝ винаги бе носила такова украшение. Това бе едно от малкото неща, които помнеше за нея.

Като дете Сейчан често се взираше в мъничкия извит дракон на шията на майка си, докато тя спеше на тясното легло под отворения прозорец. Нощните птици пееха в джунглата, лунната светлина се отразяваше от среброто и украшението сякаш проблясваше като вода в ритъм с дишането ѝ. Всяка нощ Сейчан си представяше, че драконът ще оживее, стига да го гледа достатъчно дълго — и той оживяваше, макар и само в сънищата ѝ.

Внезапно раздразнена от проявата на сантименталност, Сейчан пусна сребърния медальон. Беше чакала достатъчно дълго. Като че ли никой от присъстващите нямаше намерение да повдигне най-очевидния въпрос, затова тя го зададе.

— Да се върнем на писмото, докторе.

Погледите на всички се обърнаха към нея.

— Какво искахте да кажете с това, че французинът се чувствал виновен за избухналия вулкан?

Хейсман още държеше листата в ръката си.

— Пише го в писмото на Джеферсън. — Той прочисти гърлото си, намери откъса и зачете на глас: — „Най-сетне получихме вести от А. Ф. Много страда и е с натежало сърце след всичко, което го сполетя през лятото на хиляда седемстотин осемдесет и трета. Изобщо не съм забравил, че именно заради нашата кауза той тръгна по следата, отбелязана на картата, открита в индианската могила — наградата, с която се сдоби с цената на тежката рана, причинена му от засадата на нашите врагове. Освен това А. Ф. скърби за вулкана, който създал в онова море през лятото. Започнал е да вярва, че повсеместният глад на родния му континент след изригването е причина за кървавата революция във Франция, и се чувства много виновен за нея“.

Хейсман вдигна глава.

— Всъщност относно последното Фортескю може и да е прав. Днес редица учени смятат, че изригването на Лаки и мизерията и гладът, последвали във Франция, са основен фактор за избухването на Френската революция.

— И както личи, Фортескю обвинява себе си — добави Грей. — „Вулкана, който създал“. Какво е искал да каже с това?

Никой нямаше отговор.

— Е, с какво разполагаме? — попита по същество Сейчан. — От първото писмо знаем, че Франклин се е обърнал към Фортескю да намери карта, заровена в някаква индианска могила. И ако се съди по *това* писмо, е успял.

Грей кимна.

— Картата е сочала към Исландия. И Фортескю отишъл там. Явно е открил нещо. Нещо достатъчно плашещо или могъщо, което според него е предизвикало изригването. Но какво точно?

— Може би е загатнато в първото писмо — предположи Сейчан. — Някаква сила или познание, което са имали индианците и което явно са били склонни да споделят, вероятно в замяна на образуването на онази митична четиринайсета колония.

— Но сделката се прецакала — рече Монк.

Асистентката на Хейсман ровеше в купчините хартия.

— Ще прочета откъса отново — каза тя. — „Шаманите от Ирокезката конфедерация бяха избити по най-жесток начин, докато пътуваха за срещата с губернатора Джеферсън. С тяхната смърт

всички, които имаха познания за Великия еликсир и Бледите индианци, са в ръцете на Провидението“.

— Но ние знаем, че един от шаманите е останал жив достатъчно дълго, за да разкрие местоположението на някаква карта, може би карта на извора на това познание. И Фортескю бил пратен да го открие — каза Грей.

— И явно е успял — добави Монк. — Може би е въпросният *еликсир* от писмото, или нещо друго. Така или иначе, той е вярвал, че находката е достатъчно мощна, за да предизвика изригване на вулкан. И след това е бил смазан от чувство за вина.

— До двайсет години по-късно, когато Джеферсън отново се е обърнал към него — обади се Хейсман.

Сейчан се обърна към учения, осъзна, че отново си играе с дракончето, и се застави да го пусне.

— Какво искате да кажете?

Хейсман нагласи очилата си и отново зачете:

— „След подобна трагедия никак не ми се иска отново да въвличам А. Ф. в ново търсене, но топлината, с която е приет от племената на аборигените на този континент, ще ни послужи за това дълго пътуване. Той ще се присъедини към вас в Сейнт Чарлз и ще има достатъчно време да си осигури онова, което ще му е нужно за експедицията ви на запад“.

Грей се наведе напред.

— Чакайте. Да не искате да кажете, че Фортескю е участвал в експедицията на Луис и Кларк?

— Не аз — каза Хейсман и вдигна листовите в ръката си. — А Томас Джеферсън.

— Но няма други сведения...

— Може би те също са били премахнати — предположи Хейсман. — Като останалите сведения за него. Това писмо е всичко, което успяхме да открием. След като заминава на тази експедиция, за него вече не се споменава нито дума. Поне доколкото ние можем да кажем.

— Но защо му е трябвало на Джеферсън да го изпраща с Луис и Кларк? — попита Грей.

Сейчан се сети за отговора и се поизправи в стола си.

— Може би Исландия не е била *единственото* място, отбелязано на индианската карта. Може би е имало и друго. Някъде на запад. Исландия е била по-близо и затова е била проучена най-напред.

Грей разтърка с пръст края на дясното си око. Често го правеше, когато се мъчеше да събере парчета от главоблъсканица.

— Ако има друго място, защо им е трябвало да чакат двайсет години, за да тръгнат да го търсят?

— Да не би да ги обвиняваш, че са били предпазливи след случилото се първия път? — попита Монк. — Ако Фортескю е бил прав, действията им са убили шест милиона души и са довели до Френската революция. Разбира се, че втория път ще са по-внимателни.

— В историческите записи има данни, че мисията на Луис и Кларк не е била само да стигнат до Тихия океан — намеси се Хейсман. — Самият Джеферсън го признава.

— Какво искате да кажете? — попита Грей.

— Първо, преди експедицията Джеферсън изпратил тайно писмо, предназначено единствено за членовете на Конгреса. В него се разкрива истинската цел на пътуването — да се събере колкото се може повече информация за индианците на запад. Второ, Джеферсън специално разработил секретен код за Луис, така че съобщенията да могат да се четат само от него и от верните му хора. Това да ви изглежда нормално за едногодишен излет сред природата? Луис определено е търсил нещо на запад.

— Но дали го е открил? — попита Сейчан.

— В архивите няма нищо по този въпрос. Но пък всички сведения за Аршар Фортескю са били заличени, така че кой знае? Има обаче и още един интригуващ детайл, който подсказва, че има нещо скрито.

Монк се размърда.

— Какъв?

— На единайсети октомври хиляда осемстотин и девета, три години след завръщането на експедицията, Мериуедър Луис бил открит мъртъв в стаята си в една странноприемница в Тенеси. Бил застрелян с два куршума, един в главата и един в гърдите. Въпреки това поради някаква причина смъртта му била обявена за самоубийство и тялото било набързо погребано до странноприемницата. Нужни били двеста години, та истината да

излезе на бял свят. Сега твърдо се смята, че смъртта му е дело на наемен убиец. — Хейсман се обърна към всички. — Луис е пътувал към Вашингтон, за да се срещне с Томас Джеферсън. Някои смятат, че е имал ценна информация, нещо жизненоважно за националната сигурност. Но след смъртта му следата изчезва.

Възцари се тишина. Сейчан забеляза, че Грей продължава да търка дясното си око. Можеше буквално да чуе как се въртят колелцата в главата му.

Хейсман си погледна часовника.

— С това, скъпи дами и господа, смятам да приключим. Доколкото разбрах, имате да хващате самолет.

Монк стана и се сбогуваха. Хейсман и Шарин обещаха да продължат проучванията на сутринта, но не изглеждаха особено обнадеедени.

Сейчан излезе след двамата мъже на улицата при лимузината.

Монк изгледа Грей.

— На челото ти пак се е появила онази тревожна бръчка. Какво има? Пътуването ли те изнервя?

Грей бавно поклати глава. По улицата повя студен вятрец.

— Не. Безпокоя се за Юта. След наученото за Исландия и като знаем, че двете са свързани с необичайна активност на неутрино, мисля, че днешният взрив е най-малкият от проблемите ни.

Монк отвори вратата на колата.

— Ако наистина е така, имаме кой да държи под око нещата там.

Грей се настани на седалката.

— Това ме тревожи най-много.

16.

31 май, 04:55

Резерват Юинта, Юта

Майор Ашли Райън бдеше заедно с геолога Рон Чин на ръба на клисурата. Изгревът приближаваше — и Райън го очакваше с нетърпение.

Беше изкарал дълга и кървава нощ. С хората си бе успял да измъкне ранения си другар от димящата долина и един хеликоптер го беше откарал до най-близката болница — без по-голямата част от десния му крак, замаян от морфина, с процеждаща се през превръзката на чукана кръв.

След това Райън се бе опитал да подремне, но всеки път, когато затвореше очи, виждаше как брадвата се забива в бедрото... или Чин, който взема отсечения крайник и го мята в димящата яма, сякаш хвърля поредната цепеница в огън. Но Райън го разбираше. Не можеха да рискуват замърсяване.

Накрая се предаде — знаеше, че няма да може да заспи. Излезе от палатката и продължи да наблюдава долината с геолога. През нощта ученият беше приготвил цяла батарея оборудване — видеокамери, инфрачервени скенери, сеизмографи, нещо, което нарече магнитометър и което се използваше за определяне на силата и посоката на магнитното поле. Райън знаеше, че собствените му хора докладват за засилваща се интерференция в обхвата на радиостанциите и мобилните телефони. През последния час стрелките на всички компаси сочеха към клисурата. Най-лошото обаче бе, че трусовете продължаваха да разлюляват планината и ставаха все по-чести и силни.

— Хората се евакуираха от района — каза Райън и погледна назад към паркирания наблизо открит джип. — Установихме се на база на три километра надолу. Достатъчно далеч ли е?

— Би трябвало — разсеяно отвърна Чин. — Вижте това.

Клекна до един монитор, който показваше образ от камера, оставена до ямата, и посочи адското сияние от центъра на стария

взрив, което осветяваше тъмна колона пепел и пушек, издигаща се във въздуха.

— Гейзерът не е изригвал вече повече от четирийсет минути — каза той. — Мисля, че цялата вода от горещия извор е извряла.

— И сега какво излиза вместо нея?

— Газове. Водород, въглероден окис, серен двуокис. Каквито и процеси да стават тук, явно са продължили под извора и са стигнали до вулканичните пластове под планината.

Докато Райън гледаше, в тъмната колона проблесна огън и изчезна.

— Какво беше това?

Чин седна и лицето му пребледня.

— Докторе? — подкани го Райън.

— Мисля... май беше магмена бомба...

— Какво? — Гласът на Райън изведнъж стана писклив като на момиче. — Лава? Да не би да ми казвате, че това нещо започва да изригва?

Още два огнени езика полетяха от колоната и паднаха на дъното на ямата. Стопена скала потече по повърхността. Вече нямаше съмнение какво става.

— Време е да се омитаме — каза Чин, стана и започна да прибира всички флаш памети с данните, без да обръща внимание на уредите.

Райън разбра изражението му. След случилото се с редник Белами беше разпитвал геолога точно за този сценарий.

— Май казахте, че това няма да се случи. Че дори сондиране на вулкан не може да го накара да изригне.

— Казах, че *обикновено* не се случва. — Чин говореше бързо, без да спира да работи. — Понякога дълбокото сондиране предизвиква експлозии, когато сондата достигне свръхнагорещен джоб магма, който изпарява охлаждащата течност и лавата излиза на повърхността. Или да вземем например един случай отпреди три години. В Индонезия при една злополука при сондиране се появи голям кален вулкан, който продължава да изригва и до днес. Така че *обикновено* не се случва. Но в ставащото тук няма нищо *обикновено*.

Райън пое дълбоко дъх и пак си спомни крака на Белами. Геологът бе прав. Ставащото тук наистина беше необикновено.

Трябваше да нареди на хората си да се изтеглят още по-надалеч.

Взе радиостанцията, но от нея се чуваше само пращане. Завъртя се в кръг, улови някакви откъслечни звуци и я вдигна към устните си.

— Тук майор Райън! Изтеглете се! Изтеглете се незабавно! Разкарайте се от тази планина!

Радиостанцията запраща и отново се чуха несвързани думи, но не знаеше дали са потвърждение. „Дали са ме чули?“

Чин се изправи и затвори металния си куфар.

— Майоре, трябва да изчезваме. Веднага!

Сякаш за да подчертае думите му, земята под тях силно се разтърси. Райън изгуби равновесие и падна на коляно. Двата се обърнаха към екрана. Камерата беше паднала настрани, но продължаваше да гледа към ямата.

Гейзерът се бе завърнал — но вместо пара и вода от дупката изригваше и се разплискваше вряща кал и горяща скала, обгърната от облак пушек и пепел.

Земята под краката им продължаваше да се тресе, вече без да спира.

— Бързо! — извика Чин.

Втурнаха се към джипа. Райън скочи зад кормилото, Чин се стовари на мястото зад него. Ключът вече беше пхнат и двигателят изрева. Райън превключи на задна и натисна газта. Рязко зави и Чин се залепи за вратата.

— Държиш ли се? — извика Райън.

— Давай!

Предишната вечер хората му бяха разчистили по склона груб виещ се път, но по него можеше да мине само машина с висока проходимост, при това със скоростта на охлюв.

Не и сега.

Райън нямаше намерение да намалява, особено след като светът зад него експлодираше. Хвърли поглед в огледалото и видя ослепителен фонтан от лава, танцуващ над ръба на клисурата. Високо в небето се издигаше черна колона, но долината не беше достатъчно голяма, за да я побере. Огненият облак се изливаше през ръба и се носеше като лавина след тях.

И това не беше единствената опасност.

Горящи камъни с размерите на автомобили се изсипваха в гората и по склоновете около тях, отскачаха и подпалваха дървета и храсти. Падаха със силата на артилерийски снаряди. Райън вече разбираше защо ги наричат магмени бомби.

Една от тях прелетя над главите им, сипейки горяща пепел. Въглени опариха бузите и голите му ръце.

Той пренебрегна болката и се съсредоточи върху пътя. Джипът се мяташе и подскачаше по стръмния каменист склон. Левият калник задра в стърчаща скала и се разпадна, като разби и фара. Джипът се люшна и за миг Райън бе готов да се закълне, че колата е застанала на едно колело, подобно на тежаща тон и половина балерина, след което с трясък падна на земята.

— Дръж се!

— Какво правя според теб? — Чин се беше обърнал назад, прегърнал с една ръка облегалката. — Пирокластичният поток се спуска твърде бързо. Няма да успеем!

— Не мога да карам по-бързо. Не и на този терен!

— Тогава обърни.

— Какво? — Райън рискува да откъсне за миг очи от пътя и да го изгледа. — Да не си луд?

Чин посочи коритото на някакъв поток, който пресичаше пътя им.

— Завий по него. Срецу течението!

Райън отново чу рязката заповед в гласа му, която потвърждаваше, че геологът е прекарал поне няколко години в униформа. И реагира.

— Я си го начукай! — изкрещя, вбесен от липсата на възможности... но въпреки това завъртя волана и натисна газта.

Колата полетя нагоре, като вдигаше след себе си паунска опашка от вода.

— Сериозно, Чин. *Начукай си го!* Защо натам, мамка му?

Геологът посочи нагоре по склона към върха, издигащ се над огнената бездна.

— Трябва да заобиколим облака и да се изкачим над него. Пирокластичните потоци са маса от скални късове, лава и газ. Много по-тежки са от въздуха. Ще продължат да текат надолу по склона.

Въпреки полудялото си сърце Райън разбра.

— Ясно. Трябва да стигнем *над* него.

Но дори това изглеждаше малко вероятно. Гората около тях вече гореше, от небето продължаваха да ваят камъни, да трошат клони и да оставят след себе си огнени дири. А най-лошото бе, че светът отдясно на джипа свършваше с висока стена пламък и дим, същински магьоснически котел от пепел и скала. Облакът се спускаше към тях, като поглъщаше всичко по пътя си, а те летяха успоредно и под него.

Единствената утеха бе, че коритото бе широко и плитко, с дъно от чакъл и пясък. Райън натисна газта до дупка. Джипът полетя още по-бързо, заобикаляше канарите благодарение на сръчността на водача. Но колкото по-нагоре отиваха, толкова повече коритото се стесняваше. Скоро щяха да останат без път.

На петдесет метра пред тях със силата на междуконтинентална ракета се сгромоляса канара. Водата в потока експлодира и върху тях се посипа чакъл.

Задънена улица.

— Натам! — извика Чин и посочи към десния бряг.

Зад няколко дървета започваше стръмна алпийска поляна, бързо поглъщана от огъня и пушека.

Райън рязко завъртя кормилото и джипът прескочи брега, за миг литна във въздуха и се приземи на поляната. Дълбоките грайфери захапаха покритата тук-там със сняг земя.

— Няма да успеем — каза Чин, гледаше надясно към мястото, където светът свършваше.

„Да бе! Ти ли ще ми кажеш?“

Райън караше като луд през поляната, а облакът се спускаше надолу към тях. Приближаващата горещина ги изгаряше като дъх на дракон. Снегът около тях започна да се топи.

В края на поляната започваше стръмен склон от гол гранит. Райън се насочи към него, стигна го и полетя нагоре. Изкачваше се все по-нагоре и по-нагоре, залепнал за облегалката — имаше чувството, че джипът се движи по почти вертикална стена. Гледаше в огледалото как облакът минава под тях и заличава света, оставяйки вместо него бушуващо черно море.

Изпепеляващата жегга се издигаше нагоре, изгаряше кожата и белите му дробове, но той въпреки това извика тържествуващо:

— Успяхме!

И в същия миг гумите — и четирите — внезапно изгубиха сцепление по мокрия камък, джипът поднесе настрани и се плъзна назад. Райън се опита да го овладее, но гравитацията ги дърпаше обратно към огненото море.

— Хайде, майоре!

Нечия ръка го сграбчи за яката и рязко го издърпа от седалката. Чин се покатери през предното стъкло, като го теглеше след себе си. Райън разбра и скочи на капака до него. Заедно се хвърлиха напред, а джипът се плъзна назад под тях.

Райън падна върху гранита и бързо запълзя на четири крака нагоре, за да не последва колата. Чин го хвана за китката и го издърпа до малък корниз, на който едва можеха да застанат на пръсти. Задъхани и кашлящи, двамата кацнаха на него като опърлени пилета.

Райън проследи погледа на Чин към долината. Огненият облак продължаваше да се спуска по тъмния планински склон. По-наблизо пропастта продължаваше да бълва огън и лава.

— Хората ми... — промълви той. Питаше се каква ли е съдбата им.

Чин стисна лакътя му в знак на съчувствие.

— Моли се да са те чули.

31 май, 06:05

Възвишение Сан Рафаел, Юта

— Ханк Канош посрещна изгрева на колене, но не като израз на преклонение, а от умора. Беше изкачил стръмния склон над селището малко преди да се зазори. Виещата се пътека го бе водила през лабиринт от тесни каньони до сухото, разядено от ерозия плато. Кауч клечеше до него с провесен до земята език. Слънцето тъкмо изгряваше и въздухът беше все още прохладен, но маршрутът бе тежък, а и двамата не бяха младежи.

Въпреки това знаеше, че не годините са виновни за тежестта в краката. А сърцето му. Дори сега всеки негов удар вървеше с чувство за вина, че е оцелял, че не бе успял да направи нищо, когато бе най-нужен. През изминалия ден, докато бягаха, беше по-лесно да загърби смъртта на приятелите си.

Но вече не беше така.

Загледа се в пресечения терен под себе си. Двамата с Маги бяха изкачили същия маршрут преди почти десетилетие, докато пробваха как ще потръгне между тях.

Още си спомняше целувката, която си размениха точно тук. Косата ѝ миришеше на градински чай. Устните ѝ бяха солени и в същото време сладки.

Наслади се на спомена, коленичил на каменната плоча, надвиснала застрашително над дълбоката клисура, кръстена Малкия Голям каньон. Долината се намираше в сърцето на възвишението Сан Рафаел, стокилометрова издутина от седиментна скала, издигната от геологични сили преди повече от петдесет милиона години. Оттогава дъждът и вятърът бяха дълбали и ваяли, за да я превърнат в лабиринт от стръмни склонове, начупени каньони и неравни била. Далеч долу река Сан Рафаел продължаваше процеса на ерозия и се виеше мързеливо по пътя си към Колорадо.

Районът с червеникави скали беше почти пуст, дом за диви магарета, коне и за едно от най-големите стада пустинни диви овце.

Единствените двукраки посетители бяха по-авантюристично настроените планинари, тъй като затънтеният край изискваше да имаш автомобил с висока проходимост, който да се справи с малкото пътища. В миналото почти недостъпните каньони и дерета били скривалища и пътища за бягство на много престъпници, в това число Бъч Касиди и бандата му.

И ето че сега това като че ли се повтаряше.

Бяха пристигнали в малките часове по осеяния с камъни път от Копър Глоув. Целта им бе жилището на пенсионираните му колеги Алвин и Айрис Хуметева. Натресоха им се без предупреждение, но както Ханк очакваше, двамата ги приеха радушно.

Малкият чифлик от пет пуебло от кирпич и камък беше наполовина комуна, наполовина училище за децата от племето хопи, които вече трето поколение учеха старите традиции от клана Хуметева, начело на който стоеше добронамерената диктаторка Айрис, същински матриарх.

В момента нямаше ученици.

„Или почти няма“.

— Можеш да излезеш — каза Ханк.

Някой въздъхна раздразнено зад една канара в дерето под него и кльощавата Каи Куочийтс излезе от скривалището си. Беше вървяла по петите му, откакто бе напуснал пуеблото.

— Ако искаш да видиш изгрева, по-добре се качи тук — подкани я той.

Отпуснала умърлушено рамене, тя се покатери горе. Кауч тупна с опашка по пясъчниковата скала, за да я поздрави.

— Безопасно ли е при теб? — попита тя, като поглеждаше пропастта под издадената скала.

— Камъкът си е бил тук от хиляди години, така че сигурно ще изкара още няколко минути.

Каи май се съмняваше в преценката му, но все пак се приближи.

— Чичо Кроу и партньорът му сглобяват нещо като сателитна чиния, свързана с лаптоп и телефон.

— Мислех си, че иска да остане извън системата.

Хуметева нямаха нито телевизия, нито телефон. Дори мобилните телефони нямаха обхват в лабиринта от каньони.

Тя сви рамене.

— Би трябвало да е безопасно. Чух го да споменава нещо за криптиращ софтуер. Може би заглушава сигнала или нещо такова.

Ханк кимна и потупа камъка.

— И се изкатери чак дотук, за да ми го кажеш ли?

Каи седна с кръстосани крака.

— Не... — Последва дълга пауза, твърде дълга, та следващите й думи да са истина. — Просто исках да се поразтърча.

Ханк можеше да се досети какво я кара да дрънка глупости. Вече бе забелязал как се опасява от чичо си и го обикаля като куче, което се страхува да не бъде набито, но въпреки това е привлечено от нещо. В нея обаче нямаше боязливост. Беше настроила, готова да хапе. Явно цялата тази неувереност я караше да се чувства твърде неудобно, за да остане долу.

Той се обърна към изгряващото слънце, което вече се откъсваше от хоризонта и обагреше в червено скалите долу.

— Запозната ли си с церемонията на'ии'еес?

— Какво е това?

Ханк поклати тъжно глава. Защо най-пламенните индиански активисти така често бяха пълни невежи относно собственото си наследство?

— Церемонията на изгрева — обясни той и посочи към ослепителното раждане на новия ден. — Ритуал, при който момичетата стават жени. Четири дни и нощи танци и заклинания, за да могат новоприетите да придобият духовните и изцелителни сили на Изрисуваната в бяло.

В отговор на повдигнатата въпросително вежда обясни за митологията на апачите и навахо относно богинята, известна също като Променящата се заради способността ѝ да се преобразява със смяната на сезоните. Хареса му как незаинтересованият ѝ поглед бързо изчезва и се сменя с прехласната физиономия, което бе знак за жаждата ѝ за подобни знания.

Когато приключи, тя се обърна към изгряващото слънце.

— Значи някои племена все още изпълняват церемонията?

— Някои, но сравнително рядко. В началото на двайсети век американското правителство забранило ритуалите и практиките на коренните американци и така Церемонията на изгрева станала

нелегална. След време практиката постепенно избледняла, за да се върне днес в по-слаб вариант.

Лицето ѝ потъмня.

— Откраднали са толкова неща от нас...

— Миналото е минало. Сега от нас зависи да поддържаме културата си. Губим само онова, което не успяваме да подхранваме.

Каи не изглеждаше много омиловитена.

— Какво? Да правим като вас ли? — горчиво рече тя. — Да загърбим собствената си вяра заради религията на белите? Религия, която е преследвала народа ни и е подбуждала кланета?

Ханк въздъхна. Беше чувал всичко това неведнъж и отново направи всичко възможно да я просветли.

— Грешките се правят от глупаци. През цялата човешка история религиите са били използвани като предлог за насилие и това не изключва и нашите племена. Но когато става въпрос за *култура*, религията е само една нишка в голямата изтъкана черга. Баща ми беше възпитан като мормон, майка ми също. Това е толкова част от моята история, колкото и кръвта ми. Едното не обезсилва другото. Откривам в Книгата на Мормон много неща, които ми дават покой и ме приближават до Бог — или както предпочиташ да наричаш онази вечна духовност, която съществува във всички нас. Накрая вярата дори ми предлага друга гледна точка за миналото на собствения ни народ. Именно затова станах естествоизпитател и специалист по историята на коренните жители на Америка. За да се опитам да отговоря кои сме ние.

— Какво искате да кажете? Как мормонската религия изобщо може да обясни нещо за народа ни?

Ханк не беше сигурен, че моментът е подходящ да ѝ обяснява историята, скрита в страниците на Книгата на Мормон, свидетелство за делата на Христос в Новия свят. Вместо това предпочете да я запознае със сенките, които все още скриваха най-ранната история на коренните племена.

Стана и каза:

— Ела.

С леко артритно накуцване я поведе към един издълбан от стихииите купол в пясъчника. Под скалния навес се виждаше редица

грубо очукани камъни, маркиращи основите на стара индианска къща. Ханк се понаведе, прекрачи зида и отиде до отсрещната стена.

— Има много неща, които все още не знаем за собствения си народ — каза той и погледна през рамо. — Знаеш ли за праисторическите индиански могили, откривани из целия Среден запад, от Големите езера до блатата на Луизиана?

Каи сви рамене.

— Някои са издигнати преди шест хиляди години. Дори племената, живеещи в района когато пристигнали първите европейци, нямали спомен за създателите им. Това също е наше наследство. Една огромна загадка.

Пресегна се към стената, където някой праисторически художник беше нарисувал с алена боя върху жълтия пясъчник три крехки, подобни на скелети фигури. Ръката му спря на сантиметри от древното произведение на изкуството.

— Подобни петроглифи могат да се открият из целия район. Някои археолози смятат, че най-старите изображения са на осем хиляди години. И те са сравнително нови в сравнение с петроглифите Козо над солните пластове на Чайна Лейк. Онези са на *шестнайсет* хиляди години, от времето на последната ледникова епоха, когато по континента все още са бродели мастодонти, саблезъби котки и чудовищните плейстоценски бизони. — Обърна се към Каи. — Ето колко стара е историята ни, а знаем толкова малко за нея.

Остави тежестта на годините да легне върху младите ѝ рамене и продължи:

— Дори броят на хората, живели тук, силно се подценява. Според най-новите изследвания на химичния състав на сталагмити и на количествата дървени въглища, открити в Северна Америка, на континента са живеели над сто милиона души. А това е много повече от броя на европейците по времето, когато Христофор Колумб е стъпил на Новия свят.

Големите ѝ очи блестяха в полутъмното пространство.

— Но какво се е случило с всички тях?

Ханк обхвана с жест руините, докато излизаха навън.

— След идването на европейците инфекциозните болести като едрата шарка се разпространили по континента по-бързо от

колонистите, което създадо впечатление за рядко населени територии. Но тази история е невярна, също като останалата.

Каи отиде с него до надвисналата над ръба скала, следвана от Кауч, който усилено душеше въздуха. Загледа се замислено в далечината. Небето беше сменило розовото на зората със синьото на утринта.

— Вече ви разбирам — рече тя. — Не можем истински да познаваме себе си, докато не познаем собствената си история.

Той я изгледа преценяващо. Беше доста по-умна, отколкото показваше. И тя го доказа отново, когато се обърна към него.

— Но така и не казахте с какво Книгата на Мормон ви е дала проникновение за историята ни.

Преди Ханк да успее да проговори, Кауч заръмжа предупредително. Носът му още бе вдигнат високо във въздуха. Ханк и Каи погледнаха на североизток, накъдето сочеше носът на кучето. Небето вече бе по-светло и на хоризонта се виждаше черно петно, подобно на облаци, събиращи се за предстояща буря.

— Дим — промълви той.

„И то много“.

— Да не би да е горски пожар? — попита Каи.

— Съмнявам се. — Сърцето му отново се разтуптя от засилващото се лошо предчувствие. — По-добре да се връщаме.

06:38

Прово, Юта

Рафаел Сен Жермен се наслаждаваше на мъничка порцеланова чашка еспreso в огромната разточителна кухня на имението. Абсурдността на помещението го развеселяваше. Онова, което американците смятаха за въплъщение на висок клас, му се струваше нелепо — да живеят в къщи с евтина съвременна конструкция, украсени с фалшивия чар на стария свят. Фамилното му шато в Каркасон беше издигнато през шестнайсети век и бе заобиколено от защитни стени, на които се бяха водили сражения, променили западната цивилизация.

Това беше истинският белег на аристокрацията.

Загледа се през прозореца на кухнята към обширните поляни и хеликоптера, подготвян от хората му за заминаване. На масата имаше листове с биографични данни. Беше ги прочел по време на закуска и не виждаше смисъл да ги преглежда отново. Можеше да повтори наизуст повечето подробности.

Най-отгоре на купчината имаше снимка на мъжа, който беше осуетил нощната акция в университета. Бе отнело съвсем кратко време да го идентифицира. Оказа се добре известен на организацията му човек. Ако снимката не беше толкова зърнеста и неясна, нямаше да му трябва софтуер за разпознаване, за да го идентифицира.

Прошепна името на противника си.

— Пейнтър Кроу. — Директорът на Сигма. Поклати глава, смаян и развеселен едновременно, и се загледа в снимката. — Защо си изпъзлял от дупката си във Вашингтон?

Рафе не беше очаквал Сигма да реагират така бързо на събитията тук. Това бе подценяване, което нямаше намерение да повтаря. Но грешната преценка не беше изцяло по негова вина. Нужно му бе доста време, за да събере парчетата от пъзела. Целта им — пъргавата крадла с такива сръчни ръце — се оказа непряко свързана с Кроу, тъй като и двамата бяха от един и същи племенен клан. Явно беше използвала родовите връзки, за да го повика на помощ.

Развитието на нещата се оказа интересно. Ако не се броеше кратката дрямка, беше посветил остатъка от нощта на включването на новата променлива в уравненията и проиграване на различни сценарии. Как най-добре може да се изиграе партията? Как да превърне това в свое преимущество?

Трябваше да разнища вариантите до сутринта, за да намери решение.

От коридора се чуха стъпки, които минаха през стаичката на главния прислужник.

— Сър. Готови сме за тръгване.

— Мерси, Берн. — Рафе почука скъпия си „Пате Филип“. В часовника се използваше турбилионно движение, френската дума за *вихър*. Точно това трябваше да бъдат тази сутрин. — Закъсняваме.

— Да, сър. Ще наваксаме във въздуха.

— Добре.

Рафе отпи последна глътка еспресо и сви устни от вкуса му. Беше станало хладко и острата горчивина се усещаше по-силно. Жалко, тъй като откриването на скъпите зърна от Панама се оказа приятна изненада. Трябваше да даде на собствениците на имението няколко точки за вкуса им, пък било то дори само заради кафето.

Стана. Беше в добро настроение, чувстваше се щедър.

— Ашанда още ли е с момчето? — попита той.

— В библиотеката са.

Това предизвика усмивката му. При положение че нямаше език, Ашанда определено не му четеше приказки.

— Какво да правя с момчето, след като заминете? — Стойката на Берн стана малко по-скована, може би защото знаеше какъв ще е отговорът.

Рафе махна пренебрежително с ръка.

— Оставете го тук. Живо и здраво.

Веждите на Берн се повдигнаха едва забележимо, което за мъж като него беше еквивалент на ахване от изненада.

Рафе му обърна гръб. Понякога е хубаво да бъдеш непредсказуем, да държиш подчинените си нащрек. Като се подпираше на бастуна си, той излезе от кухнята да вземе Ашанда. Помещението на библиотеката заемаше два етажа и бе пълно с подвързани с кожа книги, които вероятно така и не бяха отваряни, а само изложени фалшиво като всичко останало тук.

Ашанда седеше в голямо плюшено кресло. Детето беше заспало в обятията ѝ и тя нежно галеше русите му къдрици с дългите си, неестествено силни пръсти и глухо тананикаше нещо. Звукът действаше успокояващо на Рафе. Познаваше го, както познаваше гласа на майка си. Усмихна се, върнат за момент в миналото, в щастливите летни нощи, когато спеше на терасата под звездите, топъл от тялото на лежащата до него Ашанда сред одеялата. Докато се оправяше от поредното счупване на някоя кост, често я беше чувал да тананика така, докато го прегръщаше. Беше като балсам, способен да успокои повечето болки и дори мъката на едно дете.

Не му се искаше да я прекъсва, но имаха график.

— Ашанда, *ma grande*, трябва да тръгваме.

Тя кимна — заповедта си беше заповед. Стана плавно, обърна се и нежно положи детето на топлата възглавница, като го сви на кълбо.

Едва сега Рафе забеляза синините по гърлото и странния ъгъл, под който бе извита тънката шия. Всъщност момчето изобщо не спеше.

Ашанда отиде до него и му подаде ръка. Той я хвана и я стисна в знак на съчувствие. Знаела беше какво трябва да се направи, знаела беше какво щеше да заповяда в нормална ситуация. Беше действала колкото за свое добро, толкова и за доброто на детето, като му бе осигурила бърза и безболезнена смърт. Сърце не му даваше да й каже, че не е било нужно — поне не и този път.

Призля му.

„Наистина ли съм толкова предсказуем?“

Трябваше да вземе мерки срещу това, особено днес. Бяха го информирали за изригването на вулкана в планините, което потвърждаваше старите му подозрения. Трябваше да се действа бързо. Отново си погледна часовника.

„Като вихър“ — напомни си.

Нямаше време за губене. Трябваше да пипнат птичките, които му се бяха изплъзнали през нощта, трябваше отново да намери дирите им. Беше търсил решение през по-голямата част от нощта. Намери отговора в досието на Каи Куочийтс. Решението бе просто, от онези, които се случват всеки ден в дивата природа.

За свалянето на уплашената птичка му трябваше ястреб.

07:02

Възвишение Сан Рафаел

— Колко са мъртвите? — попита Пейнтър по сателитния телефон.

Крачеше напред-назад в основното помещение на най-голямото пуебло. В почернялото от дима огнище светеха въглени и се носеше горчивата миризма на препечено кафе. Ковалски седеше на пейка от борови трупи, качил крака на грубата дървена маса и отпуснал брадичка на гърдите си. Беше смъртно уморен от дългото шофиране.

Гласът на Роналд Чин звучеше дрезгаво и накъсано. Магнитните флуктуации и смущенията от изригващия вулкан нарушаваха цифровата връзка.

— Изгубихме петима души от Националната гвардия. И дори това е малка загуба — щяха да са много повече, но майор Райън успя

да се свърже с тях и да им нареди да се евакуират. Все още не сме сигурни за броя на планинарите и туристите. Районът вече е отцепен и достъпът до него е забранен, така че да се надяваме, че всичко е наред.

Пейнтър се загледа в гредите на тавана. Пуеблото беше построено по традиционния начин — дъски, тръстиков покрив и замазка от камъчета и кал. Беше му странно да обсъжда раждането на нови вулкани в подобна обстановка.

— Добрата новина е, че изригването като че ли вече утихва — продължи Чин. — Минах над района с хеликоптер малко преди зазоряване. Потоците лава са спрели. Засега остава в рамките на пропастта и вече се втвърдява. Най-голямата опасност в момента са горските пожари. Екипите бързат да разчистят ограничаващи ивици, хеликоптерите изсипват вода. Може да се каже, че пожарът вече е ограничен.

— Освен ако не последва ново изригване — отбеляза Пейнтър.

Чин вече беше споделил мнението си за причината. Според него някакъв свързан с експлозията процес разграждал материята на атомно ниво и пробил надолу до намиращия се на малка дълбочина джоб магма, която загрявала геотермалните води, и така се стигнало до изригването.

— Може и всичко да се оправи — каза Чин.

— Защо мислиш така?

— Наблюдавах полето лава над зоната на взрива. Става все по-дебело. Не забелязах никакви признаци на ново разграждане. Мисля, че високата температура при изригването е изгорила онова, което е разяждало материята долу. Убила го е окончателно.

„Убила?“

Пейнтър подозираше, че Чин има някаква идея за какво може да става въпрос.

— Ако съм прав — продължи геологът, — имаме страшен късмет с това изригване.

Пейнтър не смяташе загубата на петима войници от Националната гвардия за *късмет*, но въпреки това разбираше. Ако беше продължил, процесът можеше да обхване целите Скалисти планини, да изяде всичко по пътя си и да оставя след себе си само прах.

Така че може би Чин имаше право. Може би бяха късметлии. Пейнтър обаче не вярваше особено в късмета и съвпаденията.

Представи си мумифицираните останки в пещерата, погребани с подобен унищожителен товар.

— Може би затова онези мъртви индианци, или каквито там са били, са избрали геотермалната долина за място, където да пазят избухливата си съставка. Може би районът е бил избран като предпазно средство. Ако нещото избухне, процесът е щял да достигне до горещите пластове, където температурата ще го прекъсне, преди да е успял да се разпространи и да погълне света.

— Наистина добра предпазна мярка — замислено рече Чин. — Ако сте прав, може би съставката трябва да бъде държана непрекъснато *топла*, за да не експлодира.

Може би затова черепът се е взривил, когато са го изнесли от горещата пещера на *студения* планински въздух.

Интригуваща мисъл.

Чин я доразви:

— Всичко това е още един довод в полза на онова, за което си мисля.

— И какво е то?

— Споменахте, че кинжалът от пещерата бил от дамска стомана, чиято здравина и гъвкавост се дължат на манипулирането на материята на атомно ниво.

— Така твърдеше физикът доктор Дентън, преди да го убият. Каза, че това било древна форма на нанотехнологията.

— Което ме кара да си задавам въпроси... Докато наблюдавах процеса на денатурация в долината, той ми приличаше не толкова на *химична* реакция, колкото на нещо, което активно *атакува* материята и я разгражда.

— Накъде биеш?

— Една от големите цели на съвременната нанотехнология е създаването на *наноботи*, машини с размерите на молекули, способни да манипулират материята на атомно ниво. Ами ако онези неизвестни хора са владеели не само древна *нанотехнология*, но и *нанороботика*! Ами ако експлозията е активирала трилиони и трилиони спящи наноботи и е създала *наногнездо*, което е започнало да се разпространява във всички посоки?

Предположението изглеждаше твърде фантастично. Пейнтър си представи как микроскопични роботи разкъсват молекули атом по атом.

— Господин директор, зная, че звучи безумно, но лабораториите по цял свят вече имат постижения в проектирането и създаването на наномашини. Някои дори проектират самовъзпроизвеждащи се ботове на силициева основа, наречени нанити, които могат да създават свои копия от суровините, които разграждат.

Пейнтър отново си представи описания процес на денатурация в долината.

— Чин, до осъществяването на подобно нещо има да се измине още много път.

— Не казвам, че не съм съгласен. Но в самата *природа* могат да се открият безброй наноботи. Ензимите в клетките действат като малки роботизирани работни кончета. Някои от най-малките вируси също действат на атомно ниво. Така че дали е възможно някой в далечното минало случайно да е получил подобен нанобот, може би като вторичен продукт от производството на дамска стомана? Не зная. Но предишният въпрос с *температурата* ме озадачава.

— В смисъл?

— Една от спънките в нанотехнологията, особено по отношение на функционалността на наноботите, е разсейването на топлината. За да функционира една наномашина, тя трябва да се освобождава от топлината, която създава, а този процес е труден на атомно ниво.

Пейнтър събра две и две.

— Значи ако искаме да държим наноботите в спящо състояние, най-лесно е да ги съхраняваме някъде на топло. Например в геотермално затоплена пещера, където температурата се запазва сравнително постоянна в продължение на векове, ако не и на хилядолетия.

— И ако се случи някой гаф, гнездото наноботи ще започне да се разширява във всички посоки и в крайна сметка ще достигне до геотермалните пластове и ще се унищожи само — довърши Чин.

Въпреки че изглеждаше напълно невъзможна на практика, идеята бе плашещо приемлива. И опасна. Подобен продукт представляваше готово за употреба оръжие, но по-голямата награда щеше да е

технологията зад производството му. Ако успееш да открият *нея*, това щеше да е безценно.

Нанотехнологията вече беше готова да се превърне в следващата голяма индустрия на новото хилядолетие и имаше потенциал да стане жизненоважна във всяка област на науката, медицината, електрониката, производството... списъкът беше безкраен. Онзи, който успееш наистина да я овладее, щеше да владее и света — от атомно ниво нагоре. Но всичко това водеше до един огромен въпрос.

— Ако сме прави за всичко това, кои тогава са били хората, мумифицирани в онази пещера? — попита Чин.

Пейнтър си погледна часовника. Единственият, който би могъл да отговори на въпроса, би трябвало да дойде след около час. Уреди още някои подробности с Чин по телефона и му нареди да остане на място и да продължи да наблюдава долината.

Когато затвори, Ковалски се обади от пейката, без да си прави труда да вдигне глава:

— Предизвиква изригването на вулкани...

Пейнтър го погледна.

— Ако онова чудо наистина може подобни неща — каза Ковалски и отвори едното си око, — май няма да е зле да кажете на Грей да си вземе азбестови гащи, щом пътува за Исландия.

18.

31 май, 13:10

Вестманаеяр (Островите на западняците),

Исландия

Грей прекоси задната палуба на траулера. Денят беше ясен, но силният вятър браздеше морето и корабчето се мятеше и подскачаше под краката му. Намери Сейчан и Монк при релинга, сгушени в мушамы, за да се предпазят от соления мраз. Ярките обедни лъчи на слънцето се отразяваха от неспокойното море, но не правеха почти нищо, за да затоплят въздуха.

— Според капитана ще стигнем остров Елирей след двайсетина минути — каза Грей.

Сейчан заслони очите си и погледна на изток.

— Сигурни ли сме, че това е островът, който търсим?

— Това е най-доброто ни предположение.

Бяха кацнали в Рейкявик преди час и бяха взели частен самолет до веригата острови на десетина километра южно от исландския бряг. Островите Вестманеяр приличаха на свирепи стражи със зелени шлемове, яхнали бурното море — бурно като самата история на района. Били наречени на ирландските роби, известни като западняци, които през 840 г. убили похитителите си и избягали за кратко до островите, но това не ги спасило: били избити до крак и останали само имената им. Днес човек трябваше да има доста кураж, за да живее тук. Обитателите се бяха скупчили на най-големия остров и дележа късчетата земя с морските птици и най-многобройните колонии арктически кайри на света.

Грей гледаше живописния залив на Хеймаей, който се отдалечаваше зад тях със своите ярко боядисани постройки и магазини, изпъкващи на фона на зелените хълмове и страховитите пепеляви конуси на двата вулкана. Бяха кацнали на малкото летище на острова и без да губят време наеха корабчето да ги откара до координатите, получени от японските физици — сравнително *груби* координати, както се изрази Кат. А наоколо имаше много острови. Архипелагът се състоеше от петнайсетина необитаеми късчета земя наред с

безбройните каменни стълбове и естествени сводове, издигащи се от морето.

Цялата верига бе млада от геологична гледна точка, образувана през последните двайсет хиляди години от вулканичната активност по огнения шев, минаващ по океанското дъно. Огнената буря продължаваше да бушува и до днес. В средата на шейсетте изригването на подводен вулкан бе довело до раждането на Суртсей, най-южния остров от веригата. През седемдесетте вулканът Елдфел, единият от двата на Хеймаей, избухнал и погребал под лава половината от пъстроцветното пристанищно градче. Грей беше забелязал последиците от въздуха, докато се спускаха към летището. От полетата лава все още стърчаха улични знаци; няколко къщи по краищата бяха разкопани и даваха другото име на градчето — Северния Помпей.

— Мисля, че е това там — каза Монк и посочи напред.

Грей се обърна и видя извисяваща се от морето черна скала. Не бе остров с плажове и закътани заливи. Отвесни черни скали заобикаляха остров Елирей, който бе просто разнебитено парче от вулканичен конус, стърчащ от вълните. Горната част на острова представляваше полегата изумрудена шир — висока ливада с мъхове, лишеи и някакви странни треви, толкова яркозелени, че изглеждаха неестествени на светлината на слънцето.

— Как ще стигнем дотам? — попита Монк, докато корабчето приближаваше извисяващата се скала.

— Ще се катерите, американски приятели.

Отговорът дойде от кабината на щурвала. Капитан Рагнар Хулд излезе на палубата, облечен в разкопчана жълта мушама, ботуши и дебел вълнен пуловер. С гъстата си червена брада, прошарена тук-там с бяло, и загрубяла от солта кожа можеше да бъде взет за мародерстващ викинг, ако се облечеше в кожа. Само весело проблясващите му зелени очи смекчаваха това впечатление.

— Това е единственият начин — обясни той. — С въже. Но всички изглеждате в доста добра форма, така че ще се справите. Младият Ег ще откара корабчето до източния бряг, където скалите са най-ниски.

Хулд посочи с палец кабината. Синът му Егерт, двайсетинагодишен, с бръсната глава и покрити с татуировки ръце държеше кормилото.

— Не се безпокойте — каза капитанът. — Редовно карам дотук ловци, а понякога дори фотографии. Не ми се е случвало да возя геолози като вас. Но досега не съм изгубил никого.

И намигна на Сейчан, но тя бе скръстила ръце на гърдите си и не изглеждаше особено развеселена. Според скалъпената им история те бяха изследователи от Корнел, работещи върху проучване на вулканични острови. Така обясняваха тежкия си багаж и интереса си точно към този остров.

Когато приближиха още, Хулд посочи скалите.

— Горے има ловна хижа, където можете да наемете стая, ако ви се наложи. Ако присвиете очи, сигурно ще я видите.

Грей се загледа и я откри. Хижата беше с прилични размери и покрив от сини плочи, закътана наскрив в ливадата.

— Не знам обаче дали ще намерите свободна стая — каза капитанът. — Вчера привечер друго корабче откара една туристическа група. Чух, че били ловци от Белгия. Или май бяха швейцарци. Щели да отседнат за няколко дни. Освен тях компания ще ви правят само няколко говеда и обичайните кайри.

„Само това ни трябваше“ — помисли Грей. Предпочиташе да търсят източника на неутрино колкото се може по-тихомълком.

Сейчан рязко се дръпна от релинга и се блъсна в Грей, като едва не изгуби равновесие. Грей я подхвана.

— Какво има?

Изгубила дар слово, тя посочи морето. Висока черна перка цепеше вълните успоредно на корабчето. Докато Грей я гледаше, се появи втора, последвана от трета, четвърта и пета.

— Ей там има още — обади се Монк от другия борт. — Косатки. Цяло стадо.

Хулд изду гърди и махна с ръка.

— Не е необичайно. Нашите острови имат най-голямата популация косатки и делфини в цяла Исландия. Просто са любопитни и обичат да плуват пред носа. Или може би търсят да хапнат нещо. Често делия с тях рибата, ако уловът е добър. Казва се, че носело *gangi pér vel*, късмет тоест.

Не след дълго, след като не му бе предложена гощавка, стадото изчезна едновременно, подчинявайки се на някакъв беззвучен сигнал.

Грей обаче забеляза, че Сейчан продължава да следи напрегнато водата, явно изнервена от големите хищници.

„Добре е да знам, че нещо може да разклати желязната й решимост“.

Докато траулерът заобикаляше южния нос на острова, Грей изучаваше внимателно целта им. Забеляза как вълните се разбиват в тъмните дълбини на вулканичните пещери, осеяли скалите. Ако далеч в миналото в някоя от тях е било скрито съкровище, прибоят и бурите отдавна би трябвало да са го унищожили. Най-добрата им надежда за успех бе на някое позакътанно място, в магмена тръба или кухня във вътрешността.

Но къде да започнат търсенето?

Грей се обърна към капитан Хулд.

— За да разположим уредите си, трябва да влезем колкото се може по-надълбоко в недрата на острова. Да имате някакви предложения?

Капитанът почеса брадата си, като оглеждаше извисяващите се скали.

— Да. Там горе има много пещери и тунели. Можете да избирате колкото си искате. Това място е надупчено като швейцарско сирене от вятъра и дъждовете. Най-известната пещера, Елирей, е дала името на острова. Говори се, че някакво момиче избягало там и се скрило, за да не бъде изнасилено и отвлечено от разбойници — турци или някакви диви пирати, в зависимост от разказвача. Както и да е, след като се спасила, тя родила син и го отгледала там. Младежът станал пазител на островите и се говори, че владее особени сили, можел да призовава огъня и стопената скала, за да защитава водите ни. — Хулд поклати глава. — Разбира се, това са само приказки, разказвани около огнището през дългите зимни вечери.

Грей се спогледа с Монк. Може би и в тази стара легенда имаше зрънце истина — някакъв намек за експлозивната сила, скрита тук преди векове от някой, който отчаяно е търсил убежище.

— Можете ли да ми кажете къде се намира пещерата? — попита Грей.

Хулд сви тежко рамене.

— Fjandinn^[1], ако знам. Горе обаче има хижар. Стария Олафур Брагасон. Викайте му Оли. Голям чешит е, да знаете. Живее там повече

от шейсет години и е корав и опак като камънаците, но познава всяка гънка и цепнатина на острова. Точно той ви трябва.

Междувременно траулърът беше заобиколил южния нос и бавно се приближаваше към една разбита част в отвесната стена. Отгоре се спускаше дебело въже, закрепено тук-там със скоби, което бележеше пътека, по-пригодна за планински кози, отколкото за хора. Въжето свършваше при малък кей. За да стигнат до него, трябваше да използват алуминиевата лодка на корабчето, но поне мястото беше сравнително защитено от прибоя.

Въпреки това се наложи синът на капитана да направи няколко умели маневри, за да ги приближи достатъчно. Не след дълго Грей помагаше на Сейчан да се качи от лодката на хлъзгавата скала, където тя намести раницата си и се хвана за въжето. Загледан нагоре, Грей също нарами раницата си. Очакваше ги трудно изкачване. Изведнъж завидя на Монк за изкуствената му ръка. С добавените нововъведения той можеше да троши орехи с пръсти. Подобна хватка щеше да му свърши чудесна работа при дългото катерене.

Хулд също се беше качил в лодката и седеше при малкия външен двигател на кърмата.

— Ег ще поостанем наоколо да половим риба. Когато сте готови, свържете се по радиото и ще дойдем да ви вземем. Ако решите да пренощувате, също се обадете. Утре можем да се върнем по всяко време да ви откараме.

— Благодаря.

Грей се прехвърли от люлеещата се лодка на твърда земя. Макар и мокра, вулканичната скала бе груба и осигуряваше добро сцепление за кубинките му. Пътеката беше стръмна, но имаше предостатъчно места, където човек можеше да намери опора. Въжето служеше за допълнителна осигуровка.

Загледа се нагоре, възхитен от гледката. Сейчан се изкачваше равномерно и без да спира, бедрата ѝ опъваха джинсите. Темпото ѝ ясно показваше, че с радост се отдалечава от тъмните води долу.

Намирацията се на няколко метра под него Монк забеляза, че се е загледал, и подметна:

— Само италианската ти приятелка да не разбере, че зяпаш така.

Грей го изглежда намръщено. За щастие вятърът отвяваше повечето думи, преди да са стигнали до Сейчан. Не беше виждал Рейчъл Верона

вече повече от четири месеца. Случайните им флиртове се разсърхнаха след повишаването ѝ, което я закотви здраво в Италия, а неговите проблеми с родителите му направиха дългите пътувания до Рим за уикенда невъзможни. Продължаваха да поддържат връзка по телефона, но само толкова. Разделени от далеч по-широка от Атлантика пропаст, двамата осъзнаваха, че трябва да продължат напред.

Изкачиха скалите и се озоваха пред прекрасна панорама с треви и стърчащи от земята скали, покрити с мъхове и лишей във всеки оттенък на зеленото. Лека мъгла пълзеше по чашата на вулканичния конус и хвърляше призматично сияние върху ландшафта.

Монк подсвирна.

— Все едно сме се озовали в някаква ирландска приказка.

Сейчан не беше толкова омаяна.

— Да идем да поговорим с хижаря.

Тръгнаха към двуетажната ловна хижа, сгушена вдясно от центъра на ливадата. Отляво, от най-високата част на острова, се спускаха големи скални тераси и нахвърляни безразборно канари. Грей се надяваше, че хижарят ще може да съкрати търсенето им.

Единствената постройка на острова бе облицована с дърво и имаше само няколко мънички прозореца. Приличаше по-скоро на обор и впечатлението се засилваше от кравите, които пасяха унило нагоре по зеления склон. От единствения комин на сградата се издигаше тънка струйка дим.

Грей отвори портичката, мина през малката зеленчукова градина и почука на вратата. Никой не отговори и той натисна дръжката. Беше отключено. Но пък и защо трябваше да е иначе?

Отвори вратата.

Помещението беше тъмно и задушаващо топло след студения въздух навън. Пред ниска камина имаше покрита с драскотини и петна маса, която правеше помещението по-скоро място за срещи и трапезария. Самотният газен фенер върху нея осветяваше разтворени топографски и морски карти. Бяха разхвърляни, явно някой ги беше изучавал сериозно.

Грей разкопча якето си, за да може по-лесно да извади пистолета. Сейчан също се напегна и в ръката ѝ се появи кама.

— Какво има? — попита Монк.

Грей се огледа. Това място бе прекалено притихнало. Купчината карти напомняше повече за стая на военен съвет, отколкото за място, където се е обсъждал лов за забавление. От съседното помещение се чу тих стон.

Той извади пистолета и забърза натам, като се придържаше до стената и държеше оръжието насочено напред. Сейчан се промъкваше от другата страна. Монк зае позиция при прозореца, гледащ към района пред хижата.

Грей бързо надникна в задната стая и видя жилав старец, вързан за един стол, със счупен нос и сцепени разкървани устни. Явно това беше Олафур Брагасон. Грей огледа по-внимателно помещението, преди да влезе. Нямаше никой друг.

Отиде при мъжа, който вдигна глава, щом чу стъпките му, и го погледна замаяно. После отново отпусна глава и изстена:

— Nei, nei... Казах ви всичко, което знам.

Сейчан се обърна към Грей.

— Май и някой друг е разбрал за емисиите на неутрино и ни е изпреварил.

Не беше нужно да назовава име. Но откъде Гилдията беше научила за острова? Жегна го подозрение, докато се взираше в нея. Нещо явно се бе изписало и на лицето му, защото Сейчан се вцепени от гняв, но Грей видя и болка в очите ѝ. Беше направила много, за да докаже лоялността си. Не заслужаваше съмнението му.

Грей отиде до нея и докосна ръката ѝ в мълчаливо извинение, но нямаше повече време да успокоява наранените ѝ чувства. Махна на Монк.

— Ще претърся хижата. Помогни на хижаря. Трябва да го махнем оттук. Който и да е на острова, със сигурност ни е видял да приближаваме.

Отекна силна експлозия и прозорците задрънчаха. Грей се втурна към тях. Беше познал гърмежа на динамит.

Видя черен дим да се издига от скалите в средната част на острова. Ято черно-бели кайри се вдигна във въздуха, пляскайки уплашено с криле. Някой се опитваше да се добере до недрата на острова.

Някакво движение по-наблизо привлече вниманието му. От линията на канарите се появиха осем мъже и тръгнаха през ливадата —

движеха се приведени и притичваха от скала до скала. Бяха въоръжени с карабини, оптичните мерници проблясваха на слънчевата светлина.

Ловците, за които бе споменал капитан Хулд. Само дето истинският лов тепърва започваше.

22:14

Префектура Гифу, Япония

Юн Йошида явно беше заспал на бюрото си. Събуди се със стряскане от почукване по вратата. Преди да успее да се опомни, Рикю Танака нахълта в кабинета, следван по петите от Джанис Купър.

— Трябва да видите това — каза Танака и тупна на бюрото няколко разпечатки.

— Какво? Да не е имало ново изригване на неутрино? — Юн се поизправи в стола и си спечели болезнено прещракване в гърба. Беше излязъл от лабораторията долу преди три часа, за да приключи с бумажините в кабинета си, но купчината си бе останала на бюрото почти недокосната.

— Не... ами, да... всъщност не — запелтечи развълнуваният Танака и нетърпеливо махна с ръка. — Има някои слаби пикове. Следя ги, но не изглеждат много важни.

Доктор Купър го прекъсна:

— Не дойдохме заради това, доктор Йошида. — Обърна се към Танака. — Покажи му.

Танака заобиколи бюрото, избута настрана документите и вместо тях постави разпечатките.

— Следяхме изблика в Исландия. Нанасяхме резултатите на графика. Гледахме как пиковите от острова стават все по-чести.

— Вече го бяхте забелязали.

— Да. Знам. — Лицето на Танака почервения. Определено не му харесваше да го прекъсват.

Юн си позволи да се наслади на мига.

— Тогава защо е това нахлуване в кабинета ми?

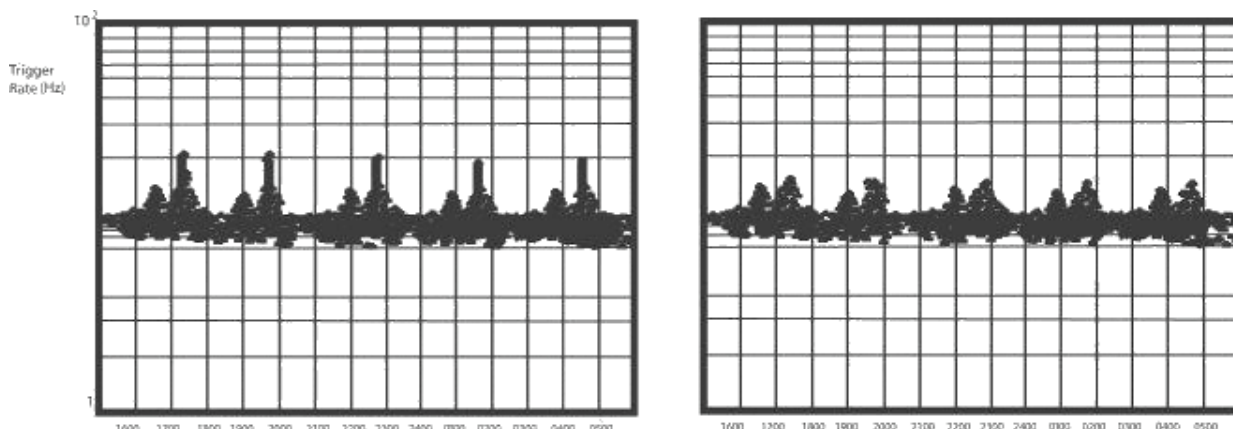
Танака проследи графиката с пръст.

— През последния час следях как се променя двойното пулсиране на исландската сигнатура. По-малките пикове се засилваха, а по-високите отслабваха.

— Промените са бавни. Трябваха ни часове, за да разберем какво става — обясни доктор Купър.

Танака постави двете графики една до друга.

— Първата е направена преди четири часа. Втората е от последния половин час.

Юн намери очилата си, намести ги на носа си и се наведе над разпечатките. Твърдението на Танака изглеждаше вярно. На по-старата графика двата пика определено имаха различни амплитуди. На втората бяха почти еднакви.

— Но какво означава това? — Юн свали очилата и разтърка уморените си очи.

Танака погледна доктор Купър и тя му кимна окуражаващо. Рядко му се случваше да показва подобна неувереност. Кое то доказваше колко е разтревожен. Нещо му беше изкарало акъла.

— Мисля — започна той, — че това, което наблюдаваме, приближава критичната маса. Щом двете амплитуди станат еднакви и се припокриват, това ще даде начало на бурна верижна реакция в субстрата, който излъчва субатомните частици.

— Като стопяване на ядрен реактор — обади се доктор Купър. — С Рику сме на мнение, че повишаващата се честота и промяната на амплитудата действат като естествен часовников механизъм, показващ кога неизвестната субстанция в Исландия ще достигне критична точка.

Сърцето на Юн се сви.

— Значи ще има друга експлозия?!

— Само че този път сто пъти по-силна — каза Танака.

— Кога?

— Направих изчисленията многократно, като екстраполирах кога амплитудите ще се изравнят.

— Кога? — повтори Юн.

— След около час — отвърна доктор Купър.

— Ако трябва да сме точни, след *петдесет и две минути* — поясни Танака, демонстрирайки обичайната си неприязън към общите приказки.

14:32

Остров Елирей

Сейчан стоеше на пост до прозореца. Внимаваше да не се показва заради оптичните мерници на врага. Противниците приличаха на наемници, определено с военна подготовка. Бяха установили периметър пред хижата, скрити зад скалите, и вероятно очакваха заповеди от началниците си, които сигурно се мъчеха да разберат кои са новодошлите. Някой явно се опитваше да реши дали да ги убие, или да ги залови.

Не че тя или друг от групата имаше думата по въпроса.

Държеше пистолета с две ръце, ниско при коленете си, готова да разбие прозореца и да защитава базата. Не си правеше никакви илюзии. Противникът бе по-многоброен, по-добре въоръжен и в по-изгодна позиция. При цяло отделение войници пред хижата единственият изход беше отзад. А после какво? Щяха да се окажат на прицел, ако се опитат да стигнат отвесната стена. А дори и да успееш, долу ги чакаше сигурна смърт.

Намираха се в капан.

Грей беше заел позиция от другата страна на вратата, също при прозорец. В едната си ръка стискаше своя зигзауер, в другата държеше телефон. Беше успял да се свърже със Сигма, но островът бе твърде отдалечен за незабавна спасителна операция. Бяха сами до пристигането на помощта. Стомахът ѝ гореше, но не толкова от безизходното положение, колкото от реакцията на Грей преди малко, когато разбра, че са попаднали в засада. Бе видяла подозрението му. Беше се опитал да го потисне, да го скрие, но въпреки всичко си беше там.

Погледна навън. Какво трябваше да направи, за да се докаже пред него? Може би да умре. Или пък не.

Чу Монк да шепне нещо на хижаря. Беше използвал амонячна сол, за да го свести достатъчно, та да може да стане. Щом обаче го развързаха, дъртият чешит се развилня: като сипеше псувни, които едва не я накараха да се изчерви, свали окачената над камината пушка, готов да раздава правосъдие.

Гласът на Грей стана по-рязък и привлече вниманието ѝ.

— Четирийсет минути? Трябва да се махнем от острова за четирийсет минути?

Тя се намръщи и погледна навън. За какво ставаше дума? Както и да е, отговорът трябваше да изчака. Войниците се раздвижиха и излязоха от прикритията си. Явно бяха получили чаканите заповеди. Плен или смърт — каквото и да ги очакваше, беше вече решено.

Сейчан вдигна пистолета и каза:

— Ще си имаме гости!

[1] Проклет да съм (исл.) — Б.пр. ↑

19.

31 май, 08:34

Възвишение Сан Рафаел, Юта

Каи се промъкна в малката спалня за гости в задната част на пуеблото. Ханк Канош се бе навел над лаптопа си, но не гледаше екрана. Седеше, скрил лицето си в ръце, явно разкъсван от мъка. Каи се почувства ужасно заради натрапването и си помисли дали да не излезе, но беше дошла по заръка на чичо си.

— Професор Канош...

Той се сепна и бързо свали ръцете си. Вторачи се в дланите си, сякаш се изненадваше къде са били.

— Извинете — каза тя.

Той се пресегна да затвори лаптопа. Каи зърна за миг отворен имейл и някакъв странен надпис в полето за текст, много подобен на писмеността от златните плочки. Явно се беше опитвал да работи, да се разсее по някакъв начин.

Пейнтър им беше позволил достъп до интернет през криптираната сателитна връзка. Можеха да проверяват пощата си и да четат новините, но не и да комуникират. „Никакви имейли, никакъв Фейсбук“. Последното беше насочено най-вече към нея.

Канош пое дълбок треперлив дъх и се овладя.

— Какво има, Каи?

— Чичо Кроу ме помоли да ви извикам в дневната. Искане да говори с вас, преди да пристигнат другите.

Той кимна и стана.

— Около чичо ти все има нещо, а?

Каи се осмели да му се усмихне. Той стисна рамото ѝ, докато минаваше покрай нея, и тя трепна от докосването, издавайки колко е нервна.

— Ще остана тук — каза Каи. — Чичо Кроу иска да поговорите насаме.

— В такъв случай по-добре да не го карам да чака.

След като той излезе, Каи тихо затвори вратата. Погледна компютъра. Не ѝ се искаше да проверява имейла си, тъй като се

страхуваше какво ще намери там. Въпреки това любопитството я привличаше към лаптопа. Не можеше да бяга вечно от кашата, която бе забъркала. Рано или късно трябваше да се изправи пред последствията — но засега беше достатъчно да се открие на света по този малък начин.

Настани се на все още топлия от професора стол, отвори лаптопа и се загледа в светещия екран. Сега или никога. Стартира браузъра и отвори Gmail.

Със затаен дъх очакваше установяването на връзката. Наложиха се да седне върху ръцете си, за да не посегне към лаптопа и да затвори капака. Нима не можеше да изключи външния свят за още известно време? Но преди да успее да направи нещо, екранът се изпълни с редове непрочетени имейли. Прегледа списъка, като четеше само темите. Имаше малко спам и няколко пристигнали преди експлозията съобщения, но едно от писмата в началото на списъка привлече вниманието ѝ.

Смрази се, настръхна цялата и слепешком посегна да затвори лаптопа. Вече съжаляваше, че изобщо се е поддала на изкушението. Адресът на подателя бе `jh-wahya@cloudbridge.com`: личният имейл на основателя на УАХАЯ Джон Хоукс. Заглавието беше повече от красноречиво. Състоеше се само от три букви: WTF.

Знаеше, че няма начин да се измъкне, затова колебливо щракна върху съобщението и го отвори. Докато четеше, в стомаха ѝ сякаш се настани тежък камък. Приятелите и съмишлениците ѝ от УАХАЯ бяха всичко за нея. Бяха я приели, когато бе станала достатъчно голяма, за да се измъкне от системата на приемните семейства и беше оставена да се оправя сама. Поддържаха я финансово и емоционално, предлагаха ѝ семейната близост, която така мъчително ѝ липсваше след смъртта на баща ѝ.

Затова ѝ бе така трудно да чете горчивото писмо.

От: `jh-wahya@cloudbridge.com`

Относно: WTF

До: Каи Куочийтс <`willow3tree@gmail.com`>

Какво направи? Всички заложихме толкова много на твоята доблестна и мирна мисия, а тя се превърна пред очите ни в поражение, кръвопролитие и позор. Показват

лицето ти по всички национални медии с етикет терорист и убиец. Няма да мине много време и твоят позор ще стане наш. А ето че от теб няма нито вест, само крещящо мълчание. Да не би от правителството да ти плащат да ни предадеш и дискредитираш? Такива неща се говорят тук за теб.

Направих всичко по силите си да ги убедя да проявят търпение, да не правят прибързани заключения, но без някакво обяснение, без доказателство за верността ти към каузата ни не мога да сдържам вълците на вратата. Те настояват за кръв, докато аз само търся отговори.

Съветът на УАХАЯ се срещна преди час. Ако не успееш да изчистиш името си пред нас, нямаме друг избор, освен да се отречем от теб, да обявим действията ти за твоя самоинициатива, да те разобличим като истински терорист, извратил добрата ни кауза. Трябва да отговориш до 12:00 ч. днес, в противен случай ще дадем пресконференция.

ДХ

Каи затвори имейла. Дълбоко от гърдите ѝ напиреха сълзи. Представи си всичките си приятели, как се усмихваха и я прегръщаха преди да тръгне към планините. Спомни си как се задържа в прегръдката на Чейтън Шоу, един от най-пламенните защитници на младежката организация. Името на Чей означаваше „сокол“ на сиукски и чудесно подходеше на дългата му черна коса, която падаше свободно върху раменете му и се развяваше и при най-малкия полъх на вятъра. Преди два дни — което вече ѝ се струваше като преди цяла вечност — двамата бяха говорили в тишината на нощта да станат нещо повече от просто приятели.

Сега си мислеше за него и си представяше как ѝ обръща гръб, как я отблъсква. Тихо изхлипа и скри лице в ръцете си, за да скрие срама и сълзите си.

„Какво ще правя сега?“

08:35

Ханк Канош седеше на масата с гръб към огнището, благодарен на топлината от последните въглини. Пейнтър се настани от другата страна на масата. Едрият му партньор тихо похъркваше на пейката.

Кръговете под очите на Пейнтър ясно показваха, че и на него малко сън не би му се отразил зле, но нещо явно го тревожеше. Ханк подозираше, че това не е свързано с непосредствения им проблем. Пейнтър не бързаше да подхване темата, която искаше да обсъжда, дори изглеждаше някак разсеян. Ставаше нещо друго. Цяла сутрин не бе пускал телефона. Може би бе свързано със странното изригване, а може би имаше друг проблем. Едно бе сигурно — беше изнервен.

Накрая Пейнтър прочисти гърлото си и отпусна ръце на масата.

— Ще бъда честен с вас и се надявам на същото от ваша страна. Умряха хора и ще умрат още, ако не разберем по-добре онова, срещу което сме се изправили.

Ханк кимна.

— Разбира се.

— Разговарях с нашия геолог, който следи вулканичната активност на мястото на взрива. Смятаме, че имаме най-обща представа какво е било скрито в пещерата. Свързано е с манипулирането на материята на атомно ниво. Смятаме също, че онези древни хора са създали, било преднамерено или случайно, нестабилно вещество, което е активно и взривоопасно и изисква топлина, за да не се задейства. Именно затова е било скрито в геотермален район, където може да бъде съхранявано векове наред.

Чувството за вина жегна Ханк.

— Тоест, докато не го извадихме на студено.

— И то се е дестабилизирило. След експлозията е освободило нещо, което геологът ни нарича „наногнездо“ — безброй наноботи или микроскопични наномашини, които разяждат материята и имат потенциала да се разпространяват безкрайно. Но дали благодарение на късмета или предвидливостта на древните, горещината на изригналия вулкан е унищожила наногнездото.

Ужасен, Ханк за момент затвори очи. „Маги... какво направихме?“

— Значи затова старите предания за пещерата са предупреждавали никой да не нарушава покоя й — тихо рече той.

— И това може да не е *единствената* подобна пещера.

Ханк отвори очи и се намръщи.

— Какво искате да кажете?

— Че може би има друг такъв обект. В Исландия.

„Исландия ли?“

Пейнтър продължи с обяснението как мощният поток неутрино от взрива в Юта вероятно е запалил фитила на предполагаемия втори запас от това вещество.

— В момента нещото в Исландия се дестабилизира — завърши той. — Изпратихме хора на място да проучат положението, но ни липсва един ключов елемент от пъзела.

Ханк го погледна в очите и зачака.

— Имаме известна представа *какво* е скрито на тези места, но не и *кой* го е скрил. Кой са били онези древни хора? Защо приличат на представители на европейдната раса, а в същото време са били облечени като индианци?

Устата на Ханк пресъхна и той наведе глава и се загледа в ръцете си.

— Знаете нещо, Ханк — притисна го Пейнтър. — Чух ви да спорите с доктор Дентън в лабораторията му. Подобно познание може да бъде жизненоважно за разбирането на опасността, пред която сме изправени.

Ханк знаеше, че Пейнтър е прав, но тези отговори престъпваха опасната граница между родовото му наследство и вярата. Не му се искаше да разкрива онова, което подозираше, но за което нямаше допълнителни доказателства. Макар че сега може би разполагаше с такива.

— Беше просто теория — рече Ханк. — Освен физик Мат беше и ревностен мормон, също като мен. Дискусията ни — и заключенията на Мат — бяха по-скоро прищявка, за която тогава не си заслужаваше да се споменава.

Пейнтър наклони глава, без да откъсва очи от него.

— Но сега си заслужава.

— Споменаването на Исландия наистина може да се приеме като довод в полза на теорията на Мат.

— Каква теория?

— За да отговоря на това, трябва да сте наясно с една много дискутирана част от Книгата на Мормон. Според нашето писание

коренните жители на Америка били потомци на едно от изгубените племена на Израил, дошли тук след падането на Йерусалим около шестстотната година преди Христа.

— Чакайте малко. Да не искате да кажете, че според вас индианците са потомци на прокудени евреи?

— Да. И по-точно на Манасиевия клан на израилтяните.

— Но това е безсмислено. Има куп археологически свидетелства, че в Америка са живели хора много преди това.

— Зная. И да, Книгата на Мормон признава тези хора, тези първи жители на Америка. В нея дори се говори за хора, които живеели тук, когато пристигнало изгубеното племе. — Ханк вдигна ръка. — Но нека да продължа. Според Книгата на Мормон пристигналите в Америка израилтяни били два рода, водени от общ баща, Лехи. Родовете били нефити и ламанити. Ще прескоча подробностите, но накрая, около хиляда години по-късно, ламанитите избили нефитите и станали коренните племена, каквито ги познаваме днес.

Пейнтър не изглеждаше особено убеден.

— Това ми прилича по-скоро на расистко, отколкото на историческо предание. Освен това знам, че няма никакви ДНК свидетелства за генетична връзка между коренните жители на Америка и хората с европейски или блискоизточен произход.

— Съгласен съм. Генетичните изследвания убедително показват, че коренните американци са с азиатски произход и че най-вероятно са мигрирали през Беринговия пролив и са се разселили на юг. Повярвайте, през годините мормонските учени и историци са правели какво ли не, за да свържат коренните жители на Америка с евреите, но единственото, което са постигнали, е да станат за посмешище.

— В такъв случай не разбирам накъде биете.

— Повечето съвременни мормони вярват, че някакво изгубено племе на израилтяните *наистина* е стигнало до Америка и че са се сблъскали с местните кланове на коренните жители. — Ханк посочи себе си и Пейнтър. — Израилтяните се заселили сред племената ни, може би са правили опити да ги обърнат в своята вяра, да ги накарат да следват заветите на Авраам. Но новодошлите живеели повече или по-малко откъснато и накрая се превърнали просто в поредното племе сред многото други. Именно затова не са оставили генетична следа.

— Подобно обяснение изглежда по-скоро изсмукано от пръстите, отколкото убедително.

Ханк се подразни.

— Помолихте ме за помощта ми. Още ли я искате?

Пейнтър вдигна ръка.

— Извинявайте. Слушам ви. Но мисля, че знам накъде биете. Смятате, че мумифицираните тела в пещерата са били на хора от изгубеното племе на израилтяните.

— Да. И по-точно, че са нефитите, които Книгата на Мормон описва като белокожи, благословени от Бог и надарени с особени дарби. Това не ви ли звучи подходящо за нещастниците, които открихме?

— А какво става с убийците ламанити, които са ги затрили?

— Възможно е да са били индианци, приели вярата на новодошлите или сключили съюз с тях. Но по-късно през вековете нещо се е променило. Нещо е уплашило индианските племена и ги е накарало да унищожат нефитите.

— Значи твърдите, че описаната в Книгата на Мормон история е смесица от алегория и реални събития. Че изгубеното племе на израилтяните, племето на нефитите, е дошло в Америка и е станало едно от местните племена. А векове по-късно нещо е уплашило част от тези индианци, или ламанитите, и те са избили изгубеното племе.

Ханк кимна.

— Знам как звучи, но има и допълнителни доказателства, стига да сте готови да ме изслушате.

Пейнтър му махна с ръка да продължи, но още не изглеждаше убеден.

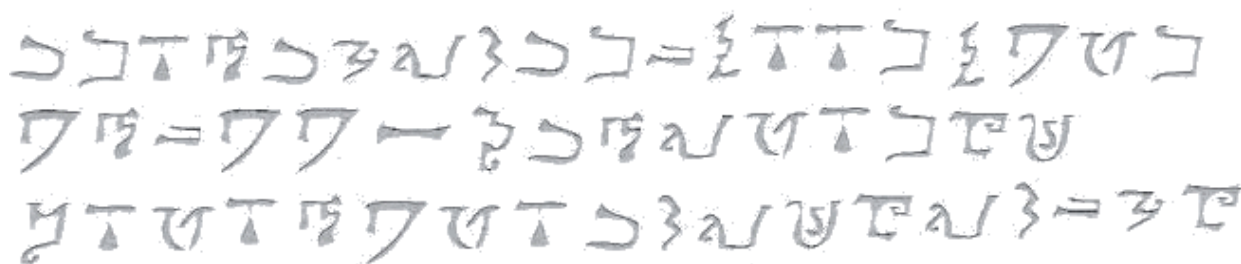
— Да вземем за пример думите със семитски корен, пръснати сред наречията на местните племена. Изследванията показват, че между иврита и тукашните езици има твърде много сходства, за да бъдат обяснени като случайно съвпадение. Например еврейската дума за мълния е *барак*. На езика на уто-ацтеките думата е *берок*. — Ханк докосна рамото си. — Това на иврит е *шекем*, а на уто-ацтекски — *сикум*. — Прокара ръка по голата кожа на ръката си. — *Гелед* на иврит. *Елед* на уто-ацтекски. Списъкът е много дълъг и не може да се дължи на съвпадение.

— Но какво общо има всичко това с мумифицираните останки от пещерата?

— Ще ви покажа. — Ханк стана и отиде до раницата си. Отвори я, взе каквото му трябваше и се върна на мястото си. Постави двете златни плочки на масата. — Книгата на Мормон е написана от Джоузеф Смит въз основа на златни плочи, дарени му от ангела Морони. Твърди се, че плочите били покрити с непозната писменост; някои казват, че с йероглифи, докато за други е стар вариант на иврит. На Джоузеф Смит била дадена способност да преведе надписите и преводът станал Книгата на Мормон.

Пейнтър придърпа една от плочките.

— А надписът тук?

— Преди да пристигнете снощи, копирах няколко реда и ги изпратих на един колега, специалист по древни езици от Близкия изток. Преди малко ми отговори. Надписът го е заинтригувал. Успял е да го разпознае. Това *наистина* е форма на протоиврит.

Пейнтър се наведе напред — явно интересът му се засили.

— Първият, дал име на тази писменост, бил един учен от шестнайсети век, Парацелз. Той я нарекъл „азбука на маговете“. Твърдял, че я е научил от ангел и че писмеността била в основата на необичайни способности и магия. Всичко това ме кара да се питам дали Джоузеф Смит не е попаднал на подобно съкровище плочки и ги е превел, за да научи от тях историята на онова изгубеното племе на израилтяните и да я запише.

Пейнтър се облегна назад. Съмнението в очите му си оставаше, но вече не бе така пренебрежително. По-скоро изглеждаше замислен.

— А да не забравяме и Исландия — рече Ханк.

Пейнтър кимна. Вече започваше да намества парчетата от картината.

— Ако онези древни майстори на нанотехнологията, учени, магове, маги или както там са се наричали, наистина са от изгубено

племе на израилтяните, ако са бягали през Атлантическия океан с нещо, което са искали да запазят, но не са били сигурни дали ще се справят с дългия път...

Ханк завърши вместо него:

— Щом стигнали до Исландия, огнена земя в леденото море, те са намерили идеалното топло място, където да скрият поне част от взривоопасното си съкровище, преди да продължат за Америка.

— Ханк, мисля, че може и...

Прекъсна го шумът на гуми върху чакъл. Беше далечен, но приближаваше бързо. Пейнтър рязко се обърна и в ръката му сякаш от нищото се появи пистолет. Забърза към вратата.

Ковалски се надигна, оригна се и се огледа замаяно.

— Какво?... Какво изпуснах?

Пейнтър погледна през прозореца и остана така цяла минута, докато шумът се усилваше. Накрая видимо се отпусна.

— Това са приятелите ви Алвин и Айрис. Май са намерили последния ни гост.

08:44

Старата очукана „Тойота“ спря в центъра на каменните колиби сред облак от пясък и прах и Пейнтър излезе от сянката на верандата. Макар да беше още утро, светлината обливаше пустошта наоколо и я боядисваше в нюанси на аленото и златното. Присвил очи от силното слънце, той приближи да помогне на Айрис да слезе от мястото на шофьора. Алвин скочи от другата страна.

Двамата съсухрени старци, приближаващи осемдесетте, приличаха на стари хипита с изрисуваните си ризи и избелели джинси с разръфани подгъви. Външният им вид обаче се подчертаваше от традиционни елементи на индианците хопи. Айрис беше сплела дългата си сива коса на плитка, украсена с пера и тюркоази. Косата на Алвин беше оставена да пада свободно, а голите му ръце бяха стегнати в дебели гривни от ковано сребро с инкрустирани миди и тюркоаз. И двамата имаха бродирани пояси с типичен хопи дизайн, но вместо мокасини от волска или еленова кожа носеха туристически обувки, избрани от каталога на някой спортен магазин.

— Е, поне не сте изгорили пуеблото — отбеляза Айрис, докато оглеждаше постройките с ръце на кръста.

— Само кафето — каза Пейнтър и ѝ намигна.

Отиде до задната врата на джипа, за да помогне на последния член на групата да слезе. Снощи Пейнтър бе казал, че иска да говори с някой от старейшините на юта, човек от племето на дядото, който беше убил собствения си внук, за да запази тайната на пещерата. Явно онзи старец беше знаел нещо. Може би другите от племето му също знаеха. Трябваше му човек, който да хвърли известна светлина върху пещерата и историята ѝ. Алвин и Айрис бяха отишли да вземат стареца от автогарата, за да не се налага на Пейнтър и останалите да се показват на публични места.

Пейнтър посегна към дръжката на вратата, готов да помогне на стареца, но тя се отвори сама. От колата слезе млад мъж, най-много на двайсет и две. Пейнтър погледна в колата, но вътре нямаше друг човек.

Стройният младеж протегна ръка. Беше с тъмносин костюм, праметнал през ръка сакото и развързаната си вратовръзка. Бялата му риза бе с разкопчана яка.

— Аз съм Джордан Апавора, старейшина на племето северни юта.

Явно си даваше сметка за абсурдността на думите си, защото се усмихна смутено. Пейнтър подозираше, че смущението не е сред типичните черти на хлапето. Ръкуването му беше силно и твърдо. Под официалната риза определено се криеха мускули. Младежът отметна дългата си черна коса от очите си и огледа кръга постройките.

— Може би трябва да изясня — рече той. — На практика съм член на съвета на старейшините. Представявам дядо си, който е стар и почти съвсем глух, но умът му си остава остър като бръснач. Топля мястото му на срещите на съвета, вода си бележки, обсъждам проблеми с него и гласувам от негово име.

Пейнтър въздъхна. Всичко това бе много хубаво, но този млад юта не беше старейшината, когото се надяваше да разпита — някой, който да познава древните предания и забравените истории на племето.

Усмивката на Джордан стана по-широка и по-топла.

— По изражението ви личи, че сте разочарован, но дядо ми не би могъл да издържи такова дълго пътуване. — Той си разтърка задника. — При тукашните пътища вече щеше да е в болница за поредната

смяна на ставите. А като се замисля за последния километър и половина, май и на мен ми предстои първата смяна.

— Тогава да опънем крака — обади се Алвин, доказвайки мъдростта на собствената си възраст. Махна им към верандата на пуеблото, но прегърна жена си през кръста и кимна към една съседна постройка. — Ние с Айрис ще измислим някаква закуска, докато вие се разберете.

Пейнтър разбираше, че двамата домакини ги оставят да говорят насаме, но предвид промяната на обстановката това не беше необходимо. Все пак не би се отказал от една святна закуска. Повече Джордан към сянката на верандата. Ковалски вече беше там и се люлееше на един стол с крака на парапета. Погледна Пейнтър и завъртя очи — явно и той не беше особено впечатлен от „старейшината“.

Канош също се появи, следван от Каи. Якото му куче също дойде да подуши крака на новоодошлия.

Джордан отново се представи и стеснението отново му пролича, когато стисна ръката на Каи. Тя също се запъна и отговори съвсем тихо, след което отиде в другия край на верандата и се престори, че случващото се не я интересува, но продължи да го следи крадешком, криейки очи зад кичурите коса.

Пейнтър се прокашля и се облегна на парапета с лице към останалите.

— Предполагам, че знаете защо помолих да дойдете чак тук — каза на Джордан.

— Да. Дядо ми и Джими Рийд бяха добри приятели. Случилото се... онази стрелба в пещерата... е истинска трагедия. Познавах много добре внука му Чарли. Тук съм да ви помогна по всякакъв начин и да отговоря на всичките ви въпроси.

Думите му прозвучаха като казани от политик и Пейнтър заподозря, че Джордан е изкарал поне една година в юридически колеж. Младият юта беше дошъл да помогне, но нямаше да позволи племето му да бъде държано отговорно за разигралите се в планината събития.

Пейнтър кимна.

— Благодаря, че дойдохте, но всъщност ни трябваше човек като Джими Рийд, който е бил възпитан според традициите и познава подробно историята на пещерата.

Джордан изобщо не се смути.

— Това е ясно. Вестта стигна до дядо ми, който ме прати тук тайно, без никой друг да знае. Племето юта смята, че сме отказали молбата ви.

Пейнтър го изглежда преценяващо. „Май все пак не е било губене на време“.

Джордан не се смути от острия му поглед.

— Само двама старейшини знаели за съществуването на пещерата. Местоположението ѝ в планината било отбелязано на стара карта върху кожа. Именно дядо ми разказал на Джими Рийд за нея. А снощи разказа на мен.

За миг в очите на младежа се появи страх. Той погледна към облените от слънчева светлина скали и се помъчи да го прогони.

— Шантави истории... — промълви тихо.

— За мумифицираните тела и за онова, което е скрито вътре ли? — подкани го Пейнтър.

Джордан бавно кимна.

— Според дядо ми запазените в пещерата тела били на клан от велики шамани, загадъчна раса от хора с бледи кожи, дошли тук с велики дарове и мощ. Наричали се тоутсий унстоу пуутсийв.

— Народът на Зорницата — преведе Канош и се обърна към Пейнтър. — Която изгрива всяка сутрин от *изток*.

Джордан кимна.

— Според старите предания чужденците наистина дошли от *изток*.

Пейнтър и Канош се спогледаха. Професорът явно смяташе, че тези хора са дошли от един много по-далечен изток.

„Неговото изгубено племе на израилтяните... нефитите на мормоните“.

— След като се заселили в тези земи — продължи Джордан, — тоутсий унстоу пуутсийв научили на много неща нашия народ, събирали шамани из целия запад. Вестта за ученията им стигнала надалеч и привличала все повече и повече хора, които станали един голям клан.

„Ламанитите“ — помисли си Пейнтър.

— Тоутсий унстоу пуутсийв били много почитани, но хората и се страхували от тях заради силата, която владеели. През вековете те живеели предимно затворено. В търсене на още знание нашите шамани

започнали да си съперничат помежду си, да не зачитат предупрежденията, направени от чужденците. И един ден едно пуебло племе от юг откраднало могъщо съкровище от тоутсий унстоу пуутсийв. Крадците обаче нямали представа какво се озовало в ръцете им и си навлекли тежка участ. Почти целият им клан загинал. В гнева си останалите племена се надигнали срещу оцелелите от пуеблото и избили всеки мъж, жена и дете, докато не заличили племето напълно.

— Геноцид — прошепна Канош.

Джордан сведе глава в знак на съгласие.

— Това ужасило тоутсий унстоу пуутсийв. Те знаели, че подобно познание е твърде мощно и съблазнително за племената, които продължавали да воюват. Затова събрали всичките си членове и скрили съкровищата си на свещени места. Мнозина били избити, докато се опитвали да избягат, а оцелелите нямали друг избор освен да отнемат собствения си живот, за да запазят тайната си.

Пейнтър следеше Канош с крайчеца на окото си. Това ли беше войната между нафити и ламанити, описана в Книгата на Мормон?

— Само шепа от най-надеждните ни старейшини научавали за тези гробници — съкровищници, в които се пазела и историята на тоутсий унстоу пуутсийв, изписана върху злато.

Канош пое дълбоко дъх и се извърна. Очите му блестяха, може би от напирани сълзи. Това бе поредното потвърждение на всичко, в което вярваше за народа си, за мястото му в историята и в Божия план.

Въпреки това Пейнтър, който отдавна бе отчужден от собствената си родова памет, оставаше скептик.

— Има ли някакво доказателство за тази история?

Джордан не отговори веднага. Известно време разглеждаше върховете на обувките си, преди да вдигне глава.

— Не зная, но дядо ми казва, че ако искате да научите повече за тоутсий унстоу пуутсийв, трябва да отидете на мястото, където е започнал краят им.

— Какво означава това? — кисело попита Ковалски.

Джордан се обърна към него.

— Дядо ми знае къде са срещнали участта си крадците на съкровището. Знае също и името им. — Погледна останалите поред. — Били са анасази.

Пейнтър не успя да скрие изумлението си. Анасазите бяха клан от древния народ пуебло, обитавал предимно района на Четирите ъгъла на САЩ^[1] и известен както с изсечените си в скалите домове, така и със загадъчното си и внезапно изчезване.

Канош го погледна многозначително.

— На езика навахо „анасази“ означава „древен враг“. — И допълни: — Анасазите изчезнали някъде между хилядната и хиляда и стотната година. Водят се обаче разгорещени спорове каква е причината за изчезването им. Има различни теории — за голяма суша или войни между племената. Според една от най-новите хипотези, предложена от археолозите от Колорадския университет, племето било въвлечено в религиозна война, която по ожесточеност не отстъпвала на войните между християни и мюсюлмани. Твърди се, че някаква нова религия ги накарала масово да се преселят на юг, а малко след това целият клан загинал.

Тази теория определено пасваше на древното предание, разказано от дядото на Джордан. Пейнтър се обърна към младежа.

— Казахте, че дядо ви знаел къде крадците анасази срещнали участта си.

— Ако имате карта на Югоизтока и по-точно на Аризона, ще ви покажа.

Всички влязоха вътре. След яркото утринно слънце пуеблото беше тъмно като пещера и Каи запали няколко фенера. Пейнтър извади карта на Четирите ъгъла и я разгъна на масата.

— Покажете ми.

Джордан разгледа набързо картата, наклонил глава на една страна.

— На около четиристотин и осемдесет километра южно от нас — каза и се наведе. — Точно до Флагстаф. А, ето го.

И постави пръст на мястото.

Пейнтър прочете името на глас:

— Национален парк кратер Сънсет.

„Е, това определено се връзва...“

— Май вървим от вулкан на вулкан — измърмори Ковалски.

Пейнтър започна да крои планове.

— Идвам с вас — каза Канош.

Пейнтър понечи да възрази. Искаше да остави професора тук с Каи, за да не пострадат.

— Мои приятели проляха кръвта си и загинаха — настоя Канош. — Искам да видя всичко. А кой знае какво ще намерите в Аризона? Може да ви потрябвам като специалист.

Пейнтър се намръщи, но нямаше основателна причина да отхвърля подобно предложение.

Ковалски стигна до същото заключение.

— Звучи ми добре.

Каи пристъпи напред и отвори уста. Пейнтър знаеше какво иска да каже и вдигна ръка.

— Ти оставаш при Айрис и Алвин. — Посочи Джордан с пръст. — Вие също.

И двамата щяха да са в по-голяма безопасност тук, а и не искаше да се разчува накъде са тръгнали. Каи изглеждаше готова да настоява, но погледна Джордан и като че ли размисли. Накрая просто скръсти ръце на гърдите си.

Пейнтър си помисли, че всичко е решено, но Джордан пристъпи напред и извади от джоба си сгънат лист. Изглеждаше готов да му го даде, но спря.

— Преди да тръгнете, дядо ми каза да ви дам това. Но първо трябва да споделя още нещо. Този път от мое име, не от името на дядо ми.

— Какво?

— Легендите, които ви разказах, са свещени и са се предавали векове наред от старейшина на старейшина. Дядо ми ги разказа на мен само защото наистина вярва, че вече е твърде късно.

Ковалски се размърда.

— Какво ще рече „твърде късно“?

— Дядо ми вярва, че духът, освободен от онази пещера в планините, никога няма да бъде спрян. И ще унищожи света.

Пейнтър си спомни описанието на Чин на „наногнездото“, което се разширявало от мястото на взрива, и си представи микроскопичните машини, разрушаващи всяка материя, до която се докоснат. Вероятността разрухата да се разпространява безкрайно изглеждаше ужасяваща.

— Но той *беше* спрян — каза Пейнтър. — Изригналият вулкан натика джина обратно в бутилката.

Джордан го погледна в очите.

— Това е било само началото. Дядо казва, че духът ще се понесе по земята и ще сее унищожение, докато не остане единствено пясък.

Пейнтър изстина. Описанието беше плашещо сходно с теорията на физиците, че потокът неутрино от Юта е запалил фитила на друг запас наноматериал. Спомни си предупреждението на Кат за предстоящата експлозия в Исландия.

Джордан му подаде сгънатия лист.

— Дядо ми не таи надежда, но искаше да сподели с вас това. Знакът на тоутсий унстоу пуутсийв. Пожелава ви той да ви поведе там, където трябва да идете.

Пейнтър взе листа и го разгъна. Съдържанието му нямаше смисъл, но въпреки това коленете му се подгънаха. Поклати невярващо глава. Разпозна двата символа, изрисувани с въглен — знака на тоутсий унстоу пуутсийв.

Лунен сърп и малка звезда.

Елемент от знака на Гилдията.

[1] Районът между Ню Мексико, Аризона, Юта и Колорадо — Б.пр. ↑

20.

31 май, 14:45

Остров Елирей, Исландия

„Трийсет и две минути...“

Грей погледна през прозореца и стисна по-здраво пистолета. Ако физиците бяха прави, островът щеше да се взриви малко след три следобед. Дотогава трябваше да се разкарат оттук. Имаше само един проблем... не, по-точно осем проблема.

Опитните командоси бяха заели сигурни позиции пред малката хижа и я държаха на прицел. Преди няколко минути бяха започнали да щурмуват, но после внезапно се изтеглиха зад базалтовите скали.

— Защо не нападат? — попита Оли. Старият хижар стоеше до камината с пушката в ръце. Беше здравата пребит и макар да се беше разфучал, след като Монк го освободи, чакането явно го изтощаваше.

— Сигурно също като нас са научили, че островът ще гръмне — отвърна Сейчан, без да откъсва очи от прозореца. — Просто ни държат тук, докато не успеят да се измъкнат.

Думите ѝ се оказаха пророчески — стъклата задрънчаха от тракането на перки. Транспортен хеликоптер мина ниско над хижата и продължи към ливадата. Въздушният поток от двата ротора приведе тревата, когато машината увисна неподвижно и затърси безопасно място за кацане сред разхвърляните камъни.

„Трябва да се качим на този вертолет“ — помисли си Грей.

— Там! — извика Сейчан и посочи. — Оттатък ливадата, при канарите. Имаме си още компания.

Грей откъсна очи от хеликоптера и видя какво я е разтревожило. Появиха се още тичащи войници — идваха откъм димния знак, бележещ неотдавнашния взрив. Отпред тичаше човек с цивилно облекло — туристически боти, дебел панталон и разкопчано тежко яке. Беше на средна възраст и притискаше раница към шкембето си. Зад него двама войници почти влачеха носилка, натоварена с малки каменни кутии.

Явно бяха успели да си пробият път до съкровищницата на острова. Всички съмнения на Грей изчезнаха, когато зърна блясъка на злато по кутиите. Един от войниците замаха като обезумял на хеликоптера да кацне.

„Със сигурност знаят, че островът ще се взриви“.

Тропот на кубинки го накара да се обърне. Монк тичаше към тях, останал без дъх.

— Проверих зад хижата. Изглежда чисто.

— Трябва да действаме бързо. Евакуират се.

— Да, видях хеликоптера — отвърна Монк.

След като Грей се увери, че всеки знае какво да прави, Оли и Монк заеха позиции на прозорците, а той и Сейчан излязоха тичешком през задната врата.

— Да се надяваме, че старецът е с ума си — каза Сейчан.

Грей залагаше живота им на това. Хиждарят познаваше този остров от шейсет години. Ако някой знаеше тайните му, това бе той.

Изскочиха навън и се втурнаха приведени през огряната от слънцето ливада. Хижата ги скриваше от командосите. Грей се насочи към едно малко зелено възвишение. Оли му го беше посочил и му бе казал какво да очаква. Въпреки това, докато го заобикаляше, едва не падна в зейналата от другата му страна яма.

Сейчан го сграбчи за ръката и го дръпна в последния момент. Хълмчето всъщност бе стар, отдавна изстинал мехур лава, кух отвътре. От другата му страна се стигаше до източника на мехура — магмена тръба. Гърлото на тунела зееше наред напуканите базалтови камъни, подобни на изпотрошени зъби.

Стигнаха до мястото, където купчина отломки им позволяваше да се спуснат в дупката, и Грей светна фенера. Лъчът освети тунел с гладки стени, широк колкото да мине един човек.

— Хайде — каза Грей и забърза напред.

Според Оли тунелът минаваше под хижата и стигаше до малка пещера под ливадата. Тя беше нещо като кръстопът. От нея започваше друг тунел, който излизаше на повърхността от другата страна на ливадата. Хиждарят беше надраскал набързо карта. Грей беше научил наизуст пътя, но си спомни и описанието на капитана на траулера: „Това място е надупчено като швейцарско сирене от вятъра и

дъждовете“. Човек лесно можеше да се изгуби тук — а те нямаха време за грешки.

Стигнаха пещерата за по-малко от минута. Подът беше осеян с камъни. Насъбралата се дъждовна вода се плискаше в краката им, въздухът миришеше на плесен и сол. Грей се завъртя в кръг и освети помещението. Имаше поне пет изхода. А Оли беше отбелязал на картата само *четири*.

С бясно разтуптяно сърце Грей се върна при тунела и почна да проверява всеки отвор. Беше му казано да тръгне по втория тунел. Първият се оказа просто цепнатина. Насочи лъча в нея. Цепнатината свършваше след около два метра. „Това брои ли се? Или Оли го е пропуснал, защото не е истински тунел?“

Старият хижар му се беше сторил здравомислещ и практичен. Придържаше се само към важните детайли. Грей се довери на впечатлението си, пренебрегна пукнатината, подмина следващия тунел и спря пред онзи след него. Това трябваше да е *вторият* проход, отбелязан на картата на Оли.

Наистина се оказа магмена тръба, което бе добре, но тя се спускаше *надолу*. Това не му се струваше правилно, но пък не можеше да губи време. Пое дълбоко дъх и влезе. Тунелът беше по-тесен и от първия.

— Сигурен ли си, че това е пътят? — попита Сейчан.

— Ще разберем.

Грей забърза напред и вече започваше да се съмнява в решението си, когато тръбата започна да се изкачва към повърхността. След още една безкрайна минута стана почти светло и Грей изгаси фенера. До тях достигна звукът на роторите.

После се появи ослепително яркият отвор. Появи силен вятър и песъчинки зажилиха лицето му.

Грей се обърна към Сейчан.

— Трябва да сме съвсем близо до хеликоптера.

Тя кимна, извади пистолета си и му направи знак да продължи напред.

Грей пробяга останалото разстояние, но накрая забави крачка и предпазливо приближи отвора. Тунелът излизаше сред ръбести камънаци, приличащи на гигантски пръчки. Той тихо изпълзя навън и

се скри зад един. Зад него Сейчан се измъкна безшумно и се промъкна зад друг.

Грей прецени ситуацията.

Хеликоптерът беше кацнал само на десет метра от тях, явно току-що — двама войници тъкмо отваряха страничните му врати. Двайсетината командоси се бяха скупчили малко встрани.

Носилката лежеше на тревата, все още неразтоварена. В една счупена кутия лъщяха златни плочки.

„Точно като в пещерата в Юта“.

Цивилният, когото бе забелязал преди малко, стоеше до носилката и продължаваше да притиска раницата към гърдите си. Сега Грей успя да разгледа лицето му по-добре. Руса коса, бледа кожа, нацупени устни и рехавя брада. Лице на човек, водещ лек живот, човек, на когото не му допада да е на място като това. Щом вратата на хеликоптера се отвори, той се втурна напред. Войниците му помогнаха да се качи.

В другия край на ливадата хижата бе тъмна и смълчана. Монк чакаше сигнала му. Трудно би могъл да го пропусне.

Грей се прицели. Пълнителят на „Зиг Зауер“ Р226 имаше дванайсет патрона. Още толкова имаше в пистолета на Сейчан. Всеки изстрел бе от значение. Сейчан също зае позиция, готова за действие.

Грей си избра войника, който охраняваше хеликоптера. Не можеше да рискува някой от противниците да намери прикритие вътре. Дръпна спусъка.

Пистолетът изтрещя оглушително, последва гърмежът на оръжието на Сейчан. Мишената на Грей залитна. Още преди войникът да падне на земята, Грей се прицели и простреля гърлото на втори.

За няколко мига настъпи пълна суматоха. Войниците се забутаха като овце, мъчеха се да разберат кой стреля по тях. Един от осмината командоси, които бяха дошли първи, стреля към хижата.

От постройката му отговори пушечен изстрел, който пръсна едно от стъклата на хеликоптера.

„Браво, Оли!“

Погледите на всички се насочиха към хижата.

Груба грешка.

Докато всички гледаха не накъдето трябва, Грей свали още двама, докато Сейчан съсредоточи огъня си върху осмината

командоси, които бяха обсадили хижата. Точността ѝ беше плашеща — успя да свали четирима от наистина голямо разстояние.

Докато тя презареждаше, Грей насочи вниманието си към двамата най-близки войници. Те отстъпваха и се приближаваха към скривалището им, без да осъзнават дебнещата ги опасност. Грей свали и двамата, като изпразни пълнителя си, докато тичаше приведен към тях.

Трябваше им повече огнева мощ.

Стигна до повалените и грабна автомата на единия, без да спира. Сейчан го следваше по петите, като продължаваше да стреля с пистолета. Грей превключи на автоматична стрелба и стреля от бедро. Откосът повали още неколцина войници и принуди останалите да се отдалечат от хеликоптера и да потърсят убежище зад скалите.

Сейчан се добра до другия автомат.

Двамата заедно се метнаха в хеликоптера.

Единственият вътре беше тлъстият цивилен. Мъчеше се да извади пистолет от кобура на кръста си, но Сейчан стовари автомата върху главата му и го просна в безсъзнание, след което се втурна в пилотската кабина.

Грей продължи да стреля и преградният му огън беше достатъчно силен, за да позволи на Монк и Оли да изскочат от хижата. Двамата тичаха приведени, а Грей ги прикриваше. Монк също откри огън, с което още повече обезкуражи противника.

Двамата стигнаха живи и здрави до хеликоптера. Грей им помогна да се качат и затвори вратата. Ушите му пищяха от стрелбата.

По хеликоптера затракаха куршуми, но двигателите вече вдигаха обороти. Явно Сейчан се бе оказала достатъчно убедителна — или пък пилотът знаеше, че островът всеки момент ще се взриви.

Грей си погледна часовника.

„Още четири минути...“

Оставаше им дори време да си поемат дъх.

Грешеше.

Невероятен взрив разтърси хеликоптера. Земята под него подскочи и Грей се просна на четири крака. Двигателите зареваха. Подметната от труса, машината се издигна несигурно, а вратата зейна — явно в бързината Грей не я беше затворил добре.

Половината остров беше забулена в дим, може би вече дори я нямаше.

— Грей! — изрева Монк.

Грей се извъртя и видя как цивилният се хвърля към вратата, все така вкопчил се в раницата. Лицето му беше в кръв. Грей се претърколи след него и сграбчи единия ремък на раницата. Съдържанието ѝ несъмнено бе важно, щом този тип беше готов да умре, но да не го остави в ръцете им. Цивилният обаче не пускаше. Беше прекарал ръка през другия ремък, преди да се хвърли от хеликоптера.

Увисна, закачен за раницата, и рязко дръпна Грей към отворената врата. Легнал по корем, наполовина повесен от хеликоптера, Грей продължаваше да стиска ремъка. Цивилният се гърчеше, дърпаше се надолу с безценния си товар.

Грей се плъзна още навън, но изведнъж нещо тежко затисна краката му и го закова за пода.

— Държа те — каза Монк.

Хеликоптерът се издигаше. Част от вулканичния конус се откъсна и тежко се плъзна към морето. Дълбоки пукнатини плъзнаха по остатъка от острова. Мъжете долу се втурнаха във всички посоки, за да се спасят, но нямаше как да избягат.

Дори по въздух.

Хеликоптерът се разтресе и внезапно пропадна няколко метра. Грей запълзя навътре. Монк се мъчеше да го задържи да не падне от вратата.

— Губим височина! — извика Сейчан от кабината.

Преди Грей да успее да реагира, изтрещя пистолет. Нещо опари ухото му. Грей погледна надолу. Врагът му висеше на една ръка, но най-сетне бе успял да извади оръжието си. Ако хеликоптерът не бе пропаднал така внезапно, Грей щеше да е труп.

Не че му се очертаваше още много живот.

Когато пилотът успя криво-ляво да стабилизира машината, упоритият цивилен се прицели по-добре. Този път нямаше начин да пропусне — щеше да стреля почти от упор.

Мъжът се усмихна на Грей, извика нещо на френски и дръпна спусъка. Гърмежът бе оглушителен — но не беше от пистолет. А от пушка.

Оли стоеше разкراчен над Грей с димящо оръжие в ръце.

Половината лице на цивилния беше изчезнало. Отпуснатата ръка бавно се измъкна от ремъка и тялото му полетя към останките на острова.

Монк издърпа Грей и трудно спечелената му награда в хеликоптера и изсумтя:

— Отсега нататък да не си подал ръка или крак навън. Грей стисна ръката на Оли.

— Благодаря.

— Длъжен бях да му го върна. — Оли опипа счупения си нос. — Никой не може да ме фрасне в муцуната и да му се размине.

Хеликоптерът отново се разтресе и запропада надолу. Всички се хванаха за дръжките и зачакаха спускането да спре. Не спря. Грей впери поглед в отворената врата. Разпадащият се остров се издигаше към тях. В най-дълбоките пукнатини вече сияеше тъмночервен огън и вещаеше, че най-лошото тепърва предстои.

Хеликоптерът бавно започна да се върти около оста си.

Сейчан подаде глава от кабината и викна:

— Изгубихме напълно налягането в задната перка!

И добави онова, което бе очевидно за всички:

— Падаме!

21.

31 май, 09:05

Възвишение Сан Рафаел, Юта

Каи стоеше на сянка на верандата и гризеше пиньола. Айрис беше набрала семената от растящите в района дървета и сега беше вътре и ги печеше на тигана, за да отдели ядките и да ги смели на брашно.

Айрис искаше да ѝ покаже как се прави и как да не изгори ядките, но Каи знаеше, че възрастната хопи просто се опитва да я разсее. Вместо това тя се взираше в малкото облаче, което се отдалечаваше в пустошта. Без да губят време, Пейнтър и останалите бяха събрали нещата си и бяха отпратили с взетия под наем джип. Взеха дори кучето.

Но не и нея.

Досега успяваше да обуздае гнева си — знаеше, че няма да ѝ донесе нищо добро. Огорчението все още гореше като въглен в корема ѝ. Беше замесена в тази бъркотия още от самото начало. Заслужаваше да види края ѝ. Всички казваха, че трябва да понесе последиците от постъпките си като зряла жена, но в същото време се отнасяха с нея като с момиченце.

Лапна още една ядка и я сдъвка. Беше свикнала да я изоставят. Защо днес трябваше да е различно? Защо трябваше да очаква нещо повече от чичо си?

Но дълбоко в себе си го беше очаквала.

— Тоя тип е доста опак.

Каи се обърна към стоящия на прага Джордан Апавора. Беше сменил костюма с каубойски ботуши, избеляла синя тениска и черни джинси и колан с голяма сребърна тока във формата на бизонска глава.

— Значи Пейнтър Кроу ти е чичо, така ли? — попита той.

— Далечен. — Точно в момента беше готова напълно да скъса роднинската им връзка.

Джордан излезе на верандата. В едната си ръка държеше каубойска шапка, а в другата — шепя димящи ядки. Сигурно ги беше

взел направо от тигана. Забеляза, че го гледа, и метна една в устата си.

— На езика пайют се наричат тоовут — каза, докато дъвчеше. — Знаеш ли името им на хопи?

Тя поклати глава.

— Ами на арапахо или навахо? — попита Джордан, вече широко усмихнат. Приблужи се към нея. — Изглежда, че домакинята ни иска да сподели всичко, което знае за пиньолите. Знаеш ли, че боровата смола се използвала като дъвка и че служела за мехлем за рани? Явно навремето е била „Орбит“ и аспиринов едновременно.

Тя се извърна, за да скрие усмивката си.

— Трябваше да се спасявам, преди да е започнала да ме учи на танца за дъжд на хопи — заговорнически прошепна той.

— Просто се опитва да помогне — сгълча го Каи, но не успя да се сдържи и отново се ухили.

— Е, какво ще правим сега? — попита Джордан и нахлупи каубойската шапка. — Можем да се разходим до каньона Трите пръста. А и внуците на Алвин са оставили велосипедите си... може да покараме и до Коритото на Черния дракон.

Тя го погледна, мъчеше се да прецени мотивите му. Загорялото му лице с високи скули, на чийто фон очите му блестяха, изглеждаше невинно и открито. Но тя подозираше, че в поканата му има нещо повече от предложение да потренират и да се наслаждават на природните красоти. Беше забелязала честите погледи, които ѝ хвърляше. Дори сега усети как се изчервява и пристъпи към отворената врата. Вече имаше човек, който се интересуваше от нея, който бе важен за нея.

Представи си Чейтън Шоу с приятелите ѝ от УАХАЯ. Да излезе с Джордан беше като предателство. Вече се беше компрометирала достатъчно. Още я болеше от онзи имейл. Нямахте намерение да разваля нещата още повече.

— По-добре да се навъртам наоколо — каза тя. — В случай, че се обади чичо ми...

Тъпо извинение дори в собствените ѝ уши, но той не каза нищо и заради това ѝ бе още по-трудно да му обърне гръб и да влезе вътре. Неволно го сравняваше с Чей, чиято пламенна енергия често бе притъпена от пейот, гъби или трева. Макар че познаваше Джордан от по-малко от час, имаше нещо по-чисто и открито в племенната му

гордост, във всеотдайната му обич към дядо му, в начина, по който търпеливо изслушваше наставленията на Айрис.

Сякаш усетил вниманието ѝ, той пак ѝ се усмихна и тя побърза да влезе. Скри се в задната стая. Имаше нужда да остане сама.

Стоеше в тъмното, сложила длани върху пламналите си бузи. „Какви ги върша?“

Бутонът на затворения лаптоп светеше като зелено котешко око в мрака. Пейнтър беше оставил сателитната чиния и един от телефоните в случай, че се наложи да се свърже с тях. Беше благодарна за това.

Имаше нужда да се разсее. Отиде до бюрото, седна и отвори лаптопа. Страхуваше се, че ще види второ съобщение от Джон Хоукс, но трябваше да провери. Влезе в профила си и след безкрайно чакане видя, че няма нова поща. Понечи да затвори компютъра, но погледът ѝ се насочи към запазения имейл от основателя на УАХАЯ. Отвори го отново. Искаше да го прочете пак, може би като един вид наказание, може би да види дали наистина е толкова лошо, колкото го е запомнила.

Докато четеше, не почувства отчаяние както миналия път — вместо това гневът ѝ растеше с всеки следващ ред. Вече беше огорчена от това, че Пейнтър я беше зарязал, и сега разбра, че Джон Хоукс се опитва да направи същото. Да се отърве от нея, за да си няма повече проблеми.

„След всичко, което направих... след всичко, което рискувах...“

Преди да премисли, натисна бутона за отговор. Нямахте намерение да го изпраща. Просто искаше да изпусне парата, да ѝ олекне. Затрака бързо на клавиатурата, изливаше яростта си през върховете на пръстите. Написа дълго писмо, в което заявяваше, че е невинна, и обясняваше как в момента изчиства името си без каквато и да било помощ от УАХАЯ. Подчерта последното — и това ѝ хареса. Изрази отвращението си от липсата на вяност и подкрепа от страна на организацията към един от собствените ѝ членове. Изброи всичките си постижения и приноси за каузата. Написа на Джон Хоукс колко много означава за нея УАХАЯ и как това предателство и недоверие са я наранили ужасно.

Докато пишеше последните думи, очите ѝ вече бяха пълни със сълзи. Знаеше, че идват някъде дълбоко отвътре, от рана, която нямаше да зарасне. Искаше да бъде обичана такава, каквато е — с добрите, с

лошите, с благородните и със слабите ѝ страни, а не да бъде захвърляна, когато присъствието ѝ причинява неудобства. Накрая осъзна истината. Искаше да бъде обичана така, както я бе обичал баща ѝ. Заслужаваше го. Искаше да го изкрещи на целия свят.

Вместо това впери поглед в екрана и в отговора си — и направи най-доброто. Придвижи курсора и пръстът ѝ увисна над бутона. Пейнтър беше казал, че интернет връзката е надеждно кодирана.

Тогава каква опасност можеше да има?

Каи пое донякъде контрола върху собствения си живот и натисна ИЗПРАТИ.

09:18

Солт Лейк Сити, Юта

Тихият звън оповести пристигането на ново съобщение и Рафе се усмихна. Погледна си часовника. Часове по-рано, отколкото бе предполагал. Нещата се развиваха великолепно. Протегна се с удоволствие. Беше облечен в мек хотелски халат и по чехли. Косата му беше още влажна от душа.

Огледа президентския апартамент, намиращ се на последния етаж на хотел „Гранд Америка“ в сърцето на Солт Лейк Сити. За първи път, откакто бе дошъл тук, се чувстваше почти у дома си, заобиколен от всички европейски атрибути на помещението — ръчно изработени черешови мебели в стил Ришелъ, карарски мрамор в просторната баня, гоблени на фламандски майстори от седемнайсети век. От френските прозорци се разкриваше завладяваща гледка към планините и грижливо поддържаните градини далеч долу.

Сподавено ридание и подсмърчане помрачиха доброто му настроение.

Обърна се към мършавия младеж, съблечен съвсем гол и вързан за един от стилните столове за хранене. Устата му бе залепена с лепенка, от носа му се стичаха сополи. Давеше се и се мъчеше да си поеме въздух. Очите му бяха изцъклени като на ранена лисица.

Но не беше лисица.

А ястребът на Рафе... ястребът, който беше пуснал на лов.

В биографичните данни на Каи Куочийтс бяха изброени връзките ѝ, сред които бяха и УАХАЯ, пламенните млади вълци, борещи се за

правата на коренните американци. Отне му по-малко от час да разбере къде се е сврял лидерът на организацията. Беше дошъл в Солт Лейк Сити, за да следи отблизо събитията в планините, готов за разобличаването, което вървеше с подобна трагедия. Но явно Джон Хоукс имаше и други нужди. Берн го беше прибрал от един стриптийз клуб до летището. Индианският активист очевидно обичаше бели руси жени с щръкнали изкуствени гърди.

Пленникът отново изскимтя.

Рафе вдигна пръст.

— Търпение, господин Хоукс. Скоро ще продължим с вас. Бяхте много полезен. Но нека първо се уверим, че ловът ви е бил успешен.

Не им беше много трудно да убедят Джон Хоукс да помогне на каузата им. Два от пръстите му още сочеха към тавана. Ашанда ги беше счупила с лекота, сякаш бяха сухи клечки. Със своите крехки кости Рафе много добре познаваше точно тази болка. През живота си си бе чупил всеки пръст на ръцете и краката.

И то невинаги случайно.

Накрая спечелиха сътрудничеството на г-н Хоукс и получиха всички необходими знания и подробности около Каи, за да съчинят писмо, целящо да измъкне малката птичка от скривалището ѝ. И писмото явно бе свършило работа.

„При това много по-бързо, отколкото очаквах...“

Беше ѝ определил краен срок да отговори. Птичката изобщо не си бе губила времето. Той също не смяташе да се бави.

— Сър, успяхме да дешифрираме текста на съобщението — съобщи му компютърният специалист на екипа.

Рафе се обърна към него. Техникът се водеше просто Т. Дж. и Рафе така и не прояви достатъчно любопитство да научи какво се крие зад инициалите. Беше американец, мършав, често под въздействието на стимуланти, за да седи пред компютъра дни наред. Сега стоеше пред редицата мини-мейнфрейм/сървъри, свързани помежду си с Cat-6 кабели и широколентова връзка с интернет.

Рафе не разбираше нищичко от това. Интересуваха го единствено резултатите.

— Текстът всеки момент ще се появи на екрана ви, сър. Следим айпи адресите, триангулираме сателитните възли, филтрираме

сървърните връзки и пуснахме алгоритъм за определяне на маршрутите на пакетите.

— Просто ми кажете откъде е било изпратено.

— Работим по въпроса.

Рафе завъртя очи при използването на множествено число. Т. Дж. беше елементарен помощник. Истинската компютърна магьосница, Ашанда, седеше в центъра на змийското гнездо от кабели и оборудване и дългите ѝ пръсти танцуваха по три клавиатури бързо и елегантно като пръстите на гениален пианист. Но вместо да чете ноти, погледът ѝ следеше сменящи се редове код. На друг екран сървър и портали образуваха преплетена мрежа, плъзнала по векторната карта на планетата. Нищо обаче не можеше да се опъне на Ашанда. Защитните стени се катурваха пред нея като плочки на домино.

Удовлетворен, Рафе отиде при лаптопа си и отвори писмото на Каи Куочийтс. Почукваше с пръст устната си, докато четеше изблика на тийнейджърски угризения и наранени чувства. Някъде дълбоко в себе си изпита съчувствие, предизвикано от страстта ѝ, от пълното ѝ разкриване на екрана. Хвърли поглед към Джон Хоукс и изведнъж му се прииска да му счупи трети пръст или направо ръката. Лидерът явно употребяваше безскрупулно последователите си, като се възползваше от младостта и устрема им. А после ги оставяше да си понасят последствията, докато самият той обираше лаврите.

Това се наричаше лоша управленска практика.

Т. Дж. подсвирна и привлече вниманието му. Беше се навел над рамото на Ашанда.

— Май успява! — с писклив глас възкликна той. — Разбива последните врати!

Рафе приближи и побутна асистента да се разкара. Щом ги очакваше победа, искаше да се наслади на момента заедно с Ашанда.

Застана зад нея и прошепна в ухото ѝ:

— Покажи ми какво можеш...

Тя с нищо не показа, че го е чула. Беше потопена в собствения си свят, подобно на всеки човек на изкуството. Това беше стихията ѝ. Нали казват, че ако човек изгуби някакво сетиво, някое друго става по-силно. И това бе новото сетиво на Ашанда, цифровото продължение на самата нея.

Рафе прокара длан по ръката ѝ и усети старите неравности под кожата ѝ. Подобни белези бяха ритуална практика, разпространена в някогашното ѝ африканско племе. Личаха повече, когато за пръв път се появи в семейния замък. Сега можеше да ги усети единствено с върховете на пръстите си, сякаш четеше брайлово писмо.

— Почти стигна! — задъхано възкликна Т. Дж.

Ашанда съвсем леко се наклони към бузата на Рафе.

Той усети от разстояние топлината на кожата ѝ. Никой не разбираше истински отношенията им. Самият той не можеше да ги изрази с думи и същото определено важеше и за нея. Двамата бяха неразделни от деца. Тя бе неговата бавачка, болногледачка, сестра, довереница. През целия му живот тя бе онзи безмълвен кладенец, в който можеше да изрече своите надежди, страхове и желания. В замяна той ѝ предлагаше сигурност и живот без недоимък, но също така любов, понякога дори физическа, макар това да се случваше рядко. Беше импотентен — страничен ефект от чупливите му кости. Изглежда, дори най-интимното му *кокалче* беше повредено.

Заразглежда ръцете ѝ, които летяха между клавиатурите. Спомни си моментите насаме, когато тя понякога огъваше пръста му, измъчвайки го между агонията и екстаза, докато накрая го чупеше. Не беше мазохизъм. В болката имаше чистота, която намираще за освобождаваща. Тя го учеше да не се страхува от слабостта на тялото си, а да я прегърне, да достигне изначалния извор на усещането, което бе уникално за него.

Ашанда едва чуто въздъхна.

— Успя! — извика ликуващо Т. Дж. и вдигна ръце като футболен запаянко след гол.

Рафе се наведе още по-близо до нея и бузата му докосна нейната.

— Чудесна работа — прошепна в ухото ѝ.

Без да помръдва, впери поглед в екрана. Цифровата карта се бе уголемила и светещите зелени линии се събираха в една точка в Юта. Рафе погледна мястото и се усмихна на щастливото съвпадение да открие собственото си име на екрана.

— Сан *Рафаел* — каза той. Веселото настроение повдигна духа му. — О, просто съвършено.

Обърна се към Джон Хоукс.

Онзи го гледаше с широко отворени очи.

— Май вече няма да имаме нужда от нашия ловен ястреб — промълви Рафе.

Тръгна към голия мъж, който нададе висок уплашен стон. Рафе смяташе, че дължи на Джон Хоукс малък подарък за услугите му. В случая — урок по добри управленчески практики, нещо, което определено му липсваше.

Застана зад него и заклещи с ръка тънкото му гърло. Чупенето на врат изобщо не беше така лесно, както изглеждаше по филмите. Наложих се да направи три опита. Урокът обаче беше добър. Понякога дори лидерът трябва да изцапа ръцете си. Това помага за поддържането на бойния дух.

Отстъпи назад, като бършеше заслужената пот от челото си.

— И след като приключихме с това... — Рафе протегна ръка към Ашанда. — Ще продължим ли нататък, *ma chaton noir*?^[1]

[1] Мое черно коте (фр.) — Б.пр. ↑

22.

31 май, 15:19

Над остров Елирей, Исландия

Грей и Сейчан се наместиха зад пилота. Ръката ѝ се беше вкопчила в китката му, колкото за да се задържи, толкова и от ужас.

Хеликоптерът пропадеше в спирала към огнения ад. Роторите виеха над главите им и се мъчеха да ги задържат във въздуха. Навън се издигаха кълба пушек, нагорещени камъчета тракаха по машината като градушка. Въздушните всмукатели поемаха отломките и задавяха двигателите още повече.

Пилотът се бореше с една ръка с лоста за управление между краката му, а с другата щракаше превключвателите по конзолата. Беше враг, един от наемниците командоси, но в момента съдбите им бяха преплетени — и крайният изход не се очертаваше да е добър.

— Прецакани сме! — извика пилотът. — Нищо не мога да направя!

Димящата разпадаща се канара на острова летеше нагоре към тях. Пукнатините продължаваха да раздират стария конус. В най-дълбоките пропасти бушуваха пламъци. Ледената морска вода нахлуваше в тях и при допира си до разтопената скала изригваше на врящи гейзери.

Под тях беше същински ад.

Грей знаеше, че единствената им надежда е в морето, но водата беше ледена и щеше да ги убие за минути. Той се настани в празната седалка на втория пилот, долепи лице до изпъкналия прозорец и огледа водите около острова. По океана играеха ослепителни слънчеви зайчета, твърде радостни предвид обстоятелствата. Колоната пушек и пара от острова обаче хвърляше тъмна сянка на юг. И в тези тъмни води се виждаше бяло петънце.

— Натам! — Грей посочи надолу и надясно. — Твое два часа! Южно от острова.

Пилотът се обърна към него. Лицето му бе мъртвешки бледо под шлема.

— Какво...

— Кораб. — Сигурно беше траулерът на капитан Хулд. — Давай натам.

Пилотът наклони хеликоптера и се вгледа в бялата точка.

— Виждам го. Не знам дали ще имам достатъчно подемна сила да се махна от острова, да не говорим да стигна толкова навътре в морето.

Въпреки това знаеше, че няма друг избор. Хвана лоста за управление и насочи падането им на юг. Дори тази малка маневра причини допълнителна загуба на височина. Останал само с един работещ ротор, хеликоптерът се понесе неудържимо надолу. Островът изпълни цялото им полезрение. Корабчето изчезна някъде зад отвесните скали.

— Няма да успеем... — каза пилотът, като продължаваше да се бори с лоста и оборотите.

Гейзер от вряла вода и пара изригна от една цепнатина пред тях и се изстреля високо в небето. Хеликоптерът се блъсна в него и за един шеметен миг останаха слепи. В следващия момент водната колона остана зад тях и видяха, че се носят стремглаво към извивката на вулканичния конус — той се издигаше като каменна вълна пред тях и им препречваше пътя към морето.

— Няма достатъчно мощност! — изрева пилотът през воя на роторите.

— Нищо, пробвай! — извика му Грей.

Сушата приближаваше. Грей мярна трупите на говедата по ливадата, убити от високата температура или отровните газове — или пък просто умрели от ужас.

И изведнъж ливадата под тях се отдалечи.

„Отново се издигаме“.

Пилотът също го забеляза.

— Не е от мен! — Посочи алтиметъра. — Продължаваме да падаме!

Грей се наведе към прозореца и се загледа надолу. Разбра грешката си. Хеликоптерът не се издигаше — *сушата пропадеше*.

Пред очите му от конуса се откъсна парче, разцепено от кипящата цепнатина под тях. Четвърт от острова бавно се килна и се плъзна към морето, като пияница от стол.

Каменната стена пред тях се наклони и изчезна, откривайки път към морето. Но все още не бяха в безопасност.

— Ще минем на косъм! — извика пилотът.

Канари се търкаляха и по ливадата. Един къс скала прелетя покрай прозореца.

Пилотът изруга и наклони хеликоптера, за да избегне сблъсъка.

Продължаваха да се носят към ръба на конуса. Той още пропадеше, но неохотно. Пилотът изстена, стиснал лоста с две ръце. Грей активира управлението на втория пилот. Нямаше опит с този вид машини, но можеше да помогне със силата си. Задърпа лоста. Той оказа съпротива и Грей изпита чувството, че се мъчи да повдигне хеликоптера с лост.

— Няма смисъл! — изрева пилотът. — Дръжте се! Ще се раз...

И се блъснаха.

Колелата и плъзгачите се треснаха в назъбения ръб на конуса и се откъснаха с писък на раздиран метал. Носът на хеликоптера се килна напред. През предното стъкло зашеметеният Грей видя за миг черното море, когато машината остави разпадащия се остров зад себе си.

Хеликоптерът се запремята. Светът около тях се въртеше като калейдоскоп.

15:22

Машината се въртеше бясно и тъмното море се появяваше и изчезваше пред Сейчан. Тя се бе вкопчила в дръжката на тавана, опряла крака в някаква греда. Монк крещеше отзад, старият хижар му пригласяше пискливо. До нея Грей полетя напред и си удари главата в предното стъкло.

Закопчаният за седалката си пилот продължаваше да се бори с уредите за управление и опитваше какво ли не, за да овладее машината, да забави падането ѝ. С едно последно дърпане на лоста носът на хеликоптера леко се повдигна и въртенето се забави.

Грей отлетя назад и се блъсна в пилота. От главата му течеше кръв и покриваше половината му лице.

Пилотът го избута.

— Махай се оттук! Дръжте се здраво!

Сейчан се пресегна, сграбчи Грей за яката на якето и го задърпа назад. Двамата се катурнаха в товарния отсек. Монк се мъчеше да закопчае Оли за една седалка.

Страничната врата се отваряше и затваряше и разкриваше моментни изгледи към останките от острова. Откъсналият се ръб на конуса падна във водата, вдигайки огромна вълна. Зад него пушекът от няколко отвора скриваше по-голямата част от сушата. В сърцето на мрака имаше червен фонтан, който вреше на повърхността и от време на време изхвърляше огнени пръски високо във въздуха.

Но още по-плашещо беше морето, което летеше към тях.

Оставаха само секунди. Сейчан избута зашеметения Грей до покритата с мрежа за товар стена. Той разбра и уви ръцете си в ремъците. Сейчан понечи да направи същото, но точно тогава гигантската вълна, предизвикана от разпадащия се остров, се надигна под хеликоптера, за да ги посрещне.

Сблъсъкът беше ужасен. Тялото ѝ се залепи за пода. Чу писък на метал — и тишина, когато ледената вода изпълни кабината. Вълната подхвърли тялото ѝ като парцалена кукла. Кракът ѝ се удари в нещо остро, което разкъса джинсите и остави огнена дияра по бедрото ѝ. После водата я запрати към Грей, чиято глава все още беше във въздушен джоб. Той се опита да я хване с едната си ръка. Тя се помъчи да се добере до мрежата.

И двамата не успяха.

Течението я повлече и я изхвърли през отворената врата сред пяна и мехурчета. Сейчан се премятеше през глава, давеше се със солената вода и оставяше кървава дияра. Под нея разбитият хеликоптер потъваше в тъмните дълбини сред разрастващ се облак петрол. Не видя никой друг да излиза от машината, докато тя изчезваше в мрака.

„Грей...“

Нищо не можеше да направи. Дори да можеше да се гмурне, хеликоптерът вече беше потънал прекалено дълбоко. Никой не можеше да стигне до повърхността, без да се удави.

Изгубила надежда и отчаяна, Сейчан се опита да преглътне болката и се обърна. Заплува към слабата слънчева светлина. Едва сега осъзна колко дълбоко е била завлечена. С изгарящи дробове, несигурна дали ще успее, тя зарита към повърхността. Ледената вода я прерязваше като бръснач.

И тогава нещо тъмно премина над нея и препречи слънцето — черна гладка сянка. Сейчан замръзна. Появиха се други сенки и започнаха да кръжат около нея, прорязваха водата с перките си. Една

мина съвсем близо, като завъртя огромното си око. Сейчан усети интелигентността в блясъка му, а също и коварство. И глад.

„Косатки...”

Привлечени от кръвта ѝ.

Макар студът да я пронизваше до кости, през тялото ѝ внезапно премина гореща вълна. Сейчан погледна надолу, усетила опасността.

Черно туловище се носеше нагоре към нея. Пастта се отвори и разкри безброй остри зъби.

Сейчан изкрещя, нагълта вода и зарита лудо.

Нямаше полза.

Зъбите пробиха панталона ѝ и достигнаха плътта.

15:24

Задържал дъх, останал почти без въздух в потъващия хеликоптер, Грей освободи товарните ремъци с безчувствени от студа пръсти. От налягането главата му пулсираше и сякаш някой забиваше карфици в черепа му. Откъсна гумения куб от гнездото му и го освободи.

Блъсна се в Монк, който също беше освободил своя пакет. Партньорът му държеше Оли с едната си ръка. Старецът като че ли бе в безсъзнание, а може би вече се беше удавил. Грей бе проверил пилота малко след падането. Беше мъртъв, все още закопчан за седалката. От гърлото му стърчеше парче метал.

Нямаше надежда за него.

Щом се сдобиха с всичко необходимо, Монк и Грей изплуваха през отвора в сумрачните води. Слънцето и въздухът бяха далеч горе. Никога нямаше да стигнат сами повърхността, особено ако искаха да опитат да съживят Оли. Грей обаче дължеше живота си на стареца. И смяташе да му върне услугата.

Предаде гумения си пакет на Монк. От устните на приятеля му излязоха мехури; изкуствената му ръка стискаше въжената дръжка. Грей прочете агонията в очите му и си помисли, че той самият сигурно изглежда по същия начин. Ако не станеха първо жертви на студа, липсата на въздух скоро щеше да ги убие.

Хвана се с една ръка за колана на Монк, готов да задържи Оли между двамата. Но преди това се пресегна и дръпна въжето на бутилката сгъстен въздух до куба.

Още с първото дръпване спасителният сал се наду над главите им. Обикновено тези салове се хвърляха от вертолети на давящи се моряци. Грей се надяваше, че новото му приложение ще ги спаси. Салът незабавно се понесе нагоре — отначало бавно, после все по-бързо и по-бързо.

Секунди по-късно се носеха през водата като стрели.

Грей се държеше здраво за Монк и Оли, докато летяха към повърхността. Водата около тях ставаше все по-светла. Грей облекчи крещящата нужда от кислород, като леко издиша, за да излъже дробовете си, че в следващия момент ще поемат въздух.

Надяваше се това да не е само трик.

Полезрението му се стесни от липсата на кислород, пред очите му притъмня и му бе трудно да определи още колко им остава.

В следващия миг излетяха във въздуха като изстреляни тапи на шампанско и цопнаха обратно в морето. Грей успя да не изпусне Оли. Монк продължаваше да държи сала.

Грей се закашля и почна да плюе солена вода. Монк помъкна сала към него. На носа му ярко примигваше сигнална светлина. Изпълзяха в него от леденото море, разтреперани и с тракащи зъби. Грей просна Оли на дъното, а Монк бързо го прегледа.

— Не диша, но долавям слаб пулс.

Монк обърна стареца и започна сърдечен масаж. Не беше лесно на огъващата се гумена повърхност. Кожата на хижаря беше придобила плашещ сивкавоморав оттенък, но медицинското образование на Монк не можеше да му позволи да се откаже. Приложи му дишане уста в уста.

Грей се замоли наум. Беше задължен на Оли. А и пътуването до проклетия остров вече им струваше твърде много. Свали раницата, която бе принадлежала на единствения цивилен сред екипа командоси, и я пусна на дъното на сала. Беше я взел от хеликоптера. Нямахше намерение да я изоставя. Тя бе всичко, което можеше да покаже като резултат от мисията.

Но на каква цена?

Огледа водите около сала. Още виждаше в ума си как водата отнася Сейчан от него и как тя изчезва през отвора. Не таеше големи надежди. Сейчан не би могла да оцелее повече от няколко минути в тези ледени води.

Къде ли беше?

Огледа се, но гъстият дим се стелеше над морето южно от острова и скриваше всичко. Виждаше само на няколко метра. Носеше се остра миризма на горяща сяра и сол, но поне за момента беше топло.

Слънцето беше смътно оранжево петно в небето. Островът бе доста по-ярък от него. Останките на Елирей се намираха само на около двеста метра — черна сянка, увенчана с огнена корона. Пламъците се издигаха високо, бели ленти светеща лава се стичаха по склоновете. Парата обгръщаше разбитите брегове и бележеше мястото, където разтопената скала се срещаше с леденото море.

И се носеше неописуем тътен и грохот.

Все още бяха твърде близко до острова.

Това стана ясно, когато се чу оглушителен гръм, съпроводен от огнен фонтан. Димът се завихри още по-буйно, а от небето се посипа гореща пепел, която съскаше във водата и жилеше откритата кожа. Заваляха и камъни — невидими от пушека, но се чуваха как падат във водата.

Тихо кашляне накара Грей да се обърне.

Оли пое дъх и отново се изкашля. От устата и носа му излезе още вода. Монк се дръпна с облекчение назад и помогна на стареца да се надигне. Хижарят седна и се огледа замаяно, после изграчи:

— Винаги съм знаел, че ще свърша в Хелвити!

Монк го тупна по рамото.

— Още не си в ада, старче.

Оли се огледа.

— Сигурен ли си?

Пепелта заваля по-силно, носеше се като огнен сняг, покриваше водата с тънък бял пласт. Голям въглен падна върху един от понтоните на сала и преди някой да успее да го махне, стопи полиуретановата повърхност. Въздухът засъска и засегнатата страна започна да спада.

— Трябва да се отдалечим от острова — каза Грей. — Да се махнем от тази пепел. Ще се наложи да гребем с ръце.

— Можем пък да се качим на стоп — отвърна Монк и посочи зад Грей.

Над водата се разнесе рев на сирена.

Грей се обърна. Носът на малко призрачно, но познато корабче се подаде от пушека и се насочи към тях.

Риболовният траулер на капитан Хулд.

Корабчето се плъзна покрай тях, управлявано от вещата ръка на сина на Хулд.

Капитанът им се хилеше от кърмата.

— Какво направихте с острова ми, fjandanum?^[1]

Помогна им да се качат. Оли още беше без сили и се наложи Грей и Монк да го пренесат на ръце.

— Като мокри кокошки сте — продължи Хулд. — Елате. Пригответе сме одеяла и сухи дрехи.

— Как ни намерихте? — попита Грей.

— Видях ви светлинката. — Хулд посочи сигналния светодиод на носа на сала. — Пък и не можехме да напуснем района, преди да ви намерим. Тя нямаше да ни позволи.

От щурмовата кабина изкуцука тънка фигура, увита в одеяло, с бинтован от прасеца до бедрото десен крак.

„Сейчан...“

Грей едва не изпусна Оли от внезапното желание да се втурне към нея.

Изненаданият Монк изруга.

— Адски шантаво обаче — каза Хулд. — Онова стадо косатки се въртеше около нас откакто започнаха фойерверките, досущ като уплашени деца, хванали се за полата на майка си. А после изведнъж изчезнаха. Помислих си, че ни зарязват. И половин минута по-късно цъфнаха отново с вашата жена, почти удавена, и я избутаха до корабчето.

Грей знаеше, че макар косатките да са известни като „китове убийци“, това прозвище е погрешно. Нямаше нито един случай, в който живееща на свобода косатка да е нападнала човек. Тъкмо напротив — подобно на близките им роднини делфините, косатките понякога защитаваха хората във водата.

Явно игривото стадо, хранено и уважавано от Хулд, бе отвърнало на добрия жест.

Сейчан доуцука при тях. Изглеждаше повече ядосана, отколкото изпитваща облекчение.

— Можех да изплувам и сама.

Хулд сви рамене.

— Но те не мислеха така. А познават тези води по-добре от теб, моето момиче.

Сейчан го изгледа намръщено.

— Ще се погрижа за Оли — каза Монк и пое хижаря. — Искam да го стопля и да го прегледам по-обстойно. Погълнал е много вода.

Всички се бяха нагълтали, но Грей не възрази. Хулд тръгна да помага на сина си, но не и преди да ги запознае с новините.

— Слушах късите вълни. Говори се, че изригването е предизвикало и други изригвания по рифта, който разделя морското дъно тук. Преди всичко да приключи, може да се сдобием с още един-два острова.

И с тези злокобни думи ги остави сами на палубата.

Сейчан стоеше със скръстени на гърдите ръце. Избягваше погледа на Грей и се взираше в морето. Корабчето се отдалечаваше от взривения остров и бавно излизаха от облака пепел.

— Мислех си, че си мъртъв — прошепна тя. Поклати глава. — Но... не можех да се откажа.

Грей пристъпи до нея.

— Радвам се, че не си се отказала. Спаси живота ни, като си накарала Хулд да остане.

Тя го погледна изпитателно, сякаш искаше да разбере дали не ѝ се подиграва. Онова, което видя, я накара бързо да се извърне, но не и преди Грей да забележи пробягалата несигурност в погледа ѝ — нещо изключително рядко за нея.

Сейчан се сгуши по-плътнo в одеялото. Настъпи кратко мълчание.

— Претърси ли вече торбата? — попита тя.

Грей я изгледа неразбиращо, после се сети за раницата, която бе зарязал на палубата.

— Не, разбира се — отвърна той. — Кога да го направя?

Тя го погледна и вдигна вежда.

Права беше. Нищо не им пречеше да го направят веднага.

Грей отиде до раницата, коленичи и отвори главното отделение. Сейчан застана над него.

Той прегледа подгизналото съдържание. Нямаше много — две мокри тениски, химикалки, бележник, чиито страници бяха станали на каша. Между няколко ризи обаче, може би служещи за мека подложка, имаше нещо в найлонова торба с цип. Грей я извади.

— Какво е това?

— Прилича ми на стара книга... или може би дневник.

Грей дръпна ципа.

Беше малко, подвързано в кожа томче с трошливи от времето листа. Той го отвори внимателно. Страниците бяха запълнени със спретнат почерк и скици, нарисувани с опитна и точна ръка. Определено беше дневник.

— На френски е.

Обърна на първата страница, където имаше пищно изрисувани инициали.

— А. Ф. — прочете на глас той и впери поглед в Сейчан. И двамата знаеха кой е авторът на дневника.

Аршар Фортескю.

[1] По дяволите (исл.) — Б.пр. ↑

23.

31 май, 10:12

Флагстаф, Аризона

— Би трябвало да е наблизно — каза Ханк Канош от задната седалка.

Потънал в мисли, Пейнтър гледаше през прозореца сменящите се пейзажи на високата пустиня. Обедното слънце оцветяваше всичко в нюанси на аленото и златното, нарушавани тук-там от по-тъмни петна пелин и бодливи дървета юка.

Ковалски шофираше по шосе 89. Бяха пристигнали само преди петнайсет минути с частен самолет от летището в Прайс, Юта, и сега продължаваха на североизток от Флагстаф. Целта им, кратерът Сънсет, се намираше на четирийсет минути път от града.

— Търсим Огнен път петстотин четирийсет и пет — каза Ханк. Кучето на професора се бе настанило на другия край на задната седалка и бе залепило нос за стъклото, след като видя един заек да се отдалечава с подскоци от пътя. — Това е шейсеткилометрово отклонение от главния път, което минава през парка и няколко стари публо. Нанси Цо ще ни чака в центъра за посетители при входа.

Нанси Цо беше от племето навахо, но също така и рейнджър от националния парк. Ханк вече беше провел няколко дискретни разговора с познати и бе открил кой познава най-добре района. По време на полета Пейнтър също беше прочел каквото може за парка. Всички го бяха направили. Кат беше изпращала купища допълнителна информация от Вашингтон, но Пейнтър предпочиташе да се запознае с положението лично. Планът бе да разпитат Нанси и да видят какво могат да научат от нея.

Въпреки всичко на Пейнтър му бе трудно да се съсредоточи. Беше научил от Кат за събитията в Исландия, бе изслушал разпространените новини за изригването. Целият архипелаг южно от Исландия димеше и се тресеше. Освен на острова се бяха задействали и два подводни вулкана, които изхвърляха лава по морското дъно и го издигаха все повече.

Към Европа се беше понесъл гигантски вулканичен облак. Летищата вече затваряха. Грей беше успял да изпревари тези събития и в момента летеше обратно за Вашингтон с награда — стар дневник, принадлежал на френския учен Аршар Фортескю.

Но дали той щеше да хвърли някаква светлина върху положението?

— Ето я отбивката — каза Ханк, наведе се през седалката и посочи.

— Виждам — кисело отвърна Ковалски. — Не съм спял.

Ханк се облегна на мястото си. Всички бяха станали раздразнителни от недоспиване. В пълно мълчание отбиха от шосето и продължиха по двулентовия път.

Нямаше начин да сбъркат целта си. Високият триста метра конус се издигаше над островите от борове и трепетлика. Възвишението бе най-младият и най-малко ерозиралият кратер във вулканичното поле на Сан Франциско. Оттук започваха над шестстотин вулкана с различни форми и размери. Повечето бяха изстинали, но под тази част на Колорадското плато магмата продължаваше да къкри близо до повърхността.

Пейнтър се замисли за земетресенията и магмените бомби, тормозили района преди хилядолетия. Представи си пороя пламтящи въглени и облаците горяща пепел, предизвикващи пожарища и превръщащи дните в нощи. Полето от пепел покриваше площ от две хиляди квадратни километра.

С приближаването вече можеха да различат характерната особеност на вулканичното възвишение, на която то дължеше името си. През деня короната под кратера сияеше в яркочервено, изпъстрено от ивици и петна в ярки жълти, лилави и изумрудени тонове, сякаш кратерът винаги е осветен от залязващото слънце. Пейнтър обаче беше прочел достатъчно и знаеше, че в този ефект няма нищо магическо. Оцветяването се дължеше на изхвърлянето на оксидирано желязо и сярна шлака, уталили се в горната част на конуса при последното изригване.

От задната седалка Ханк предложи едно не толкова научно обяснение.

— Чел съм легендите на хопи за това място. Планината е свещена за индианците от района. Те вярват, че тук разгневените

богове унищожили някакви зли хора с огън и разтопени скали.

— Не звучи като легенда — каза Пейнтър. — А доста прилича на историята, разказана от дядото на Джордан, а и за самата история на това място. Вулканът е изригнал през хиляда шейсет и четвърта година, горе-долу по времето на изчезването на анасазите.

— Така е. Но най-интересното е, че в същата легенда се предупреждава, че унищожените *още* са тук, останали като духове пазители на това място. Което, разбира се, ме кара да се питам *какво* охраняват.

Пейнтър впери поглед в червения конус и се замисли за същото. Дядото на Джордан беше намекнал, че тук има нещо скрито, нещо, което може да хвърли светлина върху древните тоутсий унстоу пуутсийв, митичното изгубено племе на израилтяните според Ханк.

Докато минаваха през портала на националния парк Ковалски посочи напред.

— Това ли е нашата дама?

Пейнтър се поизправи. Стройна млада жена слизаше от бял джип „Чероки“ със сини сигнални светлини на покрива. Беше облечена с колосана сива риза със значка, зелени панталони, черни кубинки и служебен колан с кобур. Щом стъпи на земята, тя си сложи широкопола шапка и тръгна към колата им.

Ковалски тихо подсвирна от възхищение.

— Не мисля, че приятелката ти във Вашингтон би одобрила това — предупреди го Пейнтър.

— Имаме уговорка. Позволено ми е да гледам, но не и да пипам.

Пейнтър би трябвало да го сгълчи, но не можеше да не се съгласи с преценката му за рейнджърката. Но пък колкото и поразително да изглеждаше, тя не можеше да се сравнява с Лиза. Беше разговарял с приятелката си преди час, за да я увери, че всичко е наред. Беше отишла в централата на Сигма при Кат, когато ситуацията ескалира.

Пейнтър свали стъклото на прозореца и Нанси Цо мина откъм неговата врата. Кожата ѝ беше като медна мока, очите — тъмен карамел, подчертани от дълга черна коса, прибрана на плитка.

— Рейнджър Цо? — попита той.

Тя огледа купето и попита скептично:

— Вие ли сте историците?

Явно инстинктите ѝ бяха съвършени като външния ѝ вид. Но пък рейнджърите трябваше да вършат какво ли не и да се занимават с неща, вариращи от наглеждането на природните ресурси до справянето с всевъзможни нелегални дейности. Бяха едновременно пожарникари, полицаи, естествоизпитатели, историци и защитници на културни ценности — а често и психолози, тъй като правеха всичко възможно да защитават ресурси от посетители, посетители от ресурси и посетители от посетители.

Тя посочи близкия паркинг.

— Оставете колата там. После ми кажете за какво всъщност става дума.

Ковалски се подчини. Докато паркираше, погледна Пейнтър и устните му оформиха едно „Уау“.

Пейнтър отново не можеше да не се съгласи.

Не след дълго всички вървяха по чакълена пътека. Беше средата на деня в средата на седмицата, така че наоколо не се виждаха други хора. Изкачваха се към кратера през рядка борова гора по маршрут, отбелязан като „Магмен поток“. На по-слънчевите места растяха цветя, но по-голямата част от пътя бе по пемза и шлака от древния поток. Минаха покрай няколко странични конуса, известни като *хорнитос* или „малки пещи“ на испански — миниатюрни вулкани, от които са изригвали по-малки потоци лава. Имаше също и странни изригвания от цепнатини, наричани „изстисквания“, където излязлата на повърхността лава беше изстинала в огромни подобни на цветя образувания. Основната атракция обаче бе самият конус, който ставаше все по-стръмен и по-стръмен. Отблизо представлението на минералите беше още по-впечатляващо, тъй като тъмносивата шлака в долната част се издигаше нагоре и преминаваше в забележителна комбинация от ярки полутонове, отразяващи всеки лъч светлина.

— Тази пътека е само километър и половина — предупреди ги водачката им. — Ще ви обърна внимание само докато сме по нея.

Пейнтър беше задал няколко внимателни и най-общи въпроса и бе получил рутинни отговори, които не им носеха нищо. Реши да продължи по същество.

— Търсим изгубено съкровище — каза той.

Това определено привлече вниманието ѝ. Нанси спря, сложи ръце на кръста си и попита саркастично:

— Сериозно?

— Зная как звучи — каза Пейнтър. — Но проучваме една историческа загадка, която предполага, че тук преди много време е било скрито нещо. Горедолу по време на изригването... може би малко след него.

Нанси не се върза.

— Този парк е бил преравян и претърсван десетилетия наред. Получавате това, което е пред очите ви. Ако е имало нещо скрито, то е отдавна забравено. Единственото, което ще намерите тук, са няколко стари ледени магмени тръби, повечето срутени.

— Ледени ли? — попита Ковалски и изтри чело. Вече беше подгизнал от пот — денят бе горещ, а пътеката не предлагаше много сянка.

— Водата се просмуква през порестата вулканична скала в тръбите — обясни Нанси. — Замръзва през зимата, а естествената изолация и липсата на въздушна циркулация в тесните тръби не позволяват на леда да се стопи. Но за ваше сведение, тръбите са картографирани както ръчно, така и с радар. В тях има единствено *лед*. — Тя се обърна, готова да тръгне обратно към паркинга. — Ако сте приключили с губенето на времето ми...

Ханк вдигна ръка да я спре, но кучето му го задърпа навън от пътеката. Нанси беше накарала професора да го върже на каишка и Кауч определено не беше щастлив от това — особено след като спряха. Душеше въздуха и явно още търсеше онзи заек.

— Занимаваме се с алтернативна хипотеза за изчезването на анасазите — каза Ханк. — И имаме информация, че изригването може да е причина за...

Нанси въздъхна и го изгледа строго.

— Доктор Канош, вашата репутация ми е известна и затова бях готова да ви помогна по някакъв начин, но съм чувала всяка шантава теория за анасазите. Климатични промени, война, епидемия, дори нашествие на извънземни. Да, тук наистина са живели както уинслоу-анасази, така и кайента, но освен това е имало синагуа, кохонина и други племена от народа пуебло. Какво искате да кажете?

Ханк не се върза на презрителния й тон. Като индианец мормон, той явно бе свикнал да се справя с подобни подигравки.

— Да, това ми е известно, млада госпожице. — Тонът му беше професорски назидателен. — Добре съм запознат с историята на нашия народ. Затова не отхвърлям нищо от казаното като някакво бълнуване, породено от злоупотребата с пейот. Анасазите наистина са изчезнали от този район, внезапно и бързо. Домовете им никога не били заселени отново, сякаш хората се страхували да ги доближават. Нещо се е случило с това племе — нещо, започнало тук и разпространило се във всички посоки. И вероятно разполагаме с отговор, който би могъл да промени историята.

Пейнтър следеше с интерес развоя на битката. Лицето на Нанси пламна, но той подозираше, че е по-скоро от срам, отколкото от гняв. Самият Пейнтър бе достатъчно индианец да знае колко е непристойно да говориш грубо с по-възрастен, дори да е от различно племе или клан.

Въпреки това тя само сви рамене.

— Съжалявам. Не виждам как мога да ви помогна. Ако търсите повече информация за анасазите, може би ще я намерите не тук, а във Вупатки.

— Вупатки ли? — попита Пейнтър. — Къде е това?

— На трийсетина километра на север. Съседният национален парк.

— Вупатки представлява серия руини и паметници на пуебло на много голяма площ — обясни Ханк. — Основната атракция е една триетажна постройка с над сто помещения. Паркът е наречен на нея. На езика хопи вупатки означава „висока къща“.

— А ние продължаваме да я наричаме „анасази бикин“ на навахо — добави Нанси.

Ханк преведе, като гледаше Пейнтър многозначително:

— Кое то означава „дом на врага“. Археолозите смятат, че там е била една от последните твърдини на анасазите, преди да изчезнат от района.

Пейнтър се загледа нагоре към яркия конус. Според разказаното от дядото на Джордан предание раждането на вулкана се дължало на кражба, извършена от един клан на анасазите, която довела до последици, сходни със случилото се на север, в Скалистите планини на Юта. Дали на мястото на конуса някога бе имало голямо селище? Дали то не е било унищожено и погребано под пепел и лава? А оцелелите?

Дали са били преследвани и избити? Пейнтър си спомни думата, използвана от Ханк.

Геноцид.

Може би *наистина* търсеха на погрешно място.

Бръкна в джоба на ризата си и извади листа, който му беше дал Джордан. Дядото на младежа бе казал, че ще ги отведе там, където трябва да отидат. Разгъна листа и показа двата символа на рейнджъра.

— Тези знаци може би са свързани с онова, което търсим. Случайно да са ви познати?

Тя го изгледа със съмнение, но когато погледна лунния сърп и петолъчката, очите ѝ се разшириха.

— Да — каза Нанси Цо. — Познавам тези символи. И зная къде точно можете да ги намерите.

12:23

Възвишение Сан Рафаел

Каи летеше след Джордан по сухото корито Еленов рог. Той караше черно АТВ, а тя го преследваше с бяло. Носеше се приведена над кормилото и рязко се изнасяше наляво и надясно, дебнейки момент да го задмине, но засега само му дишаше прахта. Писъкът на двата двигателя отекваше от отвесните скали от двете страни на сухото корито, следващо стария състезателен маршрут.

Петте хиляди квадратни километра на възвишението бяха обществена земя и почти нямаше ограничения за използването на АТВ. През годините ентузиастите бяха прокарали стотици километри маршрути, които се пресичаха из района. Индианската кръв на Каи негодуваше срещу подобно отношение към земята.

Но в същото време тя беше млада и кръвта ѝ кипеше.

След като изпрати имейла до Джон Хоукс, на няколко пъти провери за отговор. Половин час по-късно вече не я свърташе в тъмната стаичка. Трябваше да излезе, да си прочисти главата. Джордан пак беше на верандата и със заговорническо пламъче в очите я заведе да ѝ покаже какво е открил под навеса зад едно от съседните пuebas. Айрис и Алвин с неохота им дадоха ключовете с изричните инструкции да карат само по равно.

И те ги изпълняваха — двайсетина минути, докато не се почувстваха достатъчно уверени за по-сериозно предизвикателство.

Джордан нададе тържествуващ вик и взе един рязък завой, като се хлъзна по пясъка. Когато излезе от завоя, машината му поднесе. Каи се ухили лудо, приведе се и даде газ. Профуча покрай него достатъчно близо, за да му покаже среден пръст.

Той се разсмя и изкрещя след нея:

— Това не е краят!

Тя се усмихна и продължи да се носи по пътеката, като подскачаше по камъните. Прелетя над малък ров, приземи се на четири колела и зъбите ѝ изтракаха. Усмивката ѝ обаче така и не изчезна.

Накрая коритото свърши и планинската пътека отново излезе на черния път. Каи натисна спирачки и АТВ-то заора и спря.

Секунда по-късно Джордан плъзна странично АТВ-то си и спря до нея. Майсторската маневра я накара да се запита дали не я е пуснал нарочно да го задмине.

Все пак, когато свали шлема и очилата си, на лицето му бе изписана същата радостна възбуда, каквато чувстваше тя самата. Половината му лице беше покрито с прах и приличаше на същински енот.

Вероятно и тя не изглеждаше по-добре.

Той взе бутилката си с вода и изля половината върху главата си, после почна да пие. Каи гледаше как адамовата му ябълка подскача нагоре-надолу. Джордан тръсна коса и ѝ се усмихна, от което горещият ден стана двойно по-горещ.

— Какво ще кажеш за две от три? — попита той и кимна към друга пътека.

Каи се разсмя и свенливо се извърна. Въпреки всичко се чувстваше чудесно.

— Мисля, че е по-добре да се връщаме — каза тя и извади телефона си, за да провери часа. — Излязохме преди два часа.

Изобщо не си бе давала сметка колко са се забавили. Времето беше минало неусетно, докато се бяха надпреварвали, спирайки тук-там да разгледат стари петроглифи или да надникнат в някоя от старите мини в стените на каньоните.

Джордан малко оклюма, но се съгласи.

— Права си. Ако се забавим още, Айрис и Алвин ще вдигнат потеря да ни издирва. А и не бих се отказал от малко хапване... тоест, стига да не са пак пиньоли.

— Тоовути — поправи го тя.

Той кимна одобрително.

— Браво на вас, госпожице Куочийтс. Ставате истинска пайют, а?
— Тупна се с юмрук в гърдите. — Аз гордее се.

Тя игриво замахна с шлема си към него.

Джордан отскочи и извика с лукава усмивка:

— Добре, предавам се! Да се връщаме.

По обратния път караха с по-спокойно темпо, без да излизат от пътя и без да бързат, наслаждаваха се на всеки миг заедно.

Когато спряха под навеса, Джордан я подхвана за ръката, докато слизаше, и пръстите му я стиснаха малко по-силно от необходимото. Тя понечи да се дръпне, но видя, че лицето му изведнъж е станало напрегнато.

— Нещо не е наред — прошепна Джордан и посочи. — Виж, има пресни следи от гуми.

И наистина, навсякъде в прахта се виждаха следи. Но къде бяха самите коли? Изведнъж си даде сметка колко притихнало е всичко, сякаш нещо дебнеше със затаен дъх.

— Трябва да се махаме оттук... — започна той.

Но преди да успее да направи и крачка, мъже в пустинни бойни облекла наизскачаха сякаш отникъде и се пръснаха в широка редица. Сърцето й сякаш се качи в гърлото и я задави. Моментално осъзна, че вината е нейна. Знаеше как са я открили. „Имейлът...“

Джордан я помъкна назад... но се озова пред чудовищно висок рус мъж, също с камуфлажни дрехи. Мъжът извъртя карабината си и го блъсна с приклада в лицето.

Джордан рухна на колене с вик, който бе повече от изненада, отколкото от болка.

— Джордан! — изпищя Каи.

Нападателят се обърна и насочи оръжието към гърдите й. Гласът му бе смразяващо студен.

— Ела. Един човек иска да говори с теб.

12:33

Флагстаф, Аризона

Застанал в подножието на извисяващата се постройка, Ханк Канош оцени по достойнство името ѝ. Вупатки. Наистина беше висока къща.

Руините на древното пуебло се издигаха на три етажа, построени от плоски плочи червен пясъчник, добиван на място и свързан с хоросан. Изумителното постижение на строителното инженерство бе разделено на стотина помещения. Пуеблото включваше също и останките от старо зидано игрище и голяма кръгла обща стая.

Представи си как е изглеждало всичко това в миналото. Мислено върна на място покрива от греди и тръстика. Възстанови стените. Представи си растящите в съседните тесни долини царевица, боб и тикви. След това насели пуеблото с индианци от различни племена — синагуа, кохонина и, разбира се, анасази. Беше известно, че са съжителствали относително мирно.

Взираше се в картина, която всъщност се бе променила много през вековете. Вупатки бе построена на малко плато, от което се откриваше изглед на огромно разстояние към съседните височинни плата, към ярката прелест на Рисуваната пустиня на изток и лъкатушещия зелен път на река Литъл Колорадо.

Наистина живописно място.

Въпреки това го обзе мрачно настроение, докато гледаше пращните останки. Защо се бяха махнали древните жители? Дали бяха прогонени и избити? Представи си кръвта по червените стени, чу писъците на жени и деца. Дойде му твърде много и се извърна.

Долу, в подножието на руините, Пейнтър и партньорът му се мотаеха из амфитеатъра на селището и чакаха Нанси Цо да получи разрешение да продължат пеша. Беше забранено да се отклоняват от достъпните райони на парка без водач. По-отдалечените руини и паметници, които бяха почти триста, се смятаха за твърде податливи на разрушителното въздействие на човека. Същото се отнасяше и за екосистемата на пустинята.

След като получи разрешението, Нанси щеше да ги отведе до мястото, където бе виждала показаните ѝ от Пейнтър символи, знака на тоутсий унстоу пуутсийв, народа на Зорницата. Сърцето на Ханк се разтуптя при мисълта за тези хора. Дали наистина бяха едно от

изгубените племена на израилтяните, както се твърдеше в Книгата на Мормон?

Изгубил търпение, той тръгна надолу, като мъknеше оклюмалия Кауч за ремъка. Забеляза Нанси Цо да слиза от другата страна, откъм центъра за посетители.

Ханк стигна пръв и видя Ковалски да разглежда една друга уникална забележителност на публото. Стоеше пред нещо, приличащо на издигнато огнище, реставрирано неотдавна с плочи и хоросан. Но квадратната яма в центъра му не беше предназначена за огън.

Едрият мъж се наведе над отвора. Наложил се да задържи широкополата шапка, която си бе купил за прехода, за да не отлети от главата му. От дупката духаше силно.

— Прохладно е — въздъхна Ковалски. — Истински климатик.

Пейнтър — стоеше до табелката — каза:

— Това е отдушник.

— Това е отворът на *дишаща* система от пещери — обясни Ханк. — Зависи от разликите в атмосферното налягане. Когато денят е горещ като днешния, системата издишва студения въздух долу. През зимата, когато е студено, вдишва. Скоростта на въздушния поток може да достигне до петдесет километра в час. Археолозите смятат, че това е една от причините за възникването на публото. Подобни отдушници, отвори към подземния свят, са били смятани от древните за свещени, а и както сам споменахте, никой не би имал нищо против естествен климатик през лятото.

Пейнтър зачете табелата.

— Тук пише, че при разкопките през шейсет и втора долу била открита керамика, зидове и дори петроглифи.

Ханк разбираше интереса на Пейнтър. По пътя насам Нанси Цо им беше казала къде е виждала лунния сърп и звездата, нарисувани от дядото на Джордан. Те бяха част от петроглифите, открити навътре в пустинята, недалеч от едно от множеството неотбелязани публо в района.

— Пише също — продължи Пейнтър, — че *размерите, дълбочината и разклоненията* на пещерната система така и не са определени напълно.

— Не е точно така — обади се Нанси Цо, която тъкмо бе дошла.
— Според най-новите изследвания пещерната система под това плато е с обем двеста хиляди кубични метра и продължава километри.

Пейнтър зараглежда отдушника. Отворът бе защитен с решетка.

— Значи ако някой иска да скрие нещо от любопитни очи...

Нанси въздъхна.

— Само не започвайте отново. Съгласих се да ви покажа къде съм виждала символите. И ще направя точно това. После си тръгвате.

— Погледна си часовника. — Паркът затваря в пет. Смятам дотогава да съм се махнала.

— Значи получихте разрешение? — попита Ханк.

Тя се потупа по бедрото с някакъв формуляр.

— Очаква ни хубав двучасов преход.

Ковалски се изправи и нахлупи по-сигурно шапката на главата си.

— Защо не вземем джипа ви? С двойна предавка е, нали? Можем да стигнем за десетина минути. Или по-малко, ако карам аз.

Нанси се втрещи от предложението.

Пейнтър също, но Ханк подозираше, че поради съвсем различна причина. Партньорът му не зачиташе особено ограниченията за скорост — както и учтивостта на пътя, ако трябва да сме честни.

— Хайде да ви запозная с някои правила от самото начало — каза Нанси и вдигна пръст. — Първо правило. НОС. *Не оставяй следи*. Това означава, че каквото внесете, това трябва да изнесете. Погрижих се за раници и вода. Всичко е инвентаризирано и ще бъде проверено, когато се върнем. Ясно ли е?

Те кимнаха. Ковалски се наведе към Пейнтър и прошепна:

— Виж ти, била още по-яка, когато е ядосана.

За щастие Нанси не го чу или поне се престори, че не го е чула.

— Второ, ще вървим внимателно. Това означава никакви пръчки или щеки за подпиране. Доказано е, че оказват големи поражения на екосистемата на пустинята. И трето, никакви джипиеси. От управата на парка не искат да бъдат записвани точните координати на неотбелязаните руини. Ясно ли е?

Кимнаха. Ковалски се ухили.

— Тогава да вървим.

— Къде отиваме? — попита Пейнтър.

— Към едно отдалечено публо, наречено Пукнатина в скалата.

— Защо го наричат така? — попита Ковалски.

— Ще видите.

Щом всички бяха готови, Нанси пое към пустинята, като наложи здраво темпо, явно твърдо решена да съкрати двучасовия преход поне с няколко минути. Определено не можеше да се каже, че са тръгнали на излет. Вървяха в колона след нея през поляни с пелин, мормон ски чай и лобода. Гущери се разбягваха от пътя им. Зайци се спасяваха на подскоци. Веднъж Ханк чу предупредителното тракане на гърмяща змия и придърпа Кауч към себе си. Кучето не закачаше змиите, но Ханк нямаше намерение да рискува.

Минаха и покрай някои от другите паметници в парка — разпръснати пясъчникови плочи, бележещи старо публо, каменен пръстен от праисторическа землянка, дори колиби за изпотяване на навахо. Крайната им цел обаче — една от извисяващите се меси — беше все още мъгляво петно на хоризонта.

За да убие времето и да се разсее от горещината, Ханк тръгна до Пейнтър.

— Звездата и луната — каза той. — Мисля за символа и за името на племето. Тоутсий унстоу пуутсийв.

— Народът на Зорницата.

Ханк кимна.

— Зорницата, която свети така ярко на изток по изгрев слънце, всъщност е планетата Венера. Но я наричат също и Вечерница, защото свети ярко и при залез, на *запад*. Древните астролози са знаели, че става въпрос за една и съща звезда. Именно затова лунният сърп често се свързва с утринната звезда. — Ханк описа с ръка ниска дъга от изток на запад. — Върховете на сърпа представят звездата на изток и на запад едновременно.

— Добре, но какво искате да кажете с това?

— Това съчетание на луна и звезда е един от най-древните символи на света. Той показва също й знанието на човека за мястото му във вселената. Някои историци на религията смятат, че Витлеемската звезда всъщност е Зорницата.

Пейнтър сви рамене.

— Същият символ може да се открие и на знамената на повечето ислямски страни.

— Така е, но дори мюсюлманските учени ще ви кажат, че символът няма нищо общо с вярата им. Всъщност той е зает от турците. — Ханк махна с ръка. — Символът обаче е много по-стар. Едни от най-ранните му изображения са от територията на Израел. От земите на моавитите, които според Битие са роднини на израилтяните, но също така е свързан и с египтяните.

Пейнтър вдигна ръка, за да го спре.

— Разбрах. Символът може да се посочи като допълнително доказателство, че този древен народ е дошъл от земите на днешен Израел.

— Ами, да, но...

Пейнтър посочи към далечната мяса на хоризонта.

— Ако има някакви отговори, да се надяваме, че ще ги открием там.

12:46

Възвишение Сан Рафаел

„Какво направих?“

Каи стоеше онемяла от шок в средата на дневната на Хуметева. Айрис седеше на един стол до огнището и сълзите ѝ блестяха от пламъците, но изражението ѝ си оставаше твърдо. Пръстите ѝ се впиваха в дръжките на стола, докато гледеше съпруга си. Алвин лежеше по гръб на дървената маса само по боксерки. Слабите му гърди се надигаха и отпускаха бързо. По ребрата му имаше червени рани с мехури. Миризма на изгорена плът изпълваше помещението.

Едра чернокожа жена разръчка огъня. Върху въглените лежеше друг ръжен. Върхът му беше с формата на раните на Алвин. Жената дори не вдигна поглед, когато вмъкнаха Каи вътре.

Зад нея русият гигант, който ги беше заловил, хвърли Джордан в ъгъла. Ръцете на младежа бяха вързани отзад и той не можеше да потърси опора, но успя да се извърти и да падне на рамо.

Другият мъж в стаята стана, като се подпираше на бастун. Каи си помисли, че е възрастен — може би заради бастуна, изключително консервативния костюм или крехкия му вид. Но докато той заобикаляше масата, видя, че лицето му е гладко, ако не се брои късата

черна брада, поддържана грижливо като косата му. Не би могъл да е на повече от трийсет и пет.

— А, ето ви и вас, госпожице Куочийтс. Аз съм Рафаел Сен Жермен. — Погледна си часовника. — Очаквахме да дойдете много по-рано и се наложи да започнем без вас.

И махна с бастуна към Алвин. Старецът трепна, от което сърцето я заболя още повече.

— Опитвахме се да разберем местонахождението на чичо ви, но Алвин и Айрис се оказаха изключително неотзивчиви... въпреки нежните грижи на скъпата ми Ашанда.

Жената при огнището вдигна глава.

При вида ѝ Каи изстина. Макар и едра, жената изглеждаше напълно нормална, но очите ѝ, които проблясваха на светлината на пламъците, бяха невъобразимо пусти, същинско огледало за онзи, който ги погледнеше.

Почукването на бастуна по пода я изтръгна от унеса.

— И тъй, по същество. — Рафаел махна на жената да вземе ръжена. — Все още се нуждаем от отговор.

— Недейте! — почти изхлипа Каи. — Те не знаят къде е отишъл чичо ми!

Рафаел повдигна вежди.

— Точно това твърдяха и те, но как мога да им вярвам?

— Моля ви... чичо ми така и не им каза. Не искаше да знаят. Само аз знам.

— Не им казвай — обади се Айрис с дрезгав от гняв и мъка глас.

Рафаел зараглежда гредите на покрива.

— Каква мелодрама!

— Ще ви кажа. Ще ви кажа всичко. — Каи успя да овладее гласа си. — Но не и преди да пуснете останалите... всички. След като са в безопасност, ще ви кажа къде отиде чичо ми.

Рафаел като че ли преценяваше предложението.

— Макар да не се съмнявам, че сте честна и откровена, госпожице Куочийтс, боя се, че не мога да поема такъв риск. — И махна на черната жена да приближи Алвин. — По принцип езиците се развързват трудно без добра мотивация. Всичко опира до най-основна физика, нали разбирате. Действие и противодействие, дразнене и реакция, такива неща.

Ръженът приближи бузата на Алвин. Железният му връх светеше в мътночервено и тихо съскаше.

Рафаел се подпря с двете си ръце на бастуна.

— Точно този белег ще е много по-труден за криене. Разбира се, стига да остане жив.

Каи трябваше да спре това. Имаше само една възможност. За да спечели малко време и да не им позволи да измъчват Алвин, трябваше да им каже истината.

Отвори уста, но Джордан я изпревари.

— Вземете мен! — извика той от пода. — Ако ви трябва съдействието на Каи, можете да използвате *мен* като мотиватор. Само пуснете двамата Хуметева, моля ви.

Каи моментално се възползва от шанса.

— Прав е. Направете го и ще говоря.

— Скъпа моя, ще проговорите независимо дали ще пуснем Айрис и Алвин, или не.

— Но ще ви отнеме повече време — не отстъпваше Каи.

— Може би твърде много.

Обърна се и погледна Айрис в очите, като се мъчеше да почерпи сила от възрастната жена. Ако се наложеше, щеше да се съпротивлява колкото може по-дълго, щеше да направи всичко по силите си да убеди инквизиторите, че ще изгубят ценно време с измъчването на Алвин и Айрис, че могат да получат нужните им отговори много по-бързо, като пуснат старата двойка на свобода.

Обърна се отново към Рафаел и го изгледа решително. Той впери поглед в нея. Каи не смееше да помръдне.

След няколко безкрайни секунди Рафаел сви рамене.

— Добре изиграно и обосновано, госпожице Куочийтс.

Посочи с бастуна си русия войник. — Вземете семейство Хуметева, качете ги на едното АТВ и ги пуснете.

— Искам да го видя с очите си — обади се Каи. — За да съм сигурна, че са в безопасност.

— Не бих го и направил по друг начин.

Само няколко минути по-късно Айрис и Алвин седяха на бялото АТВ. Алвин бе твърде слаб от изтезанията и затова се качи зад жена си. Айрис кимна на Каи, като с този единствен жест едновременно й благодареше и й казваше да се пази.

Тя отвърна на кимането, връщайки им същото послание.

„Благодаря... и се пазете“.

Айрис даде газ и потегли. Двамата се насочиха към едно сухо корито и бързо изчезнаха зад най-близкия завой.

Каи остана пред публото и гледаше как облакът прах се отдалечава все — повече и повече в пустошта.

Рафаел стоеше на сянка на верандата.

— Мисля, че това би трябвало да ви удовлетвори.

Каи се обърна и въздъхна треперливо. Впери поглед в мъжа и черната като сянка жена зад него. Всяка лъжа, която изрече, щеше да бъде наказана — и наказанието щеше да се стовари не върху нея, а върху Джордан. Но ако проговореше, щяха да ги оставят живи.

За да ги използват срещу Пейнтър.

Както бе казал кучият син, всичко опираше до най-основни закони.

— Чичо ми отлетя за Флагстаф — най-сетне призна тя. — Заминаха за кратера Сънсет.

И бързо им разказа защо — искаше да е съвсем убедителна.

Когато приключи, Рафаел изглеждаше доста смутен.

— Изглежда, че знаят много повече, отколкото очаквах... — Успя обаче бързо да се окопоти. — Няма значение. Ще се погрижим за това.

Обърна се към отворената врата и високия рус войник.

— Берн, обади се на снайпериста си. Кажи му да си свърши работата и да се оттегли към хеликоптера.

„Снайперист?!“

Каи направи две крачки към верандата.

„Айрис и Алвин...“

— Казах, че ще ги пусна — обясни Рафаел. — Но не и колко далеч ще им позволя да отидат.

В далечината се чу резкият гърмеж на карабина.

Последван след малко от втори.

13:33

Флагстаф, Аризона

Пейнтър смукна от тръбичката на пластмасовия мях с вода. След два часа убийствената жега беше започнал да мисли, че никога няма да

стигнат, че високото скалисто плато ще продължи да се отдалечава вечно, подобно на някакъв пустинен пейзаж.

Но ето че вече бяха тук.

— А сега какво? — попита Ковалски, който си вееше с широкополата шапка. Беше се превърнал в ходещо петно пот.

— Пуеблото е горе — каза Нанси.

Ковалски изстена.

Пейнтър се загледа нагоре. Не виждаше никакъв път към върха.

— Насам — каза Нанси и ги поведе покрай подножието към едва забележима стръмна пътека.

Докато я следваха, Пейнтър забеляза големи участъци скала, покрити с изображения — змии, гущери, елени, овце, чудати човешки фигури и геометрични мотиви с всевъзможни форми. Петроглифите като че ли бяха два типа. По-често срещаните бяха изработени чрез изстъргване на по-тъмния „пустинен лак“ от повърхността на камъка, за да се разкрие по-светлата скала отдолу. Други бяха създадени чрез пробиване на стотици малки дупки в мекия пясъчник, очертаващи фигури или символизиращи слънцето спирали.

Пейнтър вървеше зад Ханк и наблюдаваше как професорът оглежда скалите, сякаш търси звездата и лунния сърп на своите изгубени израилтяни.

Най-сетне след дълго катерене стигнаха до неравен улей в отвесната скала, така наречената „пукнатина“ на пуебло Пукнатина в скалата. Отворът беше тесен, а пясъчникът бе изгладен от дъжда и вятъра.

— Още малко — обеща Нанси.

Поведе ги нагоре по осеяната с канари пътека в улея. Когато близо до върха пукнатината се раздели на две, Ковалски изруга под нос. На няколко пъти му се наложи да се промушва странично, за да минава между камънаците.

Накрая стигнаха до върха и се озоваха в помещение от самото пуебло. Излязоха навън. Пръснатите руини не бяха така внушителни като при Вупатки, но мястото определено си заслужаваше трудния преход. От високото плато се виждаше река Литъл Колорадо и се откриваше изглед на стотици километри във всички посоки.

— Според една от хипотезите това пуебло е служело като укрепен аванпост — каза Нанси с тона на екскурзовод. — Ако

разгледате защитната стена по края на платото, ще откриете малки отвори под ъгъл, вероятно за стрелба. Други учени пък предполагат, че това е може би древна обсерватория, използвана от шаманите, особено като се има предвид, че някои от отворите гледат *нагоре*.

Те обаче не бяха изминали дългия път заради всички тези теории.

— Ами петроглифите, за които споменахте? — попита Пейнтър, който нямаше намерение да се разсейва. — Къде са?

— Елате. Обикновено не водим посетители там. Пътеката е опасна и стръмна, на много места е хлъзгава от пясъка и камъчетата. Една погрешна стъпка може да се окаже фатална.

— Покажете ни ги — не се отказваше Пейнтър.

Нанси тръгна към купчина камъни, изграждали отдавна срутила се стена. Трябваше да се изкачат по отломките, за да стигнат друга пукнатина или улей, която водеше надолу. Теренът наистина беше коварен. Камъните се пързалиха под краката им. Пейнтър трябваше да опре ръце в стените на пукнатината, за да не изгуби равновесие. Положението ставаше още по-напечено поради кучето на Ханк, което танцуваше около тях с лекотата на планинска коза и спираше тук-там да отбележи някой камък или жилав храст.

— Кауч! — извика Ханк. — Кълна се, бутнеш ли ме още веднъж...

Нанси беше позволила на Ханк да пусне кучето си, но само докато са на платото. Сега всички съжеляваха — с изключение на Кауч. Той отново вдигна крак, после изчезна някъде надолу.

Този улей бе по-тесен и по-дълъг от предишния — и освен това водеше до дъното на тясна пропаст. Ханк се огледа със зяпнала уста.

— Изумително.

Пейнтър нямаше как да не се съгласи. Всеки квадратен сантиметър по двете стени бе покрит с петроглифи. Гледката беше почти замайваща.

Нанси обаче, която не идваше за пръв път тук, изглеждаше повече нетърпелива, отколкото впечатлена.

— Онова, заради което дойдохте, е тук — каза тя и ги поведе към една гладка част на каменното дъно. — Това е другата причина да не водим всеки тук. Не можем да позволим да се разхождат по шедьовъра.

Вместо стената древният художник бе избрал друго платно — дъното на пропастта.

И тук навсякъде имаше праисторически изображения — но в центъра на една от вездесъщите спирали ясно се виждаше лунен сърп и петолъчна звезда. Нямахте грешка. Украсата беше идентична с нарисуваната от дядото на Джордан.

Пейнтър вдигна крак, готов да стъпи върху изображенията, но спря и погледна Нанси. Тя кимна колебливо.

— Само внимавайте.

Пейнтър тръгна напред. Ханк и Кауч го последваха, а Ковалски остана с Нанси, ясно показвайки накъде е насочен интересът му. Пейнтър коленичи до изображението. Ханк направи същото от другата страна.

Заедно със спиралата изображението имаше диаметър цял метър. Древният художник беше използвал и двете техники, засвидетелствани при останалите петроглифи. Луната и звездата бяха изстъргани, а спиралата бе съставена от хиляди дупчици колкото върха на кутре.

Кауч подуши рисунката — отначало любопитно, но после козината на врата му настръхна. Отстъпи назад и кихна раздражено.

Ханк и Пейнтър се спогледаха. Пейнтър пръв се наведе и доближи нос до изображението. Ханк направи същото.

— Надушвате ли нещо? — попита Пейнтър.

— Не точно — отвърна Ханк, в гласа му се долавяше възбуда.

И тогава Пейнтър също го усети — едва доловим полъх по бузата, подобен на целувката на перце. Надигна се и протегна ръка над петроглифа и малките дупчици.

— Полъх — каза Ханк. — Идва отдолу, през дупките на спиралата.

— Значи отдолу има отдушник. Също като при Вупатки.

Пейнтър се наведе и внимателно прокара длан по изображението. Част от прахта полетя нагоре, когато стигна дупките, но не това беше целта му. Почистваше поради друга причина.

Прокара пръсти по ръба на петроглифа, после посегна към ръката на Ханк, за да подкани професора да последва примера му.

— Ето тук — каза Пейнтър и прокара пръста на Ханк по улея около изображението.

— Било е зазидано тук — промълви смаяно професорът.

Пейнтър кимна.

— Някой е запечатал отдушника с пясъчникова плоча. Досуц като капак на канал.

— Но са оставили дупки, за да могат пещерите да продължат да *дишат*.

Пейнтър го погледна в очите и отсече:

— Трябва да слезем долу.

24.

31 май, 16:50

Вашингтон, окръг Колумбия

„Този ден никога няма да свърши“.

Грей пресече Националната алея в сянката на Монумента на Вашингтон, като поглеждаше свирепо към слънцето. То сякаш отказваше да залезе. Въпреки че полетът от Рейкявик беше продължил пет часа, заради разликата във времето бе кацнал във Вашингтон само час след като напусна Исландия — макар да пътуваше много, подобни промени продължаваха да объркват биологичния му часовник.

Раздразнението му донякъде се дължеше и на двата часа, прекарани под земята, в централата на Сигма под Смитсъновия замък. Трябваше да докладва подробно, а в същото време изгаряше от нетърпение да открие какво пише в дневника на Аршар Фортескю.

Със сигурност трябваше да е нещо важно и самият той носеше доказателство за това. Докосна предпазливо лявото си ухо. Прозрачното лепило за кожа слепваше ръбовете на драскотината от куршума, която бе получил, докато се мъчеше да отнеме раницата от агента на Гилдията над острова. Неговите наранявания обаче далеч не бяха най-лошите от пътуването.

— Намали малко! — обади се Сейчан зад него.

Тя го следваше, накуцвайки с десния си крак. Медиците на Сигма се бяха погрижили и за нейните рани, като зашиха по-дълбоките ухапвания и я напомпаха с антибиотици и обезболяващо, както си личеше по леко изцъкления ѝ поглед. Беше изкарала късмет, че косатките се бяха отнесли с нея възможно най-внимателно — в противен случай щеше да остане без крак.

Грей спря и я изчака да го настигне.

— Можехме да вземем онова такси.

— Трябваше да се разтърча. Колкото повече се движа, толкова по-бързо ще се оправя.

Грей не беше особено убеден в това. Беше чул един от лекарите да я предупреждава да не се напруга много. Забелязваше обаче и дивото пламъче зад изцъкления от лекарствата поглед. И на нея двучасовият

престой под земята ѝ беше харесал толкова, колкото и на него. Беше чел, че акулите не можели да дишат, ако не се движат непрекъснато. Подозираше, че същото се отнася и за Сейчан.

В един момент Сейчан залитна и Грей я подхвана през кръста, за да не падне. Тя изруга, запази равновесие и се опита да се освободи, но той я придърпа към себе си, хвана ръката ѝ и я постави на рамото си.

— Просто се дръж за мен.

Сейчан понечи да си махне ръката, но той ѝ се намръщи. Тя въздъхна и пръстите ѝ се вкопчиха в рамото му. Грей продължи да я държи през кръста, под разкопчаното ѝ яке, готов да я подхване, ако се наложи.

Докато минаваха между Националния исторически музей и Националната художествена галерия, пръстите ѝ вече се бяха впили в ключицата му. Грей я държеше здраво.

— Следващия път с таксито... — изпъшка тя и му се усмихна отпаднало.

За момента Грей бе егоистично доволен, че вървят пеша. Сейчан се облягаше тежко на него. Долавяше аромата на праскова от косата ѝ, примесен с друга, по-плътна, почти пикантна миризма от влажната ѝ кожа. А дълбоко в себе си бе достатъчно примитивен мъжкар, за да се наслади на този рядък момент на слабост, в който тя имаше нужда от него.

Прегърна я по-силно, усещайки топлината на тялото ѝ под блузата, но тази интимност не издържа дълго.

— Слава богу, почти стигнахме — каза тя и се отдръпна, но без да пуска рамото му.

Сградата на Националния архив се издигаше пред тях. Бяха се уговорили да се срещнат с куратора и асистентката му долу, в работната стая. Малко след като отиде в Сигма, Грей беше поръчал да им изпратят фотокопие на стария дневник. Оригиналът беше на сигурно място в хранилището на Сигма. Нямаха намерение да го рискуват.

Грей с лекота разпозна двамата агенти на улицата, поставени да следят сградата. Другите двама би трябвало да са вътре. Държаха изкъсо дори фотокопията.

Докато помагаше на Сейчан по стълбите, телефонът в джоба му избръмча. Грей го извади, колкото да погледне екрана. Беше оставил Монк с Кат. Дватама следяха обстановката в Исландия и се мъчеха да

определят дали не са предизвикали ново изригване с мащабите на изригването на Лаки. Подобно на Юта, високата температура най-вероятно бе унищожила наногнездото, но дали избухващият архипелаг нямаше да доведе до нова глобална катастрофа като онази, на която бе станал свидетел Фортескю?

Обаждането се оказа не от Монк, а от дома на родителите му. Вече бе разговарял с майка си след като пристигна във Вашингтон, за да провери как е баща му след тежката нощ. Както обикновено, на сутринта той се чувстваше чудесно, само дето забравяше.

Отвори телефона и го доближи до ухото си.

— Мамо?

— Не, татко ти е. Не можа ли да ме познаеш по гласа?

Грей не си направи труда да му каже, че не е казал нищо.

— Какво има, татко?

— Обаждам се да ти кажа... за...

Последва дълго объркано мълчание.

— Татко?

— Чакай малко, по дяволите... — Баща му извика настрани: — Хариет, защо се обаждах на Кени?

— Какво? — чу се слабият глас на майка му.

— Искам да кажа, на *Грей*. Защо се обаждах на Грей?

Чу някаква размяна на реплики на заден план, а гласът на баща му ставаше все по-груб и ядосан. Трябваше да сложи край на това, преди разправията да е набрала сила.

— Татко! — извика Грей в телефона.

Хората наоколо се заобръщаха към него.

— Какво? — сърдито отвърна баща му.

Грей заговори спокойно:

— Виж, защо не ми се обадиш след малко? Като се сетиш. Ще се радвам да си поговорим.

— Добре. Да, става. Просто толкова много работа... направо съм се побъркал.

— Не се безпокой, татко.

— Добре, синко.

Грей затвори телефона.

Сейчан се взираше в него, питаше мълчаливо дали всичко е наред. Ръката ѝ се бе преместила от рамото върху кръста му, сякаш вече

тя го придържаше.

Той прибра телефона в джоба си.

— Семейни истории.

Тя продължи да го гледа, сякаш се мъчеше да прочете мислите му.

Той посочи вратата.

— Да видим какво според Фортескю е било толкова важно, че е трябвало да скрие дневника си в Исландия.

17:01

Сейчан се отпусна в един стол, прехвърли тежестта си на здравото си бедро и изпружи десния си крак. Едва се сдържа да не изстене от облекчение.

Грей остана прав. Тя го загледа, мислеше за напрегнатото му изражение и страха, който пробяга в очите му, докато разговаряше с баща си. Сега от него нямаше и следа. Къде беше успял да го натика? И колко щеше да издържи по този начин?

Все пак в момента той беше в стихията си и тя изпита облекчение от това — почти толкова голямо, колкото от свалената тежест от крака. Но товарите и на двамата скоро щяха да напомнят за себе си.

— Е, какво можете да ми кажете за дневника на Фортескю? — попита Грей.

Доктор Ерик Хейсман кимна енергично, докато крачеше напред-назад. Тътреше се повече и от миналия път. Количеството документи и книги на масата се бе утроило. Някой беше донесъл още два четеца за микрофилми. Другите служители сигурно се чудеха какво става, още повече че пред вратата имаше въоръжена охрана. Но предвид всички ценни документи, които се пазеха в просторните хранилища и специални камери с хелий, може би охраната не изглеждаше чак толкова необичайна.

Въпреки това Хейсман вече приличаше повече на побъркан учен, отколкото на музеен куратор. Ризата му беше размъкната, с навити ръкави, бялата му коса стърчеше като разчорлена перука. Впечатлението обаче идваше най-вече от очите му — зачервени зад телените очила, с фанатични пламъчета в тях.

Но пък това можеше да се дължи и на празните картонени чашки за кафе, които изпълваха единственото кошче за боклук в стаята.

Колко време не бе мигвал този човек?

— Материалите са наистина невероятни — каза Хейсман. — Направо не зная откъде да започна. Къде го намерихте?

Грей поклати глава.

— Боя се, че това е поверително. Както и разговорът ни.

— Знам, знам... — Хейсман махна с ръка. — С Шарин подписахме всички необходими документи за временния достъп до документа.

Асистентката му седеше в другия край на масата. Не беше казала нито дума, откакто бяха влезли. Откъсна тъмните си очи от фотокопието само колкото да им кимне. Беше успяла да намери време да смени прилепналата си черна рокля с елегантна блуза и неофициални панталони.

Сейчан я следеше с половин око. В Шарин нямаше нищо бъдещо подозрение, ако не се броеше зашеметяващата ѝ външност — гладка кожа, красиви черти и разкошна черна коса. Защо такова красиво създание беше прост асистент на куратор в хранилище за прашни документи? Тази жена като едното нищо можеше да обере овациите на модните ревюта в Милано.

Сейчан не харесваше и начина, по който погледът на Грей се задържаше върху нея всеки път, когато Шарин се раздвижваше в стола си, за да прелисти страница или да си запише нещо.

— Защо не започнете от самото начало? — предложи Грей.

— Добро предложение — съгласи се Хейсман и посочи един стол. — Седнете. Ще ви разкажа. Забележителна история. Запълва толкова много бели полета.

Грей седна.

Хейсман продължи да крачи, беше твърде развълнуван, за да седи на едно място.

— Документът представлява дневник на събитията от времето, когато Франклин се обърнал за първи път към Аршар.

„Аршар...?“

Сейчан скри ехидната си усмивка. Май кураторът вече мислеше за французина като за пръв приятел.

— Започва с откриването на една индианска могила в Кентъки. — Хейсман се обърна към Шарин за помощ.

Асистентката му дори не вдигна глава.

— Могилата на змията.

— Да, много драматично. Именно там попаднали на златна карта, скрита в череп на мастодонт, който пък бил увит в бизонска кожа. Същата карта, за която разказал умиращият шаман на Джеферсън.

Хейсман продължи, като ръкомахаше, когато искаше да наблегне на някои моменти — а те не бяха никак малко.

— Но това не бил първият път, когато Джеферсън и Франклин се срещали с индиански шаман. Вождът Канасатего довел при Джеферсън и друг шаман от някакво далечно западно племе. Старецът явно е изминал дълъг път, за да се срещне с белите лидери на източното крайбрежие. Разказал на Джеферсън дълга история за някакви *бледи индианци*, с които навремето делели земите и които притежавали необичайни сили. Говорело се, че те също дошли от изток, също като колонистите. Разбира се, това силно заинтересувало отците основатели. И също така било прието с голяма доза скептицизъм.

— Несъмнено — съгласи се Грей.

— Накрая шаманът се върнал с доказателство. В дълбока тайна той демонстрирал технология, която изумила и объркала Франклин и Джеферсън. — Хейсман се обърна към асистентката си. — Шарин... би ли прочела откъса?

— Един момент. — Тя започна да рови из листата, намери нужния и зачете: — „Дойдоха със злато, което не можеше да се разтопи, с оръжия от стомана, каквито никой индианец не е произвеждал, и най-важното, със сребрист сух еликсир, една щипка от който е хиляди пъти по-мощна от цяла планина барут“.

Грей и Сейчан се спогледаха. Златото, което не можеше да се стопи, несъмнено бе същият метал, от който бяха изработени плочките — много по-плътен и твърд от обикновеното злато. А „сребристият сух еликсир“... възможно ли бе това да е източникът на мощните експлозии в Юта и Исландия?

Хейсман продължи:

— Тъй като Ирокезката конфедерация много искала да стане част от новия съюз, те се опитвали да сключат сделка.

— За Четиринайсетата колония — каза Грей.

— Да, за Дяволската колония. Преговорите се водели в тайна и били доста напреднали. Било си е чист пазарлък. Ирокезката конфедерация дори определила границите си.

Хейсман се обърна към Шарин, но този път тя беше готова.

— „Искаха да държат огромна територия отвъд френските територии, неизследвани ничии земи, тъй като не желяеха да се противопоставят на растящия интерес на колонистите към изтока. Ирокезите бяха готови да се откажат от старите си земи и тайното си познание в замяна на постоянен нов дом и солиден дял в новата държава. Освен това на тайни срещи с вождя Канасатего бе установено, че в сърцето на индианската колония се намира изгубен град, източник на всички тези чудодейни способности. Те обаче така и не посочиха точното му местоположение“.

Докато асистентката четеше превода, Хейсман постави на масата отворен атлас с картата на Съединените щати и посочи зацрихована територия, простираща се на север от Ню Орлиънс във формата на буквата V и заемаща по-голямата част от вътрешността на страната.

— Това са земите, купени от Джеферсън от французите.

— Купуването на Луизиана — каза Грей.

— Ако се съди по дневника, предложената Четиринайсета колония на индианците би трябвало да се намира западно от закупените територии. Аршар обаче така и не споменава къде точно. Има само едно косвено споменаване.

— И какво е то? — попита Сейчан.

— След като открил индианската карта в могилата, Аршар установил, че металът, върху който била нанесена, е същото онова странно злато. И на картата имало отбелязани две места.

— Едното от които е *Исландия* — промърмори Грей, който явно се мъчеше да реши загадката.

— Точно така. Второто се намира далеч на запад. Аршар смятал, че отбелязаното на западните територии място трябва да е онзи изгубен град „в сърцето на индианската колония“. Той обаче се намирал твърде далеч на запад, в непознати по онова време земи, а картата не била достатъчно точна в детайлите, поради което Аршар решил да проучи най-напред Исландия, тъй като водите около нея били добре познати.

Грей се облегна назад.

— Предполагам, че французинът не е сметнал за нужно да направи копие на картата и да я включи в дневника си?

— Не. Според Аршар Томас Джеферсън запазил картата в дълбока тайна. Само хората от най-близкото му обкръжение могли да

я виждат. Не били направени никакви копия.

Сейчан разбираше тази предпазливост. Президентът явно се беше страхувал от неизвестния враг и не си беше давал сметка до каква степен той вече се е инфилтрирал в правителството му. „Недоверие и параноя“. Да, съвсем лесно можеше да се постави на мястото на Джеферсън.

— Какво е станало с картата? — попита Грей.

Беше достатъчно Хейсман само да се обърне към асистентката си.

— „Хитроумен както винаги, Джеферсън измисли как да скрие индианската карта и да я запази, като същевременно не позволи тя някога да попадне в ръцете на безликия враг. Щеше да използва златото, за да я скрие пред очите на всички. Никой не би заподозрял, че съкровището е скрито в сърцето на Печата“ — прочете Шарин.

Грей се намръщи.

— Какво означава това?

— Така и не обяснява по-подробно — сви рамене Хейсман. — В общи линии, това е първата половина на дневника. Все още работим върху втората, започваща с тайната мисия на Аршар до Исландия.

Телефонът на Грей иззвъня.

— Извинете — каза той и провери кой го търси.

Сейчан отново забеляза мимолетната тревога, винаги скрита непосредствено под повърхността. Грей тихо и облекчено въздъхна, макар че сигурно изобщо не го осъзна.

— Монк е — тихо ѝ каза той. — По-добре да говоря отвън.

Извини се и излезе в коридора. Хейсман използва прекъсването да се консултира с Шарин, която приключваше превода на втората половина от дневника. Двамата се наведоха и зашепнаха над фотокопията.

— Трябва да видят това... — успя да чуе Сейчан, но останалите думи на Хейсман останаха неясни.

Грей пхна глава в стаята и ѝ направи знак да отиде при него.

— Нови проблеми ли? — попита тя, когато излезе.

Грей я дръпна в един усамотен ъгъл.

— Монк току-що се е чул с японските физици. По време на експлозията в Исландия е имало нов висок пик неутрино, десет пъти по-голям от онзи в Юта. Вече намалява, също като вулканичната активност на архипелага. Така че май сме изкарали късмет. Смята се, че

изключително силната жега на Ледената земя е унищожила наногнездото там и е спряла разпространяването му.

Сейчан не долови в думите му никакво облекчение. Имаше още нещо.

— Последните новини от Япония обаче са пристигнали преди около пет минути. Физиците са регистрирали нов обект, който започва да се активизира. Мислят, че експлозията в Исландия е дестабилизирала *трето* находище на наноматериал.

Сейчан си представи верига свързани помежду си експлозии.

„Първо Юта... после Исландия... а сега и трета“.

— И според данните на физиците новият депозит трябва да е огромен — продължи Грей. — Вълната отделено неутрино е толкова голяма и обхватна, че им е трудно да определят източника ѝ. Засега могат само да ни кажат, че е в Щатите, някъде на запад.

— Това е доста обширна територия.

— Да. Учените работят координирано с други лаборатории по света и се опитват да съберат още информация.

— Това е проблем — промълви Сейчан.

— Защо?

— В Исландия попаднахме на засадата на агенти на Гилдията. Това означава, че те ползват същия информационен поток като нас. Тъй като осуетихме плановете им на острова, сега няма да стоят със скръстени ръце и да оставят това да се повтори. Знам как мислят тези типове и как ще реагират. Работила съм достатъчно дълго в организацията им.

— И какъв ще е следващият им ход?

— Ще прекъснат достъпа ни до нова информация, така че оттук нататък важните сведения да са изцяло на тяхно разположение. — Погледна Грей, за да види дали осъзнава колко сериозни са думите ѝ. — Ще се насочат към хората ни в Япония. За да ги накарат да замълчат.

1 юни, 06:14

Префектура Гифу, Япония

Рику Танака мразеше да го докосват, особено когато е възбуден. Като сега. Беше си сложил памучни ръкавици и тапи в ушите, за да не чува врявата около себе си. Почука с молив по бюрото, докато се

взираше в данните, постъпващи в реално време в компютъра. На всяко пето почукване подхвърляше молива и умело го улавяше. Това му помагаше да се успокои.

Макар да бе рано сутрин, в лабораторията му, обикновено така тиха, погребана в сърцето на планината Икенояма, цареше пълна суматоха. След огромния поток неутрино Юн Йошида-сама бе извикал допълнителни помощни екипи — още четирима физици и двама компютърни специалисти. Всички се бяха събрали около Йошида на съседната работна станция и се опитваха да координират данни от шест различни лаборатории от цял свят. Положението бе непоносимо и затова Рiku се беше оттеглил при тази конзола, отделена от останалите и колкото се може по-навътре в лабораторията.

Докато останалите работеха върху по-големия пъзел, той се съсредоточи върху по-малкия. С наклонена настрани глава (позата му помагаше да мисли по-добре) Рiku изучаваше светещото на екрана земно кълбо. По картата имаше различни малки икони. Всяка отбелязваше по-малки пикове на неутриното.

„Не си заслужават вниманието“ — беше заявил Йошида, когато Рiku го запозна с откритието си.

Самият Рiku мислеше другояче. Знаеше, че Йошида пилее сили и вдига ненужен шум. Щеше да се провали. Местоположението на новия източник в западната половина на Съединените щати не можеше да се определи с точност. Въпреки че приличаше на двойния ритъм от Исландия, този беше 123,4 пъти по-голям.

Числото му доставяше наслада.

1, 2, 3, 4.

Поредицата беше чисто съвпадение, но красотата ѝ го караше вътрешно да се усмихва. В числата имаше чистота и прелест, която като че ли разбираше единствено той.

Продължи да се взира в картата. Беше открил тези отклоняващи се от нормата показатели след първия пик в Юта. Освен че беше подпалил нещо нестабилно в Исландия, пикът беше предизвикал и по-малките изригвания, малки проблясъци от различни места по цялото земно кълбо. Започна да ги записва, след като положението в Исландия стана критично.

„Не си заслужават вниманието...“

Пропъди досадния глас и се загледа в малките точки, търсеше някакъв модел. Една-две бяха на запад, но точните им местоположения бяха скрити от подобната на цунами вълна неутрино от района, която размиваше всички детайли. Именно затова Йошида щеше да претърпи поражение.

— Рику?

Някой го докосна по рамото. Той трепна и се обърна. Зад него стоеше доктор Джанис Купър.

— Извинявай — каза тя. Предпочиташе да я наричат *Джанис*, макар че той продължаваше да намира подобно фамилиарничене за смущаващо. Американката отдръпна ръка от рамото му.

Той се намръщи, като се мъчеше да разчете потръпванията на мускулите на лицето ѝ, да ги свърже с някаква емоция. Доколкото успя да определи, беше гладна, но вероятно грешеше. Поради синдрома на Аспергър често грешеше в подобни преценки.

Тя придърпа един стол, седна и постави до лакътя му чаша зелен чай.

— Помислих си, че ще ти дойде добре.

Той кимна, но не разбираше защо ѝ трябваше да сядат така близо до него.

— Рику, опитваме се да разберем каква е причината за изригването на запад.

— Потокът неутрино от Исландия е минал през планетата и е дестабилизиран трети източник.

— Да, но защо сега? Защо депозитът не се е дестабилизиран по-рано, след пика в Юта? Исландия достигна критичната точка, но не и онова струпване на запад. Аномалията тревожи останалите физици.

Рику продължи да изучава екрана.

— Активираща енергия — каза той и я погледна, сякаш трябваше да е очевидно. И си беше очевидно.

Тя поклати глава. Не се съгласяваше или не разбираше?

Той въздъхна.

— За да започнат, някои реакции се нуждаят от определено количество енергия. Като ядрените например.

— Активираща енергия.

Той се намръщи. Нима не го беше казал току-що? Но все пак продължи:

— Често количеството енергия зависи от обема или масата на веществото. Депозитът в Исландия явно е бил по-малък. Затова количеството неутрино от пика на Юта е било достатъчно, за да предизвика дестабилизация.

Тя кимна.

— А потокът неутрино от Исландия беше *много* по-силен. Достатъчен, за да дестабилизира депозита на запад. Да запали по-дебелия фитил. Ако си прав, това означава, че западният депозит е *много по-голям*. Нима не беше казал и това?

— Би трябвало да е сто двайсет и три цяло и четири десети пъти по-голям. — Дори само изричането на числата му помогна да се успокои. — Разбира се, ако съотношението между генерираното неутрино и масата е едно към едно.

Лицето ѝ стана малко по-бледо, когато чу преценката му.

Рику се почувства неудобно и се обърна отново към екрана си и собствения си пъзел, мъничките пикове неутрино.

— Какво според теб са тези по-малки емисии? — попита Джанис след дълъг момент на приятна тишина.

Рику затвори очи да помисли. Загадката го забавляваше. Представи си как частиците неутрино излитат и подпалват фитилите на нестабилните депозити, а когато улучат по-малки мишени, само ги *възбуждат*, предизвиквайки миниатюрни потоци.

— Не могат да са *същите* като нестабилното вещество. Моделът не е логичен. Не виждам никакви паралели. По-скоро тези слаби сигнали отбелязват вещество, което е *свързано* с депозитите, но не е идентично с тях.

Посегна към екрана, но не посмя да го докосне.

— Ето един в Белгия. Един или два в западната част на Съединените щати, но са замъглени от новия голям пик. И един особено силен отзвук в източната част на страната.

Джанис се приближи до екрана.

— Кентъки...

Преди той да успее да разбере защо ѝ трябва да се навежда толкова близо до него, светът се пръсна. Зареваха сирени, по стените замигаха червени лампи. Шумът прониза тъпанчетата му като шило и той затисна уши с длани. Отстрани другите викаха и жестикулираха. Отново не успя да разбере какво означават изразенията им.

„Какво става?“

Вратата на асансьора в другия край на помещението се отвори и от нея изскочиха облечени в черно фигури и се пръснаха в широка редица. Държаха автомати. Пронизителният трясък на оръжията им го накара да се просне на пода — не за да се скрие от куршумите, а за да избяга от шума.

Писъците само правеха положението още по-нетърпимо.

Изпод бюрото си видя как Йошида падна с пръснат череп. Плисна кръв. Рику не можеше да откъсне очи от разпълзлялата се червена локва.

После някой го сграбчи. Опита да се отскубне, но беше Джанис. Задърпа го за лабораторната престилка към другия край на бюрото и посочи един страничен изход, който водеше към подобното на пещера пространство — бивша мина, а сега дом на детектора Супер-Камиоканде.

Рику я разбра. Трябваше да избягат от лабораторията. Криенето тук означаваше сигурна смърт. Трясъкът на автоматите го потвърждаваше. Избихаха всички наред.

Приведен зад редицата бюра, той последва Джанис към изхода. Тя се хвърли напред и той се метна веднага след нея. Джанис затръшна вратата и се огледа.

От тунела пред тях отекваше стрелба. Това беше старата шахта на мината, по която се стигаше до повърхността. Освен новия асансьор това бе единственият изход от комплекса. Убийците бяха покрили и двата и се събираха тук.

— Насам! — извика Джанис и го задърпа за ръката.

Побягнаха в единствената възможна посока, по друг тунел. Рику обаче знаеше, че е безполезно. Стрелците щяха да ги открият за секунди. Трийсет метра по-нататък тунелът свършваше в пещера.

Куполообразният таван се издигаше високо и беше покрит с полиетилен, за да спира радона от скалите. Под краката му беше самият Супер-Камиоканде — огромна стоманена цистерна с 50 000 тона абсолютно чиста вода, около която имаше тринайсет хиляди усилващи светлината тръби.

— По-бързо! — каза Джанис.

Затичаха. Просторната зала беше пълна с оборудване, електрокари, ръчни колички и кранове по яркожълтото скеле горе, всички в служба на гигантския детектор.

Зад тях се чу рязък вик и отекна от стените. Убийците приближаваха.

Рику се огледа. Нямаше къде да се скрият. Джанис продължи да го дърпа след себе си. Стигна до един шкаф с водолазни костюми — и тогава той разбра. И се дръпна.

— Това е единственият начин — високо му прошепна тя.

Тикна в ръцете му тежката бутилка с регулатор и Рику нямаше друг избор освен да я поеме. Тя завъртя крана и въздухът засъска от дихателя. Джанис грабна втора бутилка и се втурна към шахтата в пода. Тя стигаше до гигантския резервоар долу. Водолазите я използваха за обслужване на основното тяло на детектора, най-вече да поправят повредените усилващи светлината тръби.

Джанис напъха дихателя в устата му. На Рику му се прииска да го изплюе — беше гаден на вкус, — но въпреки това захапа силикона. Тя посочи тъмната дупка.

— Давай!

Разтреперан от страх, Рику прекрачи през ръба и скочи с краката надолу в студената вода. Тежестта на бутилката бързо го задърпа към далечното дъно. Погледна нагоре и видя как Джанис също скача и затваря капака на шахтата.

Обгърна го непрогледна тъмнина.

Рику продължи сляпото си потъване, като блъчеше мехурчета. Краката му се блъснаха в дъното и той приклезна, прегърнал кислородната бутилка, и се разтрепери, но този път не от страх. Студът скоро щеше да стане нетърпим.

После нечий ръце го намериха. Топла буза се докосна до неговата. Джанис го прегръщаше в тъмното.

За първи път в живота си изпита удоволствие от докосване.

17:32

Вашингтон, окръг Колумбия

— Пътуването до Исландия отнело на Аршар цял месец — каза доктор Хейсман. — Морето било изключително бурно.

Грей седеше до Сейчан, докато кураторът обобщаваше съдържанието на втората половина от дневника на Фортескю. Шарин

беше завършила превода, докато Грей бе вдигал тревога за вероятната атака в Япония.

Коляното му нервно играеше. Трябваше да чуе цялата история, но искаше също така да бъде в централата на Сигма, за да разбере дали японските физици са добре.

Погледна към Сейчан.

„Или може би е просто прекалено параноична?“

Не му се вярваше. Доверяваше се на преценката ѝ, особено когато ставаше въпрос за Гилдията. Затова веднага се беше обадил на Кат, която трябваше да предупреди японските власти за потенциалната заплаха. Все още чакаха отговора ѝ.

— По време на дългото пътуване — продължи Хейсман — Аршар посветил много дни на теориите си за „бледите индианци“, митичния народ, който оставил на прадедите на ирокезите могъщото наследство. Сравнявал легенди на много племена и често попадал на истории за бели хора или белокожи индианци. Събирал слухове за по-ранни селища, които не били индиански според използваните сложни строителни техники. Но като че ли най-много бил обсебен от идеята за вероятния еврейски произход на тези хора.

— Еврейски ли? — оживи се Грей. — Защо?

— Защото описва някакъв надпис, открит върху златната индианска карта. Езикът му приличал на иврит, но бил различен.

Шарин прочете откъс от дневника:

— „Знаците по картата несъмнено са оставени от някой неизвестен книжник. Възможно ли е да са били оставени от бледите индианци? Посъветвах се с най-именитите специалисти и всички те са съгласни, че знаците приличат на древната еврейска писменост, но в същото време са единодушни, че езикът не е иврит, макар че може би е близък до него. Наистина смущаваща загадка“.

Хейсман закима още по-развълнувано.

— Наистина е загадка. Докато Шарин приключваше с превода, а вие разговаряхте с хората си за Япония, получих информация за нещо, което ме тормозеше около онази ранна скица на Държавния печат с четиринайсетте стрели.

Разрови купчината листа и извади един.

— Погледнете под самия печат. Има някакви едва забележими знаци, почти като бележки.

Грей вече ги беше забелязал, но не им бе обърнал особено внимание.

— И?

— Консултирах се със специалист по древни езици. Надписът е на стара форма на иврит, точно както споменава Аршар. Буквите под печата образуват думата *манасия*, едно от десетте изгубени племена на Израил.

Грей застана нащрек. Часове по-рано Пейнтър беше съобщил, че е възможно древните тоутсий унстоу пуутсийв да са потомци на изгубено племе на израилтяните. Споменаваше също и Книгата на Мормон, където се казваше, че едно от израилтянските племена стигнало до Америка — „и по-точно, кланът на Манасия“.

— Всъщност отците основатели изглеждат малко като обсебени от изгубените племена на Израил — продължи Хейсман. — На първото събрание на комисията за изработване на Държавния печат Бенджамин Франклин искал дизайнът да бъде алегорична сцена от библейския

Изход, когато израилтяните напуснали Египет. Томас Джеферсън пък предложил картината да изобразява децата на Израил в пустинята.

Грей се загледа в скицата на печата. „Нима отците основатели са знаели за изгубеното племе, достигнало до тези брегове? Може би са научили по някакъв начин, че «бледите индианци» от разказите на ирокезите са всъщност израилтяни?“

Така изглеждаше. И явно отците основатели се бяха опитвали да вкарат това познание в Държавния печат в памет на племето.

Следващите думи на Хейсман подсказваха, че предположението му е вярно.

— Видя ми се странно това, че племената на израилтяните са представени чрез различни *двойки* символи. В случая с Манасиевия клан, който бил *маслинена клонка* и *сноп стрели*. — Хейсман го погледна. — Защо отците основатели са използвали символите на Манасиевото племе в Държавния печат?

Грей подозираше отговора, но имаше по-належащи въпроси.

— Всичко това е чудесно, но нека продължим с Фортескю след като е стигнал в Исландия...

Хейсман изглеждаше разочарован, но остави скицата на печата настрана.

— Добре. Както казах, пътуването на Аршар продължило около месец, но накрая бил уверен, че е открил правилния остров, точно както е отбелязан на картата. След като се озовал там обаче не успял да открие нищо. След двацет и два дни търсене започнал да се отчайва. И тогава щастието му се усмихнало. Един от помощниците му изпуснал ябълка, докато изследвали една доста обширна пещерна система. Ябълката паднала в шахта, която никой не бил забелязал дотогава. Спуснали в нея фенер и при дъното заблестяло злато.

— Намерили са мястото — промълви Сейчан.

— По-нататък той описва надълго и нашироко дълбоката пещера и каменни кутии, в които се пазели стотици златни плочки, изписани със същата староеврейска писменост. Намерил също златни съдове, пълни със *сребрист сух еликсир*, както го нарича. Бил много развълнуван и направил много рисунки.

Задаваният глас на куратора показваше, че и самият той е развълнуван. Хейсман плъзна един лист към Грей и Сейчан и почука върху изображението в центъра.

— Това са въпросните хранилища на еликсира.

Грей се вцепени. На рисунката се виждаха високи урни с капаци, върху които имаше различни скулптирани глави — чакал, сокол, павиан и мъж с качулка.

— Приличат на египетски канопи — каза той.

— Да. Аршар е смятал същото. Или най-малкото е познал, че са с египетски произход. И сметнал, че може би бледите индианци са всъщност бегълци от Светите земи, някаква тайна секта на маги с корени в юдейската вяра и египетските традиции едновременно. Но предположенията му внезапно прекъсват. След това бележките му са много небрежни и забързани, явно писани от обзет от паника човек.

— Защо?

По знак на шефа си Шарин зачете:

— „Получих вест, че някакъв кораб приближава Исландия. Че Врагът е разбрал за проучванията ни и е по петите ни. Те никога не бива да открият това изгубено съкровище. С хората си ще направя всичко по силите си да ги подлъжа да ме последват, да стоят по-далеч от острова. Моля се да успея. Ще поемем към студената основна суша, за да привлече вниманието им. Ще взема малка част от съкровището с надеждата, че мога да стигна до бреговете на Америка. Но ще оставя този дневник тук като свидетелство в случай, че се проваля“.

Хейсман скръсти ръце.

— Дневникът завършва с тези думи и Аршар бяга от врага. Мисля обаче, че можем да се сетим какво е станало след това.

— Изригването на Лаки — каза Грей.

— Вулканът се намира недалеч от бреговата линия. Аршар явно е успял да се отдалечи на известно разстояние, но после настъпила катастрофата.

Самият Грей също беше станал свидетел на подобно събитие. Представи си експлозията, последвана от мощно вулканично изригване.

Хейсман въздъхна.

— От писмото на Джеферсън знаем, че след това нашият французин напълно се уединил и се разкайвал за действията си, довели до смъртта на четвърт от населението на света.

— За да бъде призован две десетилетия по-късно от Джеферсън за нова мисия. Да участва в експедицията на Луис и Кларк на запад. — Грей мислено сглоби картината. — Според датата на картата, която ни показахте, Джеферсън е купил Луизиана през хиляда осемстотин и трета. И през същата година е натоварил приятеля си капитан Мериуедър Луис да събере екип и да изследва бившите френски територии и земите западно от тях.

Беше напълно сигурен в преценката си.

— Фортескю е тръгнал с него. Бил изпратен да открие онова място от индианската карта, „сърцето на новата колония“, изгубения град.

— И явно го е открил — добави Сейчан. — Изчезнал от историята, а Луис бил убит.

Грей се обърна към Хейсман.

— Разполагате ли с карта с маршрута на експедицията на Луис и Кларк?

— Разбира се. Един момент. — Хейсман и асистентката му разровиха купчините и бързо намериха нужното. — Ето.

Грей се загледа в страницата. Прокара пръст по маршрута, като започна от Кемп Уд в Сейнт Чарлз, Мисури, и завърши с Форт Кластоп на брега на Тихия океан.

— Някъде по този маршрут или близо до него би трябвало да се намира изгубената Четиринайсета колония.

„Но къде?“

Телефонът му иззвъня отново. Беше го оставил на масата; на екрана беше изписан спешният номер на Сигма.

Сейчан също го видя.

— Веднага се връщам — каза той и отново тръгна към вратата. Сейчан го последва в коридора.

Грей отвори телефона.

— Монк?

— Кат се обажда, Грей. Монк идва да ви вземе с кола.

— Какво има? Какви са новините от Япония?

— Лоши. Щурмова група е избила почти всички в комплекса.

Грей изруга наум. Бяха прекалено бавни.

— Но двама ключови служители са оцелели — продължи Кат. — Мъж и жена. Японските власти ги измъкнали от водния резервоар на детектора на неутрино. Доста хитро място за криене. По наша молба са поставени под охрана в ПСИА.

ПСИА бе японската разузнавателна агенция. Решението беше разумно. Ако никой не подозираше за оцелелите, значи имаха шанс да излязат една крачка пред Гилдията. Кат също го знаеше.

— Разговарях по телефона с жената — каза тя. — Американска специализантка. Според нея точно преди атаката японците нямали напредък в откриването на източника на последния поток неутрино. Разказа обаче и нещо странно, забелязано от другия оцелял. Той бил разтревожен от някакви допълнителни малки потоци неутрино. Не обърнах особено внимание на тази подробност, докато тя не ми каза *откъде* са показателите.

— Откъде?

— Вероятно от един или два обекта на запад, но не можел да определи точно местоположението им заради силното заглушаване от големия пик. Единият от двата, които *успял* да идентифицира, се намира в Белгия.

Кат замълча многозначително. На Грей му бе нужен само миг да схване значението на това. Спомни си описанието на капитан Хулд на ловците от остров Елирей. Беше казал, че са белгийци. Монк явно беше направил същата връзка. Може да беше и съвпадение, но не му се вярваше.

Сподели това с Кат.

— Щурмовият отряд в Исландия е бил от Белгия. Това би трябвало да е от значение. А другото място? Къде е то?

— В Кентъки.

„Кентъки ли?“

— Монк идва да ви вземе — продължи Кат. — Искам да проверите на място. Излитате след петнайсет минути. Трябва да се възползваме напълно от това преимущество, докато можем.

Грей усети в гласа ѝ някакво колебание.

— Какво мисли за всичко това директор Кроу?

— Нищо. Не успях да се свържа с него, след като научих новината. Беше на път навътре в пустинята. Ще продължа да го търся, докато пътувате. Не можем да чакаме. Ако нещата се променят, ще те уведомя. Освен това поддържам връзка с началника на кабинета на президента.

Това го изненада.

— Защо въвличаме и президента Гант?

— За да влезете там, където отивате, ви е нужно президентско нареждане. Вратите няма да се отворят без подписа на Гант.

— Какви врати? Къде отиваме?

Отговорът го втрещи. След още няколко подробности Кат затвори. Грей вдигна глава и видя, че Сейчан се взира в него.

— Сега пък къде ни изпращат? — попита тя.

Той бавно поклати глава, мъчеше се да намери смисъл в чутото.

— Във Форт Нокс.

ТРЕТА ЧАСТ

ТРЕСКА ЗА ЗЛАТО

25.

31 май, 14:55

Аризона

— Това е нарушение на щатските и на федералните закони — каза Нанси Цо. Пейнтър не обърна внимание на заплахата ѝ и изчегърга с ножа си остатъците от хоросана, който държеше пясъчниковата плоча над отдушника.

Нанси Цо стоеше с юмруци на кръста в края на полето петроглифи, нанесени върху пода на пукнатината. Ковалски я пазеше с пистолета ѝ. Беше успял да ѝ го вземе, преди тя да разбере какво става.

— Съжалявам, Нанси — каза Ханк Канош. — Опитваме се да сме колкото се може по-внимателни.

И за да докаже думите си, взе отчупено парче хоросан от спиралата върху плочата и го хвърли настрани, след което внимателно изчисти пясъка от лунния сърп и звездата в центъра.

Кауч подуши подхвърленото парче, сякаш беше някаква игра.

Пейнтър продължаваше да стърже и дълбае, плувнал в пот, с изгорял от слънцето врат. След още пет минути плочата започна да вибрира под дланта му.

Ханк също го усети.

— Явно сме я освободили. Трепери от въздушното течение отдолу.

Пейнтър се съгласи. Застанал на четири крака, той разчисти ръбовете, докато не намери достатъчно голяма цепнатина, в която да пъкне ножа си. Страните на плочата вървяха навътре, подобно на коркова тапа. Пейнтър натисна дръжката на ножа и леко повдигна камъка. Беше дебел десетина сантиметра и твърде тежък, за да могат да го вдигнат само с Ханк.

Отпусна плочата и махна на Ковалски.

— Ела да помогнеш.

— Ами тя? — попита Ковалски и посочи с палец рейнджърката.

Пейнтър я погледна. Трябваше му съдействието ѝ, което пък означаваше, че се налага да е честен с нея и да ѝ обясни колко

сериозно е положението.

— Рейнджър Цо, несъмнено знаете за вулканичните изригвания в Юта и Исландия.

Гневните бръчки около очите ѝ не се изгладиха, устните ѝ оставаха все така стиснати. Гледаше го свирепо, без да каже нищо.

— Това, което търсим тук, е свързано с двете катастрофи. Много хора загинаха и ще умрат още повече, ако не получим отговори. Отговори, които може би се намират долу.

Тя поклати презрително глава.

— За какво говорите?

— За анасазите — отвърна Ханк. — Имаме сведения, че днешната вулканична активност е пряко свързана с катастрофата, довела до появата на кратера Сънсет и унищожаването на анасазите в района. Не мога да се впускам в подробности. Ще кажа само, че символите, които ви показахме, луната и звездата от петроглифа върху плочата, са следи към тази трагедия.

— Ако искаме да не умрат още хора, трябва да продължим — обади се Пейнтър.

Тя премести поглед от единия към другия и обратно. Накрая въздъхна и дълбоките бръчки изчезнаха — донякъде.

— Ще ви дам известна свобода на действие. Засега. Но искам да внимавате. — Протегна ръка към Ковалски. — Мога ли да си получа оръжието?

Пейнтър я погледна изпитателно, като следеше езика на тялото ѝ и се опитваше да прецени дали просто не се опитва да ги измами, за да си върне пистолета. Изглеждаше искрена, пък и не можеха непрекъснато да я държат под око.

— Дай ѝ го — каза той на Ковалски.

Той като че ли понечи да откаже, но после ѝ подаде пистолета с дръжката напред. Тя го взе, задържа го в ръка, докато всички я следяха напрегнато, после го прибра в кобура.

Ковалски клекна до Пейнтър и каза:

— Хайде.

Пейнтър пак понадигна камъка и тримата го хванаха и го извадиха от дупката. Ковалски внимателно го изтърколи настрани и го подпря на стената на пукнатината.

— Доволна ли си? — попита той Нанси, докато бършеше ръце в панталоните си.

Тя не му отговори и се обърна към дупката. Пейнтър извади от раницата си фенер и го включи. Лъчът освети широка шахта, спускаща се стръмно надолу.

— Има стъпала — промълви той слисано.

„Стъпала“ беше силно казано. В скалата имаше малки издатини, колкото да поберат пета или пръсти. Все пак беше по-добре от нищо. Нямаше да им трябва въжета. Ковалски се приближи и се наведе над отвора.

— Уф! — Размаха ръка пред лицето си. — Вони.

— Сяра — каза Ханк. — И е топло. Типично за отдушник.

„Значи долу има геотермална активност...“

Обезпокоителна мисъл, но нямаха друг избор. Трябваше да продължат.

Пейнтър се обърна към Нанси.

— Нещо против да изчакате тук? Ако не се върнем до два часа, обадете се по радиото за помощ.

Тя кимна.

— Само бъдете така добра да ни дадете тези два часа — натърти той. Боеше се, че веднага щом се спуснат, тя ще се обади на приятелите си от управата на парка.

— Дадох ви думата си — каза тя. — И смятам да я удържа.

Свил опашка между краката си, Кауч отстъпи от дупката. Миризмата и странната обстановка явно го бяха уплашили. Пейнтър не можеше да го обвинява.

Ханк подаде каишката на рейнджъра.

— Бихте ли държали под око и Кауч, докато чакате?

— Май нямам друг избор. Определено не иска да слиза долу. Сигурно е най-разумният от всички ни.

След като всичко бе уредено, Пейнтър се обади набързо в централата на Сигма и запозна Кат и Лиза със ситуацията. После се спусна в прохода, като внимателно поставяше пети върху издатините. Нямаше никакво намерение да се изпързала дявол знае колко надолу. Поведе, като осветяваше с фенера. Ковалски беше последен с друг фенер.

Тунелът се оказа доста дълъг. След няколко минути отворът горе се превърна в мъничка светла точка. Ставаше все по-горещо и зловонно. Очите и ноздрите му горяха, раздразнени от постоянното духане в лицето му. Не знаеше още колко ще могат да продължат, преди да им се наложи да се откажат.

— Сигурно сме дълбоко под платото — прецени Ханк. — Най-малко на трийсет метра. Пипнете стените. Пясъчникът се е сменил с варовика, който е в основата на по-голямата част от Колорадското плато.

Пейнтър също бе забелязал промяната. „Колко ли надолу продължава този тунел?“

Ковалски явно се питаше същото. Сръбна шумно от тръбата на меха си, изплю се и изруга.

— Ако се натъкнем на някой тип с копита и тризъбец, изнасяме се оттук, нали?

— Ако не и по-рано — каза Ханк и се разкашля от лошия въздух.

Пред тях започна да се чува постоянно съскане и тътен. След малко лъчът на фенера освети края на тунела.

„Най-сетне“.

Пейнтър предпазливо измина последните няколко метра и се провря в кухня, която бе едновременно великолепна и ужасяваща. Дръпна се настрана, за да направи път на другите.

Ковалски излезе от тунела и изруга.

— Боже Господи... — промълви Ханк и сложи ръка на устата си.

Тунелът извеждаше в просторна зала, достатъчно голяма, за да побере четириетажна сграда. Таванът представляваше съвършен купол, сякаш залата бе образувана от мехур във варовика. Само дето мехурът се бе спукал преди много време.

Отляво високо в стената имаше широка пукнатина, от която бликаше река и образуваше водопад — но това не бе река от вода. От пукнатината кипеше и се изливаше черна кал, която течеше мудно, като бълбукаше и изпускаше сярна пара, за да се влее в голямо езеро, заемащо половината пещера и подхранвано от десетина допълнителни потоци от други по-малки цепнатини. Самото езеро се изливаше в пролом, който разделяше залата на две. По дъното му течеше гореща кална река, изчезваща в черно гърло от отсрещната страна.

— Изумително — промълви Ханк. — Подземна кална река. Това трябва да е една от геотермалните артерии, течащи през Колорадското плато от вулканичната верига на Сан Франциско.

Но те не бяха първите, открили гигантската артерия.

Над димящия пролом минаваше древен мост, изработен от дълги тесни плочи пясъчник, скрепени с хоросан. Строителната техника ясно показваше, че мостът е дело на индианците пуебло.

— Как са успели да построят това чудо? — попита Ковалски.

— Старите племена от района са били изключителни инженери, способни да издигат обширни и сложни постройки по отвесни скали — отвърна Ханк. — Този мост не би ги затруднил. Въпреки това явно са пренесли всичките плочи на ръка дотук.

Очите на професора бяха изцъклени или от парещия въздух, или от строителното постижение. Той пристъпи напред. Подът на залата бе осеян с камъни, но нечия древна ръка бе разчистила пътека до моста.

Пейнтър разбра целта на професора и го последва. От другата страна на пролома също имаше пътека, водеща до тунел в стената. Явно пътешествието им през подземния свят още не бе приключило.

С приближаването до моста жегата започна да става нетърпима. Беше почти невъзможно да се диша от гъстите серни пари. Единствената причина да успеят да стигнат дотук бе непрестанният вятър, който духаше през пещерата и отнасяше повечето отровни изпарения през шахтата зад тях.

— Мислите ли, че е безопасно да минем по това чудо? — попита Ковалски неспокойно.

— Мостът е издържал векове, но все пак ще мина пръв — каза Пейнтър. — Сам. Ако всичко изглежда наред, ще ви кажа да пресечете, но един по един.

— Внимавайте — рече Ханк.

Пейнтър определено смяташе да внимава. Пристъпи до началото на моста. Имаше добър изглед към пропастта надолу. Калта вреше и блъбукаше, хвърляше пръски по варовиковите стени на пролома. Падането означаваше моментална смърт.

Стъпи с единия си крак на моста, после с другия. Остана неподвижен за момент. Изглеждаше съвсем стабилно, така че направи крачка, после още една. Вече беше над пролома. Плочите под краката му леко застъргаха, сякаш се слягаха от тежестта му. Изчака, като се

мъчеше да прогони страха си. Потта се стичаше на струйки по гърба му. Насълзените му очи го сърбяха.

— Добре ли сте? — извика Ковалски.

Пейнтър вдигна ръка, за да покаже, че нищо му няма, но се боеше да отговори на глас. Глупаво, разбира се. Продължи напред стъпка по стъпка, докато най-сетне не се озова на другия край и с облекчение скочи на твърда земя.

Наведе се, опрял ръце в коленете си.

— Да идваме ли? — извика Ханк.

Пейнтър вдигна ръка и им махна да идват.

Двамата минаха по моста без проблеми и след като дойдоха на себе си, продължиха към тъмния тунел, оставяйки калната калдера зад себе си.

При отвора бяха наградени със студен полъх от прохода. Въздухът имаше минерален привкус, но беше добре дошъл след серните изпарения в пещерата.

Ковалски вдигна ръка към потока.

— Откъде ли идва?

— Има само един начин да разберем — отвърна Пейнтър и отново поведе.

Ханк предложи по-подробен отговор, докато се спускаха.

— Пещерната система явно е много обширна. За да може една пещера да диша по такъв начин, е нужен огромен обем студен въздух под земята. — Той посочи назад. — Онази гореща зала изкарва студения въздух нагоре и въздушният поток продължава от нея към повърхността.

Пейнтър си спомни преценката за обема на пещерната система под отдушника при Вупатки. Двеста хиляди кубични метра. Тази тук май беше по-голяма. Но колко надолу трябваше да продължат?

Тунелът се спускаше и на едни места ставаше по-стръмен, а на други вървеше почти хоризонтално. Но никога не вървеше *нагоре*. Освен това температурата непрекъснато се понижаваше. След още десет минути вървене по стените започна да се появява перленото сияние на лед, който отразяваше лъчите на фенерите. Пейнтър си спомни разказа на Нанси за ледените магмени тръби под кратера Сънсет. Същият феномен беше налице и тук.

Не след дълго и земята под краката им стана коварна. Ковалски се изгърси тежко и изруга. Вятърът се засили и леденият му допир гореше бузите на Пейнтър така, както ги бе изгаряла сярната жегла преди минути.

— Някой друг освен мен да си спомня за израза „когато адът замръзне“? — обади се Ковалски.

Пейнтър не му обърна внимание. Лъчът на фенера най-сетне разкри края на тунела. Той забърза напред, като почти се пързеляше по мокрия под. Озова се във втора зала и отново спря при входа, поразен от гледката.

Ковалски подсвирна.

Ханк зяпна слисано.

— Намерихме ги.

Пейнтър знаеше какво има предвид.

Бяха намерили анасазите.

16:14

— Все едно гледаш компютърна игра, поп? — попита Рафаел.

Седеше в задната част на хеликоптера за наблюдение — една от двете машини, наети срещу известна сума от частна милиция, която патрулираше мексиканската граница в търсене на „наркотерористи“. Двата хеликоптера със силно затъмнени бронирани стъкла чакаха в пустинята с работещи на празни обороти двигатели, на около километър и половина от месата.

Задната кабина на машината на Рафе беше оборудвана с две командни кресла, които се въртяха между дългата пейка от едната страна и стената с оборудване, включващо цифрови рекордери, възпроизвеждащи устройства и три плоски монитора, свързани с микровълнови приемници и камери отвън.

На централния монитор подскачащата картина показваше отряда, който се изкачваше по една пукнатина към руините на платото. Образът идваше от камерата на шлема на Берн и позволяваше на Рафе отново да наблюдава щурма.

Обърна стола си към Каи Куочийтс, която седеше на пейката до един от хората на Берн. Тя го изглежда намусено, скръстила ръце на гърдите си. Още беше бясна заради предателството му и не бе казала

нито дума, откакто бяха оставили постройките след застрелването на двамата възрастни хопи. Рафе се чувстваше неприятно от случилото се. Признаваше си, че беше лекомислена постъпка от негова страна, под достойнството му, но беше кисел от дългия път до шестте пуебло и настроението а му се беше влошило още повече от отказа на старицата да отговаря на въпросите. Но сега наистина вярваше, че двамата не знаеха нищо.

Безсмислена загуба на живот.

И ако младата жена не беше така твърдоглава, сигурно щеше да го сподели с нея, но тя предпочиташе да се цупи.

Тъй да бъде.

Отново се обърна към мониторите. Екипът на Берн бе стигнал до платото, където сателитът бе засякъл Пейнтър Кроу и хората му да изчезват по друга пукнатина от отсрещната страна. Разделителната способност не бе достатъчна, за да забележат повече подробности.

Не беше трудно да проследят директора на Сигма до това място. Няколко обаждания, няколко въпроса и всичко приключи, особено след като групата на Пейнтър беше получила временни пропуски от управата на националния парк. Не бяха споменати никакви имена, но пък колко групи от по трима души се отправяха навътре в пустинята, при това с куче? Описанията съвпадаха и благодарение на семейните връзки с академичната общност той успя да използва един геофизичен сателит и да наблюдава пустинята около пуеблото Пукнатина в скалата.

След това бяха долетели от безлюдната северна страна на парка. На километър и половина от месата отрядът на Берн бе слязъл, за да измине останалото разстояние пеша.

Рафе се наведе и прошепна на монитора:

— Къде ли е онзи твой енпуеух^[1] чичо?

Гледаше как Берн се изкачва с лекотата и грацията на истински атлет, натоварен с тежка раница и готова за стрелба карабина. Откри, че завистливо търка бедрото си с лявата си ръка, и сви пръсти в юмрук. Най-доброто, на което можеше да се надява в този живот, бе да живее косвено чрез другите. Като сега. Ако се взираше достатъчно внимателно и изключваше другите дразнителни, можеше за момент да си представи, че *той* е Берн.

Първият му помощник бе начело на екипа си — не беше от хората, готови да накарат подчинените си да поемат риск, за който самите те не са готови. Промъкна се покрай купчина нападал кирпич, някога част от древна стена, и стигна до скритата пукнатина. Преди да влезе, вдигна ръка пред камерата си и започна да дава знаци на хората си:

„Движи се тихо. По мой сигнал. Тръгвай“.

С периферното си зрение Рафе улови отражението на Каи в тъмния монитор, когато тя се помръдна, за да вижда по-добре. Може и да се правеше на отчуждена и безразлична племенница, но Рафе бе забелязал как дишането ѝ се ускорява всеки път, когато го чуваше да говори за чичо ѝ.

Или когато споменаваше другия пленник.

Момчето, Джордан Апавора, се намираше в другия хеликоптер на двайсетина метра оттук и беше застраховка, че Каи ще продължи да сътрудничи.

Берн предпазливо се спусна по улея, готов за всяка непредвидена случайност. Рафе си представи палещото слънце, тежестта в гърдите, напрежението в гърба и ръцете от багажа и тежкото оръжие.

Берн стигна до завой в улея и за част от секундата надзърна към края му. Повече време не му трябваше. Камерата определено си имаше някои предимства. Рафе върна картината и я замрази, за да я разгледа по-внимателно.

Отвесните стени бяха покрити с петроглифи, но в тясното пространство се виждаше само една фигура. Жена, най-вероятно местният рейнджър, която бе поела ролята на водач. Стоеше с гръб към камерата с каишка в ръка, загледана в някаква дупка в земята.

„А, ето значи къде си отишъл...“

Рафе въздъхна.

— Няма да улесниш нещата, нали, mon ami?

Приближи радиостанцията до устните си.

— Берн, май се налага да го направим по трудния начин. И то лично, за да изкараме жертвата си навън.

Погледна отражението на Каи, докато даваше заповедта.

— Погрижи се за жената. Идваме.

На екрана Берн се подаде иззад ъгъла с вдигнато оръжие.

Рейнджърката явно чу нещо и понечи да се обърне. Карабината на Берн отскочи беззвучно и жената се свлече на земята.

Каи ахна.

Рафе се пресегна към съседния стол и напипа ръката на Ашанда. Тя беше седяла мълчаливо, подобно на черна статуя, почти забравена, но никога далеч от сърцето му. Той леко стисна китката ѝ.

— Ще ми трябва помощта ти.

16:20

От края на залата Ханк се взираше в замръзналата гробница на анасазите, запазена от векове дълбоко под земята. Трудно му бе да проумее какво виждат очите му.

„Не може да бъде...“

Дебел син лед покриваше стените и пода и образуваше огромни висулки, които се спускаха като сталактити от куполовидния таван. Отсреща, сковано в лед, се издигаше замръзнало във времето село. Порутените блокове на древното пуебло се издигаха на височина четири етажа, разпръснати на безразборна купчина. Беше като възродено Вупатки, само че по-голямо. Жителите на селището обаче бяха сполетени от същата участ. Почернели мумифицирани тела лежаха в леда, сякаш бяха изтикани от водата от домовете си. Глинени съдове и дървени стълби лежаха натрошени и заровени, предимно в единия край на залата, наред с купчини одеяла и прекрасно запазени плетени кошници.

— Трябва да е станало някакво внезапно наводнение — каза Пейнтър и посочи другите тунели, които започваха от залата. — Водата е издавила всички, а после е замръзнала.

Ханк поклати глава.

— Първо народът умрял от огън... а после от лед.

— Може би са били прокълнати — с нетипична за него сериозност се обади Ковалски.

„Може би“.

— Сигурен ли сте, че са анасази? — попита Пейнтър.

— Доколкото мога да преценя по облеклото, архитектурата на сградите и характерната черно-бяла украса на керамиката, тези нещастници са били от някой клан на анасазите.

Ханк пристъпи напред, за да разгледа по-добре.

— Това сигурно са последните оцелели, спасили се от изригването на вулкана и от клането. Сигурно са напуснали Вупатки и са се опитали да създадат нов дом тук, скрити дълбоко под земята. А малката цитадела горе е охранявала входа.

— Но кой е запечатал входа? — попита Пейнтър. — И защо го е белязал със символа на тоутсий унстоу пуутсийв?

— Може би някое съседно племе, което е помогнало за скриването на последния бастион на клана. Запечатали са го с надгробен камък и са поставили знака на онези, които според тях са стоварили наказанието върху тези хора. Като предупреждение за останалите да не влизат.

Пейнтър си погледна часовника.

— Като стана дума за влизане, трябва да огледаме каквото можем и да тръгваме обратно.

Ханк долови разочарованието в гласа му. Сигурно се беше надявал да открие нещо повече от едно ледено гробище. Разпръснаха се, като внимаваха къде стъпват. Ханк не се чувстваше готов да разгледа някое от телата. Извади фенера си и се зае да претърсва най-долните нива на пуеблото.

Наложи му се да счупи няколко висулки, за да се провре през вратата. Вътре намери още едно тяло, детско, отнесено в ъгъла като боклук. Мъничка изкривена ръка стърчеше от леда, сякаш молеше за спасение.

— Съжалявам... — прошепна той.

Скреж и лед покриваха всичко и отразяваха светлината на фенера му с определено зловеща прелест. Под този бляскав гланц обаче имаше само смърт.

Докато навлизаше навътре, в главата му постепенно се оформи решение. Трябваше да стигне до истинското сърце на пуеблото, мястото, където да изрази почитта си. Мина приведен през един вход и се озова в подобно на атриум пространство в центъра на постройката. Терасите по стените бяха окичени с ледени гирлянди. Представи си как тук са си играли деца, а майките им са ги хокали, докато са месели хляб.

Трябваше само да погледне нагоре, за да прогони тази картина от ума си. Тежки ледени сталактити бяха надвиснали застрашително над

главата му от тавана. Представи си как се отчупват, политат и го пронизват, наказват го за това, че се е натрапил в това обитавано от духове място.

Мъртвите богове на жителите обаче имаха други планове за този натрапник.

Загледан нагоре, Ханк не видя дупката и десният му крак пропадна в нея. Той изкрещя от изненада, докато пропадеше. Помъчи се да се задържи за стените и пожертва фенерчето, но без успех. Не можеше да намери опора и пропадеше като къркьор през тънък лед.

Летеше надолу с краката напред, очаквайки смъртта си.

Падането обаче не продължи и два метра, след което краката му удариха твърд лед. Той погледна надолу. Единственото, което го бе спасило от счупване на врата или най-малкото на крак, беше, че помещението, в което бе паднал, бе наполовина пълно с лед. Наведе се да вземе фенерчето, след което се загледа нагоре.

— Ханк! — чу се гласът на Пейнтър.

— Добре съм! — извика той. — Но ми трябва помощ! Паднах в някаква дупка!

Докато чакаше спасителите си, освети помещението. Беше кръгло, изградено от кирпич и хоросан. Бавно осъзна, че се е озовал точно на мястото, което бе тръгнал да търси.

Някой бог несъмнено му се присмиваше.

Огледа се. По стената имаше малки ниши, горе-долу на нивото на леда. При нормални обстоятелства щяха да се намират в средната част на стената. Вниманието му бе привлечено от проблясък в най-голямата.

„Не... как е възможно това?“

По ледения под затанцуваха сенки. Ханк обърна фенера нагоре и видя Пейнтър и Ковалски да се взират към него.

— Ранен ли сте? — попита разтревожено Пейнтър.

— Не, но няма да е зле и вие да скочите тук долу. Не съм сигурен, че трябва да докосвам това.

Пейнтър се намръщи, но Ханк му махна подканващо.

— Добре — съгласи се Пейнтър и се обърна към партньора си. — Ковалски, вържи въже и го пусни долу.

След като великанът изчезна, Пейнтър приклезна и плавно скочи в пълното с лед помещение.

— Е, докторе, какво открихте?

Ханк обгърна с жест залата.

— Това е кива, духовният център на селището. Най-общо казано, техният храм. — Насочи лъча нагоре. — Изграждали са ги в ями като тази. Дупката, през която влязохме, се нарича сипапа и за анасазите е представлявала митичното място, откъдето са се появили хората.

— Добре, защо е тази лекция по религия?

— За да разберете какво са почитали тук, или най-малко са пазели в чест на боговете. — Ханк насочи лъча към нишата. — Мисля, че крадците са отмъкнали от тоутсий унстоу пуутсийв именно това нещо и че тъкмо то е довело до гибелта на анасазите.

17:06

Пейнтър пристъпи към нишата и също я освети с фенера си. Не че нещото се нуждаеше от повече светлина. То сияеше ярко, без нито едно петънце, покрито с тънка ледена кора.

„Изумително...“

В нишата стоеше златен съд с височина около четирийсет и пет сантиметра, с похлупак във формата на вълча глава. Мъничкият бюст беше изработен съвършено, от заострените уши до козината на врата. Дори очите изглеждаха така, сякаш всеки момент щяха да примигнат.

Пейнтър премести лъча надолу и позна символите по съда — целият бе изписан на прецизни редове.

— Същата писменост като върху златните плочки.

— Да. Това трябва да е доказателство, че тотемът някога е принадлежал на тоутсий унстоу пуутсийв, не мислите ли? И че анасазите са го откраднали от тях.

— Може би — отвърна Пейнтър. — Но какво ще кажете за самия съд? Греша ли, или наистина прилича на онези вази, в които древните египтяни са съхранявали вътрешностите на мъртвите?

— Канопи — уточни Ханк.

— Точно така. Само дето този е с вълча глава.

— Египтяните са украсявали вазите си с животни от своята земя. Ако този съд е бил изработен в Северна Америка, това обяснява изображението. Вълците винаги са били могъщ тотем тук.

— Но това не опровергава ли теорията ви за тоутсий унстоу пуутсийв? Нали те бяха изгубеното племе на израилтяните от Книгата на Мормон?

— Не, това не противоречи на теорията ми. — Възнението в гласа на професора се засилваше. — Даже напротив, подкрепя я.

— Защо?

Ханк докосна с длани устните си, като се мъчеше да овладее въодушевлението си. Изглеждаше готов да падне на колене.

— Според свещеното ни писание златните плочки, преведени от Джоузеф Смит и станали част от Книгата на Мормон, били написани на език, наричан *реформиран египетски*. Или, както се казва в Книга на Мормон, глава девета, стих трийсет и втори, „И ето, ние записахме това според нашето знание, с писмо, наричано от нас *реформиран египетски*, който приехме и променихме според нашия начин на говорене“. Никой обаче не е *виждал* въпросното писмо, тъй като след като Джоузеф Смит превел златните плочки, те изчезнали. Твърди се, че били върнати на ангела Морони. Знаем само, че писмеността била някакъв вариант на еврейската, развил се след като племето напуснало Светите земи.

— Тогава защо я наричат египетска? Било то реформирана или друга.

— Мисля, че отговорът е пред нас. — Ханк посочи. — Знаем, че племената на израилтяните са имали сложни и преплетени отношения с Египет. Както вече ви казах, най-ранното изображение на лунен сърп и звезда е на древните моавити, които били роднини както с израилтяните, така и с египтяните. И когато изгубеното племе пристигнало в Америка, то явно е имало наследство и от двата свята. И това е доказателството: имаме типично сливане на египетска и юдейска култура в едно. Този съд задължително трябва да бъде запазен.

Пейнтър посегна към вазата.

— По този въпрос сме единодушни.

— Внимателно — предупреди го Ханк.

Дъното на съда беше сковано от пет сантиметра лед, но не това безпокоеше професора. Всички те бяха видели какво се случва, когато някой се отнася небрежно с артефакти, оставени от тоутсий унстоу пуутсийв.

— Мисля, че всичко би трябвало да е наред — каза Пейнтър. — Стояло е замръзнало от векове.

Спомняше си твърдението на Роналд Чин, че експлозивното вещество трябва се нуждае от *топлина*, за да е стабилно, или от много висока температура, за да се унищожи. Дестабилизираше се само когато е *студено*. Въпреки това затаи дъх, докато посягаше към похлупака във форма на вълча глава. Повдигна го, като строши тънката ледена кора, и освети вътрешността с фенерчето.

Издиша с облекчение.

— Точно както предполагах. Вътре няма нищо.

Подаде похлупака на Ханк и се зае да освободи съда от леда. След няколко резки дърпания успя.

— Тежък е — каза той, докато връщаше похлупака на мястото му. — Обзалагам се, че е от същото плътно злато като плочките. Явно древните са използвали този метал за изолиране на нестабилното вещество.

— Защо мислите така?

— Колкото по-плътен е металът, толкова по-добре запазва топлината. Може да е нужно повече време да се затопли, но след това си остава топъл за много повече време. Подобен изолатор е допълнителна застраховка срещу резки промени в температурата. И също така дава на притежателите му допълнително време да пренесат веществото от един източник на топлина до друг.

— Тоест златото е помагало на древните да стабилизират веществото?

— Мисля, че този съд е може би един от *неизползваните* контейнери. Но като се има предвид случилото се при кратера Сънсет, анасазите със сигурност са откраднали и един *пълен*. — Пейнтър завъртя съда в ръцете си. — Вижте и това. От другата страна.

Ханк се приведе и погледна.

На задната част имаше подробна рисунка — лъкатушещ поток, стръмна планина и наред всичко това — нещо, приличащо на малък изригващ вулкан.

— Как го тълкувате? — попита Пейнтър.

— Не зная.

Размишленията им бяха прекъснати, когато отгоре им падна въже и Пейнтър едва не изпусна съда.

— Внимателно, Ковалски!

— Извинете.

Пейнтър застана под отвора и вдигна съда с две ръце.

— Вземи това!

Ковалски протегна ръка надолу, взе находката и чак подсвирна.

— Поне си намерихме съкровище! Насиненият ми задник се чувства малко по-добре.

Пейнтър и Ханк се измъкнаха от кивата и всички излязоха от замръзналото публо. Щом се озоваха в пещерата, Пейнтър прибра златната ваза в раницата си и се примири с мисълта, че ще трябва да я носи заедно с откраднатите от Каи плочи. Раницата му тежеше сигурно трийсетина килограма. Не очакваше с нетърпение изкачването, но нямаше друг избор.

— Трябва да тръгваме преди Нанси да е извикала тежката артилерия.

Тъкмо се обърна към тунела, когато от него излетя Кауч и профуча между краката му, като едва не го събори.

— Кауч? — изненадано възкликна Ханк.

Кучето се притисна в краката му, скимтеше тихо. Каишката висеше между краката му. Професорът клекна, за да успокои животното.

— Явно е избягал от Нанси.

— Мисля, че е станало нещо по-лошо. — Пейнтър насочи лъча на фенера надолу към леда. По него имаше алена диря, оставена от влачения ремък.

Кръв.

[1] Досаден (фр.) — Б.пр. ↑

26.

31 май, 20:07

Луисвил, Кентъки

„Побързай и чакай...“

Монк все забравяше, че това е мотото на военните. Мразеше да стои на празни обороти — в този случай в буквалния смисъл на думата. Тримата седяха в кабината на „Лиърджет“ 55 при частния терминал на летище Луисвил и чакаха отряд от гарнизона Форт Нокс, който трябваше да ги ескортира до Златното хранилище. Чакаха вече повече от десет минути. Коляното му заигра нервно. Никак не му се искаше да оставя Кат в Сигма. Тя започваше да получава спазми и той с основание се тревожеше предвид напредналата ѝ бременност. Кат твърдеше, че били просто болезнки от дългото заседяване, но Монк беше достатъчно нервен, за да интерпретира и най-малкото неразположение като помятане или поява на контракции.

Кат постъпи практично и го разкара, но не и преди дълга прегръдка. Беше поставил длан на корема ѝ — като горд *баща*, любящ *съпруг* и, както трябваше да си признае, като *военен лекар*, — за да се увери, че всичко е наред. Наясно беше колко уплашена бе тя по време на доклада след събитията в Исландия, макар че през цялото време успя да запази безизразна физиономия.

Монк обаче знаеше каква е истината.

А сега и тази вечерна разходка до Кентъки. Искеше да приключи колкото се може по-бързо и да се върне при нея. Обичаше мисиите и мразеше бездействието, но бебето наближаваше и той просто желаше да е до нея и да масажира стъпалата ѝ.

Да, *такъв* мъж беше.

Монк опря чело в стъклото.

— Къде са?

— Ще дойдат — отвърна Грей.

Монк се облегна в креслото си и изгледа кръвнишки приятеля си. Имаше нужда да стовари вината върху някого. Облицованата с клен на точици кабина имаше четири кожени седалки — по две една срещу

друга. Той седеше срещу Грей, а Сейчан се бе настанила до партньора му и бе вдигнала ранения си крак на свободната седалка.

— Знае ли някой какво изобщо търсим тук? — попита Монк. Не очакваше отговор, просто търсеше начин да се разсее.

Грей — продължаваше да се взира през прозореца — каза:

— Може би аз зная.

Коляното на Монк спря да подскача. Сейчан изгледа Грей косо. Преди колелата на самолета да се отлепят от пистата във Вашингтон, планът бе просто „да отскочат и да хвърлят едно око на Форт Нокс“. Не беше най-гениалната стратегия, но никой нямаше представа за загадъчния източник на тези потоци неутрино. Странните показания, засечени от японския физик, можеше да се окажат важни, но може и да не бяха важни. Все едно бяха тръгнали на риба, но си бяха забравили въдиците.

— И какво според теб знаеш? — попита Монк.

Грей извади напъханата в страничния джоб на облегалката папка. Ако някой можеше да прехвърля най-разнообразни детайли и да получи обща картина, това бе именно той. Понякога Монк си мечтаеше и неговият мозък да може да работи така, но може би бе по-добре, че не можеше. Знаеше какъв товар често пада на плещите на приятеля му. Лично той напълно се задоволяваше да играе поддържащата роля. Все някой трябва да изхвърля боклука и да се грижи за кучето, нали така.

— Прочетох отново преценката на физика — каза Грей и го погледна. — Знаеш ли, че има синдром на Аспергър?

Монк сви рамене и поклати глава.

— Този тип е гений и в същото време има невероятна интуиция. Смята, че малките потоци неутрино, които е засякъл тук, на запад и в Европа, са от нещо, което е тясно свързано с веществото, предизвикало експлозиите в Юта и Исландия, но различно от него. Предполага, че новото вещество вероятно е някакъв сходен изотоп или може би дори страничен продукт от производството на взривоопасния материал. Така или иначе, убеден е, че между двете вещества има връзка.

— И накъде биеш? — попита Сейчан и скри прозявката си с юмрук.

— Другите древни нанотехнологични артефакти, открити в индианската пещера, са странните стоманени кинжали и златните

плочки. — Грей впери поглед в Монк. — А у Пейнтър има две такива плочки. И Пейнтър е на *запад*.

— Къде са регистрирани другите отклонения? — попита Монк, който започваше да схваща.

— Има малък пик в Белгия, откъдето е тръгнал отрядът на Гилдията, с който си имяхме работа в Исландия. Предполагам, че Гилдията разполага с една от плочките.

Вижте само как яростно преследваха племенницата на Пейнтър. Може би тяхната плочка се пази в Белгия. Сейчан свали ранения си крак на пода и се понадигна.

— А сега ние сме тръгнали да оглеждаме хранилище за *злато*.

Монк реши, че разбира какво означава всичко това.

— Мислиш, че във Форт Нокс също се пазят подобни плочки.

— Не — отвърна Грей и потупа папката. — Запознах се с историята на Форт Нокс и Монетния двор. Знаете ли, че Томас Джеферсън е помогнал за създаването на първата монетарница във Филаделфия? Дори изсякъл сребърни монети със собствения си облик за експедицията на Луис и Кларк. Освен това е сякъл и *златни* монети.

Монк се опита да проследи нишката на мисълта му, но не успя.

— Първият директор на монетарницата във Филаделфия бил Дейвид Ритенхаус. Подобно на Бенджамин Франклин и Джеферсън, той бил ренесансов човек — часовникар, изобретател, математик и политик. Освен това бил член на Американското философско дружество.

Монк се сети.

— Също като онзи французин, Фортескю. Той също е от групата, нали?

— Да. Всъщност Ритенхаус бил много добър приятел с Джеферсън, подобно на всички важни участници в тези събития. Със сигурност е бил човек от вътрешния кръг на Джеферсън, негов доверен другар.

— Ясно... — каза Монк със съмнение.

— Според дневника на Фортескю индианската карта била скрита от Джеферсън. — Грей цитира по памет: — „Хитроумен както винаги, Джеферсън измисли как да запази индианската карта и да я скрие, като същевременно не позволи тя да попадне в ръцете на безликия враг.

Щеше да използва златото, за да я скрие пред очите на всички. Никой не би заподозрял, че съкровището е скрито в сърцето на Печата“.

Сейчан схвана преди Монк.

— Смяташ, че Джеферсън е скрил картата в монетарницата с помощта на Ритенхаус — каза тя. — Тоест скрил я е пред очите на всички.

— Да. През хиляда деветстотин трийсет и седма филаделфийската монетарница била опразнена и златото било пренесено във Форт Нокс. От онова време има сведения за откриването на стари кюлчета от хранилището на монетарницата, от времето на колониалната епоха. Това злато също било преместено във Форт Нокс.

— Което означава, че картата също може да е била преместена — рече Монк. — Но как можем да сме сигурни? Как може никой да не забележи карта от злато, особено ако е напъхана в череп на мастодонт?

— Не зная — каза Грей. — Ще трябва да проверим. Но има и още нещо. Фортескю пише, че индианската карта била направена от същото „злато, което не може да се разтопи“, тоест от същия материал като плочките с надписите.

Монк го разбра.

— Значи ако плочките излъчват неутрино, същото би трябвало да се отнася и за картата.

Грей кимна.

Монк се облегна, възхитен егоистично от начина, по който работеше уникалният ум на приятеля му. С подобно проникновение можеха да се върнат във Вашингтон преди полунощ.

Скърцане на спирачки го накара отново да погледне навън. Голям джип „Хъмви“ в пустинни цветове спря до самолета.

— Ей, най-после дойдоха — изсумтя Монк.

20:37

„Възможно ли е картата наистина да е във Форт Нокс?“

Измъчван от безпокойство, Грей седеше на задната седалка и гледаше през прозореца.

Хъмвито се носеше с рев по магистрала „Дикси“, после рязко зави към Златното хранилище. В бронирания звяр бяха и

придружителите им — четирима войници от гарнизона на Форт Нокс. Стигнаха портала на базата и след показването на пропуски дежурният им махна да влизат. Машината продължи в топлата вечер към най-охраняваната сграда в страната — Златното хранилище на Форт Нокс.

Грей се загледа в крепостта, осветена в нощта като някакъв гранитен затвор, издигащ се в голо поле и опасан с огради. На портала имаше бронирани кабинки за охраната, а от четирите ъгъла на хранилището се издигаха кули, подобни на яките кули на средновековен замък. Грей знаеше, че вътре има допълнителни нива на защита срещу евентуално нападение — алармени инсталации, камери, въоръжена охрана и по-езотерична технология като биометрични анализатори, скенери за лицево разпознаване и дори сеизмични сензори. И това бяха само мерките, познати на широката публика. Останалите защити бяха засекретени. Носеха се слухове, че комплексът може да бъде потопен за минути, било то във вода като Френската национална банка или в отровни газове.

Разбира се, за да се стигне до серията портали, първо трябваше да се мине през военната база около хранилището, а тя заемаше площ над 40000 хектара — обезкуражаваща задача предвид разположените в нея многобройни хеликоптери, танкове, артилерия и трийсет хиляди войници.

Грей погледна в скута си.

Влизането беше трудна задача, освен ако не покажеш златния билет.

Президентската заповед, сгъната и положена на коляното му, имаше архаичен и в същото време официален восъчен печат и носеше пряко нанесения подпис на президента Джеймс Т. Гант. Златното хранилище не предлагаше туристически обиколки, достъпът на посетители бе забранен и само двама американски президенти бяха стъпвали в него. Единственият начин да се влезе бе с президентска заповед. Грей знаеше, че документите вече са изпратени на началника на комплекса. Трябваше да се срещнат с него на главния вход.

Грей докосна печата и се запита какво ли ще се случи, ако го счупи преди началникът да провери документите. Подобна постъпка би била глупава. За изкопчването на заповедта за толкова кратко време бяха мобилизирани всички ресурси на Сигма. Но пък президентът Гант беше задължен на организацията, която му бе спасила задника в

Украйна. Именно затова началникът на кабинета в Белия дом прие обаждането на Кат.

Президентската заповед бе конкретна и важеше за тримата посетители само за тази нощ. Грей хвърли поглед към Сейчан и Монк. Според документите имаха право само на една обиколка на хранилището с придружители, с цел да потърсят евентуална заплаха за националната сигурност и да я изнесат от района на сградата. И това беше всичко. Престъпването на тези разрешения щеше да се приеме като враждебно действие.

Военният джип зави по шосе „Златно хранилище“. Въпреки разрешителното на портала, охраняван от две кули, имаше допълнителна проверка. Издържаха и нея и продължиха по дългия път към главния вход на крепостта.

— Скъпа, прибрахме се — тихо промърмори Монк, прикрепи изкуствената си ръка към китката и раздвижи пръсти.

Все още разтревожен и изпитващ нужда да се занимава с нещо, Монк бе използвал петдесеткилометровото пътуване да направи бърза диагностика на новата си ръка. Дори след години беше изнервящо да видиш как отделената протеза се движи сама като в някакъв евтин филм на ужасите. В китката на Монк имаше вграден предавател, който можеше да контролира моторите на протезата и осигуряваше достъп до другите ѝ уникални характеристики. За щастие придружителите им пропуснаха малкото изродско представление на задната седалка.

Накрая джипът спря и висок мъж с тъмносин костюм тръгна към тях да ги посрещне.

Явно беше началникът на хранилището. Беше по-млад, отколкото очакваше Грей — малко над трийсетте, с късо подстригана руса коса и наперена походка, която направо крещеше, че е от Тексас. Ръкуването му бе твърдо, но без скрита заплаха.

— Мичъл Уолдорф — представи се той с леко провлачен акцент. — Добре дошли в Хранилището. Рядко имаме посетители. Особено в такъв час.

Сиво-зелените му очи проблеснаха развеселено.

Грей представи групата и президентските заповеди. Домакинът им погледна бегло документите и ги поведе към входа — военният им ескорт остана отвън. В мраморното преддверие Уолдорф предаде документите на някакъв униформен, грамаден тромав чернокож, в

чието изражение нямаше нищо приветливо. Без да каже нито дума, той изчезна зад врата с надпис „Капитан на охраната“. Грей предположи, че документите им ще бъдат подложени на подробна проверка. Кат им беше осигурила желязно прикритие и фалшиви документи за самоличност на агенти на Службата за национална сигурност. Надяваше се, че документите ще се окажат изрядни.

А междувременно самите те също трябваше да минат през проверка.

— Такъв е последният протокол за сигурност — обясни Уолдорф. — Добавиха го преди два месеца. Пълен скенер на тялото. В наши дни всичко трябва да се проверява най-подробно.

Грей влезе в машината и стоически изтърпя сканирането, докато един техник с униформа на полицаи от Монетния двор наблюдаваше резултатите на малък екран. До него имаше и друг служител, но като цяло в комплекса не се виждаха много хора. Но пък от друга страна, повечето мерки за сигурност бяха електронни и скрити от поглед.

След като сканирането приключи, техникът даде знак на Грей да влезе в огромната зала. Докато чакаше останалите, Грей се загледа в гигантските везни, изложени до черната стена. Извисяваха се на повече от три и половина метра и имаха блюда с диаметър метър и двайсет. Малко по-нататък се издигаха масивните стоманени врати на самото хранилище. Над тях се мъдреше печатът на Държавния трезор, изработен от злато.

— Не можете да внесете това — каза техникът зад него.

Грей се обърна — очакваше, че Сейчан отново е създала някой проблем. Да не би да беше забравила случайно някоя кама по тялото си? Причината за смаяната реакция на техника обаче бе Монк.

Приятелят му — още стоеше в кабината на машината с вдигната изкуствена ръка — възрази:

— Това е закрепено за мен.

— Съжалявам. Ако скенерът не може да хване нещо, то остава тук. Можете да изчакате при изхода или да оставите протезата си при нас.

— Такива са правилата — обади се груб глас зад Грей.

Той се обърна и видя, че капитанът на охраната се е върнал.

Бузите на Монк вече пламтяха.

— Добре. — Той докосна магнитните връзки, прикрепящи ръката към имплантите в китката му, и подхвърли протезата на друг техник, който я сложи в пластмасова табла за вещи. Монк мина отново през скенера и подметна: — Държа да ви уведомя, че тези правила са в нарушение на Закона за инвалидите.

Капитанът на охраната пропусна думите му покрай ушите си и се представи.

— Капитан Линдъл. Аз ще ви съпровождам, докато сте тук. Началникът ще отговори на всичките ви въпроси, но преди да отворим хранилището, имам едно питане — какъв *точно* е размерът на заплахата за националната сигурност, която разследвате?

— Боя се, че не можем да разкрием това, сър — отвърна Грей.

Този отговор не се хареса на Линдъл. Грей разбираше реакцията му. И той нямаше да е особено щастлив, ако беше на негово място.

— Честно казано, най-вероятно заплахата не е голяма и може да имаме проблеми дори с идентифицирането ѝ. Ще се радваме на всяка помощ, която можете да ни предложите вие или офицер Уолдорф.

Молбата за сътрудничество като че ли умилистави Линдъл.

Донякъде.

— Тогава да почваме.

Отиде до вратата на хранилището и въведе дълъг код. Още двама души чакаха да направят същото. Нямаше човек, който да разполага с пълната комбинация за ключалката. След като те приключиха, капитанът на охраната вкара още един допълнителен код.

Червената светлина над панела се смени със зелена и стоманената врата, тежаща цели дваайсет тона, започна да се отваря сама. Измина цяла минута, преди да се образува достатъчно широк отвор, през който да минат.

— След мен, ако обичате — каза Уолдорф и влезе. Явно щеше да играе ролята на техен водач.

Линдъл застана най-отзад, за да не ги изпуска от поглед.

— В момента — започна Уолдорф — тук се пазят около сто и петдесет милиона тройунции или четири хиляди шестстотин шейсет и пет тона злато, достатъчно за изливането на куб със страна шест метра. Разбира се, това не е особено удобен начин за съхраняването му. Именно затова е и Хранилището. Изградено е на два етажа, като всеки

етаж е разделен на по-малки помещения. Ще влезем на първия етаж, но има и подземно ниво.

Уолдорф се дръпна да им направи път и се обърна към Грей.

— Това означава, че трябва да проверите голяма площ. Ако има някакъв начин да ограничите търсене то, сега е времето да го кажете. Иначе ще останем тук доста време.

Грей мина през дебелия стоманен врата и се озова в коридор, разделен на по-малки хранилища. В тях проблясваха златни кюлчета, наредени от пода до тавана. Самият им брой всяваше смут.

Грей успя да откъсне поглед от златото и се обърна към Уолдорф.

— Предполагам, че първият ми въпрос би трябвало да е дали тук не се съхранява нещо необичайно, нещо различно от златни кюлчета.

— Какво? Като контейнери бойни отровни вещества, наркотици или биологично оръжие ли? Чувал съм какво ли не. Дори че тук се пазят телата на Джими Хоффа^[1] и на извънземните от Розуел. В миналото тук *наистина* са се държали някои безценни исторически предмети. През Втората световна война сме съхранявали оригиналите на Декларацията за независимостта и Конституцията, както и английската Велика харта на свободите и скъпоценностите на няколко европейски държави. Но от десетилетия тук не се е променило почти нищо. Всъщност от много години в Хранилището не е влизало или излизало никакво злато.

— Тогава ми разкажете за самото злато — каза Грей. — Виждам много кюлчета, но има ли и други златни предмети освен тях?

— Разбира се. Пазим отделни златни монети и кюлчета, направени от стопени монети. Освен стандартните кюлчета имаме и по-стари — тухли, плочки, блокчета и какво ли не още.

— Стари златни кюлчета? — насочи се направо към целта Монк.

— Да, сър. Имаме кюлчета от всеки период на американската история.

Грей кимна и каза:

— Точно това искам да видя. И по-точно всичко от Монетния двор във Филаделфия от времето на колониалната епоха.

Дружелюбният маниер на Уолдорф леко поизстина.

— И какво общо с националната сигурност има това?

— Не сме сигурни — каза Грей, което в общи линии беше самата истина. — Но бихме могли да започнем оттам.

— Добре, вие ръководите това търсене. Ще трябва да слезем долу. Повечето злато там не е било местено, откакто е било домъкнато в Кентъки с вагон.

Уолдорф тръгна към стълбището и ги поведе към подземното ниво. Грей отново се запита дали комплексът наистина е бил проектиран така, че да бъде злят при пробив в охраната. Представи си как Хранилището се пълни с вода и как се дави наред цялото това богатство.

— Оттук — каза водачът им и закрачи енергично по коридора.

Хранилищата тук не бяха грижливо подредени като горе, най-вече заради различните форми и размери на кюлчетата.

Уолдорф махна с ръка напред.

— Цялата тази част е от Филадельфия. Има злато от първите серии на монетарницата. То се пази в отделението в дъното. Елате.

Когато стигнаха, Линдъл отключи решетъчната врата. Помещението изглеждаше натъпкано както падне — но, за съжаление, беше *пълно*. Една част се заемаше от правоъгълни блокове с различни размери, приличащи на малки наковални, в друга бяха струпани пръчки с квадратно сечение, в трета — плоски плочи с размерите на поднос за обяд.

Грей погледна смаяно помещението, представяше си вълните субатомни частици, минаващи през това място. Ако това бе правилното хранилище, как щяха да открият иглата в златната купа?

Монк, който никога не се обезкуражаваше от тежката работа, се провря вътре и започна да търси. Бе повече човек на действието, отколкото на дълбоките размисли — и понякога това си заслужаваше.

— Хей, я елате да видите. — Монк посочи една от широките плочи, подредени на по-малка купчина. — Маркирано е с Държавния печат.

Грей застана до приятеля си. В центъра на златната плоча имаше грубо отпечатан белоглав орел, стиснал маслинена клонка и сноп стрели.

— Нали помниш какво пише Фортескю за печата — каза Монк.

Грей помнеше много добре: „Никой не би заподозрял, че съкровището е скрито в сърцето на Печата“.

— Може би е имал предвид Държавния печат — добави Монк.

Грей огледа плочата. Беше с размери около трийсет и пет на двайсет и пет сантиметра, дебела около два и половина. Не разполагаха с точно описание на размерите на намерената в черепа на мастодонт стара индианска карта, но пък едва ли беше била много по-голяма.

Огледа помещението. „Тези плочи са над сто“. Коя точно търсеха? Дали върху някоя от тях, скрита сред останалите, бе изобразена груба карта? Имаше само един начин да разберат. Трябваше да последва примера на Монк. Беше време да се прибегне до груба сила.

Махна към купчините и каза:

— Като начало да ги извадим навън. Една по една.

21:10

Сейчан стоеше отстрани, докато Грей и Монк изнасяха златните плочи от малкото помещение и ги нареждаха отвън. Раненият ѝ крак не ѝ позволяваше да им помага! Но и дори нищо да ѝ нямаше, щеше да ѝ е трудно да ги вдига — всяка тежеше повече от трийсет килограма.

Нямаше представа как Монк успява да се справи само с една ръка.

Двамата вече бяха свалили якетата и запретнали ръкави. Грей оглеждаше плочите и от двете страни за някакви следи от карта. Беше помолил двамата домакини да ги оставят сами. Без да възразяват, Уолдорф и Линдъл се бяха отдалечили и разговаряха шепнешком, но без да откъсват очи от тях.

Капитанът на охраната изглеждаше мрачно подозрителен.

И с пълно право.

Дотук бяха проверили половината плочи, но без успех.

Грей излезе с поредната плоча. Устните му бяха побелели и стиснати, но не от напрежение, а от нещо близко до отчаяние. Наведе се, нагласи я изправена и огледа и двете страни. По челото му беше избила пот.

Сейчан изкуцука при него.

— Аз ще гледам от едната страна, а ти гледай от другата.

— Благодаря. — Той я погледна над изправената плоча. — Мислиш ли, че само си губим времето тук?

— Заключениеята ти ми се струват основателни. — Сейчан прокара пръсти по златната повърхност с надеждата да открие нещо. — Не ни остава друго освен да продължим да гледаме.

— Има ли нещо от твоята страна?

— Не.

Грей вдигна плочата и я остави върху другите.

— Нещо не ми дава покой — каза тихо. — Ако Джеферсън е начертал картата на някоя от тези плочи, защо никой досега не я е видял? И не е споменал за нея?

Сейчан се сепна.

— Знаеш ли, може би картата не е *на* плочата, а *вътре* в нея.

— Как така вътре?

— Според онзи французин картата е била изработена от нанозлато, което е много по-плътно и не би се разтопило при обичайната температура на топене на златото. Така че ако е искал да запази и скрие картата, защо да не излее върху нея *обикновено* злато и да я скрие? Няма риск. Ако ти потрябва, винаги можеш да разтопиш обикновеното злато и да я извадиш, без на нея да й стане нищо. Грей вдигна ръка и избърса потта от челото си.

— Права си! Трябваше да се сетя!

— Не можеш да мислиш за всичко.

„Нито пък да се грижиш за всички“.

Беше забелязала как многократно проверяваше телефона си по време на пътуването. Знаеше, че се тревожи за състоянието на баща си.

— Че то си е написано дословно в дневника на Фортескю — ядоса се на себе си Грей. — „Съкровището е скрито в сърцето на Печата“.

— Я елате да ги видите — обади се Монк от хранилището.

Грей и Сейчан се вмъкнаха при него в тясното помещение.

Монк се беше навел над следващата плоча от купчината, придържаше я с единствената си ръка.

— Вижте печата!

Сейчан се загледа над рамото на Грей, усещаше потния му гръб през тънката риза. Не разбираше какво е открил Монк, но силните мускули на раменете на Грей се стегнаха.

— Това е! — възкликна той.

— Ама няма карта — възрази Монк. — Проверих и двете страни.

— Но не си проверил *вътре*... — каза Грей и извърна лице към Сейчан. Устните му почти докосваха бузата ѝ.

Тя се направи, че няма нищо, и попита:

— Какво искате да кажете? Какво ѝ е толкова особеното на тази плоча?

Грей я придърпа към себе си, хвана ръката ѝ и я накара да прокара пръсти по снопа стрели.

— *Четиринайсет* са.

Тя се обърна към него. Спомни си грубата скица на ранния вариант на Държавния печат, изработена когато Джеферсън и съмишлениците му планирали създаването на индианска колония. На нея орелът също държеше четиринайсет стрели.

— Това трябва да е — убедено рече Грей.

— Но откъде можем да сме сигурни? — попита Монк. — Не трябва ли да прегледаме и останалите?

Грей тръсна глава.

— Има начин да проверим. Ако тази плочка крие карта в *сърцето* си, тоест в сърцевината си, би трябвало да го разберем, като просто сравним теглото ѝ с това на другите. Картата — ако наистина е вътре — е изработена от по-плътен материал, така че тази плоча трябва да е малко по-тежка.

— Какво ще кажете за онези гигантски везни при входа? — предложи Сейчан.

— Мисля, че са малко груби, но можем да помолим Уолдорф да ни помогне. При цялото това злато тук със сигурност имат точни везни.

Грей взе плочата, Монк и Сейчан вдигнаха друга за сравнение и тръгнаха заедно към Уолдорф и Линдъл.

Грей обясни какво им трябва, но без да казва защо, което очевидно подразни капитана на охраната.

Линдъл взе плочата от ръцете на Монк и Сейчан. Държеше я така, все едно е от картон.

— Да вървим. Офисът на Службата по мерките и теглилките е в коридора до хранилището. Колкото по-бързо приключим, толкова по-скоро ще си тръгнете.

Последваха го към горния етаж и изхода от хранилището. Бяха направили само няколко крачки по коридора, когато кордон въоръжени

мъже с насочени към тях карабини им препречи пътя.

— Какво е станало? — попита Линдъл.

Един от полицаите на Монетния двор се приближи и му подаде някакъв лист. С другата си ръка посочи Сейчан.

— Сър, току-що получихме съобщение. Тази жена е известен терорист, издирван от ЦРУ и няколко чуждестранни правителства.

Сейчан изстина. Прикритието ѝ беше разбито. Но как? Документите ѝ бяха перфектни. Погледна към охраната при скенера. Според Уолдорф цялостното сканиране беше нововъведение. Възможно ли бе скенерът да е вдигнал някаква тревога, да е изпратил триизмерно копие на лицето и тялото ѝ, което да е намерило съответствие в някоя база данни? Каквато и да бе причината, крайният резултат бе налице.

Всички погледи — и оръжия — бяха насочени към нея.

— Имаме заповед незабавно да я задържим заедно с всичките ѝ спътници — продължи полицаят. — И да използваме оръжие при опит за съпротива.

Линдъл се обърна към тях и ги изгледа гневно.

— Знаех си, че има нещо съмнително във всичко това. — Посочи златната плоча в ръцете на Грей и нареди: — Полицай, веднага върнете всички плочи в хранилището и го запечатайте.

Сейчан се обърна към Грей и го погледна извинително.

Уолдорф също се обърна към него, готов да му отнеме съкровището. Извади пистолет от кобура под сакото си и ги погледна разочаровано. Но докато пристъпваше напред, вдигна бързо оръжието към тила на Линдъл и стреля.

Всички приклекнаха стреснато.

Линдъл изпусна плочата и тя падна с трясък на пода и пукна мрамора.

Това беше само началото. По знак на Уолдорф четирима войници зад кордона — същите, които ги бяха докарали от летището, — откриха огън по полицаите на Монетния двор.

Хладнокръвното клане приключи за секунди.

— Мръсници! — тихо промълви Грей.

Монк клекна да провери дали Линдъл има пулс. Нямаше.

— Вземете плочите — нареди Уолдорф на войниците — и натоварете пленниците в колата. Закарайте ги на мястото на срещата.

— После посочи крака си. — Действайте.

Един от войниците се прицели и го простреля в бедрото. Уолдорф падна, но не изкрещя от болка, а само изпъшка.

Сейчан разбра какво става. Нагласяваха всичко така, сякаш групата на Грей е атакувала хранилището и е избягала. Дори забавянето на летището вече имаше обяснение. Изпратените да ги посрещнат войници вероятно лежаха мъртви в някоя канавка, а тези ги бяха сменили. Впери поглед в Уолдорф. Знаеше, че Гилдията има свои агенти във всякакви секретни обекти. Колко време бе отнело на Уолдорф, за да се добере до това място? И дали Гилдията не използваше комплекса като своя частна банка?

Или беше нещо още по-подло? Може би Гилдията винаги бе подозирала, че във Форт Нокс е скрито нещо важно? Но просто не бяха могли да го намерят — и бяха оставили Сигма да им свърши черната работа?

„Използваха ни“ — осъзна тя.

Явно се бяха възползвали изцяло от положението, за да накарат уникалния талант на Грей за справяне със загадки да работи за тях.

И сега врагът се готвеше да избяга с наградата.

Не можеха да окажат никаква съпротива — трима стрелци ги държаха на прицел, готови да стрелят и при най-малкия признак за неподчинение.

Поведоха ги към изхода.

Сейчан не си правеше никакви илюзии.

Беше предала Гилдията.

И сега Гилдията щеше да си отмъсти.

[1] Синдикален лидер с връзки с мафията, изчезнал безследно през 1975 г. — Б.пр. ↑

31 май,

18:11 Аризона

Докато спускаха шейната от увисналия във въздуха хеликоптер, Каи се държеше здраво с две ръце за въже то. Ревящите ротори вдигаха облаци прах. Тя се вираше надолу към платото; от гледката ѝ се завиваше свят и усещането се влошаваше от поривите горещ пустинен вятър, който люлееше въжето.

— Почти стигнахме — каза Джордан.

Спускаха ги заедно в алуминиевата люлка. Очите му бяха в тъмни кръгове от удара с приклад в лицето, но той като че ли не усещаше болката. Държеше се за въжето само с една ръка, а с другата я беше прегърнал. Каи винаги се бе страхувала от височината и това важеше с особена сила сега.

Накрая войниците на земята уловиха шейната, дръпнаха ги да слязат и ги поведоха към улея, който беше видяла на екрана. Спускането бе стръмно, но нямаха избор.

В края на улея кипеше оживена дейност. Наоколо имаше разтоварено оборудване и сандъци, някои отворени. Някъде разбиваха скала. Какво ставаше?

Рафаел Сен Жермен се бе подпрял на бастуна си до някаква дупка в земята. Блъснаха Каи да тръгне към него.

— А, ето ви най-послед — каза той. — Май вече всички се събрахме.

От дупката се появи човек с черна бойна броня и нелепо голям шлем. Дори без да вижда лицето му, Каи позна, че е русият гигант Берн. След миг той свали шлема си. От миглите и носа му капеше пот.

— Сър, засадата е разположена — докладва Берн на Рафаел. — Остава само да пуснем примамката.

Сиво-зелените му очи се стрелнаха към Каи.

— Très bon, Берн. Значи сме готови. Ще пуснем долу и двамата. Няма причина да не си изиграем всички карти.

Каи се обърна към Джордан. Той гледаше настрани — към един брезент, изпод който стърчаха крака в кубинки. Каи отново видя в ума си изстрела, който бе повалил рейнджърката, и се разтрепери. Джордан забеляза в какво се е загледала и я прегърна.

Берн изгуби търпение и понечи да ги раздели, но Джордан бутна ръката му настрани. Изненадващо, но успя.

— Можем и сами — каза хладно.

И двамата знаеха къде трябва да отидат.

Долу в черната дупка.

Но какво ги очакваше там?

18:22

Пейнтър се изкачваше по тунела към пещерата с врящата кал. Беше оставил Ханк долу, при гробницата на анасазите. Върженият с пистолета на Пейнтър Ковалски беше заел позиция зад покрити с лед нападали скали на няколко метра зад него.

Пейнтър прехвърляше в ума си различни сценарии и се опитваше да предвиди всяка случайност, да мисли десетина хода пред противника си. Вървеше невъоръжен. Каква полза имаше от оръжие? Така или иначе не разполагаха с достатъчно огнева мощ, за да успеят да се измъкнат с бой. Трябваше да използва хитрина.

Стигна до пълната със серни пари зала и отново изпита благоговение и ужас при вида на кипящата кал, която се стичаше по стената и течеше през пещерата. Горещината изглеждаше още по-непоносима, но вероятно това се дължеше на студа в гробницата долу.

Събра кураж за онова, което предстоеше, и излезе от тунела. Поставените от другата страна на моста лампи осветяваха скупчена група войници. Не се опитваха да се скрият. Противниците явно се бяха досетили, че избягалото куче е предупредило жертвите им.

Зад канарите от двете му страни се появиха фигури с насочени към него карабини. Пейнтър вдигна ръце, за да покаже, че е невъоръжен, и продължи напред. Носеше единствено раницата със закрепен за нея фенер. Не искаше да държи нищо, което би могло да се сбърка за оръжие.

Един от войниците се опита да влезе в тунела зад него и да потърси останалите. Пистолетният изстрел бързо го отказа.

— Имам човек на позиция долу! — извика Пейнтър, без да се обръща. — Разполага с предостатъчно муниции и може да ви свали един по един. Дръпнете се. Знам какво искате! Можем да уредим нещата бързо!

Продължи стъпка по стъпка напред, към моста.

От другата страна някакъв дребен мършав мъж се отдели от групата и също тръгна към моста.

Един от наемниците го последва. Пейнтър разпозна командоса, който беше застрелял професор Дентън в университетската лаборатория. Представи си кръвта по ремъка на кучето. Същата, която беше оцапала панталоните му, когато избърса ръце в тях. Втора смърт, причинена от този войник.

„Съжалявам, Нанси... Изобщо не трябваше да те въвличам в това“.

Причерня му, докато изучаваше гиганта с шлема.

„Но сега не е време за отмъщение“.

Това беше ясно. Командосът мъкнеше след себе си вързан младеж със запушена уста. Джордан Апавора. Пейнтър не беше особено изненадан да го види. Вече се беше сетил, че някой е издал на Гилдията, че е в Аризона. Кръгът заподозрени не беше голям.

Макар и сам, трябваше да привлече вниманието им и да вземе нещата под контрол.

— Не е оръжие — извика Пейнтър и бавно се пресегна да отвори страничния джоб на раницата си. С едната си ръка внимателно извади двете златни плочки и ги вдигна високо над главата си. — Предполагам, че сте тук за това, нали?

Мършавият от другата страна на моста го загледа подозрително, явно се мъчеше да разбере каква е играта. След дълго мълчание сви рамене. Вероятно смяташе, че така или иначе преимущество е негово.

— Мосю Кроу, аз съм Рафаел Сен Жермен. — Акцентът му бе френски, аристократичен, с характерното за Монако напевно произношение, което означаваше, че е някъде от Южна Франция. Посочи с бастуна. Ръката му едва забележимо трепереше, нещо необичайно за толкова млад човек: вероятно се беше родил с някакъв дефект и треперенето се бе засилило от тежкото слизване и жегата. — Смятам да взема тези неща от вас.

— Разбира се — отвърна Пейнтър. — Можете да ги вземете просто така. Като знак на добра воля.

Въпреки това един войник се промъкна зад него и ги изтръгна от ръцете му.

Французинът направи знак на наемника да отиде при него, но нито за миг не престана да следи Пейнтър. Въпреки че изглеждаше крехък, в очите му се четеше мрачно коварство. Не беше за пренебрегване. Преследваното животно е най-опасно, когато е ранено, а този човек бе ранен по рождение. Но въпреки това беше оцелял в група, която не толерира никаква слабост — при това не само оцелял, но и *преуспял*.

Рафаел разгледа плочките.

— Щедростта ви е изключително объркваща. Ако позволите да бъда пряк, очаквах повече съпротива. Какво ми пречи да ви убия още сега?

Отзад го взеха на мушка.

Пейнтър направи още една крачка и спря на края на моста. Искеше да е сигурен, че са го разбрали.

— Защото това беше знак на готовността ми да си сътрудничим — каза той. — Защото тези две плочки са нищо в сравнение с онова, което намерихме долу.

Мъжът наклони глава настрани, насочил цялото си внимание към него.

„Точно така“.

— Може ли? — попита Пейнтър и посегна да отвори другия джоб на раницата си.

— Моля.

Пейнтър бръкна и извади похлупака на златния съд, който бяха намерили. Вдигна високо вълчия тотем.

При вида му коленете на онзи се подгънаха и той едва успя да се задържи прав благодарение на бастуна. От изненада премина на френски.

— Non, il ne peut pas être...

— По реакцията ви съдя, че знаете какво сме намерили.

— Oui. Да. — Мъжът се мъчеше да се овладее. На лицето му бе изписана алчност.

— В момента един от другарите ми чака далеч долу. Не се ли върна, той е готов да хвърли златната ваза в друга подобна река от кал и течението ще я отнесе.

Французинът трепереше от безсилие, но в очите му танцуваше и предизвикателно пламъче.

— Ясно. Какви са условията ви?

— Мъжете ви ще се изтеглят при вас. Искам момчето като знак на добрата ви воля. После ще сляза долу да взема вазата. След това ще направим последната размяна.

— Какво ще разменяме?

— Много добре знаете. — Пейнтър даде израз на яростта си, която бе потискал толкова дълго. — Искам племенницата си.

18:28

„Très intéressant...”

Преговорите изведнъж бяха станали много по-предизвикателни и вълнуващи. Затаил дъх, Рафе се взираше в златния похлупак. Подобни съдове имаха потенциала да се превърнат в Светия Граал на нанотехнологията, ключ към изгубената алхимия, обещаваща огромен поврат в индустрията и източник на неизчислими богатства. И нещо по-важно, вазата щеше да осигури на фамилията му изкачване в йерархията, може би до висините на оцелялата Истинска кръвна линия.

И Сен Жермен щеше да дължи цялата тази слава на своя син с трошливи кости. Нищо не биваше да попречи на това да се случи.

Рафе се обърна към Берн.

— Прави каквото казва. Изтегли хората си. Освободи момчето и го пусни да мине по моста.

Първият му помощник изглеждаше готов да възрази но размисли. Ръцете на пленника бяха развързани, устата — отпушена.

— Тръгвай — нареди му Берн и го бутна напред.

Младежът побягна през моста, като заобикаляше войниците, които се връщаха от другата страна. Щом стигна до Пейнтър, той тихо му каза нещо, младежът кимна и тръгна надолу към тунела.

Оставаше само едно последно искане.

Рафе вдигна ръка. Един войник избута напред Каи Куочийтс. Беше със запушена уста и вързани ръце. Очите ѝ станаха огромни, когато видя Пейнтър.

Той незабавно се втурна напред да ѝ помогне. Препъна се на моста и за момент забрави всякаква предпазливост. Заслепен от бащинската нужда да защити, Пейнтър свали раницата и я остави да виси на китката му... и едва тогава Рафе разбра грешката си.

„О, не...“

18:30

Пейнтър разчете разбирането в очите на французина. Трябваше му огромно усилие, за да откъсне вниманието си от Каи. Беше видял синините по лицето на Джордан и това го беше вбесило.

Бяха ли наранили Каи?

Подобни въпроси трябваше да почака.

Закова се на място. Беше направил само няколко крачки по моста и вече се намираше над пролома, но все още на достатъчно разстояние от неприятелите от другата страна. Държеше ръката си протегната настрани. Тежката раница се люлееше на върха на пръстите му над пролома. Парата изгаряше незащитената кожа и обгръщаше ръката му с жълтеникав отровен облак. Реката долу съскаше и клокочеше.

— Вазата е у вас — смаяно промълви Рафаел, но в гласа му се долавяше и уважение. — През цялото време е била у вас.

Пейнтър се пресегна над пропастта и разкопча основното отделение на раницата. Златото засия.

— Застреляте ли ме, това пада в реката. Ако си искате съкровището, ще пуснете племенницата ми. Щом мине по моста и влезе в тунела зад мен, ще ви хвърля раницата.

— И каква гаранция имам, че ще го направите?

— Имате думата ми.

Не откъсваше поглед от Рафаел — не за да го заплаши, а за да покаже, че намерението му е твърдо. Говореше честно. Нямаше място за измами и хитроумни планове. Трябваше да рискува всичко, за да спаси Каи. Ковалски беше заел добра защитна позиция. Рафаел вероятно щеше да си тръгне с вазата, вместо да се опитва да ги измъкне от дупката им. Така Каи щеше да има шанс.

Но това не означаваше, че Рафаел няма да заповяда на хората си да застрелят Пейнтър веднага щом им хвърли раницата. Така че Пейнтър трябваше да направи всичко възможно да намери убежище зад камъните и да се опита да стигне до тунела.

Не беше кой знае какъв план, но с друго не разполагаше.

Рафаел продължаваше да се взира в него, като се мъчеше да прочете мислите му. Накрая кимна.

— Вярвам ви, мосю Кроу. Прав сте. Можем да приключим това като цивилизовани хора. — Леко се поклони. — До нови срещи.

Французинът се обърна и направи знак на хората си да освободят Каи. Те развързаха ръцете ѝ. Пейнтър гледаше. Все още със запушена уста, тя гледаше с широко отворени очи... но не към него.

А зад него.

Заради бълбукането на реката не беше чул стъпките, докато не стана твърде късно. Докато се обръщаше, усети издайническото треперене под краката си, когато някой се втурна по моста. Зърна за миг висока тъмна фигура, носеща се към него. От удара с рамо в гърдите полетях във въздуха и рухна на моста, останал без дъх. Силни пръсти отскубнаха раницата от ръката му.

Пейнтър се надигна и видя някаква жена да тича към отсрещната страна. Спря при Рафаел. Французинът беше спазил думата си и беше изтеглил *мъжете* си. Пейнтър не трябваше да е толкова конкретен.

Високата чернокожа жена, същинска амазонка, подаде раницата на Рафаел.

— Merci, Ашанда.

Пейнтър коленичи на каменния мост. Беше победен.

Оръжията отново се насочиха към него, но вместо да заповяда да го застрелят, Рафаел махна на хората си да се оттеглят. Погледна Пейнтър в очите.

— По-добре да се махнете от този мост, mon ami.

Кимна настрани и един от войниците му вдигна предавател и завъртя някакво копче. Разнесе се оглушителен гръм. Отсрещната страна на моста експлодира, пръскайки пясъчник и хоросан. Оглушен и ослепен, Пейнтър отлетя назад и се претърколи на твърдата скала.

Надигна се на четири крака и видя Рафаел и хората му да си тръгват. Останалата част от моста се разпадна и полетя в реката, вдигайки лениви пръски и още серни изпарения.

Когато стигна тунела, Рафаел задържа Каи за рамото и отпуши устата ѝ.

— За да може да се сбогува!

Високият командос трябваше да поддържа Кай, за да не се свлече на земята. Жалният ѝ уплашен глас разкъса сърцето на Пейнтър.

— Чичо Кроу... Съжалявам...

После я помъкнаха в тунела. Все още на колене, Пейнтър слушаше как хлипането и виковете ѝ заглъхват.

Зад него се чуха стъпки. Ковалски изтича в залата, следван от Джордан.

— Какво стана с моста?

— Бяха го минирали — с кух глас отвърна Пейнтър.

— А Каи? — с ужас попита Джордан.

Пейнтър поклати глава.

— Какво ще правим сега? — попита Ковалски. — Не можем да минем през това.

Пейнтър бавно събра сили, изправи се и пристъпи до ръба на пролома. *Трябваше* да минат през реката. Това беше единственият шанс за Каи. Рафаел вече нямаше полза от нея и скоро щеше да я убие. Пейнтър трябваше да живее, за да живее тя. Въпреки това го заля отчаяние. Дори да успееха да излязат, как можеше да се спазари, за да си я върне? Рафаел разполагаше с плочките и със златния съд. Загледа се в празните си ръце.

Земята се разтресе и се чу гръм. Тунелът отсреща избълва облак прах и дим, последван от грохот на камъни.

— Тия копелета са минирали не само моста — отбеляза Ковалски.

Пейнтър си представи как отвесните скали горе се срутват и ги запечатват. Когато прахта се уталожи, въздухът остана странно неподвижен. Миризмата на сяра се засили и температурата бързо започна да се покачва. Отдушникът беше блокиран и въздушната циркулация бе спряла.

Джордан покри носа и устата си.

— Какво ще правим?

Сякаш в отговор в затвореното пространство отекна оглушителен трясък. Това обаче не беше експлозия.

Пукнатината високо в стената се разтвори още по-широко. Трусвете от експлозиите явно бяха стигнали до този мехур във варовика, отслабвайки и без това несигурната му структура.

Потокът кипяща кал се засили. От стената се откъртиха канари, стовариха се в реката и във въздуха полетяха пръски.

Калната река заприижда, скоро щеше да прелее през ръба на блъбукащото езеро.

Имаше само един отговор на въпроса на Джордан.

Пейнтър посочи към тунела и викна:

— Бягайте!

28.

31 май, 21:33

Форт Нокс, Кентъки

„Планът се провали...“

Грей сложи ръце на главата си. Сейчан и Монк направиха същото, когато насочиха оръжия към тях. Войниците ги подкараха през трупове на полицаите от Монетния двор по хлъзгавия от кръв мраморен под.

Уолдорф закуцука след тях, притиснал ранения си крак с ръка.

— Отведете ги извън портала — каза на мъжа, който носеше златната плоча. — Отивам в кабинета си. Ще вдигна тревога след пет минути. Дотогава по-добре да ви няма.

— Да, сър.

Докато минаваха през поста на охраната, Грей видя спрелия отпред „Хъмви“. Двигателят му работеше на празни обороти — от ауспуха излизаше дим. Имаха само един шанс.

Един от войниците изтича към вратата, като се движеше странично, без да сваля поглед от тях. Това бе удобният момент. Грей погледна към Монк, който вече знаеше какво да прави. Приятелят му кимна едва забележимо, че разбира, и пръстите му бързо въведоха в импланта на китката код, с който включи безжичната връзка.

— Затвори очи и запуши уши — прошепна той на Сейчан.

Тя за момент се смути, но после погледът ѝ спря върху пластмасовата табла, в която лежеше свалената изкуствена ръка на Монк.

— Сега — тихо каза Грей.

Монк въведе кода, който активираше заслепяващия заряд, вграден в протезата — едно от последните нововъведения в оръжейната ѝ система. Грей запуши ушите си с ръце и стисна очи. Не беше кой знае каква защита когато ръката експлодира, блясъкът очерта пръстите му върху клепачите, а гърмежът отекна в главата му.

Временно оглушените и ослепени войници закрепяха.

Започна безразборна стрелба.

Грей разполагаше само със секунди, преди зрението им да се възстанови. Завъртя се и изтръгна златната плоча от ръцете на водача. Продължи със завъртането на пръсти, като приклезна, направи пълен оборот и подсече краката му с плочата. Костта изхрущя. Крясъкът на мъжа премина в пронизителен писък.

В същото време Сейчан сграбчи карабината на един от заслепените войници, ловко я извъртя и стреля от упор в гърдите му. Тялото му отлетя назад и блъсна друг войник. Сейчан продължи да стреля и повали и него.

Монк се бе хвърлил към вратата, извън обхвата на оръжията. Юмрукът му улучи войника право в носа и го строши. Мъжът се свлече в безсъзнание и Монк грабна оръжието му.

Сейчан продължаваше да стреля назад, по Уолдорф.

Той обаче успя да изкуцука до кабинета си, хвърли се през вратата и я затръшна. Сейчан продължи да стреля, но куршумите отскачаха от стоманата. Вратата беше бронирана като всичко друго в тази крепост.

— Мамка му — изруга тя.

Зарева сирена. Уолдорф явно беше натиснал паник бутона в кабинета си. Монк стоеше до изхода, а отгоре му се спускаше брониран екран.

— Да се махаме! — извика той.

Грей и Сейчан хукнаха към него. Дори с ранения си крак Сейчан стигна първа и излетя навън. По-бавен, натоварен с тежката златна плоча, Грей трябваше да се наведе, за да мине под спускащата се преграда.

Запъхтеният Монк излезе последен. Из цялата база ревяха сирени.

— Аз пък си мислех, че *влизането* във Форт Нокс е трудно — каза той. — *Излизането* може да се окаже още по-трудно!

— В джипа! — нареди Грей.

Затичаха към чакащия автомобил. Грей скочи зад волана. Монк зае мястото до него. Сейчан се настани отзад. Трите врати се затръшнаха едновременно.

Грей превключи на скорост и обърна джипа, мощният двигател изрева и се понесоха по празния път. Видя в огледалото, че Сейчан се намества до прозореца и отваря страничния процеп, за да открие огън.

— Никаква стрелба! — каза Грей. — Това са американски войници, които просто си вършат работата.

— Ох, става все по-лесно и по-лесно — оплака се Монк.

Имаха надежда.

Грей вече бе забелязал, че колата им е оборудвана за бойна обстановка, което означаваше подсилени врати, бронирани прозорци, допълнителни брони от страни и отзад и балистично предно стъкло, способно да издържи попадение на малокалибрен снаряд. Това не беше необичайно, тъй като Форт Нокс беше база на Бронетанковите войски. Тук се правеха изпитания на танкове, артилерия и какви ли не бронирани зверове.

За да не се налага да убиват, най-добрият им шанс беше да си пробият път навън с таран. За момента разполагаха с предимството на изненадата — и объркването. Не всеки ден се случваше някой да влезе или излезе неканен от това място.

Грей се насочи към портала, който вече беше затворен. Войниците на пост се мотаеха, явно неуверени дали не става въпрос за фалшива тревога или тренировка. Летящият към тях „Хъмви“ разсея съмненията им.

Карабините се насочиха към тях. Куршуми заотскачаха от предното стъкло.

От кулата някой стреля с гранатомет, но не улучи и ракетата разкъса оградата.

— Дръжте се! — извика Грей.

Изобщо не намали — надяваше се войниците да проявят здрав разум и да отскочат навреме. Очакванията му се оправдаха.

Бронираната решетка се заби в портала и джипът мина през него, раздирайки оградата. В следващия миг летяха по пътя. Куршуми затракаха по задната броня.

— Хеликоптерите ще са във въздуха след по-малко от пет минути — каза Монк. — Обаче може да ни обстрелват с...

През рева на двигателя се чу остър писък.

— ...минохвъргачки — довърши Монк.

Мината прелетя над тях и експлодира в съседното поле, като вдигна фонтан от трева, пръст и камъни. Пътят се скри под плътния дим.

Грей се понесе през него и бързо стигна края на пътя, но вместо да завие по булеварда, продължи право напред. Джипът отскочи от една канавка и се блъсна в друга ограда, като повали знак с надпис „Парк Торн“. Продължиха през поле, осеяно тук-там с групи дървета. Широките гуми оставяха дълбоки следи. Грей се насочи на юг през парка към магистрала „Дикси“, която минаваше покрай базата.

Друга мина улучи един дъб и го превърна в пламтящи трески. Джипът прелетя през останките му сред пламък и дим, които за момент ги заслепиха.

В следващия момент отново бяха на открито.

— Тази беше по-близо — отбеляза Монк.

— Мислиш ли? — саркастично попита Сейчан.

— Може дори да не се опитват да ни улучат, а само да ни забавят. — Грей рязко завъртя кормилото и промени посоката, за да ги направи по-трудна мишена в случай, че не беше прав.

— От летището се издигат светлини — предупреди Сейчан.

— Може би затова се опитват да ни забавят — каза Монк. — Изпращат хеликоптерите.

Грей даде още газ. Трябваше да се отдалечат от базата и да навлязат в цивилна територия, преди преследвачите им да прибегнат до по-сериозна огнева мощ. Ако успеяха да се измъкнат, военните щяха да се принудят да ги следят от въздуха и да се обърнат за помощ към полицията.

Между дърветата се появиха светлини на автомобили, бележещи магистралата. Почти бяха стигнали. Той натисна газта до дупка.

— Ето ги и хеликоптерите! — извика Сейчан.

Джипът летеше към магистралата, вдигайки след себе си фонтани кал и трева. Стигнаха банката и продължиха нагоре по чакъл и бетон. Грей потърси дупка в потока светлини, откри я и рязко зави. Тежкият автомобил поднесе и влезе в трафика.

Протестиращо зареваха клаксони. Запищяха спирачки, гуми оставиха черни следи по асфалта.

Малък джип ги блъсна отзад.

Грей не намали. Даде газ и подкара с пълна скорост, надул клаксона, за да му направят път. Градчето Радклиф се появи пред тях като море от светлини. Грей се носеше към него, превишил два пъти

ограниченията за скоростта. След около километър магистралата се превърна в шосе, минаващо покрай града.

— Имаме си компания! — извика Сейчан.

Ослепителен лъч разцепи мрака зад тях и се отрази от огледалата на джипа. Беше прожектор на хеликоптер, носещ се след тях.

— Завий в града! — извика Монк.

Грей му се довери и зави в тясна уличка, без да си прави труда да намалява. Сейчан залитна на задната седалка.

От двете страни на улицата се издигаха четириетажни кооперации и по-високи жилищни блокове, най-вероятно квартири на военни.

Сградите им осигуряваха временно прикритие от хеликоптера.

Но това нямаше да продължи дълго.

— Ето там! — посочи Монк. — Видях знака от шосето.

Отпред на висок пилон бавно се въртеше неонова реклама.

Щеше да им свърши работа.

Това бе едно от нещата, нужни за живеещите извън базата.

Грей зави на паркинга на денонощната автоматична автомивка. От едната страна имаше гаражи с маркучи и прахосмукачки, работещи с монети, и Грей вкара джипа в един от тях и нареди:

— Навън!

Грабна златната плоча. Монк и Сейчан взеха карабините и допълнителните муниции, които намериха в колата. Чуха грохот на ротори и погледнаха нагоре. Три хеликоптера патрулираха над града и осветяваха улиците с прожекторите си. Трябваше да се махнат, преди да са блокирали пътищата.

Друг клиент на автомивката също зяпаше въздушното представление — татуирано хлапе с мръсна тениска с емблема на „Харли“ и опърпани джинси.

Монк тръгна към него и вдигна карабината си.

Облещеното хлапе премести поглед от оръжието към лицето му и изруга:

— По дяволите! — Посочи стария си ръждив „Понтиак Файърбърд“ и отстъпи, като се подхлъзна на сапунената вода. — Спокойно, човече. Ключовете са на таблото.

Монк посочи военния джип.

— Нашите също. Ако искаш, твой е.

Младежът не изглеждаше особено навит. Не беше глупак. Беше схванал какво е положението.

Грей забърза към понтиака, хвърли безценната плоча в багажника и седна зад волана. На ключовете имаше сребърна висулка във формата на череп. Надяваше се това да не е лоша поличба.

Този път Сейчан седна отпред. За Монк остана задната седалка.

След минути вече излизаха от града. Грей ги накара да махнат батериите на телефоните си, за да не могат да ги следят. Не искаше да поема никакви рискове със съкровището в багажника.

Преди да извади батерията на собствения си телефон, видя гласовата поща от номера на родителите си. В момента нямаше време за това. Не искаше и да предизвиква нежелателно внимание към тях, като им се обади. Освен това беше дал на майка си списък с номера за спешни случаи. Трябваше да й свършат работа на първо време.

Ясно беше, че ще се наложи да купят телефони с предплатени минути, за да се свържат със Сигма и да решат как да действат оттук нататък. Но засега трябваше да продължат да се движат и да не се появяват на радарите.

След като прекъснаха електронните си следи, Грей пое право на юг, като правеше справки с картата, за която плати в брой на една бензиностанция. Носеше се по второстепенни пътища, като избягваше основните артерии и изстискваше всяка капчица сила на стария двигател. Единствената следа, която оставяше, беше мазният дим от ауспуха, дължащ се на зле работещ цилиндър.

Поне се надяваше, че това е единствената следа.

Мъничкият сребърен череп непрекъснато почукваше кормилния прът, сякаш се опитваше да го предупреди.

Но за какво?

29.

31 май, 18:43

Под пустинята в Аризона

Ханк Канош клечеше и потупваше кучето по врата, за да го успокои. И двамата трепереха от напрежение — и от студа в ледената гробница също. Фенерчето хвърляше самотен кръг светлина около тях. Ханк се взираше към тунела.

„Какво става там горе?“

Изобщо не трябваше да се съгласява да остане тук.

Кауч изръмжа предупредително и след секунди Ханк също ги чу — приглушени гласове, които приближаваха и отекваха в тунела.

„Кой идва? Приятел или враг?“

После някой се подхлъзна — и един младеж се плъзна по задник от заледения отвор на тунела и бързо скочи на крака. Кауч излая за поздрав, а Ханк отстъпи предпазливо, докато умът му се мъчеше да осмисли какво прави момчето тук.

— Джордан?

— Назад! — извика младежът, изтича до Ханк, сграбчи го за ръката и го помъкна надалеч от тунела.

— Какво става?

Пейнтър и Ковалски излетяха от отвора. И се метнаха настрани. Последва нещо невъзможно.

От отвора на тунела се стрелна огромен черен червей — стигна чак до покритите с лед руини. Цилиндричното тяло бързо изгуби очертанията си и се стопи, издишвайки сярна пара. Някакъв голям мехур се спуска, изхвърляйки гореща маса.

Кал.

От тунела се изля още съгъстяваща се маса, започна да изпълва на тласъци пространството, а тунелът продължаваше да се оригва и да бълва полутвърдата маса.

— Взривиха моста — обясни задъхано Пейнтър, държеше се за хълбока. Махна им да се дръпнат още. — Експлозията разпука стената на пещерата и се изля цяло езеро вряща кал.

Джордан разтърка ръце от студа.

— Трябва да се махаме. — Пейнтър погледна натрупващата се зад него кална планина. — Спаси ни единствено ниската температура тук. Калта изстива и образува нещо като тапа в тунела. Но не можем да се надяваме, че ще издържи дълго. Образувалото се горе езеро в крайна сметка ще се добере дотук или налягането ще изхвърли тапата. Така или иначе, по-добре да ни няма, когато това се случи.

Ханк напълно споделяше мнението му. Впери поглед в гробницата на анасазите. Мъртвите най-сетне щяха да получат подобаващо изпращане, погребани в нещо повече от лед.

Джордан зададе важния въпрос. Опитваше се да изглежда храбър като останалите, но гласът му издаваше обхваналия го ужас.

— Къде можем да идем?

— Това трябва да е огромна система от пещери — каза Пейнтър. — Така че засега просто ще продължим напред.

Сякаш за да потвърди недвусмислено думите му, тунелът отново избълва огромна струя кал, която се разплиска в залата, задимя и забълбука, докато не изстина. Докато те отстъпваха, гъстата маса продължаваше да изпълва пещерата.

Пейнтър посочи към най-големия от излизащите от пещерата тунели.

— Бързо!

Втурнаха се през глава. Пейнтър водеше; Ковалски беше последен. Тунелът се спускаше надолу, все още заледен. Ханк си представи наводнението, което бе удавило скритото селище на анасазите, представи си как водата се оттича точно по този тунел и постепенно се превръща в лед.

Джордан прокара длан по ниския таван.

— Мисля, че се намираме в стара магмена тръба. Може да продължава безкрайно надолу.

— Това не е добре — каза Пейнтър. — Трябва да намерим път *нагоре*. Калта ще продължава да се стича надолу. Трябва да се махнем от пътя й.

— И колкото по-бързо, толкова по-добре! — извика Ковалски отзад.

Ханк погледна през рамо, но Ковалски насочи лъча си надолу. На Ханк му бе нужна секунда да забележи, че по пода се стича вода.

Лапите на Кауч запляскаха в малкото поточе. Калта явно беше стигнала отвора на тунела и разтопяваше леда.

Пейнтър наложи по-бързо темпо.

След още десет минути, които им се сториха като цял час, стигнаха края на тръбата.

— О, не — изстена Ханк.

Тунелът свършваше пред отвесна скала. Пейнтър насочи лъча на фенера надолу. Не можеха дори да видят дъното на пропастта, но някъде далеч под тях шумеше вода. Отсрещната отвесна скала се издигаше на два и половина метра пред тях. Магмената тръба продължаваше и там. Сякаш някакъв могъщ бог беше взел гигантски сатър и бе разцепил земята, срязвайки тунела наполовина.

— Това е разлом — каза Пейнтър. — Ще трябва да скочим. Не е чак толкова далеч. Със засилка би трябвало да стигнем до другия тунел.

— Да не си полудял? — попита Ханк.

— Изглежда по-опасно, отколкото е в действителност.

Ковалски застана на страната на Ханк.

— Дрън-дрън. Зрението си ми е много добре.

— Мога да го направя — каза Джордан и им направи знак да се дръпнат. — Ще скоча пръв.

— Джордан... — започна Ханк.

— Нямаме избор — напомни му младежът.

Никой не се опита да възрази.

Дръпнаха се назад в тунела, за да му оставят достатъчно разстояние за засилване.

— Внимавай — каза Ханк и потупа Джордан по рамото.

Той вдигна палци към тях, затича се, като вдигаше пръски в засилващия се поток, и скочи с главата напред. Полетя като млада мускулеста скала и се приземи по корем на ледения под на тунела отсреща. Изчезна за миг, после се появи отново.

— Не е чак толкова зле — каза задъхано и на лицето му цъфна усмивка.

„Лесно му е на него...“

— Аз съм втори — каза Пейнтър. — Ковалски, щом прескоча, хвърли ми кучето.

Ковалски погледна Кауч; кучето погледна едрия мъж. Нито единият, нито другият изглеждаха щастливи от тази идея.

След малко маневриране Пейнтър се затича и скочи не по-зле от Джордан.

Ковалски се наведе и вдигна Кауч. Кучето се загърчи да се освободи, докато Ханк не го успокои, като го потупа и му прошепна нещо.

— Леле, професоре. С какво храниш това кученце?

— Само внимавай — помоли го Ханк.

Ковалски пристъпи до ръба на пропастта, наведе се — и рязко се изправи, хвърляйки кучето. Кауч изквича от изненада и разпери крака като летяща катерица. Пейнтър протегна ръце и го улови. Двамата се затъркаляха в тунела, чу се възмутен лай.

Ханк издиша с облекчение... и тогава Ковалски се обърна към него.

— Твой ред е.

Ханк преглътна и поклати глава.

— Не зная дали ще успея.

— Или скачаш, или те мятам като кучето. Ти си решаващ, професоре.

Ханк не можеше да определи кое от двете е по-лошо.

— Ако се наложи, ще ви хвана — обади се Пейнтър от другата страна.

— Ами... добре — каза Ханк, мъчеше се да говори колкото може по-мъжкарски.

Отстъпи назад в тунела заедно с Ковалски.

— Мога да те бутна... да ти дам летящ старт — предложи гигантът.

Преди Ханк да отговори, тихо пышкане ги накара да се обърнат. Ковалски светна в магмената тръба. Лъчът опря в стена от кал на около пет-шест метра от тях. Беше допълзяла безшумно, подобно на опитен убиец. Докато гледаха, полутечната стена се стопи в центъра и от отвора потече гореща кал.

— Сега или никога, професоре.

Глух тътен ги предупреди за предстоящата опасност. Внезапно пълзящата кал избълва горещи, вонящи на сира пръски и потече към тях.

— Тичай! — извика Ковалски.

Ханк се втурна, следван по петите от великана.

Приведен ниско, Ханк тичаше с все сили, но когато доближи ръба, се подхлъзна. Краката му изведнъж изчезнаха под него и той залитна към ръба.

— Падна ли ми, професоре? — Яка ръка го хвана през кръста и Ковалски скочи заедно с него през тъмната бездна.

На Ханк му се прииска да затвори очи, но мисълта за това го уплаши още повече.

Не успяха да се приземят гладко като другите двама. Ковалски закачи ръба с рамо и се запремятаха по леда в преплетено кълбо от ръце и крака. Блъснаха се в Пейнтър, който не успя да се дръпне навреме.

Накрая успяха да спрат и след известно чудене кой крайник чий е се изправиха. Джордан се беше върнал при отвора на тунела и се взираше през пропастта.

Ханк отиде при него.

Беше се родил нов кален водопад. Мудната маса се стичаше от отсрещния отвор на димящ, вонящ на сярата поток. За миг Ханк зърна почернял крак, стърчащ от калта. Беше на някой от анасазите, пометен от ледената гробница.

Трупът, погребан вече в кал, изчезна някъде долу. Ханк отправи безмълвна молитва за изгубената душа, за всички тях, и се обърна.

Ковалски зададе въпроса, който си задаваха всички:

— А сега какво?

19:28

Всички отчаяно се нуждаеха от почивка.

— Ще спрем тук — каза Пейнтър и изтощено се отпусна по задник.

След като се спасиха от калта, той ги поведе до края на магмената тръба. Озоваха се в същински лабиринт от тунели, улеи, скални сипеи и задънени проходи. През последния половин час Пейнтър се мъчеше да намери път нагоре, но всеки път се озоваваха все по-надолу и по-надолу.

Трябваше да си отдъхнат и да обмислят положението и затова той обяви почивка в една малка пещера. Огледа се. От нея излизаха три тунела в различни посоки.

„А сега накъде?“

Загледа се в изкаляните си спътници. Ханк беше пуснал меха си да обикаля в кръг. Ковалски вече беше изпил своя, а мехът на Пейнтър бе отнесен заедно с раницата му от онази черна амазонка. Често чуваха звука на течаща вода, но така и не я откриваха. Обезводняването беше най-голямата заплаха. Ако студът не ги убиеше, липсата на вода със сигурност щеше да го направи.

„Колко още ще издържат?“

Ханк изглеждаше на път да рухне. Ковалски не изглеждаше много по-добре. Потеше се като състезателен кон и сигурно губеше по половин литър вода на няколко минути. Дори Джордан изглеждаше изтощен и умърлушен.

Пейнтър знаеше, че онова, което им тежи най-много и прави трудна всяка следваща стъпка, е безизходността на положението им. Самият той се чувстваше два пъти по-смазан. Затвореше ли очи, все виждаше лицето на Каи, докато я мъкнеха навън, чуваше хлипането и виковете ѝ.

Дали още бе жива?

Тази тревога тормозеше не само него. Джордан беше задавал подобни въпроси по пътя и не криеше опасенията си. Двамата явно се бяха сблизжили.

Джордан беше облегнал глава на стената, твърде уморен, за да помръдне. Пейнтър го загледа и внезапно си даде сметка колко *млад* е всъщност. Държеше се като истински мъж, но всъщност едва беше излязъл от момчешките години.

Докато го гледаше, забеляза как перчемът на младежа — всъщност няколкото стърчащи косъма — леко потрепна. Джордан се почеса. Може би също го беше усетил.

На Пейнтър му трябваша няколко секунди, за да събере две и две.

„Това е отговорът...“

Скочи на крака, забравил напълно умората си.

— Тук духа — каза той. — Съвсем слабо, но се усеща.

Ковалски отвори едно око.

— И какво от това?

— Това е *дишаща* пещерна система. И продължава да диша.

Очите на Ханк се разшириха и унието му изчезна. Вдигна мократа си ръка, за да определи посоката на полъха.

— Това, че е запушен *един* отдушник, не означава, че са запушили *всички* — обясни Пейнтър. — Можем да намерим изхода, като вървим по посоката на въздушния поток.

Ковалски се плесна по бедрото и се изправи.

— Тогава какво чакаме? Излезем ли оттук, отивам да търся първата поилка. И за първи път в проклетия си живот имам предвид *вода*.

Продължиха с подновена надежда. Но не и преди Ковалски да разясни последните си думи.

— Разбира се, това не означава, че бих отказал студена бира, ако някой ми предложи.

Преходът беше съпроводен с не по-малко трудности и разочарования, но надеждата не напускаше духовете им и им вдъхваше сили. Проверяваха на всеки кръстопът с малкия кибрит от раницата на Ханк, като гледаха посоката на дима и пламъка. През следващите два часа полъхът се засилваше все повече, което ги окуражи да ускорят крачка.

— Трябва да сме близо до повърхността — каза Ханк и смукна през тръбичката. Чу се печално бълбукане. Мехът му беше празен.

Трябваше да намерят начин да излязат.

Пейнтър си погледна часовника.

21:45.

След час все още изглеждаше, че не приближават повърхността. Времето им свършваше — бяха останали без вода и само с един работещ фенер.

Пейнтър чу странно хрущене. Някакъв камък се беше раздробил под крака му. Насочи лъча надолу. По варовиковия под имаше пръснати парчета керамика с черно-бяла украса.

Не беше камък, а гърне.

Ханк се наведе и взе едно парче.

— Това е на анасази.

Пейнтър насочи лъча нагоре по улея, който изкачваха през последните десет минути. По скалните корнизи се виждаха още купи и глинени съдове.

— Вижте — обади се Джордан зад него. — Пещерно изкуство.

Ханк слезе до младежа. Пейнтър беше подминал изображението, без да го забележи — умората беше притъпила сетивата му.

— Петроглифи — каза Ханк и се загледа нагоре по улея. — Пейнтър, бихте ли изключили фенерчето?

Пейнтър разбра какво има предвид професорът и се подчини.

Обгърна ги пълен мрак. Не, не *пълен*.

Загледа се нагоре. Там имаше слаба светлина, по-скоро тъмносиво петно на черния фон.

— Мисля, че зная къде сме — обади се Ханк в мрака.

Пейнтър отново включи фенерчето.

Очите на професора бяха огромни. Той махна на Пейнтър да продължи напред.

— Не би трябвало да е далеч.

Пейнтър му вярваше. Ускориха темпо, особено след като се появиха изсечени в скалата стъпала, които водеха към квадрат лунна светлина, лееща се през стоманена решетка. Пейнтър я беше виждал и преди — но от другата страна.

— Това е отдушникът на Вупатки — промълви той. Спомни си думите на Нанси за пещерната система.

„Двеста хиляди кубични метра... продължава километри“.

Оказа се вярно — и може би преценката беше дори занижена.

Ханк не можеше да скрие вълнението си.

— Сигурно така някои анасази са се спасили от клането тук. Избягали са долу, минали са под земята през пещерите и са построили новия си дом под другия отдушник. И са живели там, докато наводнението не ги е унищожило.

Една загадка намери решението си, но Пейнтър се изправи пред друга.

Пресегна се и разтресе решетката.

— Заключена е с катинар.

— Няма проблем. Имам ключ — каза Ковалски и извади пистолета си.

30.

1 юни, 02:08

Нашвил, Тенеси

— Още ви преследват. — Гласът на Кат звучеше тенекиено по евтиния телефон. — И ще продължат цялата нощ.

Грей седеше на мястото до шофьора в невзрачния бял форд — колкото *по-невзрачен*, толкова по-добре, ако се вярваше на Кат. Бяха зарязали мощния понтиак на един паркинг сред гора до Боулинг Грийн и бяха отмъкнали форда от автокъща за коли втора употреба. Никой нямаше да забележи изчезването му най-малко до сутринта.

Въпреки това не спираха да се движат — знаеха, че мрежата за залавянето на избягалите от Форт Нокс терористи ще става все по-широка. Засега бяха преди нея, пътуваха по второстепенни пътища, избягваха магистралите и продължаваха на юг, докато не стигнаха Нашвил.

— Всички ви търсят — продължи Кат. — ФБР, военното разузнаване, полицията. Тук във Вашингтон е пълна лудница, особено като се има предвид, че всичко се случва посред нощ. След споменаването на думата „терорист“ всички са вдигнати по тревога.

Монк бавно караше през промишлената зона в покрайнините на Нашвил. Грей погледна към задната седалка. Сейчан седеше със скръстени на гърдите ръце и се взираше в тъмните редици складове, супермаркети и работилници. Поради престъпленията ѝ в миналото не беше официално член на Сигма. И никога нямаше да бъде. Вербуването ѝ като шпионин беше известно само на шепа доверени хора в организацията. За останалия свят на тайните служби тя си оставаше издирван терорист и наемен убиец.

— Как изобщо се стигна до вдигането на тревога във Форт Нокс? — попита Грей. — Всичките ни документи бяха безупречни. Какво ги е предупредило? В хранилището бяхме сканирани и фотографирани. Да не би снимката на Сейчан да е била засечена в някоя база данни?

— Още работя по въпроса. Знам обаче, че предупреждението не е тръгнало от Форт Нокс. От външен източник е, но не мога да го

проследя. Поне засега. Още е твърде рано. В момента всички си покриват задниците. Предполагам, че в цял Вашингтон в момента се унищожават файлове.

— Значи са ни скроили номер. Било си е засада от самото начало. — Можеше да се сети кой е дирижирал всичко това. Представи си началника във Форт Нокс. — Някакви новини за Уолдорф?

Беше разговарял с Кат час след като купи предплатения телефон. Разговорът бе кратък, тъй като тя се опитваше да потуши безброй пожари едновременно и в същото време вдигаше димна завеса, за да запази участието на Сигма в тайна и да насочва различните служби по лъжливи следи, за да не ги пипнат.

— Не — каза тя. — Пуснах множество допитвания, но Уолдорф изчезнал малко след вдигането на тревогата в базата. Най-вероятно ви преследва толкова отчаяно, колкото и всички останали.

— Защо мислиш така?

— Това е една от причините да ви се обадя. За да ви предупредя. Самолетът, с който пътувахте от Вашингтон, беше взривен във въздуха преди петнайсетина минути, малко след отлитането от Луисвил. Експлозията откъснала опашката. Предполага се, че бомбата е била свързана с алтиметъра. Самолетът е достигнал определена височина и механизмът се е задействал.

Грей си спомни младия пилот и горещият въглен на гнева пламна в стомаха му.

— Уолдорф се опитва да ни унищожи. Но би трябвало да знае, че не сме били в самолета.

Стисна юмрук на коляното си, когато си даде сметка какво означава това. Взривяването бе акт на чисто отмъщение, гневно избухване след като плановете на Уолдорф се бяха провалили.

— Реших, че трябва да знаете — предупреди го Кат. — Това е още една причина да не спирате.

— Разбрано. — Чу я да въздиша и се досети, че това не е всичко. — Какво?

— Отново се чух с доктор Джанис Купър.

Трябваша му няколко секунди, за да се сети за кого става дума.

— Аха, онази с японския физик. И какво?

— Двамата са все още под охрана, но той продължава да се консултира с другите лаборатории. По наша молба проучи силния

поток неутрино от запад.

— Определил ли е местоположението?

— Не, но успя да екстраполира силата на предстоящата експлозия. Твърди, че вероятно ще е над сто пъти по-голяма от онази в Исландия.

Грей си представи разпадащия се сред пламъци остров Елирей.

„Сто пъти по-силно от онова?!“

Размерите на пораженията бяха невъобразими.

— Кое то ме води до реалната причина, поради която се обаждам — продължи Кат. — Японският физик направи груба преценка кога ще настъпи експлозията. По същия начин, по който го направи с Исландия.

— Кога? — Коремните мускули на Грей се свиха, сякаш очакваха удар.

— След около пет часа.

Заля го отчаяние. Какво можеха да направят за пет часа? Дори да не ги преследваха, щеше да им е трудно дори да долетят до Западния бряг навреме, за да направят каквото и да било. Но Сигма вече имаше други агенти там.

— Някакви вест от директор Кроу?

Гласът ѝ стана напрегнат.

— Не. Влязъл е в пещерна система под някакви руини, но местните рейнджъри съобщават за експлозия, която затрупала голяма част от нея. Лиза наблюдава екипите, които претърсват пустинята на мястото, където е бил видян за последно. Съсипана е. Засега няма следа от него. Разговарях и с Роналд Чин поне десет пъти. Той също няма вест от Пейнтър.

Грей се надяваше директорът да е добре, но все пак им трябваше някой на запад, който да се заеме с предстоящата беда.

— Каза ли на Чин за геологичната бомба, която тиктака там?

— Казах му, но какво можем да направим, без да знаем мястото? Затова трябва да намериш начин да се добереш до онази индианска карта върху плочата. Ако има някаква следа къде е скрито нестабилното нановещество, трябва да я научим бързо.

— Ще направя каквото мога, но ще ми трябва леярна, за да загрея плочата. Може да успее да разтопя обикновеното злато и да разкрие картата.

— Очаквах го.

„Разбира се, че си го очаквала“.

— Разполагам с името на малка златарска работилница недалеч от вас. Ще ти дам адреса. Собственикът ще ви чака там след петнайсет минути.

Адресът се оказа само на няколко преки, в същия промишлен район. Кат определено я биваше да се погрижи за всяка променлива.

Но имаше и още една *променлива*.

— Мога ли да чуя Монк? — строго попита тя.

— Момент. — Грей подаде телефона на приятеля си. — Май си загазил.

Монк задържа волана с чукана си и взе телефона. Захвана го между рамото и брадичката си и отново пое кормилото.

— Здравсти, миличка.

Гласът на Кат се долавяше от телефона, но беше твърде тих, за да се различат думите.

— Не, не съм изгубил пак ръка — каза Монк и пръстите му се стегнаха около волана. — Изгубих само протезата. Разликата е съществена, скъпа.

Грей си представи как Кат гълчи мъжа си по сценария, който се играе от векове между съпруги и съпрузи — онази вечна смесица от ядове и любов.

На лицето на Монк бавно плъзна усмивка. Шепнеше думи, които бяха най-обикновени, но всъщност пропити с любов като лириката на всяка добра песен.

— Аха... добре... да, ясно...

За да ги остави насаме, Грей се обърна към тъмните улици, но погледът му се спря върху огледалото. Сейчан се взираше в тила на Монк. Лицето ѝ бе разнежено и унесено. Не подозираше, че някой я наблюдава.

Но си оставаше ловец — усети го и погледът ѝ се стрелна към огледалото. Лицето ѝ моментално се стегна и тя се извърна.

Гласът на Монк внезапно стана рязък.

— Какво?! Току-що ли?

Грей моментално застана нащрек.

Монк вдигна брадичка.

— Кат току-що получи вести. Открили са Пейнтър. В момента Лиза говори с него.

31.

31 май, 23:32

Флагстаф, Аризона

„По-малко от пет часа до следващата експлозия?“

След като разговаря с Лиза, Пейнтър получи пълен доклад от Кат. Погледна си часовника. Това означаваше, че изригването ще настъпи някъде по изгрев. Големият въпрос обаче си оставаше — *къде точно?*

— Грей работи по въпроса за стесняване на радиуса на търсене — продължи Кат. — Единствената ни надежда е наистина да е открил старата индианска карта и да успее да определи местоположението на изгубения град.

Пейнтър се чувстваше с вързани ръце, откакто се беше измъкнал със зъби и нокти на свобода. Заедно с останалите беше излязъл от пещерите под Вупатки преди около час. Участниците в издирващия екип, разположен на лагер при руините, бяха страшно изненадани, когато групата на Пейнтър се появи изневиделица с молба за вода и храна. Веднага ги евакуираха в най-близкия рейнджърски пост, където Пейнтър се зае да научи какво е станало по време на отсъствието му.

„Явно доста неща“.

Но един въпрос си оставаше на първо място. Зададе го отново.

— Кат, има ли някакви новини за Каи?

— Не. — Тя подбра внимателно следващите си думи. — Претърсваме всички окръзи в Аризона и Юта. Никоя правозащитна организация не е съобщила за откриването на труп, отговарящ на описанието на племенницата ви.

Пейнтър овладя гласа си. Знаеше, че ако даде воля на чувствата си, това няма да е от полза за никого.

— Джордан Апавора каза, че командосите имали хеликоптери. Биха могли да се отдалечат повече.

— Ще разширя издирването.

— А как стои въпросът с разгласяването чрез доверени източници и местните медии, че съм оцелял?

— Вече е направено. Разпратих извънредни съобщения до всички по-големи медии. За спасителната операция, в това число и снимки на групата. Ако Рафаел Сен Жермен или някой от хората му включи телевизор, радио или влезе в интернет, задължително ще научи.

— Добре.

Ако племенницата му все още бе жива, най-добрият ѝ шанс да оцелее беше Пейнтър да привлече вниманието на онзи французин. След това Рафаел щеше да я държи в безопасност, пък било то и само за да я използва за разменна монета. Сега на Пейнтър му оставаше само да измисли с каква точно *монета* разполага самият той.

През следващите десет минути Кат продължи с останалите новини — за Форт Нокс, за издирването на Грей и групата му и за положението с активността на неутриното.

След като се запозна с всичко, Пейнтър прекъсна връзката.

— Сър — каза някой зад него.

Той се обърна и видя на вратата Джордан. Изглеждаше така, сякаш не е спал от три дни.

— Някакви вести?

— Още не — отвърна Пейнтър, видя как лицето на момчето потъмня и добави: — Това е *добра* новина. Докато не научим противното, приемаме, че е жива, нали?

Джордан кимна унило, после каза:

— Знаете ли, сетих се нещо. Когато ме заловиха, те ми взеха всичко. В това число и телефона. Ами ако още е у тях? Защо не се опитаме да се обадим на моя номер?

Пейнтър усети как връзките около китките му мъничко се отпуснаха. „Възможно ли е телефонът на хлапето все още да е у тях?“ Струваше си да проверят. Пък и не можеше да понася да седи тук и да бездейства.

Джордан продължи, без да подозира, че вече е спечелил.

— Може някой да вдигне телефона и да ги подплашим достатъчно, за да пуснат Каи.

„Освен това бихме могли и да проследим телефона — помисли си Пейнтър, който вече преценяваше различните възможности. — Или да активираме микрофона му и да го превърнем в подслушвателно устройство“.

Разбира се, всичко това бе малко вероятно. Французинът не беше глупак. Сигурно вече се бе отървал от телефона. Пейнтър почука замислено с пръст по масата. От друга страна, Рафаел може би си мислеше, че са мъртви. Може би хората му все още не се бяха отървали от всичко.

Все пак щеше да отнеме време да проследят телефона, особено в затътената пустиня. *Време*, с което Каи може би не разполагаше.

И Пейнтър трябваше да й го осигури.

— Какъв е номерът?

Джордан му го каза.

Пейнтър го запомни и помоли един рейнджър за телефон и да го оставят насаме. Набра номера. Сигналът „свободно“ се проточи безкрайно дълго. Пейнтър се молеше някой да отговори.

Накрая някой вдигна.

— А, мосю Кроу — бавно и безгрижно каза гласът със силен френски акцент. — Виждам, че още не сме приключили.

1 юни, 00:41

Солт Лейк Сити, Юта

Рафаел отново се бе разположил удобно в президентския апартамент на последния етаж на хотел „Гранд Америка“ в центъра на Солт Лейк Сити. Събудиха го преди половин час, за да му покажат репортаж с кални фигури, застанали над някаква дупка с решетка.

Пейнтър Кроу беше оцелял.

„Забележително“.

Шокиран, той беше стоял цяла минута като истукан в халата си, изгубил ума и дума. Различни емоции бушуваха в гърдите му — ярост, възхищение и да, мъничко страх — не от човека, а от капризните прищевки на съдбата.

На снимката Пейнтър гледаше право в обектива.

Прочете предизвикателството в стоманения му поглед. Знаеше, че директорът на Сигма е дирижирал медийния блиц. Това беше лично послание до Рафаел.

Жив съм. Искam си племенницата.

Притиснал телефона до ухото си, без да обръща внимание на плетеницата кабели, висящи от изкорменото мобилно устройство, Рафе

погледна към затворената врата. Явно съдбата се усмихваше и на нея така топло, както и на Пейнтър. Беше решил да разпита Каи по-обстойно, преди да се отърве от нея. Тя беше влизала в онази пещера в Юта, беше видяла мумиите и съкровището. Рафе искаше да научи всяка подробност. Освен това имаше вероятност Каи да знае и някои неща за Сигма, за агентите ѝ и други дребни подробности, научени от краткото ѝ пребиваване близо до чичо ѝ.

Но тези разговори щяха да му дойдат в повече след дългия ден.

До утрото не оставаше много, така че я беше оставил да види още един изгрев.

И сега се радваше, че бе проявил щедростта да се въздържа.

— Не си правете труда да проследявате телефона — предупреди той противника си. — Имам екип от експерти по кодирането. Сигналът се препраща от цял свят.

— Не бих си и помислил да го правя. Ясно е, че очаквахте обаждането, така че е ясно, че сте взели всички предпазни мерки.

„Точно така“.

След като видя снимката, Рафе разбра, че Пейнтър ще намери някакъв начин да се свърже с него. Беше донякъде изненадан, че му отне толкова много време. Ашанда — с помощта на Т. Дж. — беше направила технологичната си магия с устройството, за да не може никой да проследи телефона и сигнала му.

— Обадох се, за да подновим преговорите — каза Пейнтър. — Да продължим, откъдето прекъснахме.

— Вижда ми се разумно.

— Първо искам някаква гаранция, че Каи е жива.

— Не, не мисля да ви я давам. — Наслади се на дългата пауза, която несъмнено измъчваше противника му. — Не и докато не разбере какво смятате да сложите на масата.

Паузата се проточи, което събуди подозрението му.

„Да не би да се каниш да блъфираш?“

Пък и наистина, какво можеше да му предложи Пейнтър?

Загледа се в златния съд на масата. Беше го изучил внимателно, до най-мъничката подробност, за да го запомни завинаги. Дори в момента въртеше вазата в ума си, надписваше я отново с всяка буква на забравения език и гравираше изящните изображения по златната повърхност.

Това съкровище обещавахе нещо много повече от богатство. То можеше да гарантира вечна слава — за него, за семейството му. Какво повече би могъл да желае?

— Ако ми върнете Каи жива и здрава, ще ви разкрия местоположението на Четиринайсетата колония — каза Пейнтър.

Отново шокиран, Рафе бавно се усмихна.

Този човек не преставаше да го изумява.

„Забележително“.

00:44

— Чичо Кроу, ти си жив!

Искаше му се да възкликне същото. Тя беше жива!

Вместо това зададе въпросите си практично. Знаеше, че разполага с малко време.

— Каи, добре ли си? Нараниха ли те?

— Не. — Тя разтегна кратката дума, за да обхване колкото се може повече неща.

Пейнтър разбираше колко голяма е травмата, която несъмнено я измъчваше — убийствата, кръвопролитията, ужасът от неизвестното. Но наред с това чу и храбростта в думичката. Във вените ѝ течеше кръв на воини.

— Ще дойда да те прибера. Обещавам.

— Знам. — В гласа ѝ имаше едновременно сълзи и надежда. — Знам, че ще дойдеш.

Взеха ѝ телефона.

— Значи се споразумяхме? — попита гласът на Рафе.

— Ще ви се обадя за времето и мястото на размяната.

— И ще искам доказателство за твърдението ви, мосю Кроу.

— Ще го получите. Стига тя да е непокътната.

— Тъй да бъде. Au revoir.

След като Сен Жермен затвори, Пейнтър продължи да стиска здраво слушалката, сякаш се опитваше да продължи връзката с Каи. Чувстваше се замаян от облекчение.

— Значи Каи е жива? — обади се глас зад него.

Обърна се. Насиненото лице на Джордан беше изтерзано от притеснение. Съсредоточен върху обаждането, Пейнтър не беше чул

как младежът се е промъкнал в кабинета. Или имаше забележително тиха стъпка, така характерна за неговия клан... или Пейнтър просто беше прекалено изтощен.

А може би бе комбинация от двете. Погледна младежа. Знаеше, че трябва да е откровен. Джордан си го беше заслужил.

— Не са я наранили. Но все още е в опасност.

Джордан пристъпи напред.

— Значи ще им кажете онова, което искат да знаят... за да ги накарате да я пуснат?

Макар да беше въпрос, Пейнтър долови в думите му и настояване.

— Ще опитам.

Това бе най-добрият отговор, който можеше да предложи. Беше блъфирал в разговора с Рафаел, за да спечели време за Каи. Но каква отсрочка ѝ бе осигурил? Колко още можеше да задържи французина?

Нямаше представа къде се намира изгубената Четиринайсета колония. Само един човек имаше шанса да се добере до тази информация — а той беше беглец, преследван от всяка правозащитна и специална служба в страната.

Страхът отново се върна на лицето на Джордан. Пейнтър стана и постави длан на рамото му, за да го окуражи.

— Няма нищо лошо да се тревожиш, но не губи вяра. По случая работят едни от най-добрите ми хора.

Джордан кимна, пое дълбоко дъх и бавно издиша.

Пейнтър погледна слушалката, която все още стискаше в ръката си. Рафаел нямаше да очаква ново обаждане в близкия час. Дотогава той трябваше да разполага с някакви отговори. Обърна се към тъмния прозорец и се загледа в далечината.

„Грей, само не ме разочаровай точно сега“.

32.

1 юни, 02:50

Нашвил, Тенеси

Грей се наведе към прозореца на печта. Жегата лъхна в лицето му. Златната плоча лежеше върху керамична скара, леко наклонена под ъгъл, и се виждаше Държавният печат с четиринайсетте стрели.

Редици сини пламъци танцуваха по дъното на печта и бавно повишаваха температурата. Над вратата показанията на цифровия термометър плавно се повишаваха, вече преминаваха шестстотин градуса по Целзий.

— Още малко — каза златарят.

Беше руснак, петдесетинагодишен, с прошарена коса. Беше висок не повече от метър и шейсет и пет, но имаше телосложението на полузащитник плюс малко шкембенце, увиснало над колана му. Почеса златната верижка, скрита под тениската му. Работилницата му се намираше наскре джунглата на промишления комплекс. Купуваше старо злато срецу пари в брой, но също така претопяваше пръстени, монети, огърлици и други бижута в кюлчета.

Освен това имаше проблем с данъчните. Кат го беше притиснала да сътрудничи и го бе заплашила със затвор, за да си мълчи за среднощното начинание.

Човекът явно беше изнервен и се потеше.

— Златото се топи на температура около хиляда градуса — каза руснакът. — Вижте как металът вече свети.

Повърхността на плочата в камерата вече сияеше като слънце. Пред очите на Грей върху Държавния печат, при едното крило на орела, се появи бляскава златна капчица, стече се по наклона и капна в керамичната тава под скарата. Не след дълго още капчици започнаха да се стичат на струйки, бавно заличавайки печата. Резките, ясно очертани ръбове на плочата омекнаха и се стопиха в река от злато.

— Това би трябвало да е достатъчно — каза Грей. — Поддържайте тази температура.

Не искаше да рискува да повреди картата, ако наистина беше скрита отдолу. По-гъстото нанозлато имаше по-висока точка на топене, но това не означаваше, че няма да се размекне, ако се нагорещи твърде много. Не биваше да заличат нито един детайл от изображението.

След като температурата бе нагласена, Грей посочи вратата и каза:

— Сега ще трябва да излезете. Идете при партньора ми отвън.

Златарят изобщо не се поколеба. Кимна, обърна се и бързо закри към изхода. Монк стоеше отвън и наблюдаваше улицата. Точно сега не им трябваше още една засада.

Грей го изчака да излезе и отново насочи вниманието си към пещта. Разтопеното злато се беше превърнало в течна слънчева светлина.

— Виж горния край — каза Сейчан, която стоеше до него, и сграбчи китката му.

— Виждам.

По ръба на плочата се появи тъмна неравна бразда, подобна на сянка на фона на разтопеното злато. През следващите няколко минути изтече още сияещ метал, разкривайки нови части от скритото изображение. Долният метал също беше загрял, но не така много и изглеждаше червеникав в сравнение с яркото злато.

— Картата — прошепна Сейчан.

И последното останало злато изтичаше по червеникавата повърхност и разкриваше още една дълго пазена тайна.

Скритата карта не беше *плоско* изображение.

— Това е *релефна* топографска карта — промълви Грей, омагьосан от майсторското ѝ изпълнение.

Появиха се малки планини, прорязани от дълбоки речни долини и равни участъци, отбелязващи езера. Разтопеното злато разкри слабо сияещ модел на горната половина на Северна Америка.

Една от последните капчици се плъзна подобно на кораб по голяма речна долина, която разделяше континента на две.

„Това трябва да е Мисисипи“.

Продължи да разпознава останалите характерни места — веригата вдлъбнатини, бележещи Големите езера, мъничка пукнатина, която можеше да е единствено Големият каньон, издигащия се хребет на Апалачите. Дори бреговете линии изглеждаха невероятно точни.

После на североизток от континента, насред океана, се появи серия островърхи острови около по-голяма суша.

„Исландия“.

Не след дълго върху керамичната скара остана само картата. Краищата ѝ бяха леко извити по ъглите. През средата минаваше фина права пукнатина, но двете половини си пасваха съвършено. Грей си представи картата, полепнала плътно по вътрешната част на черепа на мастодонта. Хората на Джеферсън явно бяха изгорили древната кост, за да запазят изображението.

— Това надпис ли е? — попита Сейчан.

— Къде?

— Ето тук. — И посочи.

Грей се наведе по-близо до прозореца и горещината пак опари лицето му. Сейчан имаше по-остро зрение от неговото. Наистина, по краищата на картата западно от континента минаваха едва забележими редове, подобно на бележките на картограф.

Разгледа ги с присвити очи.

— Прилича на същата писменост като онази в дневника на Фортескю, копирана от една от плочите... намери хартия и нещо за писане. Твоите очи са по-добри. Искам да копираш всичко това.

Сейчан се подчини без възражения. Знаеше пред какво предизвикателство е изправен Грей и се радваше, че може да помогне по някакъв начин.

Грей насочи вниманието си към миниатюрното изображение на Исландия. Южно от основния остров имаше мънички върхове, бележещи архипелага Вестман. Върху един от островите дълбоко в метала беше инкрустиран мъничък тъмен кристал, може би *черен диамант*, който блещукаше от танцуващите пламъци в пещта.

„Остров Елирей“.

Насочи вниманието си на запад, към друг диамант на фона на червеникавия метал. Той бе много по-голям от онзи в Исландия и може би показваше относителните размери на депозита. Това отново му напомни за опасността, къкреща там.

Намръщи се и се опита да се ориентира. Без граници на щати и имена на градове му беше трудно да прецени с точност къде е поставен знакът; ясно беше, че се намира някъде в Скалистите

планини, доста на север, но все пак в границите на бъдещите Съединени щати.

При тази липса на ориентири нищо чудно, че Фортескю бе заминал най-напред за Исландия.

Сейчан се върна с лист и химикалка и започна да копира написаното по края на картата.

Докато тя работеше, Грей проследи гръбнака на Скалистите планини на юг и откри онова, което търсеше — съвсем мъничък кристал, който лесно можеше да бъде пропуснат, освен ако не го търсиш специално.

„Това трябва да е пещерата в Юта“.

В сравнение с диаманта на север този беше нищожен. Всъщност бе толкова миниатюрен, че Дейвис и Фортескю или не го бяха забелязали, или изобщо не бяха сметнали за необходимо да го споменават. Грей местеше поглед от единия кристал към другия и обратно с растяща увереност, че разликата в размерите отразява относителната важност на различните обекти — а също и опасността.

Погледна си часовника. Беше съвсем наясно, че времето изтича.

Сейчан приключи и посочи с химикалката най-големия диамант.

— Да имаш представа къде се намира това?

— Мисля, че ще получа — каза той, докато сглобяваше парчетата от пъзела в главата си. Картината изглеждаше съвсем основателна и го изпълваше с ужас. Трябваше му обаче доказателство, преди да сподели теорията си. — Трябва ми карта на западната част на Съединените щати.

Сейчан посочи пещта.

— Междувременно, какво ще правим с *тази*?

И Грей й показа — завъртя цифровия термостат на пещта. И продължи да го върти, като гледаше как температурата се покачва до над три хиляди градуса по Целзий, три пъти повече от температурата на топене на обикновеното злато. Сините пламъци подскочиха по-високо и затанцуваха с нова сила.

Сейчан го зяпна.

— Не можем да рискуваме картата да попадне в ръцете на Уолдорф — обясни той.

— Значи смяташ да я унищожиш?

— Ще опитам. Металът на картата е по-плътен, така че няма да се разтопи при температурата, необходима за обикновеното злато. Но дори и този материал *трябва* да има точка на топене.

За да е сигурен, че това ще се случи, Грей продължи да върти термостата, докато на екрана вместо градуси се изписаха три букви — МАХ.

Надяваше се, че това ще свърши работа.

Гледаха как температурата в пещта се покачва все повече и повече. Скоро горещината ги прогони няколко стъпки назад. Картата в камерата засия ослепително като миниатюрно слънце.

„Може и да не се разтопи... дори и при такава температура“.

След още минута Грей трябваше да заслони очите си от яркото сияние.

— Усещаш ли? — попита Сейчан.

— Какво?

И в същия миг го усети.

Сърбеж по кожата, едва доловима вибрация, сякаш всички молекули в помещението се възбуждаха. Секунда по-късно тежката пещ започна да се тресе на бетонния под.

Грей сграбчи Сейчан за лакътя и я бутна към вратата.

— Бягай!

Побягна след нея. Представи си гъсто наредените атоми на нанозлатото, притиснати ужасно един в друг, уловили огромно количество потенциална енергия, подобно на разтегнат ластик.

Хвърли поглед през рамо. Ако ластикът внезапно се среже, ако цялата потенциална енергия се освободи наведнъж от нагриването на метала...

Той нямаше да се разтопи.

А щеше да...

Експлозията го запрати в Сейчан и двамата излетяха през вратата. Около тях заваля пръснато стъкло и направено на трески дърво. Обгорената врата на пещта профуча покрай тях и разби предното стъкло на шевролета на собственика, паркиран пред работилницата.

Грей скочи на крака, хвана Сейчан през кръста и я вдигна. Газовите бутилки в работилницата... Следващата експлозия отново ги

събори на земята, последвана от гореща вълна. Огромна огнена топка пръсна оцелелите прозорци на сградата и се понесе високо в небето.

Двамата отново се изправиха, олюляваха се като пияни.

Монк ги беше зяпнал от паркинга срещу работилницата. Стоеше до потресения руснак и откраднатия бял ван. Докато Грей и Сейчан тичаха към тях, златарят падна на колене и извика страдалчески:

— Какво направихте с работилницата ми?

— Ще ви обезщетим — каза Грей, докато му правеше знак да се дръпне, за да се качат в колата. — Стига да мълчите.

Скочиха в колата.

— Дръжте се — предупреди Монк и натисна газта до дупка.

Грей разбираше тази нужда от скорост. И тримата я разбираха. Трябваше да изчезнат от района, преди да пристигнат екипите за спешна помощ.

Грей погледна назад към горящия комплекс. Пламъците бушуваха, пушекът се издигаше високо в нощното небе подобно на сигнална ракета. Изстиналата им следа изведнъж отново беше станала гореща. Не можеше да се довери на руснака, че ще си държи езика зад зъбите. Вестта щеше да се разпространи и най-вероятно щеше да стигне до Уолдорф.

— Какво стана? — попита Монк.

Грей му разказа.

— Е, поне си намерил картата — отбеляза Монк. — А как стои въпросът с Четиринайсетата колония? Знаеш ли къде се намира?

Грей кимна. Главата му още кълтеше.

— Имам идея.

— Къде?

— На възможно най-лошото място.

33.

1 юни, 00:22

Флагстаф, Аризона

— Ако Грей е прав, колко сме загазили? — попита Пейнтър.

Роналд Чин, който седеше от другата страна на купчината топографски карти и доклади от Геоложката служба на САЩ, поклати глава.

— Мен ако питате, здравата сме нагазили в лайняната река.

Подобни думи от иначе съдържания геолог бяха повече от показателни. Чин беше пристигнал преди половин час с човек от Националната гвардия — майор Ашли Райън. Двамата бяха тръгнали от Юта за Аризона с намерение да помогнат в издирването на изчезналата група на Пейнтър и след като кацнаха във Флагстаф и научиха за спасяването им, бяха дошли при екипа в рейнджърския пост, който се беше превърнал в импровизирана ситуационна зала.

— Можеш ли да бъдеш малко по-конкретен? — попита Пейнтър и се загледа в подробната карта на Монтана и Уайоминг. Именно там според Грей се намираше изгубеният град на древните, последният дом на тоутсий унстоу пуутсийв, мястото, където те скрили най-големите си съкровища и нагласили часовниковия механизъм да отброява оставащото време, неутрино по неутрино.

Погледът му проследи границите на националния парк.

Йелоустоун.

Първият от всички национални паркове и доайен на всички геотермални области на континента. Ако тоутсий унстоу пуутсийв са търсели топъл и постоянен дом, в който да запазят и защитят деликатното си съкровище, това беше тяхното място с неговите десет хиляди горещи извора, двеста гейзера и безброй димящи отдушници, клокочещи езера и кални вулкани. Всъщност половината гейзери на планетата се намираха в рамките на парка.

Но пък и площта за претърсване си я биваше.

Повече от осем хиляди квадратни километра.

Пейнтър искаше да е сигурен, преди да съсредоточи всички усилия само върху това място. В един от кабинетите отзад Ханк Канош мобилизираше своите ресурси и се мъчеше да потвърди твърдението на Грей. Засега всичко си оставаше все още теория. Дори Грей призна, че преценката му е просто предположение и че има много място за грешки. Междувременно екипът на Грей щеше да търси допълнителни потвърждения от исторически ъгъл.

Докато се вършеше всичко това, Пейнтър искаше да има някаква представа какво може да се очаква. И за целта му трябваше експертното мнение на геолог.

Чин заобиколи масата и разгъна топографска карта на националния парк. На нея се виждаше планински пръстен около огромно плато, което бе истинското геотермално сърце на Йелоустоун. Димящата долина се простираше на четири хиляди квадратни километра, достатъчно голяма да побере целия Лос Анджелис — но това не беше обикновена долина. А калдера, кратерът на супервулкана, който къкреше под парка.

— Това е проблемът — каза Чин и посочи центъра на кратера, където имаше огромно езеро. — Калдерата на Йелоустоун отбелязва геологична *гореща точка*, където от земната мантия непрекъснато се надига разтопена скала. Тя попада в огромна магмена кухня само на седем-осем километра под повърхността. От данните от вулканичната обсерватория там знаем, че има магмени джобове и много по-близо до повърхността, в самата кора, които подхранват цялата геотермална активност в района. Поради обилните валежи топлината задвижва огромна древна хидравлична система, която може да се определи като най-големия парен двигател на планетата. Именно тази сила е причинявала големи хидротермални експлозии в долината. Самото езеро се е образувало при един от тези взривове, когато дъждовната и изворната вода са запълнили образувалия се кратер.

Пръстът на Чин спря върху езерото. Очите му се вдигнаха към Пейнтър.

— Но на по-голяма дълбочина напрежението продължава да се натрупва, тъй като разтопената скала от мантията се надига и изпълва колосалната магмена кухня.

— Докато в крайна сметка не експлодира.

— Което е ставало *три* пъти през последните два милиона години. Първия път в кората се е образувала дупка с размерите на Род Айланд. Последното изригване пък покрило с пепел по-голямата част от континента. Изригванията са периодични и точни, също като онези на гейзера Олд Фейтфул. Случват се веднъж на всеки шестстотин хиляди години.

— Кога е било последното? — попита Пейнтър.

— Преди шестстотин и четирийсет хиляди години. — Чин погледна многозначително Пейнтър. — Така че сме прескочили крайния срок. Въпросът не е *дали*, а *кога* ще изригне супервулканът. Неизбежно е и всички геоложки данни сочат, че моментът ще настъпи скоро.

— Какви данни?

Чин намери някакви изследвания на Геоложката служба на САЩ и сеизмични данни от вулканичната обсерватория.

— Събираме данни от хиляда деветстотин двайсет и трета. Земята в района се издига непрекъснато поради натрупването отдолу налягане, но от две хиляди и четвърта насам темпото се е ускорило тройно. Дъното в единия край на езерото се е издигнало толкова, че водата е преляла и е потопила дървета. Други части от гората пък загиват, тъй като корените на дърветата не издържат на топлината. Горещите извори покрай туристическите пътеки започват да кипят и са причинили сериозни наранявания на туристи, поради което се е наложило някои маршрути да бъдат закрити. На други места пък се отварят нови комини, наблюдавани от въздуха, които изхвърлят пара и токсични вещества. Дори има случай на убит на място бизон.

Чин тупна документите на масата.

— Това е буре с барут, което ще гръмне всеки момент.

— А някой току-що драсна клечката — довърши Пейнтър.

Представи си мощните потоци неутрино, изтичащи някъде от парка и отброяващи времето до неизбежната експлозия, стократно по-силна от онази в Исландия.

— Какво можем да очакваме, ако не успеем да предотвратим това? — попита Пейнтър. — Какво ще се случи, ако калдерата наистина изригне?

— Катаклизъм. — Чин се загледа в докладите и таблиците. — Първо, това ще е най-силната експлозия през последните седемдесет

хиляди години. Само за минута сто хиляди души ще бъдат погребани под вулканична пепел, изгорени от пирокластичните потоци или убити само от силата на експлозията. Струите магла ще полетят на височина четирийсет километра. Лавата ще е толкова много, че ако се разнесе равномерно по територията на Съединените щати, ще покрие страната с дванайсетсантиметров слой. По-голямата част от нея обаче ще залее западните щати и ще унищожи целия Северозапад. За останалата страна — и за света — истинският убиец ще бъде *пепелта*. Според изчисленията две трети от страната ще останат под най-малко един метър пепел, от което земята ще стане неплодна и необитаема. Най-лошото обаче е, че изхвърлената в атмосферата пепел ще скрие слънцето, температурите на цялата планета ще паднат с двайсет градуса и ще настъпи *вулканична зима*, която може да продължи десетки, ако не и стотици години.

Пейнтър си представи глобалния глад, хаоса и смъртта. Спомни си описанието на Грей на изригването на Лаки в Исландия малко след основаването на Америка. Незначителното в сравнение с Йелоустоун изригване бе унищожило една четвърт от населението на Земята.

Погледна пепелявото лице на Чин.

— Значи говориш за масово измиране, така ли?

— Случвало се е в миналото. Само преди седемдесет хиляди години. В Суматра изригнал супервулкан. Последвалата вулканична зима избила по-голямата част от човешката популация и я свела само до няколко хиляди двойки. Човешкият вид се е отървал на косъм от изчезване. — Погледна Пейнтър в очите. — Този път няма да изкараме такъв късмет.

00:28

Седнал в кабинета отзад, Ханк слушаше страшното описание на Чин.

Ръцете му бяха върху клавиатурата на компютъра, но очите му не виждаха. Представи си как цялата цивилизация се заличава. Спомни си апокалиптичното пророчество на старейшината на юта за пещерата в планините: как Великият дух ще се надигне и ще унищожи света, ако някой се осмели да наруши покоя му.

И ето че сега това пророчеството се сбъдваше.

Някаква сянка падна върху дългите му артритни пръсти. Топла, незасегната от годините ръка стисна неговата.

— Всичко е наред, професоре — каза Джордан. Младежът седеше до него и подреждаше разпечатаните страници. — Възможно е Йелоустоун изобщо да не е правилното място.

— Точно там е.

Ханк не можеше да се отърси от отчаянието си, което се подсилваше още повече от спомените за Маги и всички други, които бяха загинали.

Изведнъж изпита негодувание от младостта на Джордан, от непоколебимия му оптимизъм и вярата в собственото му безсмъртие. Погледна го... но видя нещо съвсем друго. Черните очи, насиненото лице, страхът, личащ във всеки мускул... Надеждата на Джордан не се дължеше на липсата на зрялост. А просто си беше част от него.

Ханк треперливо пое дъх и отново спусна покривалото върху мъртвите. Той все още беше жив. Както и този решителен младеж. Под масата се чу тупкане на опашка.

„Ти също, Кауч“.

Ханк отвърна на жеста на Джордан и стисна за момент ръката му, преди отново да насочи вниманието си към ситуацията. Все още не беше променил мнението си относно последния дом на тоутсий унстоу пуутсийв. Колегата на Пейнтър на изток беше разчел правилно картата.

Или поне Ханк смяташе така.

— Какво открихте? — попита Джордан.

— Четях индианските предания за Йелоустоун и се опитвах да открия в митовете и легендите нещо, което да подкрепя хипотезата за изгубен град в долината. Доста обезсърчителна работа. Коренните американци живеят в района вече над десет хиляди години. Шайени, кайова, шошони, чернокраки, а по-късно и кроу. Всички тези племена обаче говорят съвсем малко за уникалната долина. Мълчанието направо крещи и няма как да не събуди подозрение.

— Може би не са знаели за нея.

— Не, имали са имена за долината. Кроу я наричали „горящата земя“ или „земята на изпаренията“. Чернокраките я описват като „многого пушеци“. За плоскоглавите била „пушек от земята“. Какво по-точно от това? Племената определено са знаели за Йелоустоун.

— В такъв случай може да не са говорили, защото са се страхували от тази земя.

— Това е общоприетото заключение. Индианците вярвали, че съскането и ревът на гейзерите са гласове на зли духове. Поверието все още битува в някои кръгове, но е пълна глупост. Последните антропологични изследвания показват, че случаят не е такъв. Древните индианци не изпитвали страх от димящата земя. Тъкмо напротив, измислената история се повтаряла и преповтаряла най-вече от първите бели заселници, може би за да изкарат съседите си абсолютни диваци с малко мозък... или пък да оправдаят заграбването на земите, тъй като индианците се страхували да ги ползват.

— Тогава каква е истинската история?

Ханк посочи екрана.

— Истината е озадачавала учените отдавна. Ето какво пише историкът Хайрам Читъндън през хиляда осемстотин деветдесет и пета: „Неоспорим факт е, че за Националния парк Йелоустоун няма никаква информация, взета от индианците... Тяхното пълно мълчание относно него е колкото загадъчно, толкова и забележително“.

— Не ми прилича да са се страхували — отбеляза Джордан. — По-скоро са криели нещо.

Ханк докосна носа си — „право в десетката, момчето ми“ — и посочи екрана.

— Виж това. Намерих откъса в една наскоро излязла книга. Това е извадка от стар дневник на един от първите заселници, Джон Хамилкар Холистър. Не успях да открия нищо подобно другаде, но е повече от показателно за това мълчание на индианците.

Джордан се наведе към екрана.

Ханк също зачете заедно с него.

Има съвсем малко индиански легенди за тази нарочно непозната земя. От тях аз открих само една, според която на никой бял не трябва да се казва за този пъкъл, за да не навлезе той в района и да сключи съюз с дяволите, и с тяхна помощ да унищожи всички индианци.

Поразеният Джордан ахна.

— Значи *наистина* са криели нещо!

— Нещо, което прадедите ни не са искали да попада в неподходящи ръце от страх, че ще бъде използвано срещу тях.

— Онзи изгубен град трябва да е там.

„Но къде?“

Ханк се опита да се отърси от парализиращото отчаяние. Щеше да следва примера на Джордан. Нямаше да изгуби надежда. Забеляза, че младежът се взира през прозореца към светлините на Флагстаф в далечината. Но Ханк знаеше, че мислено е много по-далеч и го измъчва тревога, нямаща нищо общо с вулкани и изгубени градове.

Този път той се пресегна и стисна окуражително ръката на младежа.

— Ще я върнем.

01:38

Солт Лейк Сити, Юта

Беше минал почти час, откакто Каи разговаря с чичо си Кроу. Сега седеше на един стол в трапезарията. Ръцете ѝ не бяха вързани, но нямаше какво да прави освен да дъвче нокътя на палеца си.

В апартамента кипеше оживена дейност. Командоси сменяха бойните си екипи с цивилни дрехи, които подхождаха зле на такива яки наемници. Събираха багаж и екипировка, разглобяваха оръжия. Готвеха се да потеглят.

Дори компютърното оборудване беше прибрано в специално пригоден висок куфар на колела. От него излизаха кабели, виещи се до изкормения телефон на Джордан.

Рафаел крачеше около куфара в очакване на обаждането на чичо ѝ.

Каи пхна ръце между коленете си, изпълнена с безпокойство, балансираща на ръба на ужаса.

Преди обаждането на Пейнтър я бяха затворили в една от спалните на апартамента и тя бе убедена, че чичо ѝ е мъртъв. Беше сигурна, че ще я убият. Не ѝ пукаше. Чувстваше се абсолютно пуста отвътре и просто беше седнала на леглото. Страхът още си беше тук, навит като змия около основата на гръбнака ѝ, но изобщо не можеше да се сравнява с опустошението вътре в нея. Беше видяла твърде много

кръв, твърде много смърт. Собственият ѝ живот нямаше особен смисъл. Помисли си дали да не счупи огледалото в банята и да си разреже вените, за да си възвърне поне толкова контрол върху самата себе си.

Но дори това ѝ се струваше прекалено тежка борба.

Просто нямаше сила за нея.

После дойде обаждането. Чичо ѝ беше жив, професорът и Джордан също, дори и онзи ходещ гардероб Ковалски. Беше видяла снимката им на екрана на компютъра на Рафаел, някакъв кадър от новинарско съобщение за спасяването на групата.

След обаждането пустотата се запълни с ликуване, което осветяваше с топла светлина тъмните местенца в нея. Последните думи на чичо ѝ още звучаха в главата ѝ.

„Ще дойда да те прибера. Обещавам“.

Той нямаше да я изостави — и тя му вярваше, и именно това сега разпалваше задушавания ужас. Изведнъж отново ѝ се прииска да живее и заради това желание отново имаше какво да изгуби.

Но от това нямаше спасение.

Погледна към единствената си компания на масата — мускулестата чернокожа Ашанда. Отначало Каи бе изпитала ужас от нея, но пък тогава тя нажежаваше желяза в огъня и измъчваше хора по заповед на Рафаел. С времето обаче страхът ѝ се превърна в неудобство, примесено с любопитство.

Коя беше тази жена?

Различаваше се от останалите и явно не беше войник, макар да се биеше за Рафаел. Каи си я представи как се появява от сенките в онази пълна с кал пещера, как тича с пъргавина и скорост, които сякаш не отговаряха на размерите ѝ. Беше я видяла и да работи на компютъра — черните ѝ пръсти летяха над клавиатурата, докато Каи разговаряше с Пейнтър. Но тя определено беше нещо повече от техническо лице.

На ярката светлина Каи забеляза смътни белези, които образуваха редици от мънички точки по ръцете ѝ, почти като на кожата на крокодил. Имаше ги и по лицето ѝ, дори повече: образуваха шарки, които подчертаваха тъмните ѝ очи и продължаваха като криле от двете страни. Косата ѝ беше сплетена на стегнати черни плитки, започващи от темето и спускащи се към челото и раменете.

Каи гледаше как жената се взира в Рафаел. Досега бе виждала само пустота в очите ѝ, но вече не беше така. Дълбоко в тези черни огледала се таеше тъга. Ашанда седеше толкова неподвижно, че сякаш се страхуваше да не я видят, но в същото време искаше нещо повече. В погледа ѝ имаше също и преданост, както и умора. Седеше като куче, очакващо докосване от господаря си и знаещо, че това ще е единственото, което ще получи.

Унесът ѝ беше прекъснат от позвъняването на телефон.

Каи рязко се обърна.

„Най-сетне“.

01:44

Рафаел оцени по достойнство точността. Директорът на Сигма се беше обадил в минутата, в която беше обещал. Слиса го предложението му, което отново бе крайно неочаквано.

— Примирие? — повтори Рафе. — Между нас? И каква полза имам от това?

Гласът на Пейнтър си остана напрегнат.

— Както обещах, ще ви кажа къде се намира Четиринайсетата колония. Но това няма да ви е от полза. Намиращото се там ще експлодира след около четири часа и половина.

— В такъв случай, мосю Кроу, ако искате племенницата ви да остане жива, по-добре да направим размяната колкото се може по-бързо.

— Чуйте ме, Рафаел. Ще ви кажа *сега*. Четиринайсетата колония е скрита някъде в националния парк Йелоустоун. Не се съмнявам, че намирате подобно местоположение за напълно логично, нали?

Рафе се мъчеше да проумее драстичния обрат на нещата.

„Уловка ли е това? И с каква цел?“

Пейнтър продължи все така бързо:

— Дайте ми имейл адрес. Ще ви изпратя всички данни. Само след няколко часа депозитът ще достигне критична точка и ще предизвика взрив, стократно по-моцнен от онзи в Исландия. Но вие знаете, че това не е истинската опасност. Експлозията ще освободи огромно количество наноботи. Те ще започнат да разграждат всяка материя и ще се разпространяват все повече и повече. Наногнездото

ще прояде земната кора, докато не достигне до магмената кухня под Йелоустоун, а това ще задейства супервулкана, скрит под парка. Катаклизмът ще бъде сравним с удар на астероид с диаметър километър и половина. Това означава край за повечето живи организми на планетата и със сигурност край на *човечеството*.

Рафе откри, че му е трудно да диша. „Възможно ли е да казва истината?“

— Съмнявам се, че подобно унищожение ще свърши работа дори на вас — продължи Пейнтър. — Или пък на онези, с които работите. Така че трябва или да работим заедно и да споделим информацията си, за да не позволим това да се случи, или ще настъпи краят на всичко.

— Ще... ще ми трябва време да помисля. — Подразни се, когато се чу да заеква.

— Не се бавете много — предупреди го Пейнтър. — Ще ви изпратя всичките ни данни, каквото пожелаете. Но Йелоустоун заема площ над осем хиляди квадратни километра и това е сериозно предизвикателство. Тепърва трябва да открием точното местоположение на изгубения град, а часовникът продължава да тиктака.

Рафе погледна своя часовник. Ако директорът казваше истината, до шест и петнайсет сутринта трябваше да открият изгубения град и да неутрализират онова, което беше скрито в него.

— Изпратете ми всичко, което имате — каза Рафе и му даде имейл адрес.

— Имате ми телефонния номер — каза Пейнтър и прекъсна връзката.

Рафаел остави телефона, сведе глава и се замисли. „Вярвам ли ви, мосю Кроу? Възможно ли е да казвате истината?“

Вдигна глава, колкото да погледне към Каи Куочийтс.

Директорът изобщо не беше попитал за племенницата си. Ако не друго, това определено показваше, че е честен. Какъв беше смисълът да преговаря за един живот, след като цялото човечество бе изложено на смъртна опасност?

Телефонът извънтя, отново и го стресна. Не, не беше апаратът в ръката му, свързан към криптиращия софтуер. Рафе се обърна към бюфета в трапезарията, където беше оставил лаптопа си. Личният му телефон до него вибрираше, после отново извънтя.

Като се подпираше тежко на бастуна си, Рафе отиде до бюфета и го взе. Използваше личния си телефон единствено за пряка връзка с фамилията и с някои от сътрудниците си в изследователските комплекси във Френските Алпи. Номерът обаче беше скрит. Това беше нелепо. Телефонът му не приемаше обаждания от скрити номера.

Раздразнен, Рафе приближи устройството до ухото си.

— Кой се обажда?

Произношението беше американско, меко, безлично, може би с намек за южняшки акцент, но твърде слаб, за да може да се каже нещо повече от това. Мъжът му каза името си.

Бастунът на Рафе се изплъзна от ръката му и изтрака на мраморния под. Той се пресегна към бюфета, за да се задържи. Ашанда се надигна, готова да му се притече на помощ. Рафе строго поклати глава към нея.

Обаждащият се говореше спокойно, отчетливо, без заплахата, а само с увереност.

— Научихме новината. Ще си сътрудничите изцяло със Сигма. Това, което предстои, трябва да бъде спряно на всяка цена. Имаме пълна увереност в способностите ви.

— Merci — задъхано каза той и трепна, когато откри, че неволно е преминал на френски.

— След като постигнете целта си, всеки извън групата, който разполага с информация за това какво сте открили, трябва да бъде унищожен. Но ви предупреждавам. Директор Кроу е бил подценяван в миналото.

Погледът на Рафе се стрелна към Каи.

— Може би имам начин да неутрализирам тази заплахата, но въпреки това ще внимавам много.

— С вашите чупливи кости не се съмнявам, че сте овладели това качество до съвършенство.

Макар думите да можеха да се приемат като обида, леко развеселеният тон — дори в тази тежка ситуация — ясно показваше, че са казани с най-добро намерение.

— Adieu — все така приветливо каза мъжът на френски. — Трябва да се погрижа за някои неща тук на изток.

Връзката прекъсна.

Рафе веднага нареди на Т. Дж., който прибираше останалата електроника:

— Свържи ме с Пейнтър Кроу. — Обърна се към Берн. — Хората да са готови за тръгване след петнайсет минути.

— Къде отиваме? — попита Берн. Не беше любопитство, просто искаше да знае как най-добре да подготви екипа си.

— Към Йелоустоун.

— Връзката е установена, сър — обади се Т. Дж.

Рафе взе телефона, готов да сключи сделката.

Не можеше да не се подчини. Величието на момента го сгря и втвърди ако не костите, то поне решимостта му. Той беше първият от фамилията, разговарял с представител на Истинската кръвна линия.

34.

1 юни, 04:34

В района на Нашвил, Тенеси

Започваше да се развиделява.

Грей не беше сигурен, че това е за добро. Едва бяха успели да се измъкнат от Нашвил по странични улички и второстепенни пътища, като спазваха ограниченията за скорост. Монк беше зад волана, докато Грей докладваше на Пейнтър Кроу.

След изпълняването на едната задача директорът му бе възложил друга — да се опита да определи точното местоположение на селището на Четиринайсетата колония по исторически сведения. Бяха вървели по следите на Аршар Фортескю до Исландия и обратно. Сега трябваше да видят дали могат да проследят французина още по-надалеч.

Това означаваше, че не са единствените, страдащи от недоспиване.

— Става ви навик да се обаждате в такъв ранен час, господин Пиърс — каза Ерик Хейсман, но въпреки това вместо раздразнение в гласа му се долавяше възбуда.

Кат ги беше свързала през Сигма, за да заглуши сигнала.

— Пускам ви на спикърфон — каза Грей. Всички трябваше да са в течение. Не беше време да пропуснат някоя малка подробност, която можеше да се окаже жизненоважна. Искаше всички да са запознати с положението.

Сейчан се надигна на задната седалка и наостри уши.

Монк караше бавно на юг по магистрала „Шелбивил“. В този час нямаше движение, така че той също можеше да се съсредоточи върху разговора. Кат също слушаше от централата на Сигма.

Хейсман ги запозна с проучванията, които беше направил след последната им среща.

— С Шарин извадихме всичко, свързано с експедицията на Луис и Кларк и връзката ѝ с Йелоустоун. Преди няколко минути се

консултирах и с професор Хенри Канош. Спести ми много време и усилия в проучването на индианската страна на уравнението.

Грей го подкани да продължи. Времето ги притискаше. Кат вече му беше съобщила, че Пейнтър и френски агенти на Гилдията са на път към Йелоустоун, за да решат пъзела на място. Ситуацията не беше розова, откъдето и да я погледнеш. Грей бе твърдо решен да помогне от разстояние по всякакъв възможен начин.

— И не намерихте никакви данни, че Луис и Кларк са влизали в Йелоустоун? — попита той.

— Не. Но намирам за странно, почти за необяснимо, че са го пропуснали. Експедицията е минала само на *шейсет* километра от парка. Според професор Канош местните индиански племена са били много потайни относно геотермалната долина, но пътешествениците са разполагали с предостатъчно дрънкулки и монети, за да изкрънкат всяка информация за уникалните природни особености — растения, животни, геология. Несъмнено някой рано или късно би се разприказвал за подобно необичайно място.

— Значи смятате, че са я открили? — попита Сейчан от задната седалка.

— Ако са го направили, успели са да прикрият следите си много добре. Засега единственото доказателство, което можем да посочим в подкрепа на подобно твърдение, е в най-добрия случай съмнително. Знаем, че всички сведения за Аршар Фортескю секват след заминаването му с експедицията на Мериуедър Луис. Знаем, че Луис е бил убит няколко години след завръщането си. Но тези факти не ни дават много основания да твърдим, че са открили изгубения индиански град в сърцето на Четиринайсетата колония.

— Тогава нека тръгнем отзад напред — каза Грей и мислено обърна пъзела. — Да започнем със смъртта на Мериуедър Луис. Да приемем, че експедицията *наистина* е открила истината и че убийството на Луис е свързано по някакъв начин с това. Ще ни кажете ли отново как е умрял?

— Бил е застрелян през октомври хиляда осемстотин и девета в един крайпътен хан на име „Странноприемницата на Гриндър“ в Тенеси, недалеч от Нашвил.

Грей се спогледа с останалите.

„Нашвил?“

— Май продължаваме да вървим по следите на тези типове — промърмори Монк. — Първо Исландия, а сега Тенеси.

Хейсман не го чу и продължи:

— Тук също нямаме убедително обяснение на смъртта на Луис. Въпреки двете огнестрелни рани, една в корема и една в главата, случаят бил обявен за самоубийство. И до неотдавна всички са смятали, че става дума точно за това. Сега обаче е прието, че Луис наистина е бил убит с цел грабеж, от предател или двете заедно.

— Какви подробности знаем за нощта, в която е умрял? — попита Грей.

— Има много сведения, но най-добрите са от самата госпожа Гриндър, съпругата на собственика, която онази нощ била сама. Тя съобщава за стрелба и звуци от борба. Чула Луис да вика за помощ, но била твърде уплашена да провери какво става до зазоряване. Накрая го открила умиращ в стаята му, проснат върху робата си от бизонска кожа, която била подгизнала от кръв. Твърди се, че последните му думи били загадъчни. „Свърших си работата“. Сякаш е успял по някакъв начин да попречи на убийците си.

Грей усети как пулсът му се ускорява. Знаеше, че тук има нещо важно. Но Хейсман беше споменал още нещо...

Кураторът не беше приключил.

— Има и много слухове за последните дни на Луис и за това кой би могъл да го убие. Най-убедителните сведения сочат към бригаден генерал Джеймс Уилкинсън, известен заговорник и приближен на предателя Аарон Бър. Някои смятат, че убийството е дирижирано от генерала. Същите истории намекуват, че Луис е продължавал да действа като шпионин на Джеферсън и че е носил със себе си нещо жизненоважно, което искал да занесе във Вашингтон.

Грей си представи златните плочки. Възможно ли бе Гилдията именно така да се е сдобила с една от тях? Спомни си как си беше представил Луис като колониална версия на агент на Сигма — *шпионин, войник, учен*. Бил ли е Уилкинсън един от враговете, споменати от Джеферсън и Франклин, предшественик на съвременната Гилдия? Той ли е убил Луис, за да се добере до плочата?

Имаше чувството, че историята се повтаря.

„Дали двеста години по-късно не се води същата битка?“

Въпреки това усещаше, че му липсва някакъв ключов елемент от историята, нещо, което беше в главата му, но му се изплъзваше.

Сейчан го изпревари.

— Споменахте, че Луис лежал окървавен върху роба от бизонска кожа.

— Точно така.

Грей я погледна с възхищение. Сейчан едва забележимо сви рамене.

— Доктор Хейсман — попита той, — в дневника на Фортескю не се ли споменавахе, че черепът на мастодонта бил увит в *бизонска кожа*?

— Момент да проверя. — Хейсман тихо си засвирука, чу се и шумолене на страници. — А, ето го. Споменато е просто като „изрисувана бизонска кожа“.

— Какво е станало с нея? — попита Сейчан.

— Не пише.

Грей зададе следващия въпрос:

— Има ли някакви данни Джеферсън да е притежавал *изрисувана бизонска кожа*?

— Знаете ли, да. Всъщност президентът е натрупал огромна частна колекция от индиански артефакти в дома си в Монтичело. Особено се гордеел с някаква богато украсена кожа. Твърди се, че я получил от Луис, който му я изпратил по време на експедицията. Според описанията била зашеметяваща и много стара. Но след смъртта на Джеферсън по-голямата част от колекцията изчезнала, в това число и кожата.

Грей се замисли. Възможно ли бе във всички тези разкази да става дума за една и съща кожа? Дали Луис не я е взел със себе си, за да успее да открие изгубения град? Дали не е взел картата и кожата, за да разреши загадката на Четиринайсетата колония? И след това да я е върнал на Джеферсън като свидетелство за успеха си?

Знаеше, че не разполага с нищо сигурно — твърде много предположения, твърде много празни места. Като например, защо кожата отново се е озовала у Луис? Дали тя е причината да изрече загадъчното „Свърших си работата“, преди да издъхне? Дали не е позволил златната плоча да попадне в ръцете на Уилкинсън или някой друг крадец, но е запазил по-важната бизонска кожа?

В разговора се включи нов играч.

— Доктор Хейсман — обади се Кат, — можете ли да ни кажете какво се е случило с тялото на Луис?

— Нищо особено. Трагедия, като се има предвид, че е бил национален герой. Но тъй като смъртта му била обявена за самоубийство, бил погребан на място, на територията на въпросния хан. В Тенеси.

— А можем ли да приемем, че е бил погребан с всичките си вещи? — попита Кат.

— Било е обичайна практика. Понякога изпращали на наследниците откритите пари или други ценни вещи.

— Но е малко вероятно да са направили така с подгизнала от кръв бизонска кожа — добави Грей.

Монк се размърда и откъсна поглед от пътя.

— Мислиш, че е бил погребан с нея ли?

— Има само един начин да разберем — рече Грей. — Ще трябва да изкопаем тялото на Мериуедър Луис.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

ВЪЛК И ОРЕЛ

35.

1 юни, 04:15

Национален парк Йелоустоун

Хеликоптерът се спусна към димящото геотермално сърце на Йелоустоун. Нощта все още владееше първобитния ландшафт с бълбукащи езерца, сиво-бели конуси и обвити в мъгла реки и потоци в горната част на басейна на гейзерите. По-нататък към далечните плата и планини се простираха тъмни ливади и черни борови горички.

Човекът беше оставил своя знак в това национално богатство, в тази контрастна смес на спокойна природна красота и адска геологическа активност. В тъмнината преди съмване редиците лампи и автомобилни фарове издаваха малкото пътища, виещи се през парка. Наредената от Пейнтър евакуация вече беше в ход и в най-активния туристически сезон се бяха образували големи задръствания. Сините светлини на служебните коли примигваха тук-там по пътищата, а рейнджърите правеха всичко по силите си да опразнят парка.

Пейнтър си погледна часовника.

„Още два часа“.

Не всички щяха да успеят да се евакуират навреме, но трябваше да опита. Беше започнал евакуацията преди два часа, когато отлетя с частен самолет от Флагстаф за малкото летище в Западна Монтана, на няколко километра от западния вход на парка. Хеликоптерът трябваше да го откара до мястото на срещата.

Рафаел ги беше изпреварил, но той имаше преднина, тъй като бе тръгнал от Солт Лейк Сити. Двата екипа трябваше да се срещнат в „Олд Фейтфул Ин“, колосалната забележителност на парка, построена в началото на двайсети век. Седеметажният хотел в селски стил, със стръмни покриви и тежки греди, беше най-голямата дървена постройка на света, изградена от местни борове и камък.

От него се откриваше идеален изглед към съименника му.

Плъзгачите на хеликоптера тъкмо докоснаха земята, когато Олд Фейтфул оживя. Огромна струя пара и гореща вода полетя на шейсет метра във въздуха. Най-прочутият гейзер в долината изригваше приблизително на всеки деветдесет минути.

Пейнтър се молеше долината все още да си е на мястото за следващото представление.

Зад гейзера тъмната река Файърхол се виеше между още гейзери с шантави имена — Бийхайв, Спазмодик, Слърпър, Литъл Скуърт, Джайънтес^[1] и много други, наред с множество езерца и димящи извори.

Вратата на хеликоптера се отвори и групата на Пейнтър се озова в невероятен свят. Само че не бяха дошли да гледат забележителности.

— Смърди — отбеляза Ковалски, но Пейнтър не знаеше дали има предвид миризмата на сярва във въздуха, или ситуацията, в която се намираха. Гигантът се огледа кисело и се загърна по-плътено в шлифера си.

Кучето на Ханк тутакси изтича да маркира една лампа. Джордан помогна на професора да слезе от хеликоптера. Пейнтър се беше опитал да убеди младежа да остане във Флагстаф, но той отказа, като се аргументира доста добре.

„Ако се провалите, така или иначе умирам. Така че предпочитам да участвам“.

Но Пейнтър знаеше какво всъщност е накарало Джордан да дойде на север. Младежът се взираше в хотела. Не се възхищаваше на архитектурата, а се опитваше да зърне Каи. Пейнтър също беше неспокоен.

Съдбата на света е прекалено огромна концепция, за да можеш да я приемеш присърце и да я проумееш напълно.

Така че всичко се свежда до хората, които обичаш.

Страхът се четеше ясно по лицето на Джордан, тревогата за единствено ужасено момиче сякаш стискаше гърлото му. Самият Пейнтър също се молеше да успее да види Лиза отново. Последният им разговор по телефона беше по принуда кратък предвид обстоятелствата. Приятелката му се държа мъжки, но той чу сълзите зад думите ѝ.

— Да вървим — каза Пейнтър.

Роналд Чин вървеше с майор Ашли Райън. След тях трима войници от Националната гвардия носеха големи куфари. Райън беше посрещнал хората си от Юта на летището в Монтана, а Пейнтър бе наредил да докарат куфарите с оборудването.

Преди да тръгнат от Флагстаф, Пейнтър се беше договорил с Рафаел всеки екип да включва еднакъв брой хора. Не искаше да се

стигне до мерене на мускули. Имаха работа и тя трябваше да бъде свършена с колкото се може по-малко драми.

Стигна до хотела и отвори огромните дървени врати, боядисани в яркочервено и обковани с черно желязо. Гледката вътре го остави без дъх. Сякаш влизаше в осветена от лампи пещера, направена от дървени трупи. Грамадният обем на четириетажното пространство го накара да погледне нагоре. Към покрива се изкачваха балкони и стълбища с парапети от разкривени борови трупи с обелена кора, които блестяха в златисто. В средата се издигаше огромна каменна камина, която играеше и роля на централна колона.

Пространството изглеждаше още по-грамадно, защото бе пусто. Подобно на парка, хотелът също бе евакуиран с изключение на петима служители, които бяха предпочели да останат и да пазят любимото си работно място. Напразен жест. Никой не можеше да предпази нищо от онова, което предстоеше — можеха само да се опитат да го спрат.

Рафаел и хората му се бяха настанили около няколко масички за кафе. Голяма грубо скована маса беше донесена явно от ресторанта и превърната в импровизиран компютърен център. Трескаво се разполагаха сървъри, монитори и друга електроника под надзора на изнервен мършав техник и чернокожата жена. Иззад жената надникна Каи.

— Чичо Кроу...

Джордан се затича към нея.

— Каи!

Лицето ѝ грейна, когато видя и него. Пристъпи да го поздрави и вдигна ръка да го прегърне, но чернокожата я дръпна за китката и я спря. Чу се дрънчене на метал и Пейнтър видя, че африканката всъщност не държи Каи. Двете бяха закопчани с белезници една за друга.

Джордан също го забеляза и се закова на място.

— Какво означава това? — попита Пейнтър и пристъпи напред.

— Просто застраховка, мосю Кроу. — Рафаел се надигна от стола, като си помагаше с бастуна. Намръщи се от болка. Явно пътуването бе изтощило крехкото му тяло.

— Какво искате да кажете? Имаме уговорка.

— Точно така. Аз държа на думата си. Разбрахме се да ви върна племенницата жива и здрава веднага щом разкриете местоположението

на изгубения град.

— Което и направих.

— Което *не сте* направили. — Рафаел обгърна с жест хотела и целия парк. — Къде е градът?

Пейнтър си даде сметка, че французинът е прав. Впери поглед в отчаяните очи на Каи. По време на размяната на реплики беше хванала ръката на Джордан. Едва сега Пейнтър видя гривната на другата ѝ китка. На нея мигаше мъничка червена лампичка.

Рафаел забеляза накъде е насочено вниманието му.

— Уви, необходимост. Белезниците са под напрежение и създават затворена верига с гривната. Ако тя бъде прекъсната, ще се задейства малък, но мощен експлозив с достатъчно сила да откъсне ръката ѝ, а най-вероятно и голяма част от тялото.

Каи го изгледа с ужас. Явно не беше запозната с тази допълнителна предпазна мярка.

— Реших, че така е най-добре — обясни Рафаел. — По този начин няма да се разсейвате от мисли да измъкнете племенницата си от мен. И ще можем да се съсредоточим върху онова, което трябва да се направи. Междувременно, тя е в пълна безопасност, докато не приключим.

Напрежението между двете групи бе осезаемо. Арийският телохранител на Рафаел сложи ръка върху пистолета си. До него бяха застанали петима наемници.

Намираха се в патова ситуация, а времето изтичаше.

Пейнтър беше казал, че не иска драми, а ето че допринасяше точно за такава.

Погледна окуражаващо Каи. Щеше да я измъкне от всичко това — по един или друг начин. Обърна се към Рафаел.

— Носите ли вазата с вълчата глава?

— Разбира се. — Рафе се обърна тромаво. — Берн, сложи куфарчето на масата.

Войникът се подчини, вдигна от пода един малък куфар, постави го на масичката за кафе и го отвори. Златното канопи беше поставено в черна защитна пяна. Вътре бяха и двете златни плочи, откраднати от Каи от пещерата в Юта.

Щом видя плочите, Ханк пристъпи напред, но Берн извади съда, затвори капака, отиде при голямата маса и го постави до работната станция.

Пейнтър отново бе поразен от великолепието му, от съвършено изваяната глава на вълка до прекрасно гравирания планински пейзаж. Нямаше обаче време да се възхищава на произведението на изкуството — разглеждаше го като част от пъзел.

Без да се обръща, нареди:

— Ковалски, разопаковай нещата.

Рафаел застана до Пейнтър, обгърнат от миризмата на остър одеколон, и се опря с две ръце на бастуна си.

— Наистина ли мислите, че това ще ни помогне да стесним претърсването на тези осем хиляди квадратни километра?

— Трябва — отвърна Пейнтър. — Сателитните изображения на парка не вършат работа.

По пътя насам беше използвал всичките си връзки, чак до Овалния кабинет, и с подписа на президента Гант и с одобрението на Генералния щаб вече командваше всеки сателит в орбита. Целият парк беше сканиран във всички спектри — дълбочинен радар, геомагнитни потенциали, термични градиенти... всичко, което би могло да подсказва къде може да се намира изгубеният град.

И всичко това — без резултат.

— Проблемът е, че районът е пълен с кухни, пещери, комини, магмени тръби и горещи извори — каза той. — Кое и място от парка да си изберете, ще се натъкнете на някаква кухня под земята. Градът може да е навсякъде.

— А физиците? — попита Рафаел.

— Мобилизирали сме всеки специалист по субатомни частици да калибрира и определи местоположението на източника на потока неутрино. Мощта му обаче е толкова голяма, че учените са в състояние да посочат границите му единствено в радиус от триста километра.

— Кое не ни върши работа — отбеляза Рафаел.

Така беше. Имаха само една надежда. И тя се намираше на масата. Пейзажът, изобразен върху вазата. Някой древен художник си беше направил труда да го нанесе най-педантично върху съда.

Картината изобразяваше сливането на два потока, течащи през гориста долина. На заден план се виждаха отвесни скали сред високи борове, които бяха изобразени така детайлно, че можеха да се видят игличките им. А в средата, между потоците, се издигаше висок конус,

над който се виеше пара, подобно на активен вулкан. Около него стърчаха по-малки конуси, подобни на мравуняци.

Картината бе толкова подробна, че трябваше да изобразява реално място. Димящите геотермални образувания в центъра със сигурност показваха, че мястото най-вероятно се намира в парка. Пейнтър си представи как художникът е седял на някаква поляна и педантично е чегъртал метала, за да увековечи пейзажа. Щом мястото е било толкова важно, че да бъде нанесено върху вазата, то вероятно е било свещено за тоутсий унстоу пуутсийв. Може би беше някакъв изглед от новото им убежище в Йелоустоун. В това беше надеждата му.

Ковалски вече беше отворил куфарите и постави частите на лазерния скенер на масата до останалата електронна апаратура.

Пейнтър погледна мършавия компютърен специалист и попита:

— Установили ли сте всички сателитни връзки и параметри?

— Да.

— Хайде сега дайте да сглобим и свържем това нещо.

— Ашанда, нагледай работата на Т. Дж. — каза Рафаел на високата африканка. — Не бива да допускаме никакви грешки. — Дръпна Пейнтър настрана. — Да ги оставим да си правят магиите.

Макар и само с една свободна ръка и без да каже нито дума, Ашанда се зае със сглобяването на устройството и свързването му с работната станция. Каи й помагаше с кабелите — явно искаше да се занимава с нещо, макар да трепваше уплашено от всяко подръпване на белезниците.

След няколко минути на един от мониторите се отвори прозорец, готов да приема данните. На лентата отгоре пишеше LASER TECHNIQUES COMPANY, LLC. Това бе компания от Белвю, Вашингтон, която работеше с НАСА и разработваше патентовани инструменти за регистриране на ерозия, деформиране, надраскване или напукване на метални повърхности, които се използваша за проверка на двигателните дюзи на космическите совалки, военно оборудване, парни тръби на ядрени реактори и подводни съоръжения. Устройството бе в състояние да улови и най-дребните промени в метала, които лесно можеха да бъдат пропуснати от окото.

Сега на Пейнтър му трябваше тъкмо такава прецизност.

Ашанда се обърна към тях и кимна, че всичко е готово.

„Няма ли е?“ — запита се Пейнтър. В момента обаче не можеше да се занимава с това. Имаше по-важни загадки за решаване.

— Май е мой ред — каза той.

Отиде до масата и включи лазерното устройство. От окото на скенера се появи синкав холографски конус. Пейнтър го намести, докато кръстчето в средата не спря в центъра на златния пейзаж, след което започна сканирането.

Небесносини линии запълзяха нагоре-надолу по златната повърхност, попивайки всеки детайл от съда, от най-тънката струйка пара до всяка шишарка, висяща от клона на някой бор на заден план.

На монитора се появи изображение — отначало статично двуизмерно, което след привършването на сканирането бе екстраполирано в триизмерно. На екрана бавно се разгъна топографски разрез на пейзажа.

— Изумително — промълви Рафаел.

— Да видим дали ще ни помогне.

Пейнтър отиде до клавиатурата, свърза се с компютърния специалист на НАСА в Хюстън и изпрати големия файл. Екипът в Хюстън щеше да използва сателитните данни от последния час и да сравни реалния терен на Йелоустоун със сканираното изображение. Ако имаха късмет, можеше да получат съвпадение.

— Може да отнеме няколко минути — каза Пейнтър.

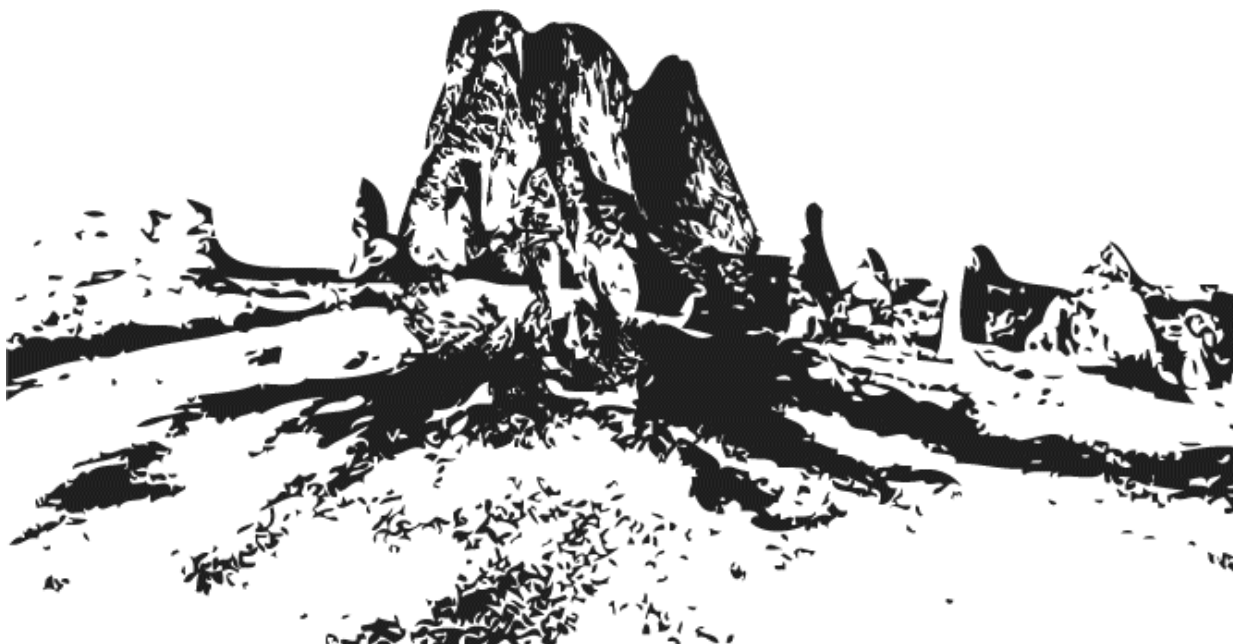
— Да се надяваме, че няма да са твърде много — промърмори Рафаел, загледан в златната ваза.

04:34

Ханк беше приклепнал от другата страна на масата, срещу Пейнтър и французина. Погледът му не се откъсваше от златния съд. Изпитваше едва ли не собственическо отношение към него, тъй като именно той го бе намерил в кивата на анасазите. Представи си как някой благоговееен представител на тоутсий унстоу пуутсийв нанася изображението върху свещения предмет. Пейнтър беше прав. Картината несъмнено бе важна и можеше да им посочи местоположението на изгубения град.

Освен това имаше чувството, че в пейзажа има нещо съществено, но не можеше да каже какво точно. В изображението имаше нещо

смътно познато, особено в малкия вулкан в центъра. Сякаш го беше виждал и преди, макар че за първи път стъпваше в Йелоустоун.

„Какво може да е това? Какво забравям?“

След няколко безуспешни опита да си спомни се отказа и насочи вниманието си към другата загадка върху съда.

Заразглежда надписа от другата страна, като за пореден път се запита дали не е на езика, описан в Книгата на Мормон като „реформиран египетски“. Колегата му лингвист от университета „Бригам Йънг“, който беше помогнал за идентифицирането на писмеността върху златните плочи, също имаше екстравагантно име за нея — „азбука на маговете“.

Ханк изучаваше надписа и си мислеше за човека, който го е нанесъл преди столетия. Дали тоутсий унстоу пуутсийв са били някаква секта учени, владеещи изгубена технология, напуснала Светите земи векове преди раждането на Христос? Дали бягащите израилтяни, тези *нефити*, са дошли на този континент, за да запазят и защитават знанията си, някаква смес от юдейски мистицизъм и египетска наука?

„Само да можех да поговоря с някой от тях...“

Но може би един от тях в момента правеше точно това, говореше му чрез редовете на протоиврит. Ханк обаче знаеше, че ще му е нужна помощ, за да разбере посланието.

Изправи се и прекъсна Пейнтър, който разговаряше с французина. Враговете като че ли вече бяха станали колеги. Все пак Ханк забеляза напрегнатостта на Пейнтър, нервността, с която свиваше юмруци, гневното пламъче в очите му, отривистата му реч. Сигурно беше напрегнал цялата си воля, за да не откъсне главата на Рафаел. Ханк виждаше също и раната в очите му, родена от чувството за вина и болка всеки път, когато поглеждаше към Каи.

И положението ставаше по-нетърпимо от дългото чакане и напрежението.

Ханк му предложи начин да се разсее.

— Пейнтър, може ли да заснемем надписа от тази страна? Искам да го пратя на моя колега, експерта по древни езици и лингвистика. При последния ни разговор той ми каза, че май успял да разчете няколко думи, които имали връзка със съвременния иврит.

— В този момент всяка помощ е от значение. Дори една дума може да се окаже ключ към решаването на пъзела.

Ханк се дръпна назад, докато Пейнтър и французинът сканираха надписа и изпращаха изображението на университета. Блъсна се в куфара, в който се пазеше вазата.

„Хм-м...“

Неочакваният възглас на Пейнтър привлече вниманието на всички.

— Току-що получихме вести от НАСА. Имаме попадение!

[1] Олд Фейтфул — Стария верен; Файърхол — Огнена дупка; Бийхайв — Кошера; Спазмодик — Конвулсивния; Слърпър — Сърбация; Литъл Скуърт — Малкото църкало; Джайънтес — Гигантката — Б.пр. ↑

36.

1 юни, 07:06

Хохенвалд, Тенеси

Когато свалиха малкия багер от платформата и Грей го подкара през пустия паркинг на щатския парк „Мериуедър Луис“, слънцето тъкмо беше изгряло.

Районът се намираше на около сто и трийсет километра южно от Нашвил по панорамния път Натчез Трейс. В този ранен час паркът беше все още затворен, а търсеният гроб се намираше далеч от пътя, сред гъста гора.

Ако действаша бързо, никой нямаше да им попречи.

Кат бе помогнала за оскверняването на гроба — бе уредила разрешение за фиктивна поправка на канал и нае земекопната техника от близкото градче Хохенвалд.

Монк и Сейчан водеха, облечени в сини работни комбинезони и въоръжени с лопати.

Грей ги следваше, като натискаше двете спирачки, за да взема завоите, и гледаше над товарещата кофа. Беше карал трактори и багери като юноша в Тексас и сега бързо си припомняше някогашните си умения.

Влязоха в парка, минаха покрай десетки табели и стигнаха до възстановената странноприемница, в която бе умрял Луис. Паметникът беше от другата страна на широка поляна. Беше непретенциозен — каменна основа, върху която беше поставен счупен варовиков блок, символизиращ преждевременно прекъснатия живот.

Грей бавно подкара през поляната.

Когато се приближиха достатъчно, Монк завъртя ръка в кръг и Грей обърна багера така, че кофата да е откъм гроба, изключи от скорост, завъртя седалката към ръчките за управление на стрелата и пусна стабилизаторите.

Но преди да започне да копае, трябваше малко да разчисти.

Извини се наум на мъртвия пионер, вдигна стрелата и я изпъна — използва кофата като таран срещу горната част на паметника.

Хидравликата зави и варовиковият блок бавно се отдели от постаментата и се катурна в тревата.

Нужни му бяха още петнайсет минути, за да махне основата — загребваше камъни и хоросан и ги трупаше на купчина отстрани. След това насочи зъбите на кофата към земята и започна да копае.

Монк и Сейчан проверяваха след всяко загребване. Накрая рязко изсвирване накара Грей да спре. Монк се изправи до дупката и посочи надолу.

— Време е да събудим мъртвеца!

Двамата с Грей разчистиха останалата пръст с лопати. Монк имаше известни затруднения с единствената си ръка, но отдавна се беше научил да се справя изкусно и само с чукана си.

Сейчан гледаше, застанала на ръба на гроба.

Според информацията от Ерик Хейсман екипът на Грей не беше първият, който оскверняваше последния дом на Луис. Комисията за издигането на паметника беше изкопала тялото му през 1847 г., за да се увери, че това наистина е гробът на прочутия пионер. В доклада ѝ до властите се изразяваше и твърдата увереност, че смъртта на Луис не е самоубийство — „умрял от ръцете на убиец“.

Ковчегът вероятно беше от онова време.

Тъкмо това не даваше покой на Грей. Дали комисията не беше махнала всички вещи на покойника?

След минути щяха да разберат.

Подпъхна лопатата под капака и ръждивите пирони се измъкнаха от дървото. Вдигнаха капака. Скелетът лежеше в парцаливите останки на стар костюм. Тук-там по костите все още имаше плът.

Монк се намръщи отвратено и каза:

— Ще ида при Сейчан.

— Давай — съгласи се Грей. Останалото можеше да го свърши и сам.

В краката на скелета лежеше грижливо сгъната бизонска кожа. Козината беше окапала, но самата кожа изглеждаше здрава.

Грей се наведе да я вдигне — и в този миг в утринната тишина гръмна изстрел и Монк падна в гроба, право върху костите.

Хвана се за ребрата. Между пръстите му потече кръв.

Сейчан скочи при тях и викна:

— Къде са ни карабините?

— В кабината на багера — отвърна Грей.

Проехтяха още изстрели, куршумите се забиваха в купчината изкопана пръст и чаткаха по отместения паметник.

Бяха допуснали ужасно глупава грешка.

— Май сами си изкопахме гроба — изстена Монк.

37.

1 юни, 05:05

Национален парк Йелоустоун

Половин час след съобщението от НАСА Пейнтър стоеше сред пейзажа, изобразен върху златния съд. Докато летяха, зората бе обагрила небето над Йелоустоун, макар че слънцето още не беше изгряло напълно. На мекото сияние на новия ден малката долина изглеждаше като страна от приказка.

Според рейнджъра, с когото бяха разговаряли, това бе една от най-рядко посещаваните части на парка — по-малко от двайсет и пет души бяха стъпвали в малкия геотермален басейн. По-точно, както се изрази той, „повече хора са стигали до Еверест, отколкото до басейна Фейриленд^[1]“.

Причината за малкото посетители беше очевидна. Басейнът се намираше на трийсетина километра от най-близкия маршрут и долината бе обградена от всички страни с коварни скали, издигащи се на четирийсет и пет метра. Само най-храбрите се осмеляваха да рискуват да дойдат тук.

За щастие, разполагаха с хеликоптери. След като отрядът слезе, машината се издигна във въздуха.

Приведен, за да се предпази от вятъра от роторите, Пейнтър трябваше да вика, за да го чуят.

— Разполагаме с малко повече от час! Трябва да открием този изгубен град!

Горе кръжаха и други хеликоптери, натоварени с изолирани взривни кутии, използвани обикновено за неутрализирането на подозрителни пакети. Планът беше да намерят нестабилното вещество. Ако не можеха да неутрализират наноматериала на място, щяха да го изнесат нагоре от долината и да го изхвърлят далеч от калдерата. Това беше основната им цел — да защитят супервулкана.

След това щяха да се занимават с разрушителните последици от взрива. Кат беше натоварила японския физик да работи върху различни

сценарии, без да изключва и прибегването до ядрено оръжие при нужда.

Но това беше за по-късно.

Първо трябваше да открият гробницата на тоутсий унстоу пуутсийв, а това нямаше да е лесна задача. Пейнтър огледа извисяващите се отвесни скали, тъмните борове и зелените ливади, започващи от мястото, където двата сребристи потока се сливаха.

Мястото беше прекрасно, но може и да не беше *точното*. Древният художник можеше да е изобразил тази долина и само защото му е харесала. Възможно бе тя да няма нищо общо с изгубения град.

Един човек обаче не споделяше мнението му.

— Тук е! — отсече професор Канош. — Как не се сетих по-рано?!

Ханк оглеждаше онова, което бе дало живописното име на долината — светлосивите геотермални образувания, издигащи се между бреговете на двата потока. Според Чин това бяха гейзеритни конуси, формирани от отложени минерали от малки гейзери. Бяха около четирийсет върху площ колкото половин футболно игрище. Някои бяха ниски и заоблени като достигащи до коляното мухоморки; други се издигаха на три метра и приличаха на гигантски африкански термитници. Повечето бяха затихнали, но някои продължаваха да бълват пара или вряла вода. Според рейнджъра много от по-големите си имаха имена — Вълшебната гъба, Фалоса, Питчъра.

Ханк стоеше именно пред последния. Пара се издигаше от върха на най-високия конус и той бе като миниатюрен вулкан сред съседите си, които повече приличаха на комини. По страните му се стичаше вода и течеше на малки ручейчета по варовиковата земя.

Джордан стоеше до Ханк и току поглеждаше към Каи. Групата на Рафаел се беше събрала от другата страна на геотермалното поле.

Като сочеше с бастуна си, Рафаел нареди на Берн и хората му да започнат систематично претърсване, най-вече на отвесните скали. Умно решение. Ако имаше вход към някакъв подземен град, той най-вероятно бе някъде там.

— Майор Райън — извика Пейнтър. — Претърсете с хората си скалите от тази страна на долината. Чин, идваш с мен. Искам да чуя мнението ти за тази гореща точка.

Ковалски тръгна след тях, като хвърляше подозрителни погледи към екипа на французина.

— На онзи тип му имам толкова доверие, колкото на змия в ботуш.

Пейнтър реши, че преценката си я бива, но засега трябваше да работят заедно. Обърна се към професора.

— Какво се сетихте?

Ханк посочи жлебовете и отлаганията по конуса, който явно дължеше името си на дебелиите, подобни на пръсти издатини по ръба — приличаха на пръсти на бейзболна ръкавица.

— Вижте — каза професорът и приклепна. — През вековете бавното отлагане на минерали донякъде го е променило, но приликата си остава невероятна.

— Прилика с какво?

— С едно от най-почитаните места за евреите. Планината, от чийто връх слязъл Мойсей с Десетте заповеди.

— Синай ли имате предвид? — Пейнтър се загледа в конуса, като се мъчеше да си го представи като миниатюрен модел на прочутата планина.

„Май да“ — помисли си, но все пак не беше съвсем сигурен. Беше като да гледаш облаци и да виждаш онова, което искаш да видиш. Конусът му приличаше толкова на Синай, колкото останалите сивкави кули приличаха на гъби.

Явно също несъгласен, Ковалски поклати глава и изсумтя:

— На мен пък всички ми приличат на пишки.

— Какво значение има дали прилича на Синай, или не? — попита Пейнтър.

— Ако тоутсий унстоу пуутсийв наистина са потомци на изгубено племе на израилтяните, откриването на конус с формата на Синай би трябвало да е от огромно значение за тях. Наред с него и цялата долина би трябвало да е достатъчно важна и свещена, за да я направят свой таен дом.

— Дано да сте прав — каза Пейнтър.

Чин беше на друго мнение. Беше клекнал и оглеждаше дебелия пласт отложени минерали и скали, от който се издигаха повечето конуси.

— Е, от геологична гледна точка, това е *най-лошото* място, което биха могли да изберат.

— Това пък защо? — попита Пейнтър. — Освен факта, че се намираме върху супервулкан?

— Той е по-надълбоко. — Чин потупа земята. — Пипнете това. Между другото, казва се синтер.

Пейнтър сложи длан върху варовития камък.

— Какво има? — попита Рафаел, който беше дошъл при тях с Ашанда и Каи.

— Трепери — каза Пейнтър.

— Тази геотермална зона се намира върху запушен хидротермален отдушник, известен като *хидротермален бойлер*, нещо като чайник, който непрекъснато върти просмукващата се през порестата скала вода и я изхвърля обратно като пара — обясни Чин. — Треперенето се дължи на налягането от него. Все едно напипваме пулса на парен двигател.

Телефонът на Ханк извъня и той погледна номера и каза:

— Търси ме колегата от университета, който ни помага да разчетем надписа върху съда.

— Отговорете — каза Пейнтър. Надяваше се, че има добри новини.

Ханк се отдалечи, вдигна телефона и запуши с длан другото си ухо. Докато професорът разговаряше, Пейнтър гледаше как надеждата на лицето му се сменя с ужас, после с объркване. Накрая той прекъсна връзката и се върна при тях.

— Професоре? — подкани го Пейнтър.

— Колегата ми е разчел част от надписа. Открил е думи и фрази, говорещи за смърт и унищожение. Нищо повече.

— Значи нещо като предупредителен знак — каза Пейнтър.

Ковалски се намръщи.

— Защо просто не са лепнали череп и кости? Така щяха да спестят куп неприятности на всички.

— Мисля, че може и да са го направили — рече Ханк. — Първите тоутсий унстоу пуутсийв са държали еликсира си в съдове, предназначени за органите на мъртвите. Египетски канопи, пригодени за тяхната цел. Но след като се заселили тук, избрали друго — тотем на моите предшественици, костите на отдавна измрели животни. Може

би са го направили, за да предупредят всички да не пипат веществото, та да не се случи същото и с човешката раса. Един вид символично предупреждение за възможно измиране.

Пейнтър долови известно колебание в очите на професора, сякаш искаше да каже още нещо. Забеляза как поглежда към Рафаел. Французинът обаче беше оцелял достатъчно дълго в организация, която не толерираше липсата на внимание към подробностите, така че веднага попита:

— Какво не ни казвате, професоре?

Пейнтър кимна на Ханк. Вече нямаше време за тайни — или поне за повечето тайни.

— Кажете му.

Ханк изглеждаше ужасен.

— Приятелят ми успял да разчете и откъса, който ви изпрати колегата ви. Надписа по полето на златната карта.

Рафаел се обърна към Пейнтър.

— Защо чак сега научавам за това? Обясните, че знакът върху картата сочи Йелоустоун, но не и това. Защо?

— Защото досега тази информация нямаше значение.

— И може би все още няма — добави Ханк. — Колегата ми е успял да преведе само една фраза: „Накъдето гледат вълкът и орелът“.

— Какво означава това? — попита Рафаел.

Ханк сви рамене.

Отново задънена улица.

Пейнтър пак заглежда долината. Грей им беше изпратил тази следа. Според Кат в момента той търсеше друга, свързана с някаква бизонска кожа. Надяваше се с нея да изкарат повече късмет.

„Но ако се съди по късмета, който изкарахме досега...“

[1] Приказна земя — Б.пр. ↑

38.

1 юни, 07:06

Хохенвалд, Тенеси

„Това може и да свърши работа...“

Грей вдигна лопатата си — единственото оръжие, което имаха подръка.

— Смяташ да ги претрепеш от бой ли? — попита Монк и се намръщи, докато се надигаше. Погледна разширяващото се петно кръв по комбинезона си и добави: — Съсипаха ми дрехата тия мръсници.

— Можеш ли да вървиш? — попита Грей.

— Да куцукам, да. Но не и да тичам. Куршумът е излязъл, впрочем.

— В такъв случай оставаш тук.

— И без това нямах планове да ходя никъде.

Сейчан наблюдаваше групата, която приближаваше от паркинга.

— Осем са, може би десет. Скриха се зад постройката от другата страна на поляната.

— Сигурно мислят, че сме въоръжени — каза Грей. — Иначе досега да са ни довършили.

— Какъв е планът?

— Да продължат да си мислят, че сме въоръжени — поне докато наистина не се доберем до оръжията си. Багерът е само на няколко метра. Ще ни осигури известна защита, ако успеем да стигнем до него. На излизане от гроба обаче ще сме уязвими.

Подаде на Монк лопатата си, обърна се и взе другата.

— Трябват ни малко звукови ефекти. Нападателяте ни са нащрек и действат предпазливо. Да ги стреснем още малко. Блъскай лопатите една в друга... силно и бързо.

Монк схвана.

— За да си помислят, че стреляме по тях.

— Ще свърши работа само за секунди. Дано да са достатъчни, за да се доберем до багера.

— Ясно.

— В такъв случай, по мой сигнал.

Грей приклепна до Сейчан. Очите ѝ блестяха в сенките на гроба. Сърцето ѝ биеше в гърлото, докато се взираше през ръба, готова за действие.

— Давай, Монк!

Подпрял едната лопата в стената на гроба, Монк заудря с другата с всички сили. Кънтежът беше толкова силен и неочакван, че *наистина* приличаше на стрелба. Грей се измъкна навън, скочи и се хвърли към багера.

Сейчан не изоставаше.

Спряха до временното прикритие под стрелата на багера и Грей я погледна. Лицето ѝ беше зачервено, устните — леко разтворени. Тя отвърна на погледа му и вдигна вежда.

„Получи се...“

Без да си казват нищо, двамата се хвърлиха от двете страни на багера към кабината. Непознатите откриха огън, но напосоки и куршумите се забиха в пръстта на метри от тях. Явно още бяха объркани, тъй като Монк продължаваше да удря лопатите.

Грей се вмъкна в кабината. Беше оставил двигателя включен, когато слезе да доразкопае гроба. Седна в седалката, освободи ръчната спирачка и вдигна стабилизаторите.

Сейчан остави управлението на него и грабна двете карабини. Посочи и Грей я разбра. Не можеха да се опитат да избягат с тежката тромава машина. А и не можеха да изоставят Монк.

Грей вдигна греблото, за да го използва като щит. Щеше да кара сляпо, но не се притесняваше, че ще одраска някоя кола. Насочи багера към поляната. По греблото затракаха куршуми. Грей бавно напредваше към дървената постройка, а Сейчан се беше подала от вратата и стреляше под греблото, та противниците да не могат да излязат от прикритието си.

Щом стигнаха сянката на постройката, Сейчан се претърколи навън.

Това беше лесната част.

07:07

Монк седеше в гроба, стиснал едната лопата.

След като зазвуча *истинската* стрелба, вече нямаше нужда от него. Използва лопатата като патерица, за да се изправи. Искаше да види какво става. Успя да се надигне и да надникне навън — и се озова на сантиметри от гигантски метални зъби.

Грей се беше върнал с багера и спускаше кофата. Продължаващата престрелка бе заглушила боботенето на двигателя.

Монк клекна, а кофата се заби в отсрещната стена на гроба и захапа пръстта.

— Качвай се! — изрева Грей.

Монк разбра какво е намислил приятелят му.

Изпълзя отстрани и се покатери в кофата. Хидравликата зави и я вдигна високо, а Грей завъртя багера. Монк се присви до едната страна на кофата, скрит от куршумите, които отскачаха от дебелия метал.

Рамото му опря в нещо друго, също метално.

Карабина.

„А днес дори не ми е рожденият ден“.

07:08

Щом хвърли карабината в кофата, Сейчан изтича към дървената постройка. Не можеше обаче да разчита дълго на нея за прикритие. Щяха да я нападнат и от двете страни и всичко щеше да свърши.

Трябваше обаче да отвлече вниманието на командосите, докато Грей измъкне Монк.

Значи вътре. Вдигна карабината, стреля в стъклото на близкия прозорец и се метна през него.

Стъпи на крака като котка и вдигна оръжието си.

Беше се озовала в основното помещение, срещу нея имаше друг прозорец и един войник я зяпаше стреснато през него. Сейчан стреля — *бам-бам-бам* — и той изчезна.

Тя се метна настрани под прикритието на обкованата с желязо врата.

Някой изстреля напосоки откос през счупения прозорец. Сейчан не обърна внимание и продължи да чака съсредоточено. Надникна нечия глава, за да огледа за поражения. Този път Сейчан стреля само веднъж. Нечие тяло се строполи от другата страна на прозореца.

Надяваше се, че е успяла да осигури на Грей нужното му време.

През прозореца прелетя граната и отскочи от пода. Време за Грей — да. А за нея?

07:09

Грей тъкмо минаваше покрай постройката, когато експлозията изби прозорците и изкърти вратата. Блъвна дим.

„Сейчан...“

За момент се възцари тишина — след което хаосът започна отново. Двама мъже се появиха иззад ъгъла на постройката. Монк се надигна от позицията си в кофата, опрял цевта на карабината между зъбите й. Някъде от прикритие трети нападател хвърли граната към багера.

Противниците обаче не знаеха, че Монк е отличен стрелец, нито пък колко е бесен, че са го простреляли. Монк замахна с карабината като с бухалка и удари гранатата, сякаш посрещаше топка за голф. Тя полетя обратно и се взриви, вдигайки във въздуха пръст и пушек. Изтъркаля се каска. Не беше празна. Последваха писъци.

И стрелба.

Кратка — и едностранна.

След малко от пушека се появи някой.

Беше Сейчан, окървавена, с пушеци дрехи. Явно се беше метнала през някой прозорец в мига, в който беше експлодирала гранатата. Посочи към паркинга. Но не за да каже, че е време да се махат.

До хъмвито стоеше мъж.

Мичъл Уолдорф.

И тъкмо да се качи, Монк стреля по гумите и го принуди да отскочи. Ако можеха да го заловят жив, агентът на Гилдията, внедрен във високите етажи на властта, щеше да се окаже безценен и да разкрие голяма част от организацията.

Уолдорф несъмнено го разбираше.

Защото опря пистолета си под брадичката си.

Грей изруга и се опита да изстиска повече скорост от багера. Сейчан се втурна към джипа.

Уолдорф се усмихна и изкрещя:

— Това не е краят!

Пистолетът изтреця оглушително.

Темето на Уолдорф избухна в облак раздробена кост и мозък. Тялото му се строполи на паркинга.

Страхът се сви в корема на Грей на студена топка. Какво искаше да каже кучият му син?

07:19

След десет минути тримата се носеха по панорамния път във втория откраднат за деня „Хъмви“, колата на нападателите.

Монк лежеше на задната седалка, гол до кръста, вече превързан — Грей беше намерил комплект за първа помощ в багажника на армейския автомобил. Намери и морфин и го инжектира в бедрото на Монк.

Очите на приятеля му вече бяха щастливо поизцъклени.

Сейчан беше сложила лепенки на драскотините и порязванията си и караше, за да може Грей да разучи бизонската кожа: беше се върнал да я вземе от гроба, преди да тръгнат. Кожата беше трошлива, но той все пак успя да я разгъне. Върху вътрешната ѝ страна беше изобразено свирепо сражение между индианци. В небето летяха хиляди стрели, изобразени до най-малката подробност. На заден план от отвесни скали се срутваха постройки. Украсените с пера и бои лица бяха разкривени в писъци.

Кат беше предала съобщението на Пейнтър за унищожението на анасазите след кражбата от тоутсий унстоу пуутсийв. Може би върху картата беше увековечено именно това клане, този геноцид?

Това пораждаше един по-голям въпрос.

Голяма част от изображението обаче липсваше. Грей прокара пръсти по празното място и каза:

— Луис е изстъргал част от изображението.

— Защо? — попита Сейчан.

— И е написал нещо.

Вгледа се в грижливо изписаните, но отдавна зацапани с кръв редове. Макар желязото в хемоглобина да беше оставило петна, написаното все още можеше да се разчете.

— Само че надписът е безсмислен — каза Грей. — Просто несвързани букви. Или е някакъв шифър, или Луис наистина е

полудял.

Сейчан хвърли поглед към кожата и отново насочи вниманието си към пътя.

— Хейсман не спомена ли, че Луис и Джеферсън са използвали шифър? Изпращали са си съобщения със специално разработен за целта код.

— Да, така каза.

Представи си как Луис умира в онази безкрайно дълга нощ, преди госпожа Гриндър да го открие. Бе разполагал с предостатъчно време да напише последното си съобщение до света, но какво се казваше в него? Дали посочваше убиеца? Или това бе последната му воля?

Пръстите му отново потъркаха грубо остърганата кожа. Какво беше заличил Луис? По краищата се виждаха остатъци от нещо като карта — спускаща се по склон река, някакъв планински проход, част от езеро. Дали не беше по-подробна карта на терена около изгубения град на тоутсий унстоу пуутсийв? Дали златната карта не посочваше само общото местоположение, а нарисуваната да е съдържала по-конкретна информация? Благодарение на нея ли Фортескю беше открил обекта на запад — разбира се, ако изобщо го бе направил? Събра парчетата от пъзела.

— Мисля, че предателят генерал Уилкинсън е убил Луис заради златната плочка, но изобщо не е подозирал колко е важна бизонската кожа. След покушението Луис не е искал тя да попадне в неподходящи ръце и затова я е изстъргал и е оставил това последно кодирано послание. Използвал е собствената си кръв и тялото си, за да го скрие.

— Защо да го крие?

— Може би не е искал убиецът да научава, че е посочен. Може би се е надявал съобщението да стигне до Джеферсън заедно с другите му вещи, а ако това не стане, поне ще е оставил последно свидетелство за бъдещето. Сигурно никога няма да разберем. Знаем само, че върху кожата *няма* карта, която да помогне на Пейнтър.

Предплатеният телефон на Грей иззвъня.

— Кат?

— Как е Монк? — попита тя, като се мъчеше да говори спокойно, но не успяваше съвсем.

— Спинка като бебче — увери я той.

Вече ѝ се беше обадил, за да я запознае със ситуацията и да разкаже набързо за картата.

— Уредих самолет, чака ви на частно летище край Колумбия — каза тя и му обясни точно къде.

— Добре. Ще сме там след няколко минути. Ами Сейчан? Не я ли издирват всички?

— Покрай ставащото в Йелоустоун никой вече не го е грижа за вас тримата, особено след като разгласих новината за Уолдорф и обясних как случилото се във Форт Нокс е дирижирана от него акция и как е изфабрикувал историята за терористи, за да прикрие собствените си действия.

Тревожеше го и още нещо.

— Успя ли да разбереш как Уолдорф успя да ни устрои засада? Как е разбрал, че ще изровим трупа на Луис? Доколкото знам, само ти и Ерик Хейсман бяхте в течение. А може би и асистентката му, Шарин.

— Доколкото мога да преценя, и двамата са чисти. И ако трябва да съм честна, покрай цялата лудница и суматоха може част от информацията да е достигнала до неподходящи уши. Знаеш, че ушите на Гилдията са навсякъде. — Кат въздъхна. — Имаш ли някакъв напредък с бизонската кожа?

— Не. По нея няма нищо, което да помогне на Пейнтър. Ще трябва да се оправя сам.

39.

1 юни, 05:20

Национален парк Йелоустоун

Каи вървеше през неземната гора от конуси, следвана плътно от прикрепената към нея сянка. Ашанда се движеше съвсем безшумно зад нея, дори веригата на белезниците не дрънчеше. Въпреки бомбата на китката на Каи присъствието на чернокожата жена ѝ вдъхваше някаква увереност, колкото и странно да изглеждаше това.

Знаеше, че жената се подчинява на заповедите на Рафаел, но в нея нямаше враждебност. В много отношения африканката беше пленница като самата нея. Нима и двете не бяха с белезници? Освен това Каи трябваше да признае, че в тихото поведение на Ашанда има простота и красота, а в тихото тананикане, което чуваше от време на време, винаги се долавяше някаква тъга.

И все пак не можеше да забрави за бомбата на китката си. Сякаш с всяка следваща крачка тя ставаше по-тежка и непрекъснато ѝ напомняше за себе си.

На света вече му оставаше по-малко от час. Войниците се връщаха с празни ръце, след като бяха претърсили своите части по скалите.

Казаното от Ханк Канош продължаваше да отеква в съзнанието ѝ — загадка, която ѝ помагаше да откъсне мисли от приближаващия край.

Накъдето гледат вълкът и орелът.

И докато вървеше из гората и си повтаряше тези думи, тя неочаквано го видя от подходящия ъгъл, докато слънцето се показваше на хоризонта. И спря толкова рязко, че Ашанда се блъсна в нея — нещо, което рядко се случваше.

— Професор Канош! Чичо Кроу!

Двамата се обърнаха към нея.

— Елате! — Тя понечи да им махне, забравила, че ръката ѝ е закопчана.

— Какво има? — попита Ханк.

Каи посочи почти двуметровата колона пред себе си.

— Вижте горе, как стърчат двете заострени издатини... точно като уши!... а тази издуптина под тях не ви ли прилича на *муцуна*?

— Права е — каза Ханк и пристъпи напред. — Вълкът и орелът са често срещани индиански тотеми. А тези естествени стълбове са като *каменни* тотемни стълбове.

Чичо Кроу докосна камъка и промълви изумено:

— Изсечени са.

Ханк прокара пръст по стълба.

— Но с времето отложенията са покрили повърхността и са размазали изображението.

— Трябва да намерим орела — заяви Рафаел.

През следващите десет минути двата екипа претърсваха каменната гора. Никой от стълбовете обаче не приличаше на птица.

— Губим си времето — каза Рафаел. — Може би трябва да търсим в посоката, в която гледа вълкът.

Междувременно Каи беше направила бърза обиколка на геотермалните конуси и се върна при стълба с вълка. Застана с гръб към него и се загледа към долината. Пред вълка се откриваше широка гледка над долината към една далечна скала.

Тя я посочи.

— Някой проверявал ли е...

— Вижте! — извика изумено Джордан.

Каи се обърна, всички останали също. Джордан стоеше пред съвсем обикновена колона, която по нищо не приличаше на орел. Той обаче се наведе, вдигна отцепено парче скала и го сложи на мястото, откъдето се беше отчупило. Поставено така, то наистина приличаше на криле.

Джордан посочи.

— А ето тази извита надолу издатина може да е клюн. — И за да покаже, опря брадичка в гърдите си.

— Да, това трябва да е вторият тотемен стълб! — възкликна Ханк.

Джордан се усмихна на Каи, сякаш ѝ казваше: „И двамата намерихме по един“.

Каи му направи знак да застане пред орела, след това закричи в посоката, в която гледаше вълкът. Джордан последва погледа на орела.

Крчка по крчка двамата вървяха напред, като бавно се приближаваха един към друг.

Всички ги последваха.

След четирийсет метра Каи протегна ръка и хвана ръката на Джордан. Двата стояха пред друг гейзерит. Високо около метър и двайсет и също толкова широко, образуването изглеждаше съвсем обикновено, приличаше на някаква дебела гъба.

— Не разбирам — промълви Рафаел.

Геологът приближи и разгледа гъбата от всички страни.

— Прилича на всички останали. — Постави длан върху камъка и остана така няколко секунди. — Само че не вибрира. Дори при затихналите гейзерити може да се усети треперене.

— Какво означава това? — попита Каи.

— Че е фалшив — отсече Чин.

05:38

Слънцето озари деня, но не и настроението им.

— Защо просто не го гръмнем? — попита Ковалски.

— Може да се стигне и до това, но нека да дадем на Ханк и Чин поне минута да приключат огледа си.

Все пак Пейнтър трябваше да обмисли предложението на Ковалски. Разполагаха с около четирийсет минути, преди долината да експлодира.

— Случайно да ти се намира пластичен експлозив? — попита той.

Беше казал на Ковалски да осигури още за полета, ако им се наложи да си пробият път в някой тунел. Партньорът му обаче беше дошъл без чанта или раница.

— Намира ми се малко — призна Ковалски, отстъпи назад, разтвори дългия си шлифер и показа колана си, целия окичен с кубчета С-у.

— На това малко ли му викаш?

— Ами да. Повече ли трябваше да взема?

— Смятаме, че е предназначено да действа като тапа или може би е символ на пъпна връв — заяви Ханк след минута. — Така или

иначе, трябват ни четирима силни мъже, които да обхванат ръба, който според мен е оставен нарочно, и да го повдигнат право нагоре.

Ковалски пръв излезе напред, следван от майор Райън, Берн и Чин.

Приклекнали, четиримата се наредиха около камъка и сплетоха ръце.

— Скалата е пореста — каза Чин. — Да се надяваме, че ще успеем.

Забутаха заедно нагоре. Ако можеше да се съди по напрегнатите им лица, преценката на геолога беше съмнителна. В следващия момент обаче от земята се чу метално стържение, каменната тапа се размърда и след като беше освободена, четиримата лесно я вдигнаха и я оставиха встрани.

Пейнтър пристъпи напред заедно с Ханк и Рафаел.

— Това злато ли е? — попита Джордан зад тях.

Дори да не беше, със сигурност бяха намерили мястото.

Пейнтър огледа долната част на каменната тапа. Приличащият на злато метал покриваше долната една педя на гъбата и ръба на дупката.

— Благородният метал е за да не позволява на тапата да се срасне със земята — каза Чин.

Ханк огледа дупката и каза:

— Прилича ми на отвор на кива. Вход към подземния свят.

Ковалски погледна кръвнишки дупката и изръмжа:

— Това ме подсеща колко чудничко се развиха нещата миналия път.

05:45

Ханк се спусна след Пейнтър. Дълбочината се оказа само метър и двайсет, но започващият тунел се спускаше стръмно надолу, към сърцето на геотермалния басейн и странните му конуси. Въздухът беше горещ и сух, наситен с миризмата на сяр.

Пейнтър поведе с фенер в ръка. След Ханк вървяха Чин и Ковалски. Следваше ги Рафаел, подпомаган от двама от хората на Берн и Ашанда, която по принуда трябваше да помъкне и Каи. Всички други останаха горе, Кауч също.

Тунелът се спускаше все по-надолу и температурата се покачваше все повече. Ханк докосна стената. Не си опари ръката, но скалата беше определено гореща и му напомни за адските огньове, горящи долу — и в буквалния, и в преносния смисъл.

Нима така щеше да свърши светът?

След още минута си помисли, че ще му се наложи да се върне. Дробовете му горяха. Още колко надолу трябваше да слязат? Имаше чувството, че са изминали поне половин километър, макар вероятно разстоянието да беше два пъти по-малко.

— Стигнахме — чу се гласът на Пейнтър.

Тунелът се стесни. Стените се доближаваха една до друга и се наложи да се обърнат ребром, за да могат да се промушат.

Пейнтър мина пръв.

Ханк го последва — и чу как Пейнтър ахна, когато излезе от другата страна.

Ханк се провря след него и зяпна онемял, краката му се подкосиха. Трябваше да се подпре на стената, за да не се свлече на земята. С другата си ръка прикри устата си.

— Mon Dieu! — изхриптя Рафаел.

Ковалски изруга.

С влизането на останалите още и още фенери осветяваха кухнята и пропъждаха мрака.

Хиляди мумифицирани тела покриваха пода на огромната пещера, издигаща се поне колкото седем етажна сграда. Изсъхналите фигури бяха подредени в линии като спици на колело, чиято главина бе голям храм в центъра.

Също като в Юта, всички бяха облечени като коренните жители на Америка — пера, кости, широки поли, кожени мокасини и препаски около бедрата. Косите им бяха дълги, често сплетени и украсени, но бяха с най-различни цветове. Определено имаше много мъже и жени с черна коса, но се виждаха също и руси, кестеняви и дори светлорижи.

Тоутсий унстоу пуутсийв.

И тук по пода или в съсухрени ръце се виждаха кинжали, предимно от стомана, но също и няколко от кост. Толкова много смърт.

За да запазят една тайна, за да защитят света от забравената алхимия.

Ханк вече разбираше какъв е потенциалният източник на тази мъдрост. Пред тях се издигаше храм, построен от каменни плочи, споени с хоросан. Беше висок шест етажа, почти достигаше до тавана и изпълваше централната част на огромното помещение.

Ханк знаеше какво е това.

По-точно модел на какво е.

Дори размерите на фасадата изглеждаха точни.

„Двайсет лакти широк, трийсет и пет лакти висок“.

Точно по Библията.

Но не размерите бяха причина за увереността му. Сградата си беше храм. Каменни стъпала водеха към притвора, от двете страни на входа се издигаха два внушителни стълба, прословутите Воаз и Иахин — само че вместо от мед, тези две колони бяха направени от злато, както и огромната купа пред храма.

Златният съд се издигаше на почти три метра и беше два пъти по-широк, поставен върху гърбовете на дванайсет вола. Оригиналът се наричаше „медно море“ или „разтопено море“. Името подходеше на това копие. Купата се намираше в средата на димящ горещ фонтан, който бликаше от пода и пълнеше съда. Водата се изливаше през краищата му, за да се върне в извора и да поднови безкрайния си цикъл.

— Какво е това място? — попита Каи. — По градеж прилича на пуебло, но формата е съвсем сбъркана.

Ханк поклати глава.

— Формата е съвършена.

Пейнтър гледеше втренчен.

„И сега ли ще отречеш истината?“ — мислено го попита Ханк.

— Наистина ли е това, което си мисля? — попита Пейнтър, който явно също бе познал сградата. — Или поне негова пуебло версия?

Ханк кимна ликуващо.

— Да. Това е Соломоновият храм.

40.

1 юни, 05:50

Национален парк Йелоустоун

Майор Ашли Райън не обичаше да играе ролята на бавачка.

— Само не ни се пречкай — предупреди той хлапето юта и посочи един камък недалеч от дърветата. — Седни там. И гледай кучето да не ми опикае раницата.

Джордан се намръщи, но се подчини.

Националната гвардия и индианците в Юта не се погаждаха — най-малкото по въпроса, който вълнуваше конкретния представител на гвардията. Райън още си спомняше караницата преди експлозията в планините. Ако индианците си знаеха мястото като всички останали, всичко щеше да мине чудесно.

Загледа се към Берн и наемниците му, които се бяха събрали на трийсетина метра от другата страна на дупката. Русият гигант имаше трима мъже, също като Райън. Бяха равностойни, ако не се брояха хлапето и кучето.

А Райън не ги броеше.

Берн гледаше към него с ръце на кръста и го проучваше също толкова внимателно. После високият ариец погледна към небето. Миг по-късно Райън също го чу.

Още един хеликоптер.

От постоянния грохот на роторите главата му вече пулсираше. Трите хеликоптера кръжаха в готовност. Пилотите вече бяха спуснали на земята четири изолиращи контейнера и бяха готови бързо да ги вдигнат и да ги изнесат от парка.

Погледна си часовника. Двайсет минути. Нямаше време за грешки. Чу се звук от още един хеликоптер. Райън погледна нагоре, когато първият се появи ниско над скалите и се спусна надолу.

„Какво става, по дяволите!“

От товарната машина полетяха въжета и по тях бързо се спуснаха хора. Бяха облечени в същата черна екипировка като наемниците на Берн.

„Мамка му!“

Инстинктивно се сниши. В същия миг проехтя изстрел и куршумът изсвистя над главата му. Подпрян на една ръка, Райън погледна към Берн. Ариецът беше насочил пистолета си към него.

Оръжието изтрещя отново.

Един от хората на Райън отлетя назад и падна по гръб.

На мястото на окото му зееше дупка.

Райън се хвърли към камънаците, където беше изпратил момчето. Инстинктът му заповядваше да защити цивилния. Отговаряше обаче и за още двама души.

— Прикрийте се! Веднага!

Трябваше да намерят защитена позиция. Камънаците щяха да свършат работа, докато не измисли нещо по-добро. В земята около него се забиваха куршуми. Джордан вече се беше скрил между камъните.

Двамата му войници — Маршал и Бойдсън — тичаха приведени до него.

Стигнаха камъните едновременно и се метнаха между тях.

Райън свали карабината си и намери цепнатина между два камъка. Преброи осем души, спуснали се от първия хеликоптер. Вторият се сниши като смъртоносно колибри и разтовари още толкова.

Двайсет срещу трима.

Силите вече не бяха равностойни.

05:51

Рафаел си погледна часовника.

„Хората на Берн вече би трябвало да овладяват повърхността“.

Заслуша се за стрелба, но се намираха твърде дълбоко под земята, а и големият златен фонтан, покрай който минаха на път към храма, ромонеше и водата се плискаше, докато преливаше през ръба на купата. Към всичко това се добавяше и бълбукането на мехурите в басейна.

Забърза със затаен дъх напред, следван от Ашанда и момичето. Двамата му телохранители вървяха няколко крачки напред — щит между него и останалите.

Геологът на Сигма погледна назад към бълбукащата златна купа и каза:

— Използват геотермалните течения, които минават оттук. Явно цялото това място се намира на края на естествения парен двигател, който задвижва хидравликата на басейна.

Продължиха напред, запленени от гигантския храм. Отблизо той изглеждаше още по-висок, поддържан от златните колони, украсени със скулптурни изображения на класове пшеница и кочани царевица, увити в лози.

„Възможно ли е това наистина да е модел на Соломоновия храм?“

Една част от него беше очарована от мисълта, но много по-голяма част усещаше опасността, надвиснала над всички тях.

Докато се изкачваха по стъпалата към притвора пред древната сграда, професорът обясняваше:

— Соломоновият храм, наричан често Първия храм в Йерусалим, бил първата религиозна постройка, издигната върху хълма Сион. Равините твърдят, че просъществувал четири века до унищожаването му през трети век преди нашата ера. Съществувал е по времето, когато асирийците разпръснали десетте племена на Израил.

Махна с ръка към сградата пред тях.

— Това е било тяхното място за молитви. Но същевременно е било и цитадела на познанието и науката. В много предания се твърди, че цар Соломон е владеел магически, неземни сили. Но онова, което за един човек е магия, за друг е наука.

Водеше ги напред, а с думите си ги връщаше назад във времето.

— Може би тези тоутсий унстоу пуутсийв някога са били магове на служба при Соломон, съчетавали мистичните практики на юдеите и науката на египтяните, докато не били пръснати от асирийските нашественици. След като пристигнали в Новия свят, те направили всичко по силите си да запазят спомена за великия храм на религията и науката, като са заимствали строителната техника на древния народ пуебло, за да изградят негово копие.

Стигна до притвора и забърза към отворените врати.

— Първата зала би трябвало да е Хекал, или Святото място.

Влязоха в първото помещение. Беше пусто, покрай стените му се издигаха борови дънери, богато украсени с животински тотеми —

мечка, лос, вълк, овца, орел.

— В Соломоновия храм залата е била украсена с изображения на херувими, цветя и палми. Тукашните строители обаче явно са включили новия си дом в проекта си.

— Но тя е празна — каза Пейнтър и си погледна часовника.

— Виждам. — Канош посочи едно стълбище, водещо нагоре към вход, закрит със завеса от златни верижки. — Ако търсим най-свещените предмети на храма, те трябва да са там. Помещението се нарича Кодеш Хакодашим, Светая светих на Соломоновия храм. Именно там се е намирал Ковчегът на завета.

Пейнтър поведе, притискан от недостига на време, и всички забързаха след него. За да не изостане, Рафе махна на единия от телохранителите си да го подкрепя.

Отпред заахкаха и той закуцука по-бързо, като почукваше енергично по камъка с бастуна, разгневен на недъга си. Ашанда, следвана от младата си сянка, задържа златната завеса дръпната. Рафе пусна ръката на телохранителя и влезе сам.

Помещението го изпълни с трепетно благоговение. Златото покриваше всяка повърхност, от пода до тавана. Масивни плочи, издигащи се на три етажа, изграждаха стените — приличаха на гигантски версии на малките златни плочки. И също като тях бяха целите покрити с безброй изписани редове.

Ханк беше паднал на колене между високите четири и половина метра статуи на белоглави орли, изправени един срещу друг с разперени криле. Едното крило докосваше стената, а второто — върха на крилото на другия орел в средата на помещението.

— В Соломоновия храм вместо орли е имало гигантски херувими, крилати ангели.

— Приличат на орела от Държавния печат — каза Пейнтър. — Възможно ли е някой да е показал на Джеферсън рисунка на това място?

Ханк мълчаливо поклати глава. Не беше в състояние да говори повече.

Рафе изпитваше същите емоции — как би могло да бъде другояче? — но трябваше да изпълни дълга си.

— Заснемете всичко това — нареди той на един от хората си и посочи стените с бастуна. — Това не бива да бъде изгубено.

— Но къде е нанотехнологичното вещество? — попита Пейнтър.

— Тази загадка оставям на вас, мосю Кроу.

Веществото така или иначе щеше да се взриви, така че Рафе не виждаше смисъл да продължава да го търси. Истинското съкровище бе тук — събраната мъдрост на древните. Прокара длан по стената, погледът му се плъзна от пода до тавана: опитваше се да запази всичко в уникалната си памет, да запише образа в органичния си твърд диск. Обикаляше бавно помещението, изгубен в реките древни текстове. В тях се пазеше тяхната история, древните им науки, изгубеното им изкуство — всичко записано върху злато. Трябваше да го има.

То можеше да осигури на фамилията влизане в Истинската кръвна линия.

Отстрани се чу вик, но Рафе не се обърна. Беше геологът на Сигма.

— Директоре, отзад има врата. И труп.

05:55

Оглушен от непрекъснатата стрелба, майор Ашли Райън не чу малката група, заобикаляща позицията му. Приковани към земята, той и хората му правеха всичко възможно да защитят укреплението си — караха противника да залегне и да отстъпи, отбиваха опитите за внезапни атаки.

Командосите на Берн контролираха долината и входа на тунела. Райън не можеше да стигне дори до раниците с муниции.

Внезапният лай насочи вниманието му назад и наляво. Предупреждението спаси живота му — живота на всички.

Райън погледна назад и забеляза тримата командоси, които се измъкнаха приведени от тъмната линия на дърветата и се втурнаха към фланга им.

Кучето скочи върху един камък и залая предизвикателно.

Райън се претърколи и измъкна карабината си от цепнатината. Използва момента на изненада, осигурен от кучето, за да повали първия нападател с два куршума в лицето. Противникът падна. Другите двама стреляха. Кучето изквича и предният му крак се пръсна. Кауч падна от камъка на тревата и заквича.

„Шибан...“

Надигна се от прикритието си, превключи на автоматична и натисна спусъка. Двамата войници последваха примера му и двамата командоси се строполиха на земята. Защитата им не беше пробита, но се бяха разминали на косъм.

И имаха проблем.

— Свършиха ми патроните — каза Бойдсън и махна празния пълнител.

Маршал провери оръжието си и поклати глава.

— Имам само още пет.

Райън знаеше, че и той не е в по-добро положение.

Берн изкрепя нещо на немски. Гласът му звучеше кръвожадно. Със сигурност знаеше, че противникът му е заклещен и останал без муниции и възможности за избор. Райън се върна на мястото си и надникна.

Противниците — все още петнайсет на брой — се готвеха за последната атака. Берн лично щеше да я води и стоеше прав на петдесет метра от тях, защитен от бронята си и сигурен в огневото си превъзходство.

Посочи към позицията на Райън.

Майорът се прицели.

21:56

Токио, Япония

Рику Танака седеше пред компютъра дълбоко в лабиринта на организацията, носеща евфемистичното име Разузнавателна агенция за обществена сигурност, японската шпионска служба. Не знаеше дори на кой етаж се намира — „вероятно под земята, ако се съди по дразнещото бръмчене на климатичната инсталация“, — нито дори в коя сграда. А и не му пукаше.

Ръката му лежеше в ръката на Джанис Купър.

След спасяването им от ледените дълбини на резервоара Супер-Камиоканде рядко се случваше да прекъсва физическия си контакт с нея. Той му помагаше да запази равновесие в света, докато психиката му се възстанови, досущ като котва, задържаща кораб в неспокойни води.

Чакаха последните данни от различните лаборатории да минат през усъвършенстваната му програма. С приближаването на момента на критичната маса неизвестните променливи отпадаха, което му позволяваше да изчисли по-точно времето на експлозията.

Най-сетне изчисленията завършиха.

Отговорът светна на екрана.

Пръстите на Рику стиснаха здраво ръката на Джанис. Тя му отвърна. Нуждаеше се от подкрепа не по-малко от него.

— Обречени сме.

05:56

Пейнтър приклепна до тялото на пода.

Мъжът лежеше по гръб върху бизонска кожа, със скръстени на гърдите ръце.

Индианското облекло на мумифицираните останки беше по-светло от това на телата отвън. Искряща огърлица от бели орлови пера украсяваше оголената му тънка шия. В дългата сива плитка още имаше изсушени цветя, поставени от някого с голяма любов и внимание. Мършавите му рамене бяха наметнати с покрито с мъниста наметало, служещо вместо погребален саван.

Този човек не се беше самоубил. Някой го беше положил тук в Светая светих, което бе знак за огромна почит.

Пейнтър можеше да се досети защо.

Под съсухрените бели ръце имаше два предмета.

Под едната — бяло дървено бастунче със сребърна топка с хералдическата френска лилия.

Под другата — дневник от брезова хартия, подвързан в кожа.

Това бе тялото на Аршар Фортескю.

Нямаше нужда да чете дневника, за да научи, че Фортескю е останал тук след заминаването на Луис и Кларк, за да бъде пазител и защитник на великата тайна. Несъмнено е бил приет от местните жители — и ако се съдеше по вниманието, с което бе положено тялото му, е бил обичан.

— Почивай в мир — каза глухо Пейнтър. — Дългото ти бдение приключи.

Чин стоеше до отворената врата в дъното на помещението. Гласът му трепереше от ужас.

— Директоре, елате да видите!

Пейнтър отиде до него. Ханк и Ковалски го последваха.

Зад прага започваше стълбище, водещо към обширно помещение, простиращо се много зад и настрани от Светая светих.

— Съкровищницата на храма — каза Ханк.

Пейнтър зяпна, изгубил дар слово.

— Преобани сме — сбито обобща Ковалски.

05:57

Опрял буза в приклада на карабината, майор Ашли Райън гледаше през мерника. На петдесет метра от него Берн спусна ръката си, предвкушайки последния удар. Командосите се надигнаха от прикритията си, готови да атакуват.

— Майоре? — попита Маршал.

Нямаше утешителни думи за хлапето. Нито за Бойдсън, който седеше облегнат на един камък, стиснал последното си оръжие — армейския си нож. Двата войници бяха само на по двацет и няколко. На Бойдсън наскоро му се беше родило момченце. Маршал пък смяташе да предложи брак на приятелката си следващата седмица и дори беше избрал пръстена.

Райън гледаше съсредоточено напред.

Смяташе да повали колкото се може повече противници, да ги накара да платят с кръв за живота на всеки от хората му.

Погледна Берн през мерника. Искаше да приближи повече. Нямаше патрони за хабене. Нито един не трябваше да иде нахалост.

„Искам теб“.

Не му беше оказана тази чест.

Пред очите му Берн внезапно се вкопчи в гърлото си. От устата му бликна кръв. Стрела беше пронизала шията му. Русият гигант рухна на колене, а долината се изпълни с дивашки крясъци и викове — отекваха зловецот от стените на каньона и пронизваха ушите.

Неочакван трясък отзад го накара рязко да се извърне. Райън завъртя оръжието си и едва не застреля Джордан в гърдите. Младежът

търчеше към тях. Райън си мислеше, че хлапето се е скрило назад сред камъните, както му беше наредено.

Джордан обаче беше без дъх, с мокри и раздрани дрехи. Явно беше пропуснал заповедта на Райън покрай ушите си.

— Движение в гората! — извика Маршал. — Навсякъде се движат сенки!

— Съжалявам, че се забавих толкова — каза запъхтяно Джордан. — Не искахме да ни забележат, докато не обкръжим долината напълно.

Надигна се и погледна между камъните.

Райън забеляза, че хлапето като че ли нарочно избягва да го поглежда в очите. Наемниците, чийто водач лежеше по очи в тревата, се щураха безцелно из долината. Някои се мъчеха да намерят прикритие.

Но прикритие вече нямаше. Никакво. Никъде.

Остър крясък разцепи въздуха и от гората към командосите полетяха облаци стрели.

Някои откриха огън по сенките.

От гората им отговориха с още стрели.

Командосите падаха един по един. Райън вече можеше да различи безшумно движещите се ловци. Нямаха униформи. Някои бяха с ловни екипи, но повечето носеха джинси, боти и тениски, а един-двама бяха само по мокасини и препаски през бедрата.

Всички обаче имаха нещо общо.

Бяха индианци.

Битката явно беше спечелена, но Райън не искаше да рискува и махна на хората си.

— Домъкнете багажа ни тук.

Искаше да разполага с муниции, ако положението отново стане напечено.

Задъханият Джордан седна на земята.

— Преди да полетим насам, Пейнтър каза с Ханк да свикаме доверени хора от нашите и от други племена — обясни той. — Уреди транспорт и хеликоптери. След като разбра къде в Йелоустоун отиваме, нареди силите ни да бъдат разположени тук преди да дойдете. Подозираше, че онзи французин ще направи някакъв номер.

„Абсолютно вярно...“

— Хората ни останаха скрити в долината. На няколко пъти насмалко да ги забележат, но ние знаем как да се движим незабелязани в гората, когато се наложи. След началото на престрелката отидох да им съобща за разположението и големината на силите и да координирам атаката.

Райън го погледна с други очи. „Кое е това хлапе?“ Но въпреки това си оставаше бесен.

— Защо Кроу не ми каза нищо? Защо не се обърна към Националната гвардия?

Джордан поклати глава.

— Май се тревожеше, че има внедрени хора. Не зная. На изток има някакви проблеми с предатели в правителството. Пейнтър искаше да действа по стария начин, да разчита на кръвта.

Пейнтър въздъхна. „И може би по-добре, че стана така“.

Райън се огледа.

— Къде е Кауч?

Райън се сети, че не е виждал кучето, откакто го бяха простреляли. Почувства се виновен за безотговорното си отношение. Кучето му беше спасило живота.

Джордан вече бе открил неподвижното тяло в бурените.

— Ох, Кауч...

Преди Райън да успее да каже нещо, Бойдсън пристигна тичешком, хвърли раницата и му подаде радиостанцията.

— За вас е. От Вашингтон са се опитвали да се свържат с вас.

„От Вашингтон?!“

Вдигна радиостанцията.

— Майор Райън.

— Сър, обажда се капитан Кат Брайънт. — Напрегнатият й глас го накара да се изправи на нокти. Нещо не беше наред. — Имате ли връзка с Пейнтър Кроу?

Райън погледна към дупката. Плътната скала не позволяваше използването на радиостанция. Някой трябваше да слезе долу.

— Мога да стигна до него, но ще отнеме няколко минути.

— Не разполагаме с няколко минути. Трябва да му съобщите незабавно. Кажете му, че физиците промениха сроковете според поточните данни. Експлозията ще бъде в шест и четири, а не в шест и петнайсет. Разбрахте ли ме?

Райън си погледна часовника.

— Та това е след четири минути! — Свали радиостанцията и се обърна към Джордан. Трябваше му човек, на когото Пейнтър да се довери без колебание. — Момче, колко бързо можеш да тичаш?

06:00

Пейнтър насочи лъча на фенера към съкровищницата зад Светая светих.

Върху стотици каменни постаменти бяха поставени златни черепи с всякакви размери и форми — саблезъби котки, мастодонти, пещерни мечки, дори огромен череп на алозавър или някакъв друг праисторически гушер. Сред тях имаше и десетки канопи, някои с древноегипетски мотиви, вероятно донесени от древната родина. Имаше обаче и други, оформени като местни животни — вълци, но също и птици с всевъзможни клюнове, пуми и рисове, мечки гризли, дори навита гърмяща змия.

— Няма шанс да изнесем всичко това навреме — каза Чин. — Разполагаме само с петнайсет минути.

— Време е за план Б, шефе — каза Ковалски. — Имаме план Б, нали?

Пейнтър тръгна обратно към храма.

— Можем да се опитаме да изнесем колкото можем. И да намалим вероятността веществото да активира калдерата на Йелоустоун.

Ковалски го последва, като сипеше други идеи.

— А защо да не използваме горелки? Нали горещината унищожава това нещо?

— Ще отнеме много време — каза Чин. — А и не мисля, че пламъкът ще е достатъчно горещ.

— Тогава да пуснем бомба против бункери?

— Твърде дълбоко сме — отхвърли предложението Пейнтър.

— Ами ядрен взрив?

— Това е последната мярка — каза Пейнтър. — И като едното нищо можем да предизвикаме точно онова, което се опитваме да избегнем.

Ковалски вдигна ръце.

— Все трябва да има нещо, което да можем да направим.

Влязоха в Светая светих и в същия миг един задъхан младеж се втурна през златната завеса и рязко спря, втрещен от толкова злато.

— Джордан! — възкликна Каи.

Той вдигна ръка и се помъчи да си поеме дъх.

— Обаждане от Вашингтон... срокът е скъсен... веществото ще избухне в шест и четири.

Пейнтър нямаше нужда да проверява часа. Вътрешният му часовник отброяваше сам времето. „Две минути“. Погледите на всички бяха обърнати към него с надеждата за някакво решение, за внезапно хрумване.

Вариантите бяха изчерпани. С изключение на един.

Пейнтър посочи към изхода.

— Бягайте!

41.

1 юни, 06:02

Национален парк Йелоустоун

„Две минути...“

Каи тичаше с останалите през грамадния храм. Джордан беше плътно до нея. Искаше ѝ се просто да рухне на колене и да се откаже. Но той я поглеждаше, мълчаливо я подканваше да не спира — и тя не спираше. А и не можеше да спре.

Ашанда се носеше до нея като локомотив. Каи беше сигурна, че ако падне, тя изобщо няма да намали скорост, а ще я повлече след себе си. До Ашанда двамата войници буквално носеха Рафаел.

Стигнаха изхода на храма.

Чичо ѝ и геологът водеха, вземаха по две стъпала наведнъж. Обсъждаха разгорещено нещо. Геологът посочи врящия фонтан. Чичо Кроу поклати глава.

Зад всички беше Ковалски. Огромното му тяло не беше пригодно за спринтиране. Хриптеше от горещия въздух, лицето му бе зачервено и лъщеше от пот.

— Няма да успеем да излезем — викна Каи.

Джордан нямаше намерение да се предава на отчаянието.

— Тунелът се стеснява. Ако успеем да се промушим, всичко ще е наред.

Каи не знаеше дали думите му се основават на нещо повече от надежда, но ги взе присърце. „Просто стигни до тунела“.

Вече имаше набелязана цел и се почувства по-добре, затича с нови сили.

Зад тях се чу вик и Ашанда рязко спря. Закопчаната за нея Каи не реагира така бързо, изгуби равновесие и падна. Джордан наби спирачки и се върна при тях.

Рафаел и двамата му телохранители се изтъркаляха по каменните стъпала.

Ашанда тръгна към тях. Каи нямаше друг избор освен да я последва.

Войниците се изправиха. Единият изкуцука няколко стъпки настрана. Другият се огледа панически и се втурна към тунела.

Първият войник го погледна, премисли възможностите си и го последва с болезнено накуцване и подскоци на един крак.

— Какво правите? — извика им Джордан. — Помогнете ни!

Чичо Кроу и геологът спряха, когато войниците изтичаха покрай тях.

— Вървете! — викна Ковалски. — Аз ще го взема!

Наведе се, вдигна Рафаел от земята и той изрева от болка. И двата му крака бяха извити под неестествени ъгли. Счупени. Изненаданият Ковалски едва не го изпусна. Не беше очаквал подобни поражения от едно нищо и никакво падане.

Рафаел обаче успя да се задържи, праметнал ръка през врата му, и каза:

— Merci.

По челото му беше избила пот. Опипа ребрата си, които вероятно също бяха счупени. Погледна към Ашанда, сякаш ѝ се извиняваше. Знаеше, че тя няма да го остави.

— Хайде — каза на Ковалски и на Ашанда.

Побягнаха отново.

Чичо Кроу и геологът бяха забавили крачка. Групата на Каи тичаше с все сили, но това малко забавяне вероятно ги беше обрекло.

„Остава по-малко от минута“.

— Бягай напред! — извика Каи на Джордан.

— Не, ще остана с теб.

Боеше се за него.

— Върви или всички ще се заклецим в тясното. Мини пръв. Ще дойда. Обещавам.

Джордан понечи да възрази, но видя решимостта в очите ѝ.

— Само да не ме излъжеш! — извика той и затича.

Каи погледна през рамо. Натовареният с Рафаел Ковалски продължаваше да изостава. Французинът охкаше и викаше от болка, макар да личеше, че се мъчи да стиска зъби.

Ашанда също го забеляза и тръгна назад, като влачеше Каи след себе си.

„О, не!“

Ашанда взе Рафаел от Ковалски и му кимна да се спасява.

Той се поколеба, но Каи му махна със свободната си ръка да бяга. Продължиха, вече по-бързо. Ковалски вече беше пръв. Ашанда не изоставаше въпреки товара си.

Чичо Кроу чакаше при отвора на тунела и им махаше да побързат.

— Дванайсет секунди!

Ковалски успя да изстиска още мъничко скорост от тежките си крака и стигна тунела.

— Влизай! Отдалечи се колкото се може повече!

Чичо Кроу се втурна към Каи, Ашанда и Рафаел и в желанието си да ги накара да побързат грабна французина от ръцете на чернокожата жена. Изхрущя кост. Чу се слаб вик, но само толкова.

— Седем секунди!

Чичо Кроу набута Рафаел в отвора, сякаш хвърляше боклук в шахта за отпадъци, после се обърна към Каи.

— Бягай! — изкрещя тя. — Само ще ни пречиш! С нея трябва да минем заедно!

Чичо Кроу я разбра, хвърли се в тунела и извика през рамо:

— Пет!

Изведнъж Каи се оказа във въздуха. Ашанда я беше вдигнала и тичаше с бясна скорост към тунела.

— Четири!

Каи се извъртя странично, когато жената я натика през цепнатината. Скалата изподра бузата и гърба ѝ.

— Три!

Каи падна на колене в тунела и си навехна рамото. Рафаел лежеше наблизко. Протегна ръка към нея.

— Две!

Ашанда натика едрото си тяло в цепнатината — и спря.

Рафаел впери поглед в нея и я разбра.

— Недей, *ma chaton noir*.

Каи не разбираше нищо.

— Едно!

Ашанда се усмихна с обич — и светът зад нея избухна.

06:04

Пейнтър се хвърли напред и закри Каи с тялото си. Взривът прозвуча като края на света, съпътстван от избухването на свръхнова. Ослепителна светлина озари тунела, проникна през малките отвори около заклещената в цепнатината жена като лазерни лъчи.

Пейнтър си представи как нанотехнологичното вещество изригва, пробива дупка във вселената и срутва тунела. Но в същото време си спомни за първата експлозия в планините на Юта. Там ударната вълна бе убила единствено антроположката и нито един от стоящите наблизо.

Това не беше истинската опасност.

Дръпна се от Каи, след като гърмежът утихна и ослепителната светлина се смени с мрак. Примигна, за да възстанови зрението си.

Каи се надигна и седна.

— Ашанда...

Жената беше клюмнала в цепнатината, но все още дишаше.

— Помогнете ѝ, моля ви... — простена Рафаел.

Пейнтър прескочи Каи, която все още беше вързана за Ашанда, хвана едрата африканка, внимателно я измъкна от цепнатината и я положи на пода, облегната на стената на тунела до Рафаел.

Върна се и се загледа към пещерата. Чин също се върна и насочи лъча на фенера назад.

Светлината не успя да разкъса мрака. Цялата кухня бе изпълнена с черна мъгла — прах, пушек и нещо, което изобщо не би трябвало да съществува на този свят. Наногнездото. Когато част от прахта се уталожи, Пейнтър забеляза в дъното по-дълбока сянка — огромния древен храм. Но вместо да започне да се вижда по-ясно с разсейването на мъглата, тъмната сянка избледняваше и изчезваше, сякаш беше илюзия.

Глух стон го накара да се обърне към тунела.

Клепачите на Ашанда трепнаха, главата ѝ се люшна настрани. Жената идваше в съзнание.

— Искаше да ни защити — каза Каи.

Пейнтър подозираше, че защитата е била предназначена най-вече за Рафаел — но може и да не беше така. В крайна сметка всички бяха благодетелствани.

— Наистина ни защити — съгласи се Пейнтър.

Гледаше как дрехата ѝ от страната, изложена пряко на взрива, започва да губи цвят и да се разпада на прах. Тъмната кожа под нея стана на петънца, сякаш поръсена с фин тебешир — а после точиците станаха по-големи и започнаха да кървят.

Беше замърсена, може би от наноботомите на Чин или от някакъв друг разяждащ процес. И беше използвала тялото си като щит, за да не позволи частиците да стигнат до тях.

Но този тунел нямаше да бъде безопасен още дълго.

Тясната цепнатина в края му започна да се разпада, скалата се превръщаше в пясък и се ронеше.

— Става много по-бързо, отколкото в Юта — каза Чин. — Наногнездо с такива размери ще се разраства в геометрична прогресия.

Пейнтър посочи нагоре по тунела.

— Вземи Ковалски. Знаеш какво трябва да се направи.

— Да, сър. — Въпреки това Чин продължаваше да гледа с копнеж и ужас едновременно как процесът се разпълзява, поглъщайки материята. Накрая се обърна и забърза нагоре, като подбра и останалите.

Джордан отказа да тръгне. Промуши се под ръката на геолога и се върна надолу.

— Добре ли си? — попита Каи.

Тя вдигна ръката с веригата.

Пейнтър се обърна към Рафаел.

— Дайте ни кода за белезниците.

Французинът обаче не откъсваше очи от Ашанда. Тя бе успяла да дойде донякъде в съзнание и го гледаше, опряла глава на стената. Дишаше плитко и бързо от болка. Кръв течеше по замърсената ѝ част; там вече нямаше кожа, виждаха се оголени мускули.

— Какво направи, Ашанда? — промълви французинът.

— Рафаел, трябва ни кодът за белезниците.

Кучият син сякаш не чуваше молбите му, но Ашанда вдигна едва-едва здравата си ръка и я остави да падне. Желанието ѝ бе ясно.

Пейнтър замълча — не можеше да е по-убедителен от нея.

И зачака, като гледаше как светът около него бавно се разпада.

06:07

Рафаел се взираше в очите на Ашанда. Беше пожертвала всичко за него. През целия си живот той се бе борил да се докаже на другите, на фамилията си, дори на самия себе си, да се издигне над позора, който не беше по негова вина. Но за тези черни очи това никога не е било необходимо. Тя го виждаше такъв, какъвто е, наблюдаваше го мълчаливо, винаги до него, винаги силна.

И в този момент той най-сетне я видя истински. Това го разби повече от всяко падане.

— Какво направих с теб? — прошепна ѝ на френски. Посегна към бузата ѝ.

— Внимавайте — някъде много отдалеч се обади Пейнтър.

Рафаел не се измъчваше от подобни тревоги. Знаеше, че нараняванията му са тежки, че студът плъзва по тялото му и че скоро ще изпадне в шок. С всяко вдишване усещаше вкуса на кръвта от разкъсаните си бели дробове. И двата му крака бяха счупени на много места, а вероятно и тазът.

С него бе свършено, но щеше да живее достатъчно дълго.

За нея.

Пръстите му докоснаха скулата ѝ, спуснаха се по челюстта, докоснаха шията.

Очите ѝ се притвориха.

Устните ѝ се извиха в едва доловима усмивка.

„О, любов моя...“

Прегърна я нежно, усети горещата кръв по гърба ѝ, трепета от агонията. Тя се опита да го отблъсне. Закрилница докрай.

„Не, нека аз бъда по-силният... поне този път“.

Сякаш чула молбата му, или може би от слабост, тя се отпусна с въздишка. Положи глава на рамото му и го погледна с радост, каквато не беше виждал никога. Прокле се, че ѝ е отказвал такова просто щастие — на нея и на самия себе си.

Някакъв глас продължаваше да му досажда.

За да се отърве от него, той изрече пет числа, кода за белезниците.

Последва суетня. Чу два млади гласа — енергични, изпълнени с надежда и с такава неподправена любов... После те взеха щастието си и избягаха.

Останал най-сетне сам, той се наведе и нежно целуна устните ѝ. Те потръпнаха под неговите. Продължи да я прегръща цяла вечност, усещаше дъха ѝ по бузата си... по-бавен и по-бавен... докато не замря.

Почувства, че същото нещо разяжда и него през дланта, с която я милваше, през рамото, което я поддържаше, дори през устните, които я целуваха. Но това бе чудесна болка. Идваше от нея и той я приемаше с цялото си сърце.

И затова продължаваше да я прегръща.

Някакъв глас се натрапи. Обърна се и видя, че Пейнтър още е тук. Мислеше си, че си е отишъл. Онова, което му се бе сторило цяла вечност, явно бе продължило съвсем кратко.

— Какво искате, мосю Кроу? — дрезгаво прошепна той; усещаше как частите му се разпадат. Как целият той се разпада.

— Кой сте вие? — попита Пейнтър, приклепнал на няколко стъпки от него като някакъв лешояд.

Рафаел облегна глава на стената и затвори очи. Знаеше какво всъщност иска този човек. Макар с тялото му да бе свършено, умът му си оставаше все така остър.

— Зная кого търсите, но те не са аз. Нито фамилията ми. — Отвори очи и погледна Пейнтър. Говоренето му причиняваше болка, но знаеше, че трябва да продължи. — Онова, което търсите, няма име. Не и формално.

— Тогава какво знаете за тях?

— Зная, че вашите най-стари фамилии в Америка могат да се проследят до „Мейфлауър“. Това е нищо, незначителен миг от историята. В Европа фамилиите имат корени, които са два, три, четири пъти по-дълбоки. Но има и избрана шепа, които могат да проследят родословието си много по-назад. Някои твърдят, че до времето преди Христос, но кой може да е сигурен? Зная, че те трупат богатство, власт, мъдрост и манипулират историята, като се крият зад винаги сменящи се лица. Те са *тайната* във всички тайни общества.

Изграчи развеселено, макар това да му донесе още повече болка.

— Някои ги наричат *familles d'étoile*, звездните фамилии. Чувал съм, че някога са били повече, но сега има само *една*, Истинската кръвна линия. За да останат силни, те се опитват да се възстановят от по-младите фамилии като моята, фамилиите от горния ешелон.

— Ешелон?

— Йерархична система сред по-младите фамилии, които искат да станат част от Истинската кръвна линия. *Първото* ниво е белязано с един символ — звездата и луната на най-древната *mystère*. *Второто* добавя пергела и ъгъла на масоните. Също *énigmatique* орден, не мислите ли? А за службата му в Америка родът Сен Жермен бе допуснат до *третото* ниво. Ние бяхме избрани — аз бях избран — заради познанията ни в областта на нанотехнологията. Огромна чест. — Закашля се и отново усети вкуса на кръв. — Елате да видите.

Рафаел завъртя глава и едва-едва вдигна ръка да дръпне косата, криеща знака му. Третият символ беше добавен само преди няколко дни, татуиран в аленочервено около двата по-стари, за да отбележи повишаването.

Чу как Пейнтър ахна. Знаеше какво е видял. В средата на татуировката бяха звездата и луната... обгърнати от пергела и ъгъла... а около тях...

— Щитът на тамплиерите — прошепна Пейнтър. — Също таен орден.

— Има и още, доколкото зная. — Ръката на Рафаел се отпусна тежко. — Както казах, ние сме тайната във *всички* тайни общества. Третият знак издига фамилията ми една стъпка по-близо до Истинската кръвна линия на най-високия пиедестал. Или поне щеше да го направи. — Отново се изсмя болезнено. — Провалът се наказва жестоко.

Пейнтър замълча за един безкраен сякаш момент, после попита:

— Но защо? Каква е целта на всичко това?

— А, дори аз не зная всичко. Някои неща ще трябва да откриете сам. Няма да ви кажа нищо повече, защото не знам повече.

Затвори очи и се извърна.

След малко Пейнтър стана и тръгна нагоре по тунела.

Останал най-сетне сам, Рафаел Сен Жермен целуна за последен път любимата си и остана така, докато не усети как устните ѝ се разпадат... и отнасят и него.

1 юни, 06:22

Национален парк Йелоустоун

Пейнтър изскочи от мрака. Не знаеше какво да мисли за твърденията на Рафаел — грандомански самозаблуждения, лъжи, лудост или истина. Знаеше само, че опасността долу трябва да бъде спряна.

Докато говореше с французина, бе гледал към пещерата. От нея не беше останало нищо. Нито тела, нито храм. Скалата се превръщаше в пясък, пясъкът в прах и гледката го потресе и ужаси до дън душа. На няколко крачки от него бушуваше пълна ентропия, в която редът се превръщаше в хаос, където твърдата основа нямаше никакво значение.

Наногнездото трябваше да бъде унищожено.

За краткото време, което бе прекарал под земята, басейнът Фейриленд се бе превърнал в център на трескава дейност. Хеликоптери бяха накацали в долината и товареха всички. Имаха един последен шанс да спрат растящия под земята тумор, който си пробиваше път към дълбините на вулканичната калдера. И тази надежда се основаваше на атака, докато наногнездото все още е сравнително малко и ограничено.

Пейнтър тръгна към мястото, където работеха Чин и Ковалски. Като че ли бяха готови.

Докато минаваше покрай един от хеликоптерите, забеляза Каи и Джордан, седяха до Ханк. Каи му махна, а Джордан не го забеляза — цялото му внимание беше насочено към нея. Професорът държеше в скута си увития в одеяло Кауч: бе настоял военният медик да се погрижи първо за кучето, преди да прегледа собствените му рани.

Пейнтър му кимна, отиде до Чин и Ковалски и попита:

— Готови ли сте?

— Почти. — Ковалски седеше по турски на земята. В краката му имаше макара с проводник, на който бяха нанизани кубчетата С-у. — Все едно нанизваш пуканки.

— Напомни ми да не ти идвам на гости на Коледа.

Ковалски сви рамене.

— На Коледа бива. Повечето хора се плашат най-много на Четвърти юли.

Кой знае какво се случваше тогава.

Ковалски плус фойерверки. Очаквано страховита комбинация.

Чин стоеше до триметровия конус, носещ името Питчъра. На земята пред него бяха разгънати топографски карти и изображения, направени с дълбочинен радар.

— Този е най-подходящият — каза той. — Радарът показва, че има най-близък достъп до тапата, запущаща геотермалния отдушник долу. Махне ли се тя, горещият котел под земята ще зареве като събудил се дракон.

Идеята беше на Пейнтър, но изпълнението бе изцяло дело на Чин и Ковалски. Геологът беше споменал, че Йелоустоун е създаден от две сили — вулканичните изригвания дълбоко от земните недра и хидротермичните експлозии. Макар да се нуждаеха от *висока температура*, за да убият тумора под земята, вулканичното изригване не беше вариант, особено тук. Затова им оставаше да опитат с хидротермична експлозия.

Пейнтър предложи да предизвикат плитък свръхгорещ взрив, който да изпържи наногнездото, преди да е успяло да си пробие път до магмената кухня на десетина километра под земята. Въпреки че имаше известна опасност хидротермичната експлозия да активизира и кухнята, така беше по-добре, отколкото да стоят със скръстени ръце и да чакат наногнездото да продължи да гризе земната кора.

„Но как може да се предизвика хидротермичен взрив?“

— Добре, да го направим. — Ковалски стана и помъкна макарата и пластичния взрив към Чин.

Геологът беше подпрял стълби на стръмната страна на миниатюрния вулканичен конус. Двамата се качиха до димящия отвор, голям колкото да пропусне кубче експлозив, и започнаха да пъхат нанизания С-4 — кубче след кубче, общо сто на брой — в гърлото на конуса, колкото се може по-близо до скалата, запущаща хидротермалния отвор. Чин беше изчислил количеството експлозив, необходимо за разбиването ѝ.

Ковалски го бе удвоил.

Като никога, Пейнтър беше съгласен с него.

„Залагай всичко... или не играй“.

— Това ще свърши работа — каза Чин от върха на Питчъра.

Двамата слязоха и Ковалски радостно потърка длани и заяви:

— Остава да видим дали пластичният експлозив може да прокара дебелото черво.

Пейнтър го погледна. Описанието всъщност си го биваше.

Забързаха към последния хеликоптер. Роторите се въртяха и машината се отдели от земята веднага щом се качиха.

Пилотът нямаше никакво желание да пести гориво.

Долината бързо остана далече под тях.

— Така е добре — каза Пейнтър в микрофона си.

Хеликоптерът бавно закръжи над долината. Пейнтър вдигна палец към Ковалски и той с налудничава усмивка натисна копчето на предавателя.

От тази височина експлозията дълбоко под земята прозвуча като далечен гръм.

Пейнтър впери поглед надолу. Питчъра си стоеше невредим. Единствената разлика бе, че от конуса се вдигаше малко повече пара.

— Мижава работа — каза Ковалски. — Очаквах да...

Цялата долина под тях се взриви. Напука се като изпусната чиния и се понесе нагоре, парчетата полетяха два пъти по-високо от стените на каньона и се стовариха обратно, поваляха дърветата по околните хълмове. В същото време димящата вода изригна и огромен гейзер се издигна на триста метра във въздуха.

— Ето на това му се вика пургатив! — отбеляза Ковалски.

Хеликоптерът рязко зави, за да не попадне във вихъра от камъни, вода и пара.

Чин гледаше втрещено.

— Толкова жегата със сигурност е унищожила наногнездото.

Въпреки това си оставаше другият въпрос — *дали огромният взрив не беше задействал точно онова, от което се страхуваха?* Всички затаиха дъх, докато хеликоптерът кръжеше, издигайки се все по-нагоре. Гейзерът продължаваше да изригва, но фонтанът бавно се снишаваше. Никъде не се виждаше излязла на повърхността лава.

След още минута Чин издиша с облекчение.

— Май всичко е наред.

Хеликоптерът направи завой, за да се отдалечи от долината.

Пред Пейнтър се разкри изглед към цялата калдера на Йелоустоун. Навсякъде се издигаха горещи струи, обвити в пара.

— Боже мой, всичките гейзери изригват! — промълви изумено Чин.

Докато летяха над зашеметяващата гледка, Пейнтър се взираше като омагьосан в танца на водата и блясъка на дъгите, поразен от чудесата на този свят, от този дар за човечеството в цялата му естествена прелест.

Залепил нос за прозореца, Ковалски бе не по-малко впечатлен. Накрая изсумтя и отсече:

— Следващия път ще вземем *повече* експлозив.

43.

1 юни, 11:02

Вашингтон, окръг Колумбия

Грей взе такси направо от летището до Националния архив. Беше успял да подремне по време на полета от Колумбия, Тенеси, след като научи, че в Йелоустоун всичко се е разминало. Чувстваше се неимоверно по-добре. Пейнтър щеше да остане още ден-два на място, за да се увери, че всичко е наред, и докато уреди следването на племенницата си в университета „Бригам Йънг“.

Отначало Грей искаше да иде с Монк в болницата, за да е сигурен, че ще се погрижат добре за раната му, но Кат се беше обадила малко преди да кацнат. Доктор Хейсман беше успял да дешифрира посланието на Мериуедър Луис и искаше да го сподели веднага. Кат предложи да изпрати някой друг, но след всичките перипетии и кръвопролития около намирането на кожата Грей искаше пръв да чуе какво е написано върху нея.

Дължеше това на Монк.

Както и на Мериуедър Луис.

Затова се сбогува с Монк на летището. Приятелят му бе в добро разположение на духа. И не случайно — частният самолет разполагаше с изумителна селекция малцово уиски. Кат щеше да замести Грей в болницата.

И вероятно така беше по-добре. Щеше да попречи на Монк да закача прекалено сестрите.

Автомобилът намали пред сградата на Националния архив и Сейчан се протегна и промърмори сънено:

— Стигнахме.

Докато плащаше, Грей забеляза, че шофьорът я зяпа в огледалото. Не можеше да го вини. Беше свалила синия си работен комбинезон и отново беше с коженото си яке, черните джинси и сивата тениска.

Слязоха и закуцукаха нагоре по стълбите. Многобройните натъртвания, драскотини и рани напомняха за себе си. Сейчан се

облегна на рамото му, този път без да му се налага да настоява. Ръката му я подхвана през кръста, без да има особена нужда от това.

Хейсман ги чакаше на вратата.

— Идвайте. Подготвил съм всичко в конферентната зала. Случайно да носите и самата кожа? Страшно ми се иска да я видя с очите си, а не само на снимка по имейла.

— Сигурен съм, че може да се уреди — увери го Грей.

Влязоха в познатата зала. Промените бяха забележителни. На масата имаше само две-три книги. Явно дешифрирането на стари съобщения изискваше само два свободни часа и съвсем малко справочна литература.

— Как успяхте да се справите толкова бързо? — попита Грей, след като се настаняха.

— С кое? С последните думи на Мериуедър ли? Не беше трудно. Шифърът, който са използвали с Джеферсън, е добре известен. Сигурен съм, че от време на време са прибягвали и до по-сложни, но за по-голямата част от кореспонденцията са използвали простия вариант. А и като се има предвид, че Мериуедър е писал, докато е умирал, напълно логично е да използва най-познатия му шифър.

Грей си представи как Луис, прострелян два пъти — в корема и в главата — се мъчи да остави последното си съобщение.

Хейсман оттласна стола си на колелца покрай масата и взе една от книгите.

— Мога да ви покажа. Става въпрос за код, основан на шифъра на Виженер. Бил е разпространен в Европа по онова време и се е смятал за непробиваем. Ключът към него е тайна дума, известна само на общуващите. Джеферсън и Луис винаги са използвали думата „артишок“.

— Артишок ли?

— Да. За самото кодиране и декодиране се използва таблица с двайсет и осем колони и редове с букви и цифри...

Телефонът на Грей пропя мелодично. „Ето го и спасителния звънец“.

— Извинете ме за момент.

Стана и тръгна към вратата, но спря и кимна към Сейчан.

— Доктор Хейсман, защо не обясните за шифъра на колегата ми? Веднага се връщам.

— С най-голямо удоволствие.

Сейчан го изгледа кръвнишки и завъртя очи.

В коридора усмивката му изчезна, когато видя колко гласови съобщения е получил. През целия ден бе използвал предплатения телефон и се беше сетил да сложи батерията на личния си апарат едва когато кацнаха във Вашингтон. Явно бяха нужни повече от четирийсет и пет минути за прехвърляне на обажданията, след като беше включил телефона.

Впери поглед в екрана.

„Може би това е една от причините за закъснението“.

За последните дванайсет часа беше получил двайсет и две съобщения, всички от един и същи номер. Наруга се, че не се е обадил по-рано. Спомни си, че бе получил първата гласова поща от майка си по време на бягството им от Форт Нокс. Тогава нямаше време да ѝ отговаря и обаждането съвсем изхвърча от ума му в цялата последвала суматоха.

Започна от първото, като вече усещаше познатото напрежение в основата на гръбнака си. Приблужи телефона до ухото си.

— Грей, майка ти е. — Винаги започваше така. „Сякаш не ти познавам гласа, мамо“. — Десет и половина е и искам да ти кажа, че баща ти не е добре. Не е нужно да идваш, но реших, че трябва да знаеш.

„А така...“

Вместо да изслушва всички съобщения, натисна копчето за повторно набиране. По-добре беше да научи всичко от първа ръка. Телефонът звъня дълго, след което се включи секретарят.

Напрежението му се засили. Искаше да знае какво става и прослуша останалите съобщения.

— Грей, пак е майка ти. Положението се влошава, така че смятам да се обадя на онзи номер, дето ми остави.

„Точно така, мамо...“

Следващите пет съобщения бяха все по-тревожни. Домашният лекар, чийто номер беше оставил, беше решил, че пристъпът на баща му е достатъчно тежък, за да се наложи ново посещение в болницата.

— Грей, искат да задържат баща ти за няколко дни. Да направят още един ядрено-магнитен резонанс... нали така, Луис? — На заден

план се чу: „Точно така, Хариет“. — Както и да е, всичко е наред. Не исках да те тревожа.

Но след това имаше още пет обаждания. Продължи да ги прослушва. Майка му все повече се объркваше покрай изследванията, осигуровките и всевъзможните формуляри.

— Защо не ми се обаждаш? Извън града ли си... разбира се, че си извън града. Нали ми каза. Май ще е по-добре да поля цветята ти. Все забравяш.

Последното съобщение беше само отпреди час. Тогава беше още във въздуха.

— Грей, имам час във фризьорски салон недалеч от апартамента ти. Още ли си извън града? Ще поля цветята ти на отиване. Май имам ключ. Казах ти, че имам час за фризьор, нали? В един часа. Може да хапнем заедно, ако си си вкъщи.

„Добре, мамо...“

Погледна си часовника. Би трябвало да приключи тук и да я посрещне по обед.

Пое дълбоко дъх и се върна в конферентната зала.

Сейчан явно прочете нещо по лицето му.

— Какво е станало?

— Семейни истории. Няма страшно. — Обърна се към доктор Хейсман.

— И какво толкова важно е имал да каже Мериуедър?

— Много странно писмо, пълно с параноични страхове.

— Е, току-що е бил застрелян... два пъти — рече Грей. — Това би направило всеки малко параноичен.

— Така си е. Но исках да знаете за какво е писал, преди да умре. Мисля, че е свързано със събитията от вчера и особено с врага, който не давал покой на отците основатели.

— Какво се казва за него? — Грей наостри уши.

Хейсман зачете бележките си: бяха пълни с изподраскани места.

— „Слугите на Врага ме откриха по пътя. Оставям това съобщение, покрито със собствената ми кръв, като предупреждение за онези, които ще дойдат след нас. С огромни усилия ние, шепа хора, успяхме да прогоним повечето от страховитите си врагове от бреговете ни, чрез прочистване на великата ни армия и благородните домове...“

— Не споменахте ли нещо за това? — прекъсна го Грей. — Че Мериуедър е действал като шпионин на Джеферсън, за да открие нелоялните във въоръжените сили?

— Точно така, но явно не са постигнали пълен успех. — Хейсман продължи да чете: — „Една фамилия устоява, пуснала дълбоки корени на юг, твърде упорита, за да я изкореним като бурен. Но ако го направим, рискуваме да изтръгнем корените на младата нация и да я разкъсаме. Това е стара фамилия с връзки с робовладелци и невъобразими богатства. Дори тук не смея да запиша името ѝ, за да не разберат, че знаем кои са. Но ще оставя послание за онези, които ще дойдат, ако знаете къде да гледате. Джеферсън ще остави името им в картина. Така ще я откриете: В обръщането на бика намерете петимата, които не са на място. Нека имената им бъдат подредени и разкрити с буквите G, C, R, J, T и числата им да са 1,2,4,4,1“.

— Какво означава това послание? — попита Сейчан.

— Нямам представа — отвърна кураторът. — Често се случва да се крие шифър в шифъра, особено когато става въпрос за нещо, което явно е плашещо.

Телефонът на Грей отново зазвъня. Разтревожен да не би да е майка му, той погледна екрана и с облекчение видя, че го търси Кат. Сигурно се обаждаше да съобщи как е Монк.

— Кат, Грей съм. — Още докато изричаше думите, си даде сметка, че говори точно като майка си: „Грей, майка ти е“.

Гласът на Кат прозвуча разтревожено и в същото време облекчено.

— Слава богу. Добре си.

— Още съм в архива. Какво има?

Тя заговори по-спокойно, но още не беше съвсем на себе си.

— Върнах се у дома да се преоблека, преди да тръгна за болницата. За щастие, имам предостатъчно опит в разузнаването. Забелязах, че вратата е пипана. Намерих бомба. По устройство и взривно вещество прилича на онази, която свали самолета ви вчера по заповед на Мичъл Уолдорф.

Грей отново видя как кучият син си пръска главата и чу последните му думи: „Това не е край“. Дъхът му се смрази в дробовете.

— Сапъорите са тук — продължи Кат. — Ще ги пратя на твоя...

— Кат! — прекъсна я той. — Майка ми е на път към апартамента ми. В момента. Има ключ.

— Тръгвай — тутакси каза Кат. — Вече излизам заедно със сапъорите. Ще вдигна тревога по пътя.

Грей затвори и се спусна към вратата. Сейчан скочи от мястото си и го последва.

Несъмнено беше схванала достатъчно от чутото в края на разговора. Изскочиха заедно и Грей се заоглежда за такси. Сейчан изтича на улицата наред задръстването, спря до един мотоциклетист и извади черния си „Зиг Зауер“. Насочи го към главата му.

— Слизай.

Младежът скочи и си плю на петите.

Сейчан задържа мотора с една ръка и се обърна към Грей.

— Ставаш ли за каране?

Беше напълно съсредоточен, поне така се чувстваше. Яхна седалката.

Сейчан седна зад него и обви ръце около кръста му.

— Майната им на правилата — каза в ухото му.

Грей даде газ.

Минаха през града като вихър: всичко се виждаше размазано, вятърът шибаше лицата им, прескачаха бордюри, разминаваха се на косъм с пешеходци. Когато взе завоя на Шестнайсета улица, Грей видя във въздуха тънка колона пушек. Пайни Бранч Роуд се намираше в тази посока. Грей даде газ до дупка и прелетя останалото разстояние.

Спасителните екипи вече бяха тук с пуснати светлини и сирени.

Рязко натисна спирачка, поднесе странично и скочи от мотора. Една линейка беше препречила улицата, качена наполовина на тротоара.

Затича се към нея.

Монк се подаде иззад ъгъла, още с болнична пижама.

Явно беше откраднал линейката от Университетската болница в Джорджтаун и го беше изпреварил благодарение на сирената.

Грей видя отговора на лицето му. Приятелят му вдигна ръка да го спре, но не каза нищо, а само поклати глава.

Грей рухна на колене наред улицата.

— Не...

44.

8 юни, 07:22

Вашингтон, окръг Колумбия

— Къде са моите момичета? — извика Монк от вратата.

— Твоите момичета още *спят* — каза Кат от дивана. — И ако ги събудиш, ще стоиш с тях цяла нощ, както направих аз.

Почиваше, подложила зад себе си възглавницата за бременни. Гърбът още я болеше от раждането преди три дни. Беше подранила с две седмици, но всичко мина добре и си имаха момиченце. Сега Монк бе заобиколен от жени, но нямаше нищо против. Имаше си достатъчно тестостерон за семейството, а мъжката атмосфера в работата беше дори предостатъчна.

Плюсна се на дивана до нея и постави хартиената торбичка помежду им.

— Гевреци и крема.

Тя сложи ръка на корема си.

— Страшно съм дебела.

— Току-що роди момиченце три и шестстотин. Нищо чудно, че поиска да излезе по-рано. Просто не е имала място, горката.

Кат издаде неопределен гърлен звук. Монк махна торбичката и прегърна Кат. Тя отпусна глава на рамото му.

— Прекрасна си — каза той и целуна косата ѝ. — Но май намирисваш — добави след малко.

Тя го удари с юмрук по рамото.

— Искаш ли да ти приготвя гореща вана?

— Много мило — промърмори тя в гърдите му.

Той понечи да се надигне, но тя не го пусна.

— Остани. Харесва ми така.

— Е, сигурен съм, че бързо ще ти омръзне да ме гледаш вкъщи.

Кат вдигна глава.

— Какво каза Пейнтър?

— Разбра ме, прие заявлението ми за напускане, но поиска да помисля, докато съм в отпуска.

Тя отново се отпусна и издаде неопределения звук.

Бяха разговаряли много за напускането му. Монк имаше жена и две деца, които се нуждаеха от него. След като го простреляха, заложиха бомба в дома му и видя какво сполетя семейството на Грей реши, че е време. Вече имаше предложения от няколко биотехнологични компании във Вашингтон.

Дълго седяха прегърнати. Монк не искаше да подлага *това* отново на риск.

Накрая Кат се завъртя и с известни усилия нагласи крака в скута му.

— Щом вече си безработен...

Той започна да разтрива стъпалата ѝ. Новата му протеза щеше да е готова след четири дни, но и една ръка му беше достатъчна.

Кат се изпъна и издаде звук, който категорично не беше неопределен.

— Виж, *това* няма да ми омръзне.

Но на блаженството не му беше писано да продължи дълго.

От съседната стая се чу плач — отначало тих, но бързо стана пронизителен. Как можеше едно толкова малко вързопче да издава такива звуци?

— Определено е наследила белите ти дробове — каза Кат и се надигна на лакът. — Май е гладна.

— Ще я донеса — каза Монк и стана.

Отиде в спалнята и видя новата радост в живота си, със зачервено лице и стиснати очи. Взе я от люлката и я вдигна до рамото си.

Тя се успокои — донякъде, — докато нежно я подрусваше.

Беше дошла на този свят в деня, в който погребяха майката на Грей. Родилните болки на Кат започнаха по време на службата. Той знаеше колко тежък бе денят за Грей, каква вина изпитваше за смъртта на майка си.

Нямаше думи, с които да утеши приятеля си, но Грей беше силен.

Видя първия признак на възстановяване малко по-късно, когато Грей дойде в болницата да види Кат и бебето. Монк така и не беше споделил с приятеля си решението им. Разкриването му събуди тъжна, но сърдечна усмивка на лицето на Грей.

Монк вдигна момичето си, за да го погледне в лицето.
— Гладна ли си, Хариет?

08:04

Грей седеше на стола до болничното легло, скрил лице в шепи.

Баща му тихо похъркваше под тънките завивки. Изглеждаше като крехка сянка на някогашния як мъж. Грей беше уредил отделна стая, за да може баща му да тъгува сам. Майка му го беше довела в болницата преди седмица.

Нямаше да излезе от нея.

Ядрено-магнитният резонанс показва, че е получил съвсем лек удар, но се възстановяваше добре. Откритието беше направено по-скоро случайно. Истинската причина за влошаването на деменцията му — халюцинациите, нощните пристъпи на паника, скитническият синдром — се дължеше най-вече на неправилното приемане на лекарствата. Баща му неволно бе предозирал хапчетата и се беше отровил и обезводнил, което и бе довело до удара. В момента му сменяха лекарствата и като че ли имаше надежда, че след около седмица ще е достатъчно добре, за да го преместят в дом за душевноболни.

Това щеше да е следващото сражение.

След като изпрати майка си, Грей трябваше да реши какво да прави с къщата им. Брат му Кени беше долетял от Калифорния за погребението и днес имаше среща с адвокат и някакви агенти на недвижими имоти. Между двамата братя оставаха търкания по редица въпроси — чувство за вина, обида, обвинения. Кени не знаеше точните обстоятелства около смъртта на майка им, а само че е станала неволна жертва на отмъщение срещу Грей.

— Скоро ще сервираме закуска — обади се тих глас зад него. — Искате ли да ви донеса?

Той се обърна.

— Не, но все пак благодаря, Мери.

Мери Бенинг беше старша сестра на етажа, очарователна жена с късо подстригана прошарена кафява коса и синьо болнично облекло. Майка ѝ също страдаше от деменция, така че тя много добре

разбираше какво преживяват Грей и баща му. Грей оценяваше подобен личен опит. Позволяваше им да разговарят по същество.

— Как изкара нощта той? — попита Грей.

Тя пристъпи в стаята и затвори вратата.

— Добре. С по-ниската доза синемет е много по-спокоен.

— Днес доведохте ли Кюти или Шайнър?

Тя се усмихна.

— И двамата.

Двата дакела бяха нейните помощници в рехабилитацията. Болните от алцхаймер реагираха много добре на общуването с животни. Грей никога не беше помислял, че подобни неща ще действат на баща му, но при посещението си миналата неделя видя Шайнър да спи в леглото на баща му, докато той гледаше футбол.

Въпреки това дори онази неделя беше трудна.

Както и всички дни.

Мери излезе и той отново се обърна към баща си.

Опитваше се да идва всяка сутрин, да е в стаята, когато баща му се събужда. Този момент винаги беше най-лошият. На два пъти установи, че баща му няма спомен за смъртта на майка му. Невролозите смятаха, че ще мине време, докато нещата се уталожат напълно.

Затова на Грей му се налагаше да разказва отново и отново за трагичната загуба. Баща му винаги се палеше лесно, а болестта влошаваше нещата. Три пъти на Грей му се наложи да се сблъска с гнева му, със сълзите и обвиненията. Понасяше ги. Може би част от него искаше подобно отношение.

Някакво движение отвън го накара да се обърне към вратата.

Мери надникна в стаята.

— Нещо против посетител?

Появи се Сейчан. Изглеждаше смутена, готова да побегне. Беше по джинси и тънка блуза, коженото яке бе праметнато през ръката ѝ.

Грей ѝ махна да влезе и помоли Мери да затвори.

Сейчан взе един стол и седна до него.

— Знаех, че ще те намеря тук. Искях да ти кажа какво открих, после пътувам за Ню Йорк. Реших, че може би ще поискаш да си в течение.

— Какво си открила?

— Хейсман и онази негова асистентка...

— Шарин.

— Чисти са. Няма нищо общо с бомбите. Уолдорф като че ли е организиран всичко сам, с помощта на личните си връзки. Не ми се вярва дори да е имал одобрението на началниците си от Гилдията. Мисля, че е действал сам, че се е опитал да убие теб и Монк от чиста злоба и жажда за отмъщение. А тъй като бомбите са били заложени часове преди да се самоубие, най-вероятно е трябвало да бъдат резервен вариант в случай, че не успее да ви елиминира в Тенеси.

Грей си спомни последните думи на кучия син. „Това не е краят“.

Гласовете им събудиха бащата на Грей и той вдигна ръка и се протегна. Отвори очи, примигна няколко пъти и се окашля. Трябваша му още няколко секунди да се ориентира. Огледа стаята, после измери с поглед Сейчан. Всъщност малко се зазяпа в нея.

— Сейчан, нали? — попита дрезгаво.

— Точно така. — Тя стана и понечи да си тръгне.

Грей винаги се изненадваше какво помни и какво не помни баща му.

Замаяните очи се обърнаха към Грей.

— Къде е майка ти?

Грей пое дълбоко дъх. На лицето на баща му беше изписано объркване и безпокойство. Малкото мехурче надежда в гърдите му се спуска.

— Татко... майка...

Вместо да си излезе, Сейчан се наведе и стисна ръката на стареца.

— Ще намина по-късно. Искаше малко да си почине, да си оправи косата.

Баща му кимна и се отпусна в леглото. Безпокойството му изчезна.

— Добре. Тази жена винаги все прекалява с работата.

Сейчан го потупа по ръката, обърна се към Грей и кимна към вратата. После се изправи, сбогува се и помъкна Грей след себе си.

— Къде е закуската? — попита баща му след тях.

— Идва — каза Грей от прага, излезе и затвори вратата.

Сейчан го дръпна в един тих страничен коридор.

— Какво правиш? — малко ядосано попита Грей.

— Спасявам те, спасявам и него — каза тя и го бутна към стената. — Ти само наказваш себе си и го измъчваш. Той не го заслужава — и ти също, Грей. Четох за подобни ситуации. Той сам ще приеме нещата. Престани да го принуждаваш да си спомни.

Грей отвори уста да възрази.

— Толкова ли не разбираш, Грей? *Той знае*. Само че го е потиснал, за да не го боли точно сега. И се мъчи да го преодолее.

Грей си представи безпокойството на лицето на баща си. Имаше го всяка сутрин. Дори облекчението му преди малко не го беше заличило напълно. Дълбоко в очите му си оставаше мъничко страх.

Разтърка неуверено лице и почеса наболата си брада.

Сейчан смъкна ръката му.

— Някои самозаблуди са добро нещо, *необходимо* нещо.

Грей преглътна с мъка и се опита да приеме думите й. Беше достатъчно син на баща си, за да иска да спори, да отхвърли нещо, което не можеше да пипне с мазолеста ръка.

Точно тогава телефонът му иззвъня.

Той го извади от джоба си с треперещи пръсти. Всичко в него трепереше, обтегнато като струна. Погледна екрана и видя, че е получил съобщение. Номерът беше блокиран. Текстът обаче ясно показваше кой го е пратил.

НЕ ИСКАХМЕ ДА СТАВА ТАКА

Тези пет думи му подействаха като бомба в стомаха. Треперенето се засили. Той се свлече покрай стената, а светът сякаш се стесни. Всички таящи се в него конфликти избухнаха за миг и угаснаха като умираща звезда, превръщайки се в невъобразимо плътен горещ въглен. Навсякъде другаде се чувстваше кух и студен.

Сейчан клекна до него, хвана лицето му с длани и го загледа право в очите. Тя също беше прочела съобщението.

Думите й изказаха онова, което беше вътре в него.

— Ще ти помогна. Ще направя всичко да ги унищожим.

Той впери поглед в изумрудените й очи със златни петънца. Дланите й пареха бузите му. Топлината изпълни пустите студени места в него. Пресегна се и я придърпа към себе си, устните им се докоснаха.

Целуна я. Имаше нужда от нея.

Отначало тя не отвърна, устните ѝ бяха напрегнати, твърди, неуверени.

Но постепенно омекнаха, отвърнаха, разтвориха се.

И двамата се нуждаеха един от друг.

Но дали беше истинско — или само необходима самозаблуда?

На Грей не му пукаше.

За момента изглеждаше истинско.

11:45

Възвишението Сан Рафаел

Хубаво бе да се върне... да се отърси от призраците, които я преследваха.

Каи Куочийтс стоеше на верандата на публото. Слънцето печеше безмилостно каньона и пустошта на възвишението Сан Рафаел. Прашни вихрушки танцуваха в клисурите и деретата. Миришеше на хвойна и горещ пясък.

Беше минала само седмица, а вече започваше да се чувства като у дома тук.

Щеше да прекара лятото в публото, за да спечели кредитни точки за колежа. Беше се записала в курса по антропология на коренните жители на Америка със специалност народа публо. Работата ѝ включваше регистриране на петроглифи, помощ за реставрацията на руини и изучаване на старите обичаи на индианците хопи.

Като например как да пече пиньоли.

— Кой ми съсипа най-хубавия тиган? — извика глас отвътре.

Каи потръпна — знаеше, че ще трябва да поеме вината като жена. Напоследък непрекъснато го правеше. Преди два дни получи официално опрощение за всичките си простъпки покрай събитията в Юта. Спасяването на света като че ли възстанови кармичното ѝ равновесие с министерството на правосъдието. Пък и явяването на чичо Кроу и Ханк Канош като свидетели определено не ѝ навреди.

От тази простъпка обаче нямаше да се отърве така лесно.

Отвори мрежестата врата и влезе в сенките на основното помещение. Айрис Хуметева беше надянала готварски ръкавици и

държеше почернял тиган.

— Трябва да изчакаш жаравата да поизстине.

— Зная, но Кауч дъвчеше шевовите си и докато го хвана и му сложи яката...

Въздъхна. Дотук с оправданията.

Щом чу името си, Кауч вдигна глава. На врата си имаше пластмасова яка във формата на фуния. Беше се наложило да ампутират предния му крак. Куршумът беше оставил съвсем малко кост и още по-малко нерви, но Кауч се възстановяваше добре.

Всички се възстановяваха.

Изгарянията на Алвин Хуметева бяха просто дълбоки белези по загорялата му кожа. Дватама възрастни индианци бяха оцелели след срещата си с Рафаел Сен Жермен благодарение на ината си и на идеалното познаване на местността.

Племето хопи имаше поговорка: *никога не преследвай индианец на негова територия*. Това бе суров урок, научен от първите колонисти — а Рафаел Сен Жермен така и не бе разбрал за него.

Айрис бе предположила, че войниците на французина ще се опитат да ги очистят, и затова когато бе потеглила със съпруга си, бе насочила АТВ-то към най-близката пясъчна падина и бе вдигнала облак прах, за да скрие бягството им. След това се бяха крили в една стара мина с надеждата, че Рафаел няма да си направи труда да ги търси, защото ще тръгне след Кроу. Дори и да беше оставил хора тук, тя можеше при нужда да прикрие следите си и да повика помощ.

Каи определено имаше да учи много неща от старата хопи.

— Съжалявам, лельо Айрис — каза тя. — Ще изтъркам тигана и ще се реванширам, като готвя следващите две вечери.

Удовлетворената Айрис кимна и й смигна, изразявайки едновременно прошката и любовта си.

Ръмженето на двигатели насочи вниманието им към вратата.

— Май момчетата се връщат от разходка — отбеляза Айрис.

Излязоха на верандата да ги посрещнат. Двама покрити с прах мъже слязоха от АТВ-тата, които приличаха повече на направени от скаменелости, отколкото от фибростъкло.

Джордан свали шлема си и избърса лице с карирана кърпичка. Сърцето на Каи пропусна един удар, когато лъчезарната му усмивка стигна до нея и стана още по-голяма.

До него спътникът му също свали шлема си, зачервен и ухилен до уши.

— Май започва да ми харесва — каза Аш.

Майор Ашли Райън и Джордан бяха станали близки приятели след събитията в Йелоустоун. Националният гвардеец като че ли беше развил ново уважение към коренните американци.

Джордан го потупа здраво по гърдите, за да махне прахта от тениската му. На нея беше изобразен стилизиран V-8 двигател с украса от пера и надпис ОБИЧАМ ДИВАЦИТЕ отдолу.

— Просташко и обидно едновременно — заяви Джордан. — Някой ден ще ни изритат оттук.

— Хлапе, тази новина току-що направи това *любимата* ми тениска.

Изпъчил гордо гърди, Аш се качи на верандата. Джордан се усмихна на Каи.

— Между другото, май бих рекорда ти за минаване на Дерето на мъртвеца.

Айрис сръга Каи с лакът.

— Нима ще му повярваш?

„Как ли пък не...“

Грабна шлема на Аш и скочи от верандата с развети коси.

— Я да ми покажеш!

14:17

Солт Лейк Сити

„От един храм в друг...“

Професор Хенри Канош, член на северозападната група шошони, беше първият индианец мормон, заставащ на прага на Кодеш Хакодашим, Светая светих в сърцето на Мормонския храм в Солт Лейк Сити.

Беше се готвил с пост и молитви от зазоряване и сега стоеше във вестибюла от полиран мрамор пред порта, за която знаеха малцина. Обкована в сребро, тя се издигаше четири и половина метра и бе широка два и половина, разделена в средата.

В ръцете си Ханк държеше единствения дар, който имаше да поднесе, ключа към най-святото място на храма.

Портата пред него се отвори и се появи самотна фигура.

Ханк коленичи и сведе глава.

Приблжиха леки стъпки, спокойни и без да бързат.

Когато спряха пред него, Ханк вдигна ръце и предложи дара си. Златната плочка бе взета от ръцете му завинаги.

Беше я откъснал от „Олд Фейтфул Ин“. Докато вниманието на всички останали беше насочено към вестта от НАСА, че са открили съответствие на местността, изобразена върху златната ваза, той стоеше до куфара на французина. Не посмя да вземе и *двете*, тъй като куфарчето щеше да олекне много и щяха да забележат кражбата веднага. Затова потисна алчността си и се задоволи да откъсне *едната* и да я скрие под ризата си.

Златната плочка принадлежеше на Църквата. След като бе видял копието на Соломоновия храм, Ханк изобщо не се съмняваше в това.

Стъпките се отдалечиха, все така спокойни и без да бързат.

Ханк се осмели да погледне, когато портата започна да се затваря.

От Светая светих се лееше ослепителна светлина. Ханк успя да надзърне за момент вътре. Голям олтар от бял камък. Зад него златото сияеше от лавици, които сякаш продължаваха безкрайно.

Това ли бяха оригиналните плочки на Джоузеф Смит?

Изпълни го благоговееен трепет.

После вратата се затвори и светът изведнъж стана много по-тъмно и безлично място.

Ханк стана, обърна се и си тръгна.

Отнасяйки частица от златното сияние със себе си.

17:45

Вашингтон, окръг Колумбия

Пейнтър вървеше по Националната алея. Нуждаеше се от глътка свеж въздух, но също така трябваше да проучи нещо, което го тревожеше все повече.

В глобален мащаб всичко се бе успокоило — поне от геологична гледна точка. Исландският вулкан беше затихнал, след като бе удвоил площта на остров Елирей и бе родил нов малък атол. Йелоустоун остана спокоен, ако не се броеше серията земетресения след

хидротермалната експлозия. За всеки случай Роналд Чин още беше на място с екип вулканолози и следеше сеизмичната активност. От Япония доктор Рикю Танака не съобщаваше за нови силни потоци неутрино.

Но въпреки че бяха избегнали апокалипсиса, супервулканът все още си беше там — и както предупреждаваше Чин, изригването му вече отдавна закъсняваше. Плашеща мисъл.

Нямаше какво да се направи по този въпрос обаче.

В крайна сметка Йелоустоун се сдобил с ново кратерно езеро, но засега нямаше никакви признаци, че отдолу къкри нещо по-опасно. Ковалски подаде искане езерото да бъде кръстено на него — *Кратерно езеро Ковалски*.

Неясно защо искането му беше отхвърлено.

Пейнтър се опита да проучи и френската фамилия Сен Жермен, но в рамките на двайсет и четири часа четиринайсет от най-влиятелните ѝ представители бяха открити мъртви. Никой друг във фамилията като че ли не беше чувал за Гилдията. Изглежда, Истинската кръвна линия се беше заела да заличи връзките си с този род.

Обектът в Белгия, където бяха засекли пик в потока неутрино, се оказа унищожено със запалителна бомба извънградско имение, наето от корпорация, която се оказа фиктивна и се изпари по време на разследването. Явно си бяха направили труда да заличат всякакви улики от онова място — отпечатъци от пръсти, документи, ДНК.

Така че тази следа също водеше до задънена улица.

Оставаше само една възможност.

Пейнтър стигна целта си в източния край на Алеята — Капитолия — и тръгна нагоре по стъпалата.

Макар че след петнайсет минути сградата щеше да бъде затворена за посетители, цареше невероятна суматоха — хлапета тичаха нагоре-надолу по стълбите, туристи позираха за фотографии, протестиращи размахваха плакати и викаха. След дългия престой под Смитсъновия замък подобна жива атмосфера му се отразяваше идеално.

Това бе американският живот в цялата му прелест и с всичките му недостатъци и той не би го заменил за нищо друго. Оживлението бе

по-представително за демокрацията от всички парламентарни правила и политически игри, разигравани под този неокласически купол.

Затова въпреки горещия влажен ден разходката му доставяше удоволствие.

С Лиза имаха уговорка да вечерят заедно, но засега искаше да прочисти ума си. Трябваше да види лично картината, преди да се захване за работа. Освен това нямаше представа откъде да започне. Не беше казал на никого за откритието си, дори на хората от вътрешния кръг в Сигма.

Не че не им се доверяваше — просто в момента те си имаха достатъчно свои грижи. Монк се вълнуваше около дъщеричката си Хариет. Днес беше подал заявление за напускане. Пейнтър се беше съгласил да го приеме, но го убеди да излезе в отпуска по бащинство и да използва времето, за да си помисли. Надяваше се, че животът с плачещи бебета, сменяне на пелени и дълго бездействие ще го накара да промени решението си, но се съмняваше. По душа Монк беше домошар. А преди седмица всички бяха видели последствията от това да се опитваш да водиш двоен живот.

Не биваше да забравя и Грей. Той беше затънал в мрачната дупка на отчаянието, но как щеше да излезе от нея — по-силен или напълно разбит?

Само времето можеше да каже.

Затова предпочете да си мълчи за доброто на всички. Дори идването тук имаше своите рискове, но трябваше да ги поеме.

Изкачи стъпалата и влезе в Ротондата. Огромният купол ехтеше от гласовете. Намери галерията на втория етаж с гигантските картини по стените. Лесно откри онази, която търсеше. Намираше се на южната страна и бе най-прочутата от всички — „Обявяването на независимостта“ от Джон Търнбул.

Застана пред нея и усети полъха на историята. Загледа се в следите от четката, оставени от ръката на художника преди толкова години. Но в картината се бяха намесили и други ръце, които бяха не по-малко влиятелни. Представи си как Джеферсън дава препоръки на Търнбул за шедьовъра му.

Погледът му се плъзна по картината, без да пропуска нито един сантиметър.

Голямото платно изобразяваше представянето на Декларацията за независимост пред Конгреса. В картината си Джон Търнбул се беше опитал да създаде портрет на всеки от подписалите Декларацията, мемориал на повратното събитие. Но Търнбул не би могъл да включи всички. Все пак, колкото и странно да изглеждаше, бе нарисувал *петима*, които така и не бяха сложили подписа си под окончателния вариант.

Тогава какво правеха те тук?

Историците отдавна обсъждаха този въпрос.

По време на проучването си Пейнтър беше прочел, че Джон Търнбул давал някакви объркани отговори, но нито един от тях не бил задоволителен — и че наистина Томас Джеферсън, майсторът на шифрите и кодовете, е надзиравал създаването на шедьовъра.

Значи бе имало някаква друга причина.

Най-малкото Мериуедър Луис смяташе така.

Докато се взираше в платното, Пейнтър отново си припомни думите, разчетени върху бизонската кожа: „В обръщането на бика намерете петимата, които не са на място. Нека имената им бъдат подредени и разкрити с буквите G, C, R, J, T и числата им да са 1, 2, 4, 4, 1“.

Шифърът не беше от трудните.

Разбира се, „обръщането на бика“ беше Търнбул, създател на множество прочути картини в новосъздадената държава^[1].

„Петимата, които не са на място“ бяха петимата, които не бяха сложили подписите си:

John Dickinson
Robert Livingston
George Clinton
Thomas Willing
Charles Thomson

Последният от списъка, Томсън, *беше* подписал един ранен вариант, но *не бил* поканен да подпише окончателния с останалите петдесет и шестима.

Следващият откъс от текста — „нека имената им бъдат подредени и разкрити с буквите G, C, R, J, T“ — просто означаваше да се вземат първите им имена и да се подредят според поредността на буквите.

George
Charles
Robert
John
Thomas

Оставаше само от всяко име да се избере съответната буква, отговаряща на числата 1, 2, 4, 4 и 1.

1	George	George
2	Charles	Charles
4	Robert	Robert
4	John	John
1	Thomas	Thomas

Врагът на Мериуедър Луис, предателската и потайна фамилия, противопоставяща се на отците основатели, беше *Гент*.

Отначало изглеждаше безсмислено — докато не се вгледа повнимателно в името, особено в светлината на разговора си с Рафаел Сен Жермен. Французинът бе споменал, че *Гилдията* е всъщност група стари фамилии, събиращи богатства, власт и мъдрост от векове и може би от хилядолетия, но че днес от тях е останала само една. Това съответстваше на разказа на Луис за прочистването на Америка, където само една фамилия била с твърде дълбоки корени, за да бъде премахната, фамилия „с връзки с робовладелци и невъобразими богатства“.

Дали не ставаше дума за *една и съща* фамилия?

Гент.

Пейнтър можеше да не обърне особено внимание на това разбиване на шифъра, ако не беше едно натрапчиво съвпадение. Гент беше град в *Белгия*. Страната, която напоследък все се появяваше изневиделица. Отрядът, атакувал Грей в Исландия, беше дошъл от Белгия; там беше регистриран и един от по-малките потоци неутрино, подобен на потока във Форт Нокс.

Затова Пейнтър се бе заловил здраво за работа. Гент беше често срещана фамилия на хората от онзи град — *Жан от Гент* или *Пол от Гент*. Но в по-модерни времена имената ставаха просто Жан Гент или Пол Гент. И понякога се използваше само английското произношение, тъй като беше по-лесно да се каже буква по буква.

И точно там Пейнтър беше открил истината — или поне така му се струваше.

Не че тя му позволяваше да направи нещо.

Отстъпи назад, за да погледне цялата картина. Загледа фигурите на Джеферсън и Франклин и си ги представи застанали пред същото произведение, изправени пред същото предизвикателство и заплаха. Собствените му ръце бяха вързани толкова здраво, както са били вързани и ръцете на отците основатели.

При проучването на подозрителната фамилия Пейнтър беше открил, че тя наистина има корени в Гент и дори е използвала същото име, преди богатството ѝ да стигне до Америка. Фамилията била в колониите от самото начало и имала толкова силни позиции в търговията с роби, че всеки опит за насилственото ѝ премахване наистина би разкъсал новосъздадения съюз.

Тя беше буренът в градината, който не можеше да бъде изкоренен.

И си оставаше такъв и до днес.

С разрастването на Америка се разраствала и фамилията — пускала корени във всякакви производства, корпорации и, естествено, в коридорите на властта. Беше се превърнала в нишка от тъканта на тази страна.

И нима имаше нещо чудно, че Сигма не можеше да се обърне срещу нея?

Рафаел беше казал, че древната група фамилии, „тайната в тайните общества“, била известна с много имена, представляващи единствено намеци — Гилдията, Ешелона, *familles d'étoile*, звездните

фамилии. Но Пейнтър знаеше истинското име на врага — тогавашен и сегашен — в английския му вариант.

Те бяха Кенеди на Юга.

Но вече не се наричаха Гент.

А Гант.

Като фамилията на президента Джеймс Т. Гант.

[1] Turnbull — от turn (обръщам, завивам) и bull (бик) — Б.пр. ↑

БЕЛЕЖКИ ОТ АВТОРА — ИСТИНА ИЛИ ИЗМИСЛИЦА

Колкото и да ми се иска да кажа, че цялата история е истинска, това, естествено, би било *измислица*. Затова реших на последните няколко страници да разделя плявата от зърното, измислицата от истината. Трите основни неща, които влязоха в основата на книгата, са свързани с мормоните, древните жители на Америка и нашите отци основатели. Както можете да си представите след прочитането на романа, темите наистина са взаимосвързани, но ще се опитам да ги разделя, доколкото мога.

Мормони Макар да съм възпитан като католик, винаги съм изпитвал жив интерес към Книгата на Мормон и особено към въздействието ѝ върху ранна Америка. Конкретната загадка в основата на романа е мормонското схващане, че коренните жители на Америка са потомци на изгубено племе на израилтяните. Въпреки че съвременният ДНК анализ категорично отрича това и посочва, че местните жители са с азиатски произход, прочетох една завладяваща статия, която може да се открие в интернет и която намира равновесие между мормонската вяра и съвременната генетика — „Кои са децата на Лехи?“ от Д. Джефри Мелдръм и Трент Д. Стивънс.

В книгата засягам и сходствата между иврита и езиците на коренните жители на Америка (и най-вече езика на уто-ацтеките). Ако искате да научите повече (в книгата споменавам само няколко примера, а те са стотици), погледнете статията „Говорел ли се е иврит в древна Америка“ на Джон Л. Соренсън, която също може да се намери в Мрежата.

Според Книгата на Мормон Джоузеф Смит превел текстове от златни плочки, написани на „реформиран египетски“ — развит вариант на иврит с елементи от египетския език. За названието на писмеността използвах средновековното название „азбука на маговете“, тъй като тя също произлиза от иврит. Съкровища от странни метални плочки, златни или не, наистина са откривани и в двете

Америки. Повечето са фалшификати, но други не са. Оставям на вас да си правите изводите.

История на коренните жители на Америка Още в самото начало трябва да спомена, че между мормонските заселници и коренните жители в средата на 19 в, е имало много търкания, довели до войни и кланета. Северозападната група на шошоните от Бригам Сити обаче наистина е индианско племе, изповядващо мормонската вяра.

1. *Вождът Канасатего* е реален водач на ирокезите, оказал дълбоко влияние върху основателите на Америка. Мнозина наистина го смятат за изгубен отец основател. Историята със стрелите И Франклин и как тя намерила място в Държавния печат е истина.

2. Същото се отнася и за *Резолюция 331*, приета през октомври 1988 г. и признаваща ролята на конституцията на ирокезите върху основните документи на страната, в това число и върху Декларацията за независимост.

3. Например през 1787 г. Джон Рътлидж от Южна Каролина прочел на членовете на Конституционния конвент откъси от законите на ирокезите, написани 250 години преди съставянето на нашата Конституция. Там могат да се срещнат следните думи: „*Ние, народът, в желанието си да създадем съюз, да постигнем мир, равенство и ред...*“ Да ви звучи познато?

4. *Човешки останки с европейски черти* на хора преди Колумб са открити в различни райони на Съединените щати и озадачават антрополозите. Сред тях са: Човекът от Кенуик, Мумията от Пещерата на духовете в Невада, Златотърсачът от Орегон, Жената от Арлингтън Спрингс. Има и много други.

5. Едни от най-старите петроглифи в Америка са тези от Козо над басейна Чайна Лейк в Калифорния и са на възраст около 16000 години.

6. Едно неотдавнашно проучване върху съдържанието на въглерод в сталагмитите дава основание да се предполага, че населението на Предколумбова Америка е надхвърляло 100 милиона души. Това е много повече от жителите на Европа по същото време.

7. Ако искате да научите повече за индианските легенди за Йелоустоун, прегледайте „Легенди за Йелоустоун — туристически

пътеводител за езда и бъги“ от Лий Х. Уигълсей и „Индиански легенди от Северните Скалисти планини“ от Ела Кларк.

8. Изчезването на *анасазите* продължава да е обект на огромен интерес и всевъзможни предположения. Според една от последните теории анасазите приели някаква нова вяра и се стигнало до религиозна война, довела до унищожаването им. Твърди се също, че изригванията, довели до появата на кратера Сънсет, са повлияли силно на съдбата им.

Отците основатели Вече споменахме вожда Канасатего като изгубен отец основател. Сега да разгледаме онези, които не са изгубени.

1. *Томас Джеферсън* бил учен, държавник, изобретател и политик. Уникален е и с това, че е бил радетел за по-добри отношения с коренните жители на Америка. Интересът му в тази област бил толкова голям, че натрупал огромна колекция индиански артефакти, която държал в имението си Монтичело. По-голямата част от нея изчезнала мистериозно след смъртта му, в това число изрисувана кожа на бизон (и да, Мериуедър Луис наистина умрял върху роба от бизонска кожа). Джеферсън наистина изпратил тайно писмо до Конгреса, в което се признава, че основната цел на експедицията на Луис и Кларк била да шпионира индианците. И да, той наистина помогнал на приятеля си Дейвид Ритенхаус за създаването на монетарницата. Джеферсън бил много запален по тайни кодове и шифри и самият той измислял такива, сред които и кода, използван от Мериуедър Луис. И подобно на коренните жители на Америка от онова време, живо се интересувал от фосили.

2. *Бенджамин Франклин* наистина бил смаян от изригването на вулкана Лаки, довело до смъртта на една четвърт от населението на Земята и най-вероятно допринесло за избухването на Френската революция.

3. *Мериуедър Луис* (добре, той не е от отците основатели, но го слагам тук като приятел на Джеферсън и съвременник на останалите) бил войник, шпионин и учен, така че от него би станал страхотен агент на Сигма Форс. Той и Кларк наистина подминали Йелоустоун само на някакви си 65 км. Цитатът на един от първите пионери, в който се намеква, че индианците крият нещо много могъщо в Йелоустоун, е истински. Затова е трудно да се повярва, че експедицията на Луис е

пропуснала да открие Йелоустоун... и затова писах, че го е открила. Вярно е също, че смъртта на Луис била сметната за самоубийство, но натрупващите се данни сочат, че става въпрос за убийство, по всяка вероятност поръчково. Описах гроба му възможно най-точно.

Държавният печат Вече споменах, че историята за вождата Канасатего и стрелите е истинска. Същото обаче се отнася и за факта, че *маслинената клонка* и *снопът стрели* са първи и втори символи на *манасеите*, едно от изгубените племена на израилтяните. А в Книгата на Мормон се твърди, че именно те са стигнали до Америка. Освен това Джеферсън и Франклин първоначално предложили Държавният печат да изобразява сцени с прокудените израилтяни. Предложението им не било прието, но има достатъчно материал за размисъл. Възможно ли е маслинената клонка и стрелите да са останка от първоначалния им проект? И ако да, *защо* отците основатели са били толкова обсебени от изгубените племена на Израил?

Научни подробности В романите си се опитвам да съм възможно най-точен по отношение на научните достижения, така че повечето от „фактите“ се основават на някакви реални данни. Реших да спомена някои тук.

1. *Детекторът Супер-Камиоканде* е реален комплекс за проучване на субатомни частици с помощта на резервоар, пълен с 50000 тона абсолютно чиста вода. И да, всяка секунда през нокътя на палеца ви минават шестдесет милиарда неутрино — частици, които си остават загадка за модерната физика.

2. В романа се говори много за *вулканизъм*. По-голямата част от информацията е вярна, в това число и предупреждението да се внимава със сондирането в геотермални пластове. Имало е случаи на експлозии и изхвърляне на лава.

3. Между другото, *Подземната изследователска лаборатория по физика* в университета „Бригам Йънг“ наистина е разположена северно от научния център „Ейринг“ (извинете за дупката, която пробих в тавана).

4. В дамаската стомана, средновековното стъкло и в някои бои за коси наистина могат да се открият свидетелства за *нанотехнология* от миналото. Колкото до модерната, върху нея се спрях в увода — всичко е вярно... и да, доста плашещо.

5. *Оръжията* в книгата — Тазер XREP, заслепяващи гранати, брони за „Хъмви“ и т.н. Всичко това е вярно.

Места Намираме се предимно в Америка, така че би трябвало да са реални.

1. Наистина има *индианска могила във формата на змия*, но тя се намира не в Кентъки, а в Охайо.

2. *Кратерът Сънсет* наистина има магмени тръби, в които ледът се запазва през цялата година — при това не другаде, а в пустинята на Аризона.

3. *Вупатки* наистина има отдушник, който стига до пещерна система с обем двеста хиляди кубични метра и понякога скоростта на въздушния поток от него достига 50 км/ч.

4. *Пуебло Пукнатина в скалата* наистина съществува.

5. Около *островите Вестманаеяр* южно от Исландия живее най-голямата популация косатки — и, естествено, те също заслужават роля в романа. До остров Елирей наистина може да се стигне само с въже и има малка хижа. Остров Хеймаей наистина е известен като Северния Помпей.

6. Повечето забележителности в *Йелоустоун* са описани точно, в това число и *басейнът Фейриленд* с многобройните му гейзеритни конуси. И да, до деветдесетте години на миналия век това прекрасно и странно местенце е било посетено от по-малко от трийсет души.

7. И ДА, калдерата на Йелоустоун предстои да избухне. Всъщност вече закъснява. Геоложките сведения на Чин относно предстоящото изригване на супервулкана и последиците от него са *верни*. Така че въпросът е не *дали*, а *кога*.

Друга допълнителна литература Тук може да се помести дълга библиография, но реших да спомена само няколко книги, свързани по един или друг начин с романа.

„Търговецът на власт на Соломон“ от Кристофър Нйт и Алън Бътлър (относно „звездните фамилии“).

„Джеферсън и науката“ от Силвио А. Бедини.

„Южните пайюти“ от Ла Ван Мартино.

„Американско чудовище“ от Пол Семонин.

„Откриване на древната Америка“ от Франк Джоузеф.

„Първият американец“ от Кристофър Хардакер.

„Отци основатели, тайни общества“ от доктор Робърт
Йеронимъс.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.